Neale Donald Walsch
Prietenie cu Dumnezeu
≈ un dialog neobișnuit ≈
Continuarea dialogului început în Conversații cu Dumnezeu
Editura For You

NEALE DONALD WALSCH

PRIETENIE CU DUMNEZEU

un dialog neobișnuit

Pentru

Elisabeth Kübler-Ross

care a schimbat modul în care lumea
înţelege moartea şi viaţa şi care
a îndrăznit să vorbească despre
un Dumnezeu al
dragostei necondiţionate
cu care am putea fi prieteni.

şi pentru

Lyman W. („Bill") Griswold

a cărui prietenie de treizeci de ani
m-a învăţat îngăduinţa, răbdarea şi
generozitatea spiritului
şi atât de multe lucruri care nici nu
au nume,
dar pe care sufletul meu
nu le va putea uita
niciodată.

CUVÂNT DE RECUNOȘTINȚĂ

În primul şi-n primul rând, vreau să-mi exprim din nou recunoştinţa faţă de cel mai bun prieten al meu, Dumnezeu. Sunt profund recunoscător că L-am găsit pe Dumnezeu în viaţa mea, profund recunoscător că, în sfârşit, *m-am împrietenit* cu Dumnezeu şi profund recunoscător pentru ceea ce Dumnezeu mi-a dat - cât şi pentru şansa pe care mi-a dat-o ca să dăruiesc altora.

Pe un plan oarecum diferit, dar nu mai puţin sfânt, este prietenia cu partenera şi soţia mea Nancy, care este o definiţie vie a cuvântului, „binecuvântare". Am fost binecuvântat chiar din momentul în care ne-am întâlnit şi sunt binecuvântat în fiecare moment de atunci încoace. Nancy este o persoană extraordinară. Din străfundul fiinţei ei radiază o înţelepciune liniştită, o răbdare nesfârşită, o compasiune profundă, cât şi cea mai pură dragoste pe care le-am cunoscut vreodată. Într-o lume care uneori este cea a întunericului, ea este cea care aduce Lumina. A o cunoaşte, înseamnă a fi iarăşi reunit cu fiecare gând pe care l-am avut vreodată legat de tot ce înseamnă bine, bunătate şi frumuseţe; înseamnă a avea din nou toate speranţele pe care le-am avut vreodată că voi găsi amabilitate şi sprijin în cineva care să-mi fie alături pe parcursul vieţii; prin ea, mi-am găsit din nou toate idealurile pe care le-am avut când e vorba de persoane îndrăgostite cu adevărat.

Sunt profund îndatorat tuturor oamenilor minunaţi care au avut impact asupra vieţii mele şi m-au ajutat în ceea ce am făcut, modelându-mi comportamentul şi oferindu-mi moduri de *a fi*, care m-au inspirat şi m-au instruit. O, ce dar nepreţuit înseamnă să ai

astfel de învățători care să-ți arate drumul! Printre ei, le sunt profund recunoscător lui ...

Kirsten Bakke, pentru că m-am putut baza întotdeauna pe ea şi mi-a arătat că, a fi un conducător foarte bun şi spectaculos, nu înseamnă a uita de compasiune, sensibilitate şi grijă față de alții.

Rita Curtis, pentru că mi-a demonstrat într-un mod uluitor că puterea personală nu ia câtuşi de puțin din feminitate, ba din contră chiar îi adaugă.

Ellen DeGeneres, pentru că ne dă un curaj despre care mulți oameni consideră că nu este omeneşte cu putință să-l ai, făcându-l, astfel, să fie la îndemâna fiecăruia dintre noi.

Bob Friedman, pentru că mi-a arătat că integritatea există cu adevărat.

Bill Griswold şi Dan Higgs, pentru că demonstrează ce înseamnă cu adevărat o prietenie de-o viață.

Jeff Golden, pentru că mi-arată că strălucirea şi pasiunea în convingeri pot merge mână în mână cu persuasiune amabilă.

Patty Hammett, pentru că mi-a demonstrat ce înseamnă dragostea, loialitatea şi dăruirea neabătută.

Anne Heche, pentru că a dovedit ce înseamnă a fi cu adevărat autentic şi cum să nu renunți la această calitate pentru nimic în lume.

Jerry Jampolsky şi Diane Cirincione, pentru că mi-au arătat că atunci când oamenii sunt dornici să iubească, nu există limită la ceea ce poate fi creat cu compasiune şi admis cu amabilitate.

Elisabeth Kübler-Ross, pentru că mi-a dovedit că poți să-ți aduci o contribuție uluitoare la binele întregii planete, fără să te laşi modificat de aceasta.

Kaela Marshall, pentru că ştie întotdeauna să ierte atunci când se află în fața a ceva de neiertat, permițându-mi să cred în promisiunea lui Dumnezeu că există mântuire pentru noi toți.

Scott McGuire, pentru că a demonstrat într-un mod extraordinar că sensibilitatea nu ia câtuşi de puţin din masculinitate, ba din contră chiar îi adaugă.

Will Richardson, pentru că mi-a arătat că nu e nevoie să existe aceeaşi mamă ca să ai un frate.

Bryan L. Walsch, pentru rolul pe care îl are în a promova importanţa unei familii solide.

Dennis Weaver, pentru că mi-a arătat tot ceea ce poate fi cunoscut în legătură cu graţia masculină şi cu modul în care-ţi poţi folosi darurile şi celebritatea pentru a îmbogăţi vieţile altora.

Marianne Williamson, pentru că a demonstrat că, a fi conducător spiritual cât şi laic, nu se exclud reciproc.

Oprah Winfrey, pentru că a arătat ce înseamnă să fii ferm şi curajos şi cum trebuie să acţionezi astfel în spiritul a ceea ce crezi.

Gary Zukav, pentru că a descoperit înţelepciunea blândă şi modul în care să-ţi găseşti Centru interior, cât şi importanţa de a rămâne acolo în mod constant.

Am avut aceşti învăţători, cât şi mulţi alţii şi de la ei am învăţat. Ştiu că toate lucrurile bune care vin de la mine, vin în mare măsură de la ei, deoarece ei m-au învăţat şi mi le-au transmis.

Bineînţeles că ne aflăm aici pentru a face acest lucru unul pentru celălalt.

Fiecare suntem învăţătorul celuilalt. Nu-i aşa că suntem cu adevărat binecuvântaţi?

INTRODUCERE

Încearcă să spui cuiva că tocmai ai avut o conversație cu Dumnezeu și vezi ce se întâmplă.

Lasă, îți spun eu ce se întâmplă.

Întreaga ta viață se schimbă.

În primul rând, pentru că *ai avut* o asemenea conversație. În al doilea rând, pentru că *ai spus* cuiva despre ea.

Ca să fiu cinstit, ar trebui să spun că a fost mai mult decât o conversație. A fost un dialog care a durat șase ani. Și am făcut mult mai mult decât „să spun" cuiva. Am pus pe hârtie ceea ce s-a spus și apoi am trimis totul la o editură.

De atunci încoace, lucrurile au devenit foarte interesante.

Și oarecum surprinzătoare.

Prima surpriză a fost că editorul chiar a citit materialul și l-a transformat într-o carte. A doua surpriză a fost că oamenii chiar au cumpărat cartea și au recomandat-o prietenilor lor. A treia surpriză este că prietenii lor au recomandat-o prietenilor *lor* și au transformat-o într-un bestseller. A patra surpriză este că acum se vinde în peste 30 de țări.

A cincia surpriză este că toate acestea au putut reprezenta o surpriză, dacă luăm în considerare cine este co-autorul.

Atunci când Dumnezeu îți spune că are de gând să facă ceva, poți conta pe asta. Dumnezeu întotdeauna face ce spune.

În mijlocul a ceea ce eu credeam că era un dialog particular, Dumnezeu mi-a spus că „într-o zi, aceasta va deveni o carte". Nu L-am crezut. Bineînțeles că, încă din ziua în care m-am născut, nu am crezut două treimi din ceea ce mi-a spus Dumnezeu.

De fapt, asta e problema. Nu numai în ceea ce mă priveşte, ci şi în ceea ce priveşte întreaga rasă umană.

Ce bine ar fi dacă am asculta ...

Cartea care a fost publicată s-a intitulat, destul de lipsit de originalitate, *Conversaţii cu Dumnezeu*. S-ar putea să nu credeţi că am avut o astfel de conversaţie, iar eu nu simt nevoia să mă credeţi. Nimic nu poate schimba faptul că am avut o astfel de conversaţie. În cazul în care aţi alege să nu credeţi, să respingeţi de la început tot ceea ce mi s-a spus în acea conversaţie - ceea ce unii oameni au şi făcut - totul ar deveni mult mai uşor. Pe de altă parte, au fost mulţi oameni care, nu numai că s-au arătat de acord că o astfel de conversaţie este posibilă, dar au făcut din comunicarea cu Dumnezeu o parte obişnuită a vieţii lor. Nu doar comunicarea într-o singură direcţie, ci comunicarea *din ambele sensuri*. Aceşti oameni au învăţat să fie totuşi atenţi cui povestesc despre asta. Se pare că, atunci când oamenii spun că vorbesc cu Dumnezeu în fiecare zi, ei sunt numiţi credincioşi - dar când spun că Dumnezeu le vorbeşte *lor* în fiecare zi, sunt numiţi nebuni.

În cazul meu, totul este absolut în regulă. După cum am spus, nu simt nevoia ca cineva să creadă o vorbă din ceea ce zic. De fapt, aş prefera ca oamenii să-şi asculte propria lor inimă, să-şi găsească propriile lor adevăruri, să caute propriul lor sfat, să aibă acces la propria lor înţelepciune şi, dacă doresc, să poarte propriile lor conversaţii cu Dumnezeu.

Dacă ceva din ceea ce spun eu *îi duce* înspre aceasta - îi face să-şi pună întrebări referitoare la cum au trăit şi în ce au crezut până acum, dacă îi determină să exploreze mai profund propriile lor experienţe şi îi îndeamnă să fie mai credincioşi propriilor lor adevăruri - atunci împărtăşirea experienţei mele se va dovedi a fi o idee foarte bună.

Cred că asta a fost ideea de la bun început. De fapt, sunt chiar convins. De aceea, *Conversaţii cu Dumnezeu* a devenit un best-

seller, ca şi volumele doi şi trei care au urmat. Cred că ceea ce citiţi *acum* şi-a găsit drum către inima voastră pentru a vă face încă o dată să vă minunaţi, să explorați şi să căutaţi propriul vostru adevăr - dar de data asta legat de un subiect mult mai extins: Este oare posibil să porţi mai mult decât o singură conversaţie cu Dumnezeu? Este oare posibil să legi o adevărată *prietenie* cu Dumnezeu?

Această carte spune că da - şi îţi spune şi *cum*, folosind chiar vorbele lui Dumnezeu. Pentru că în această carte, din fericire, dialogul nostru continuă, aducând lucruri noi, dar şi repetând şi subliniind câteva dintre cele ce mi-au fost spuse mai devreme.

Învăţ că acesta este modul în care se desfăşoară conversaţiile mele cu Dumnezeu. Ele se mişcă în cerc, recapitulând ceea ce fost spus deja şi continuând, avansând spre noi teritorii, într-o spirală ameţitoare. Această metodă doi-paşi-înainte, un-pas-înapoi îmi permite să reţin înţelepciunea împărtăşită mai devreme, mi-o aşează adânc în conştiinţă, pentru a forma o bază solidă - necesară unei înţelegeri ulterioare.

Aşa se întâmplă lucrurile şi aici. Nu este o lucrare fără un plan. Dacă la început acest procedeu pare puţin frustrant, am ajuns să-i apreciez foarte tare eficienţa. Prin aşezarea adâncă a înţelepciunii lui Dumnezeu în conştienţa noastră, noi ne *modificăm* conştiinţa. O trezim. O elevăm. Şi, pe măsură ce facem acest lucru, înţelegem mai mult; ajungem să ne amintim mai multe despre Cine Suntem Noi cu Adevărat şi începem să demonstrăm acest lucru.

În paginile de faţă, eu am de gând să vă împărtăşesc ceva despre trecutul meu şi despre cum mi s-a schimbat viaţa de la publicarea trilogiei *Conversaţii cu Dumnezeu* încoace. O mulţime de oameni mi-au cerut acest lucru, ceea ce este uşor de înţeles. Ei vor să ştie ceva despre persoana care spune că stă la taclale cu Cel de Sus. Dar nu ăsta e motivul pentru care eu includ aici aceste istorisiri. Fragmente din „povestea mea personală" constituie o parte din această carte, nu pentru a satisface curiozitatea oamenilor, ci pentru a arăta modul în

care viața mea demonstrează ce înseamnă să ai o prietenie cu Dumnezeu - și modul în care *toate viețile noastre demonstrează același lucru*. Bineînțeles că acesta este mesajul. Cu toții avem o prietenie cu Dumnezeu, chiar dacă știm acest lucru sau nu.

Eu fac parte dintre cei care nu au știut. Și n-am știut nici încotro m-ar putea duce o asemenea prietenie. Aici se află marea surpriză; aceasta este minunea. Nu atât că noi putem avea și chiar avem o prietenie cu Dumnezeu, ci mai ales ce anume ar trebui să ne aducă această prietenie - și încotro ne poate duce ea.

Noi suntem acum într-o călătorie. Există un scop pentru care am fost invitați să pornim această prietenie, există o rațiune a ei de a fi. Până de curând, eu nu am cunoscut această rațiune, acest motiv. Nu mi-l aminteam. Acum că îl știu, nu mai mi-e frică de Dumnezeu, iar aceasta mi-a schimbat viața.

În aceste pagini (ca și în întreaga mea viață) pun în continuare o mulțime de întrebări. Dar acum pot să dau și răspunsurile. În asta constă diferența. Aici se află schimbarea. Acum vorbesc *cu* Dumnezeu și nu doar *lui* Dumnezeu. Eu merg *alături* de Dumnezeu, nu doar îl *urmez* pe Dumnezeu.

Cea mai profundă dorință a mea este ca viața voastră să se schimbe în același fel în care s-a schimbat și a mea; ca *și* voi, ajutați și îndrumați de această carte, să construiți o adevărată prietenie cu Dumnezeu și ca, prin urmare, *și* voi să vă rostiți vorbele și să vă trăiți viața cu un prestigiu nou.

Speranța mea este că nu veți mai fi cei care caută Lumina, ci veți fi cei care o aduc. Pentru că, ceea ce veți găsi - aia veți aduce.

Se pare că Dumnezeu nu caută persoane care să-L urmeze, ci persoane care să conducă. Noi putem să-L urmăm pe Dumnezeu sau putem să-i conducem pe alții *către* Dumnezeu. Primul mod de a acționa ne va schimba pe noi - al doilea va schimba lumea.

Neale Donald Walsh

Ashland, Oregon July 1999

UNU

Îmi amintesc exact momentul în care am decis că trebuie să-mi fie frică de Dumnezeu. A fost atunci când El a spus că mama o să meargă în iad.

Bine, bine! Nu a spus-o chiar *El*, a spus-o cineva în numele Lui.

Aveam cam şase ani şi mama, care credea că are puteri deosebite, „îi dădea în cărţi" unei prietene, pe masa din bucătărie. Oamenii veneau tot timpul la noi acasă ca să vadă ce fel de previziuni scotea mama dintr-un pachet obişnuit de cărţi de joc. Ziceau că se pricepe la aşa ceva, iar vestea despre calităţile ei s-a răspândit pe tăcute.

În timp ce mama dădea în cărţi, sora ei i-a făcut o vizită neanunţată. Îmi amintesc că mătuşa mea nu s-a arătat prea fericită când a văzut scena care i-a apărut în faţa ochilor, în momentul în care a intrat în viteză pe uşa din spate - după ce a ciocănit o singură dată. Mama s-a comportat ca şi când ar fi fost prinsă asupra faptului, făcând un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă. A prezentat-o cu stângăcie pe prietena ei, a adunat cărţile foarte repede şi le-a îndesat în buzunarul şorţului.

Pe moment, nu s-a rostit niciun cuvânt despre ce se întâmplase, dar, mai târziu, mătuşa mea a venit în curtea din spate unde mă jucam, ca să-şi ia rămas bun.

„Ştii", a spus ea, pe când o conduceam spre maşină, „mămica ta n-ar trebui să ghicească viitorul cu cărţile alea ale ei. Dumnezeu o s-o pedepsească".

„De ce ?", am întrebat eu.

„Deoarece asta înseamnă să faci un pact cu diavolul" - îmi amintesc această frază cutremurătoare, deoarece mi-a sunat foarte ciudat la ureche - „şi Dumnezeu o va trimite direct în iad". Ea a ros-

tit aceste cuvinte cu calm, ca şi când m-ar fi anunţat că mâine urma să plouă. Până în ziua de azi îmi amintesc cum tremuram de frică, în timp ce ea se îndepărta pe alee. Eram îngrozitor de înfricoşat că mămica l-a înfuriat atât de rău pe Dumnezeu. Atunci şi acolo, frica de Dumnezeu mi-a fost inoculată profund.

Cum se putea ca Dumnezeu, despre care presupuneam că era cel mai milostiv creator din univers, să vrea să o pedepsească la condamnare veşnică pe mama, care era cea mai milostivă creatură din viaţa mea? Mintea mea de copil de şase ani implora să afle răspunsul. Şi, astfel, am ajuns la concluzia pe care o putea trage un copil de şase ani: dacă Dumnezeu era suficient de crud pentru a-i face aşa ceva mamei mele, care în ochii tuturor celor care o cunoşteau era, practic, o sfântă, atunci trebuie că era foarte uşor să-L înfurii - mult mai uşor decât pe *tatăl meu* - prin urmare era foarte indicat să fim atenţi la ceea ce facem. Mulţi ani de zile mi-a fost groază de Dumnezeu, deoarece frica mea a fost alimentată în mod continuu.

Îmi amintesc că, în clasa a doua de catehism, mi s-a spus că dacă un bebeluş nu era botezat, el nu putea să meargă în rai. Acest lucru părea atât de puţin probabil până şi pentru un copil de clasa a doua, încât obişnuiam să o încolţim pe călugăriţă cu întrebări de genul: „Soră, Soră, ce se întâmplă dacă părinţii duc copilul la botez şi, pe drum, întreaga familie moare într-un accident groaznic de maşină? Bebeluşul n-ar trebui să meargă cu părinţii în rai?" Trebuie că această călugăriţă provenea din vechea generaţie, deoarece, suspinând din greu, răspundea: „Nu, mi-e teamă că nu". Pentru ea, doctrina era doctrină şi nu existau excepţii. „Dar unde s-ar duce bebeluşul?", a întrebat unul dintre colegii mei mai zeloşi. „În iad sau în purgatoriu?" (Într-o casă de buni catolici, la vârsta de nouă ani ştiai exact de înseamnă „iadul").

„Bebeluşul nu ar merge nici în iad *şi nici* în purgatoriu", ne-a spus călugăriţa. „Bebeluşul ar merge în limb."

Limb?

Limbul, a explicat Sora, era locul în care Dumnezeu îi trimite pe bebeluşi şi pe alţi oameni care, nu din vina lor, au murit fără să fie botezaţi în singura credinţă adevărată. Ei nu erau chiar pedepsiţi, doar că niciodată nu vor ajunge să-L vadă pe Dumnezeu. Acesta este Dumnezeul cu care am crescut. S-ar putea să credeţi că inventez totul, dar nu e aşa. Frica de Dumnezeu este creată de multe religii şi, de fapt, este *încurajată* de multe religii. Dacă vă închipuiţi că eram înspăimântat de chestia cu limbul, aşteptaţi să auziţi ce am simţit, când am aflat de Sfârşitul Lumii!

Cândva, la începutul anilor '50, am auzit povestea cu copiii de la Fatima. Acesta este un sat în centrul Portugaliei, la nord de Lisabona, unde se spune că Fecioara Maria a apărut de nenumărate ori în faţa unei tinere fete şi a doi dintre verişorii ei. Iată ce mi s-a povestit: Fecioara Maria le-a dat copiilor o Scrisoare către Lume, care trebuia să fie dată Papei în mână. El, la rândul lui, urma să o deschidă şi să-i citească conţinutul, iar apoi s-o resigileze, relevându-i public mesajul mulţi ani mai târziu, dacă era necesar.

Se spune că Papa a plâns trei zile după ce a citit această scrisoare, care se zice că ar conţine veşti groaznice legate de dezamăgirea profundă a lui Dumnezeu în ceea ce ne priveşte şi detalii despre cum El urma să pedepsească lumea, dacă noi nu am băga în seamă acest ultim avertisment şi nu ne-am schimba comportamentul. Acesta ar fi sfârşitul lumii şi ar exista numai gemete, scrâşnirea dinţilor şi chinuri inimaginabile. La orele de catehism ni s-a spus că Dumnezeu era suficient de furios pentru a ne da pedeapsa, chiar atunci şi pe loc, dar că I s-a făcut milă de noi şi ne-a dat această ultimă şansă, datorită intervenţiei Mamei Sfinte.

Povestea Fecioarei Maria de la Fatima mi-a umplut inima de groază. Am alergat acasă ca s-o întreb pe mama dacă era adevărat. Ea a spus că, dacă preoţii şi călugăriţele povesteau acest lucru, atunci trebuie că e adevărat. Nervoşi şi îngrijoraţi, copiii din clasa mea o copleşeau pe Soră cu întrebări referitoare la ce puteam noi să facem.

„Mergeți la liturghie în fiecare zi", ne-a sfătuit ea. „Spuneți-vă rugăciunea în fiecare seară și faceți mătănii cât mai des. Spovediți-vă o dată pe săptămână. Faceți penitență și oferiți suferința voastră lui Dumnezeu, ca dovadă că v-ați îndepărtat de păcat. Primiți Sfânta Împărtășanie. Iar înainte de culcare, rostiți în fiecare seară o rugă de căință, astfel încât, dacă sunteți luați înainte de a vă trezi, să fiți vrednicii să vă întâlniți cu sfinții din rai." Adevărul este că, până nu am învățat rugăciunea pentru copii, niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea *să nu trăiesc* până dimineața ...

Acum, când merg la culcare,
Îl rog pe Domnul să-mi țină sufletul.
Iar dacă mor înainte să mă trezesc,
Îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul.

Au trecut multe săptămâni după ce am învățat rugăciunea și tot îmi era teamă să merg la culcare. În fiecare seară plângeam și nimeni nu-și putea da seama ce-i cu mine. Până în ziua de astăzi am o idee fixă legată de moartea bruscă. Adesea, când plec de acasă - fie că merg la aeroport sau, uneori, doar la *băcănie* - obișnuiesc să-i spun soției mele, Nancy: „Dacă nu mă întorc, amintește-ți că ultimele cuvinte pe care ți le-am spus au fost «Te iubesc»." Treaba asta a devenit o glumă obișnuită, dar există ceva ascuns în mine care o ia foarte în serios.

Următoarea alimentare a fricii mele de Dumnezeu a venit când aveam treisprezece ani. Cel care a avut grijă de mine în copilărie, Frankie Schultz, și care locuia peste drum de noi, urma să se căsătorească. M-a invitat - *pe mine* - să-i fiu cavaler de onoare la nuntă! Mamă, ce mândru mai eram! Asta, până când m-am dus la școală și i-am spus călugăriței.

„Unde va fi nunta?", a întrebat ea suspicioasă.

I-am spus numele bisericii. Vocea ei a devenit de gheață.

„Aceasta este o biserică Luterană, nu-i așa?

„Păi, nu prea știu. N-am întrebat. Bănuiesc că ...

„*Este* o biserică Luterană şi nu trebuie să te duci acolo!"

„Cum adică?", am întrebat eu.

„Îţi este *interzis*", a anunţat ea şi ceva îmi dădea de înţeles că e foarte hotărâtă în această privinţă.

„Dar *de ce*?", am insistat eu. Sora s-a uitat la mine ca şi când nu-i venea să creadă că-i mai pun o întrebare. Apoi, făcând un efort vizibil de a scoate la iveală o răbdare infinită aflată într-o sursă foarte adâncă, a clipit de două ori şi a zâmbit.

„Dumnezeu nu vrea ca tu să mergi într-o biserică păgână, copilul meu", a explicat călugăriţa. „Oamenii care merg acolo nu cred aşa cum credem noi. Ei nu propăvăduiesc adevărul. E păcat să mergi la oricare altă biserică în afară de cea catolică. Îmi pare rău că prietenul tău, Frankie, a ales să se căsătorească acolo. Dumnezeu nu-i va recunoaşte căsătoria."

„Soră", am insistat eu mult, *foarte mult* dincolo de limita de toleranţă admisibilă. „Ce se întâmplă dacă eu sunt cavaler de onoare la acea nuntă?"

„Ei bine, atunci", a spus ea sincer îngrijorată „blestemul va fi pe capul tău".

Mamă!! Grea treabă! Dumnezeu era un tip cam dur! Nu se putea să te abaţi de la ce spunea El. Şi totuşi m-am abătut. Aş dori să pot spune că protestul meu s-a bazat pe motivaţii morale înalte, dar adevărul este că nu puteam suporta gândul că nu o să port jacheta mea albă (cu o garoafă roz - exact aşa cum spunea cântecul lui Pat Bonne!). Am hotărât să nu spun nimănui ce-mi spusese călugăriţa şi m-am dus la nuntă. Mamă, cât de îngrozit eram! Poate credeţi că exagerez, dar toată ziua am aşteptat ca Dumnezeu să mă bată. Pe parcursul ceremoniei am fost foarte atent să aud minciunile luterane despre care fusesem avertizat, dar tot ceea ce a spus preotul erau lucruri calde şi minunate, care-i făceau pe toţi cei din biserică să plângă. La sfârşitul slujbei eram ud leoarcă. În seara aceea, l-am implorat pe Dumnezeu în coate şi genunchi să-mi ierte trădarea. Am rostit cel mai

perfect Act de Pocăință pe care l-ați auzit vreodată. (O, Dumnezeul meu, îmi pare din suflet rău că Te-am supărat ...) Am zăcut în pat ore întregi, prea îngrozit ca să adorm, repetând iarăşi şi iarăşi: *dacă mor înainte de a mă trezi, Îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul* ...

V-am spus aceste întâmplări din copilărie - şi aş putea să vă spun mult mai multe - cu un scop anume. Vreau să înțelegeți clar cât de reală era frica mea de Dumnezeu. *Asta, pentru că povestea mea nu este singulară*. Şi, după cum am mai spus, nu doar Romano-Catolicii stau înfricoşați în fața Domnului. Nici gând de aşa ceva! Jumătate din oamenii de pe pământ cred că Dumnezeu „o să-i bată" dacă nu sunt buni. Fundamentaliştii multor religii răspândesc groaza în inimile credincioşilor. Nu poți să faci asta! Nu face aia! Opreşte-te, sau Dumnezeu te va pedepsi!

Iar aici nu este vorba despre interdicții majore, cum ar fi *Să Nu Ucizi*. E vorba despre faptul că Dumnezeu se supără dacă mănânci carne vinerea (deşi în privința asta s-a răzgândit!), sau carne de porc *în orice zi* a săptămânii, sau dacă divorțezi. E un Dumnezeu pe care îl mânii dacă nu acoperi fața femeii cu un voal, dacă nu vizitezi Mecca în timpul vieții, dacă nu încetezi toate activitățile şi nu te arunci pe covor prosternându-te de cinci ori pe zi, dacă nu te căsătoreşti într-un templu, dacă nu te duci să te spovedeşti, sau dacă nu te duci la biserică în fiecare duminică, *sau orice altceva*. Trebuie să fii foarte atent cu Dumnezeu. Singura problemă este că e foarte dificil să-I cunoşti regulile. Deoarece există atât de multe reguli. Iar lucrul cel mai dificil este că regulile tuturor sunt *corecte* - sau aşa zic ei că ar fi. Cu toate acestea, ele nu pot fi *toate* corecte.

Prin urmare, cum să alegi, de unde să ştii? Este o întrebare sâcâitoare, dar nu una lipsită de importanță, dacă luăm în considerare marja mică de eroare pe care Dumnezeu o acceptă.

Şi iată că apare o carte cu titlul *Prietenie cu Dumnezeu*. Ce poate să însemne asta? Cum poate să arate aşa ceva? E posibil ca, la urma urmei, Dumnezeu să nu fie un tip capabil de orice? E posibil

ca bebeluşii nebotezaţi să meargă în rai? E posibil ca – a purta un văl sau a te închina spre răsărit, a rămâne celibatar sau a te abţine de la carne de porc – să n-aibă nicio legătură cu nimic? E posibil ca Allah să ne iubească fără să pună condiţii? Ca Jehova să ne aleagă pe *toţi* să fim cu El, când vin zilele de slavă?

Iar o întrebare absolut cutremurătoare ar fi: E posibil ca noi să nu vorbim despre Dumnezeu ca fiind „El"? S-ar putea ca Dumnezeu să fie *femeie*? Sau, chiar şi mai incredibil, să nu aibă gen? Pentru o persoană educată în felul în care am fost eu, până şi *a gândi astfel de gânduri* poate fi considerat un păcat.

Cu toate acestea, trebuie să le gândim. Trebuie să le considerăm o provocare. Credinţa noastră oarbă ne-a dus pe un drum înfundat. Rasa umană nu a progresat foarte tare în ultimii 2000 de ani, în ceea ce priveşte evoluţia ei spirituală. Am ascultat învăţător după învăţător, maestru după maestru, lecţie după lecţie şi tot mai manifestăm acelaşi comportament care a adus nefericire speciei noastre, încă de la începutul timpurilor. Noi încă îi omorâm pe cei din neamul nostru, conducem lumea prin putere şi lăcomie, încă reprimăm societatea noastră pe plan sexual, ne comportăm greşit cu copiii noştri şi îi educăm greşit, ignorăm suferinţa – ba chiar o creăm.

Sunt 2000 de ani de la naşterea lui Christos, 2500 de ani de la existenţa lui Buddha şi încă şi mai mulţi de când am auzit prima dată cuvintele lui Confucius, înţelepciunea Tao – şi tot nu ne-am dumirit în privinţa Întrebărilor Principale. Va exista vreodată o modalitate de a transforma răspunsurile pe care le-am primit deja în ceva care să acţioneze, ceva care să poată funcţiona în viaţa noastră de zi cu zi? Cred că există. Şi sunt foarte sigur în această privinţă, deoarece am discutat mult despre asta în conversaţiile mele cu Dumnezeu.

DOI

Întrebarea care mi s-a pus cel mai des a fost: „De unde ştii că vorbeşti într-adevăr cu Dumnezeu? De unde ştii că nu este imaginaţia ta? Sau, încă şi mai rău, n-o fi cumva *diavolul* cel care-ţi joacă feste?"

A doua întrebare cel mai frecvent adresată este: „De ce tu? De ce te-a ales Dumnezeu pe tine?"

A treia: „Cum este viaţa ta de când ţi s-au întâmplat toate acestea? Ce anume s-a schimbat?"

Aţi fi crezut că întrebările cele mai frecvente sunt legate de *cuvintele lui Dumnezeu*, de viziunile extraordinare şi de revelaţiile care-ţi taie respiraţia, cât şi de construcţia deosebită a dialogului nostru - fără discuţie că au existat şi astfel de întrebări - dar cele care au fost puse cel mai frecvent au fost în legătură cu aspectul uman al acestei relatări.

La urma urmei, cu toţii nu vrem să ştim altceva decât lucruri legate de ceilalţi. Avem o curiozitate extraordinară în ceea ce-i priveşte pe semenii noştri, mai mult decât despre orice altceva pe lume. E ca şi când am şti că, dacă aflăm mai multe unul despre celălalt, putem afla mai multe despre noi înşine. Iar dorinţa de a şti mai multe despre noi înşine - despre Cine Suntem Noi cu Adevărat - este cea mai profundă dorinţă dintre toate.

Aşa se întâmplă că noi punem mai multe întrebări legate de experienţele celuilalt, decât despre modul de înţelegere al celuilalt. Cum ţi s-a părut totul? De unde ştii că este adevărat? Ce gândeşti în clipa asta? De ce faci toate astea? Cum se face că simţi astfel?

Încercăm în mod constant să intrăm în pielea celuilalt. Există un sistem interior de dirijare, care ne conduce în mod intuitiv şi obli-

gatoriu *unul către celălalt*. Cred că, la nivelul codului nostru genetic, există un mecanism natural care conține inteligența universală. Această inteligență informează și produce reacțiile noastre cele mai profunde ca ființe conștiente. Este vorba de înțelepciunea eternă la nivelul celulei - care creează ceea ce unii au numit Legea Atracției.

Cred că suntem atrași unul către celălalt *în mod inerent*, datorită faptului că, adânc în noi, se află convingerea cum că în celălalt ne vom găsi propriul nostru Sine. S-ar putea să nu fim conștienți de acest lucru, s-ar putea să nu-l exprimăm în cuvinte, dar cred că îl înțelegem la nivelul celulei. Și mai cred că această înțelegere la nivel microcosmic derivă dintr-una la nivel macrocosmic. Cred că noi știm că, la cel mai înalt nivel, Noi Suntem cu Toții Una. Această conștiență supremă este cea care ne împinge unul către celălalt, iar ignorarea ei duce la cea mai profundă însingurare a inimii omenești și chiar la nefericire în cadrul condiției umane.

Iată ce mi-a arătat conversația mea cu Dumnezeu: că orice tristețe a inimii omenești, orice degradare a condiției umane, orice tragedie a experienței umane poate fi atribuită unei singure decizii umane - decizia de a te îndepărta de celălalt. Decizia de a ignora suprema noastră conștiență. Decizia de a numi atracția naturală pe care o avem unul către celălalt, ca fiind „rea", de a considera că Unimea noastră este o ficțiune.

Prin aceasta, noi ne negăm Sinele nostru Adevărat. Iar din această negare de sine provine întreaga noastră negativitate. Întreaga noastră furie, întreaga noastră dezamăgire, întreaga noastră amărăciune se naște din moartea celei mai mari bucurii a noastre, bucuria de a fi Unul.

Conflictul aflat în spatele întâlnirilor umane este că, deși la nivel de celulă căutăm să trăim experiența Unimii noastre, la nivel mental insistăm să o negăm. Astfel, gândurile noastre despre viață și despre cum arată ea se deosebesc de cunoașterea noastră interioară cea mai profundă. Adevărul este că, în fiecare zi, noi acționăm

împotriva cunoaşterii noastre instinctive. Şi aceasta a dus la nebunia noastră actuală, care ne face să continuăm să acţionăm mânaţi de boala separării - tânjind, în acelaşi timp, să cunoaştem încă o dată bucuria Unimii.

Oare va putea fi vreodată rezolvat acest conflict? Da. El se va încheia, atunci când ne rezolvăm conflictul nostru cu Dumnezeu. Acesta este motivul apariţiei cărţii de faţă.

Habar nu aveam că urma să scriu această carte. Ca şi *Conversaţii cu Dumnezeu*, şi ea *mi-a fost dată* pentru a o împărtăşi cu alţii. Credeam că, atunci când trilogia *CCD* s-a încheiat, s-a încheiat şi „cariera" mea ca „autor întâmplător". Apoi, m-am apucat să scriu paginile introductive pentru *Ghidul* pentru primul volum şi am trăit sentimentul unei experienţe mistice.

Am să vă povestesc ce s-a întâmplat atunci, ca să puteţi înţelege mai bine de ce este scrisă această carte acum. Când unii oameni au auzit că scriam această carte, mi-au spus: „Credeam că era vorba doar de o trilogie." Era ca şi când scrierea unui material în plus ar fi violat integritatea procesului originar. Prin urmare, vreau ca voi să ştiţi cum a apărut această carte; cum mi-a devenit clar că trebuie să o scriu - chiar dacă acum, în timp ce sunt cu creionul pe hârtie, habar nu am încotro mă îndrept sau ce are ea de spus.

Era primăvara anului 1997 şi tocmai încheiasem *Ghidul* pentru volumul I. Aşteptam cu nerăbdare reacţia editorului de la editura Hampton Roads. În cele din urmă, aceasta a apărut.

„Hei, Neale, grozavă carte!", a spus Bob Friedman.

„Chiar aşa? Vorbeşti serios?" Există întotdeauna ceva în mine care nu poate să creadă ce e mai bun şi se aşteaptă să audă ce e mai rău. Aşa că eram pregătit să-l aud spunând: „Îmi pare rău, nu pot să accept aşa ceva. Va trebui să o rescrii complet."

„Bineînţeles că vorbesc serios, a chicotit Bob. De ce te-aş minţi? Crezi că vreau să public o carte proastă?"

„Nu, credeam doar că încerci să-mi faci o plăcere."

„Crede-mă, Neale, n-am de gând să-ți fac o plăcere spunându-ți că e o carte grozavă, dacă ea ar fi o porcărie."

„Bine", am spus eu cu glas slab.

Bob a chicotit din nou.

„Voi ăştia, autorii, sunteți oamenii cei mai neîncrezători pe care-i cunosc. Nu puteți să credeți pe cineva a cărui afacere se bazează pe a spune adevărul. E o carte grozavă. O să ajute o mulțime de oameni.

„Bine, te cred", am spus eu, recăpătându-mi suflul.

„Mai e ceva."

„Ştiam eu! *Ştiam eu*. Ce s-a întâmplat?"

„Nu s-a întâmplat nimic. Doar că n-ai trimis niciun fel de pagini introductive conținând cuvinte de recunoştință. Voiam doar să ştiu dacă le-ai scris şi le-ai uitat sau dacă vrei să o publicăm fără ele. Asta-i tot."

„Asta-i tot?"

„Asta-i tot."

„Mulțumesc lui Dumnezeu."

Bob a râs.

„Astea sunt cuvintele tale de recunoştință?"

„Ar putea să fie."

I-am spus lui Bob că o să-i trimit imediat ceva prin e-mail. Când am închis telefonul, am scos un chiot de bucurie.

„Ce s-a întâmplat?", a strigat soția mea, Nancy, din camera cealaltă. M-am dus spre ea triumfător.

„Bob spune că este o carte grozavă."

„Splendid, spuse ea radiind."

„Crezi că mi-a spus adevărul?"

Nancy şi-a rostogolit ochii în cap şi a zâmbit.

„Sunt sigură că Bob nu te-ar minți în această privință."

„Asta zicea şi el. Mai e un singur lucru de făcut."

„Care?"

„Trebuie să scriu cuvântul de recunoştinţă."

„Nicio problemă. Poţi să scrii ceva, în 15 minute."

E clar că soţia mea ar fi trebuit să fie editor.

Aşa că, într-o duminică dimineaţa, m-am aşezat şi m-am apucat de treabă, întrebându-mă: „Cui vreau să adresez cuvântul de recunoştinţă de la începutul acestui Ghid?" Imediat, mintea mea a spus: „Păi, lui Dumnezeu, bineînţeles". Da, mi-am argumentat eu în sinea mea, dar eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate, nu doar pentru această carte. „Atunci, *fă-o*", mi-a răspuns mintea mea.

Aşa că am luat creionul şi am scris: *Îi mulţumesc celui mai drag prieten şi celui mai apropiat partener, lui Dumnezeu, pentru întreaga mea viaţă şi pentru orice lucru bun, decent, creator sau minunat pe care l-am făcut de-a lungul ei.*

Îmi amintesc că am fost surprins eu însumi de ceea ce am scris. Niciodată nu-L descrisesem pe Dumnezeu în felul acesta şi am devenit conştient de faptul că exact asta simţeam. Uneori ajung să ştiu exact ce simt, numai pe măsură ce mă exprim în scris. Aţi trăit vreodată o asemenea experienţă? Iată-mă scriind şi dându-mi brusc seama că ... vedeţi voi? ... eu *chiar* am o prietenie cu Dumnezeu. Asta-i senzaţia pe care mi-o dă. Şi mintea mea spune: „Dacă-i aşa, *scri-o* pe hârtie. Dă-i drumul şi *exprim-o*".

Am început al doilea paragraf:

Niciodată nu am cunoscut o prietenie atât de minunată - exact asta simt că trăiesc acum - şi nu vreau niciodată să pierd ocazia de a-mi exprima recunoştinţa pentru ea.

Apoi am scris ceva, fără să-mi dau seama de ce.

Într-o zi, sper să explic tuturor cât mai în detaliu cum să ajungă la o asemenea prietenie şi cum să o folosească. *Pentru că Dumnezeu vrea, mai presus de orice, să fie folosit. Şi asta vrem şi noi. Noi vrem* o prietenie cu Dumnezeu. *O prietenie care să fie atât* funcţională, *cât şi* folositoare.

Exact în acest moment, mâna mi-a înghețat. Un fior rece mi-a străbătut șira spinării. Am simțit apoi o căldură care-mi cuprindea întregul trup. Am stat nemișcat o clipă, uluit de conștientizarea a ceva la care nu mă gândisem cu o clipă înainte, dar care acum îmi devenea extraordinar de evident.

Această experiență nu era ceva nou. O mai avusesem adesea în timp ce scriam *Conversații cu Dumnezeu*. Câteva cuvinte, câteva propoziții îmi zburau prin minte. Și, când le vedeam pe hârtie în fața mea, îmi devenea brusc clar că așa stau lucrurile, chiar dacă, cu câteva minute mai înainte, habar nu aveam de „asta". De obicei, experiența era urmată de o anumită senzație fizică - o furnicătură bruscă, sau ceea ce eu aș numi un tremur de fericire sau, uneori, lacrimi de bucurie. Iar, uneori, toate trei la un loc.

De data asta, erau toate trei. Era ca o vrajă. Așa că am știut că tot ceea ce scrisesem era adevărul suprem. Apoi, am primit o revelație personală importantă. Și aceasta se mai întâmplase înainte. Sentimentul este unul de a fi brusc „conștient" de ceva în totalitatea sa. Știi „totul dintr-o dată". Ceea ce am fost făcut să știu (acesta este singurul mod în care pot să descriu starea respectivă) este că nu am să termin cu scrisul, atunci când se va încheia trilogia. Mi-a devenit dintr-o dată clar că mai urmau cel puțin încă două cărți. Și, apoi, am știut totul despre aceste cărți și ce urmau ele să conțină. Am auzit vocea lui Dumnezeu care șoptea ...

Neale, relația ta cu Mine nu e diferită de relația ta cu ceilalți. Tu îți începi interacțiunea cu celălalt, printr-o conversație. Dacă aceasta merge bine, se leagă o prietenie. Și dacă aceasta merge bine, trăiești experiența unei senzații de Unime - de comuniune - cu cealaltă persoană. *Exact același lucru se întâmplă și în cazul Meu.*

Mai întâi, purtăm o conversație.

Fiecare dintre voi trăiește experiența conversației cu Dumnezeu în felul său propriu - și în feluri diferite, în momente diferite. Întotdeauna va fi o conversație cu dublu sens, exact ca și cea

pe care o purtăm noi acum. Ar putea fi o conversație „în capul tău", sau pe hârtie, sau răspunsurile Mele ar putea să întârzie puțin și să ajungă la tine sub forma următorului cântec pe care-l auzi, sau a următorului film pe care-l vezi, sau a următoarei conferințe pe care o urmărești, sau a următorului articol de revistă pe care-l citești, sau în vorbele întâmplătoare ale unui prieten pe care „se întâmplă" să-l întâlnești pe stradă.

Când ți-a devenit clar faptul că noi ne aflăm într-o conversație permanentă, putem să trecem la relația de prietenie. Apoi, vom trăi experiența comuniunii.

De aceea urmează să scrii încă două cărți: *Prietenie cu Dumnezeu* și *Comuniune cu Dumnezeu.* Prima va trata despre modul în care să preiei principiile oferite în conversațiile tale cu Dumnezeu și să transformi noua ta relație într-o prietenie care funcționează pe deplin. A doua va revela modul în care să-ți ridici acea prietenie la experiența de comuniune și ce se va întâmpla când o vei face. Ea va oferi un plan detaliat pentru fiecare căutător de adevăr și va conține un mesaj extraordinar pentru întreaga omenire.

Tu și cu Mine *suntem* Unul, chiar în clipa aceasta. Doar că tu nu o știi. Nu alegi să trăiești această experiență - așa cum nu cunoști sau nu alegi să trăiești experiența Unimii tale cu celălalt. Pentru toți cei care le citesc, cărțile tale, Neale, vor pune capăt acestei despărțiri. Ele vor distruge iluzia separării.

Aceasta e misiunea ta, aceasta e munca ta. Trebuie să distrugi iluzia separării. Aceasta a fost întotdeauna misiunea. Niciodată nu a însemnat mai puțin decât atât. Conversațiile tale cu Dumnezeu au fost întotdeauna doar începutul.

Eram înmărmurit. Un alt fior rece mi-a străbătut șira spinării. Am început să simt un tremur interior, de genul celor pe care nu le poți detecta, dar le simți în fiecare celulă a trupului tău. Și bineînțeles că asta se și întâmplă. Fiecare celulă a trupului tău vibrează într-un ritm mai rapid. Oscilea-

ză la o frecvență mai înaltă. Dansează odată cu energia lui Dumnezeu.

Foarte frumos ai exprimat totul. E o metaforă minunată.

Stai un pic! Stai așa! Nu știam că o să apari așa de curând. Relatam doar ceea ce ai spus mai înainte, în 1997.

Ştiu. N-am putut să mă abțin. Aveam de gând să aştept până când vei fi undeva pe la mijlocul cărții, dar ai început să scrii aşa de poetic, încât n-am putut să stau de-o parte.

Drăguț. E chiar drăguț.

Păi, e ceva ce apare aproape automat. Ori de câte ori scrii versuri sau vorbeşti poetic, zâmbeşti plin de dragoste, cânți un cântec sau dansezi, Eu trebuie să apar.

Apari?

Stai să-ți explic. Eu sunt *întotdeauna* în viața ta. În toate Modurile, în toate Căile, în toate Felurile. Dar tu devii mult mai *conştient* de prezența Mea atunci când faci aceste lucruri; când zâmbeşti, sau iubeşti, sau cânți, sau dansezi sau scrii din inimă. Aceasta e cea mai înaltă versiune a lui Cine Sunt, iar când exprimi aceste calități, Mă exprimi pe Mine. Chiar asta vreau să spun, literalmente. Mă *exprimi* pe Mine. Adică, *mă împingi în afară.** Mă scoți din interiorul tău - unde locuiesc întotdeauna - şi Mă arăți în afara ta. Şi, astfel, pare că Eu „Mă arăt". Adevărul este că Eu sunt întotdeauna acolo, dar că numai în aceste momente eşti conştient de Mine.

Dar eu mai aveam o mulțime de lucruri de spus înainte să intru într-un alt dialog cu Tine.

Dă-i înainte şi spune!

* Joc de cuvinte: *to express* = a exprima; *to press* = a presa.

Scuză-mă, dar mi-e cam greu să Te ignor. odată ce ești aici, e greu să pretind că nu ești. E ca în cazul unui conferențiar care vorbește și toți îl ascultă. Acum, că ai deschis acest dialog, cine mai vrea să asculte ce zic eu?

O mulțime de oameni. Probabil că toată lumea. Toți vor să audă cum stau lucrurile în ceea ce te privește. Vor să știe ce ai învățat. Nu te retrage doar pentru că am apărut Eu.

Asta e problema în cazul *atât de multor* oameni. Dumnezeu apare și ei cred că trebuie să devină mai mici. Ei cred că trebuie să se umilească.

Și n-ar trebui să fim umili în prezența lui Dumnezeu?

Eu nu am venit să vă umilesc, ci ca să vă înalț.

Da?

Când voi sunteți înălțați și Eu sunt la fel. Iar când voi sunteți umiliți și Eu sunt la fel.

Suntem cu Toții Una. Voi și cu Mine suntem Unul.

Da, într-acolo mă îndreptam și eu. Acolo voiam să ajung.

Atunci, mergi. Nu Mă lăsa să te opresc din drum. Spune-le oamenilor care citesc această carte totul despre experiența ta. Ei vor *cu adevărat* să știe despre ea. *Ai avut dreptate.* Pe măsură ce oamenii ajung să te cunoască pe tine, ei ajung să se cunoască pe ei înșiși.

Se văd pe ei înșiși în tine, iar dacă ei vor vedea că Eu sunt în tine, atunci vor vedea că sunt și în ei. Iar acesta va fi un mare dar. Prin urmare, dă-i înainte cu povestea ta.

Spuneam că fiecare celulă din trupul meu părea că tremură, vibrează, oscilează. Tremuram cu un tremur minunat de emoție. Iar o lacrimă mi-a alunecat din ochi, făcându-și drum în jos pe obraji și sărându-mi limba, atunci când am culeș-o din barbă. Am avut din nou acel sentiment. Mă gândeam că o să dau pe afară ... de atâta dragoste.

N-am mai putut scrie niciun cuvânt. Trebuia să fac ceva cu ceea ce tocmai mi se dăruise. Am vrut să încep să scriu *Prietenie cu Dumnezeu,* chiar atunci și chiar acolo.

„Hei, hei, nu poți să faci așa ceva", m-a admonestat mintea mea. „Încă nu ai scris volumul al treilea." (Desigur că se referea la partea a treia din trilogia *Conversații cu Dumnezeu.*) Știam că trebuia să termin trilogia, înainte de a îndrăzni să pornesc un alt proiect. Cu toate acestea, voiam să fac *ceva* cu energia care-mi curgea prin vene. Așa că m-am decis să le telefonez editorilor mei de la cealaltă editură, The Putnam Publishing Group din New York.

„Nu o să vă vină să credeți", am izbucnit când cineva a răspuns la telefon, „dar tocmai mi s-a dat subiectul pentru *încă două cărți* și o comandă să le scriu."

Eu nu comand nimănui să facă nimic.

Cred că am folosit cuvântul „comandă" cu editorul meu. Poate că ar fi trebuit să spun „și o *inspirație* să le scriu".

Ar fi fost un cuvânt mai bun, mai potrivit.

Eram atât de emoționat, încât nu mi-am controlat cuvintele și nu le-am măsurat acuratețea.

Înțeleg, dar exact acesta este genul de situații care, de-a lungul anilor, a creat o falsă impresie despre Mine.

Am venit aici, acum, ca să corectez această impresie. Am venit să vă spun cum este să ai o adevărată *prietenie cu* Dumnezeu - și *cum* o poți avea.

Sunt iarăși foarte emoționat! Începe, *începe!*

Termină-ți povestea.

Cine vrea să o audă? Eu vreau să aud ce spui Tu.

Termină-ți povestea. Are și ea relevanța ei. Și ne va aduce chiar aici unde ne aflăm acum.

I-am spus editoarei mele ceea ce mi-ai spus Tu despre următoarele două cărți și am întrebat-o dacă Putnam ar fi interesată în a le publica.

„Glumești? Desigur că am fi interesați", a spus ea, adăugând că ar vrea ca eu să-i scriu un mic rezumat despre ceea ce tocmai discutaserăm.

A doua zi, i l-am trimis prin fax, iar compania a fost amabilă și mi-a dat un contract pentru două cărți.

De ce n-ai pus cărțile pe Internet?

Ce?

De ce nu le-ai făcut disponibile pe gratis?

De ce mă întrebi?

Deoarece o mulțime de oameni vor să știe acest lucru. Editura ți-a oferit mulți bani?

Da.

De ce-ai fost de acord să-i iei? „Dacă ai fi un om al lui Dumnezeu, ai accepta să împarți aceste informații pe gratis cu lumea întreagă. N-ai mai alerga de colo până colo, semnând contracte pentru mai multe cărți." Nu așa zic unii oameni?

Exact. Asta *spun*. Ei spun că eu umblu după bani.

Și?

Eu nu umblu după bani, dar nu văd ce motiv aș avea să nu-i iau.

Un om al lui Dumnezeu nu i-ar lua.

Nu i-ar lua? Preoții nu iau salariu? Rabinii nu mănâncă?

Ba da, dar nu foarte *mult*. Învățătorii trimiși de Dumnezeu trăiesc în sărăcie, ei nu pretind o avere ca să propovăduiască adevărul.

Eu nu am pretins o avere. Eu nu pretind nimic. Mi s-a oferit.

Ar fi trebuit să refuzi.

De ce? Cine zice că banii sunt răi? Dacă am șansa de a câștiga o grămadă de bani răspândind adevărul etern, de ce n-aș face-o?

În plus, ce ai zice dacă aș visa să fac lucruri extraordinare cu o parte din ei? Ce ai zice dacă aș visa să pornesc o fundație non-profit, care să ducă mesajul Tău în lumea întreagă? Ce ar fi dacă aș visa să îmbunătățesc viețile altora?

Asta ar mai schimba puțin lucrurile. M-ar mai îmbuna puțin.

Și ce ar fi dacă aș da, pur și simplu, o mare parte din ei? Dacă i-aș ajuta pe alții care au nevoie?

Şi asta ar fi de folos. Am putea înțelege. Am putea începe să acceptăm. Dar tu însuți ar trebui să trăiești foarte modest. N-ar trebui să-i cheltui pentru tine.

N-ar trebui? N-ar trebui să-l preaslăvesc pe Cine Sunt? N-ar trebui să trăiesc în opulență? Să am o casă frumoasă? Să conduc o mașină nouă?

Nu. Nici n-ar trebui să te îmbraci cu haine elegante, să mănânci în restaurante scumpe, sau să cumperi lucruri de lux. Ar trebui să dai săracilor toți banii şi să trăieşti ca şi când ei nu contează.

Dar așa și trăiesc! Trăiesc ca și când banii *nu contează*. Îi cheltuiesc cu mână largă, îi dau cu ușurință și îi împart cu generozitate și realmente acționez *exact așa* – ca și când *nu contează*.

Când văd un obiect scump pe care aș dori să-l am sau ceva ce aș dori să fac, acționez ca și când banii nu contează. Și când inima mea mă cheamă să ajut pe cineva sau să fac ceva grandios pe lume, și atunci acționez ca și când banii nu contează.

Continuă să te comporți *în felul acesta* cu banii tăi şi o să-i pierzi pe toți!

Vrei să spui că o să-i folosesc pe toți! Nu poți să pierzi bani! Poți doar *să-i folosești.* Banii care sunt *folosiți*, nu sunt pierduți. Când cineva îi are, ei nu au dispărut. Întrebarea este, cine îi are? Dacă ei s-au dus la oamenii care mi-au vândut niște lucruri sau au făcut ceva pentru mine, cum se poate spune că „am pierdut" eu ceva? Iar dacă ei se duc înspre a face lucruri bune sau a veni în întâmpinarea nevoilor celorlalți, unde este pierderea?

Dar dacă nu îi ții strâns, nu o să-i mai ai.

Eu nu „țin strâns" nimic din ceea ce am! Am învățat că, atunci când ții ceva strâns, tocmai atunci îl pierzi. Dacă „țin strâns" dragostea, s-ar putea să nu o mai am. Dacă țin strâns banii, ei nu mai au nicio valoare. Singurul mod prin care poți să trăiești experiența de „a avea" ceva, este prin *a-l da.* Atunci – și *numai* atunci – poți să știi că îl ai.

N-ai prins ideea Mea mai amplă. Cu gimnastica ta verbală grațioasă, ai trecut complet pe lângă idee. Dar nu am de gând să te las să scapi. Am de gând să te aduc înapoi.

Ideea este că oamenii care propovăduiesc adevăratul cuvânt al lui Dumnezeu, nu o fac şi nu ar trebui să o facă pentru bani.

Cine ți-a spus asta?

Tu.

Eu?

Da, tu. Toată viața Mi-ai spus asta, până ce n-ai scris aceste cărți şi nu ai făcut o grămadă de bani. Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

Tu.

Eu?

Tu. Tu mi-ai spus că nu banii sunt la rădăcina tuturor relelor, iar eu aș putea considera că e vorba doar de *folosirea lor greșită.* Mi-ai spus că viața a fost creată ca noi să ne bucurăm și că e absolut în regulă să o facem. *Mai mult de-*

cât în regulă. Mi-ai spus că banii nu diferă cu nimic de *orice altceva* din viață – că ei sunt energia lui Dumnezeu. Mi-ai spus că nu există niciun loc în care Tu să nu te afli, că Tu ești exprimat în, în jurul și prin totul – într-adevăr, că Tu *ești* Totul în Tot – *iar aceasta include și banii.*

Mi-ai spus că toată viața mea am avut o părere greșită despre bani. Că i-am considerat ca fiind ceva rău. Murdar. Nedemn. Și că, atunci când am făcut acest lucru, îl făceam pe *Dumnezeu* să fie rău, murdar și nedemn, deoarece banii sunt o parte din Cine Ești. Mi-ai spus că am creat o filozofie de viață interesantă, în care banii erau „răi" și dragostea era „bună".

De aceea, cu cât un lucru este mai important și mai plin de dragoste pentru societate, cu atât ar trebui ca eu sau oricine altcineva să scoată mai puțini bani din el.

În această privință, mi-ai spus că *jumătate din omenire a înțeles lucrurile greșit.*

Plătim sume inimaginabile striperilor și sportivilor ca să facă ceea ce fac, în timp ce savanții noștri care caută un tratament pentru SIDA, profesorii din clasele în care se află copiii noștri, preoții și reverenzii și rabinii care se îngrijesc de sufletul nostru trăiesc cu pâine și apă.

Mi-ai spus că aceasta a creat o lume pe dos, în care lucrurile pe care le prețuim c*el mai mult* primesc recompensa cea mai mică. Și mi-ai spus că treaba asta nu numai că nu funcționează cum trebuie (dacă vrem cu adevărat să creăm lumea pe care zicem că vrem s-o creăm), dar nu este nici măcar necesară, deoarece nu reprezintă *absolut deloc voința Ta.*

Mi-ai spus că voința Ta este ca fiecare ființă umană să trăiască în lux și că luxul nu este ceva rău, că singura noastră problemă aici pe Pământ – chiar după mii de ani – este că încă n-am învățat cum să *îl împărțim cu alții.*

Ai mai explicat foarte clar că eu nu împărtășesc lumii nimic despre adevărul legat de bani, dacă îi ocolesc. Încurajez doar disfuncția omenirii, modelând eu însumi această disfuncție.

Ai spus că ar fi o învățătură mult mai puternică, dacă *aș accepta* banii cu bucurie – ca și pe *toate* lucrurile bune din viață – și le-aș împărți cu bucurie pe toate.

Ți-am spus Eu toate acestea?

Da. Fără niciun echivoc.

Şi M-ai crezut?

Bineînțeles. De fapt, aceste noi credințe mi-au schimbat viața.

Bine. E foarte bine. Ai învățat bine, fiul Meu. Ai auzit bine şi ai învățat bine.

Știam eu! Ai vrut doar să mă testezi! Știam eu că ai vrut să vezi cum aș răspunde la aceste întrebări.

Da. Dar acum mai am nişte întrebări pentru tine.

Vai de capu' meu!

De ce ar trebui să plătească oamenii pentru acest mesaj? Să lăsăm la o parte de ce crezi tu că e în regulă ca tu să primeşti bani pentru el. De ce ar trebui oamenii *să dea* bani pentru el? N-ar trebui să fie Cuvântul lui Dumnezeu gratis pentru toți? De ce să nu-l *pui pe Internet?*

Deoarece oamenii aglomerează Internetul zi și noapte cu mii de cuvinte care spun despre credințele lor și de ce ar trebui alții să le adopte. Ai navigat în ultima vreme pe Web? E ceva *fără sfârșit.* Am deschis cutia Pandorei!

Ți-ai putea imagina câți oameni mi-ar fi dat atenție, dacă m-aș fi repezit pe Internet atunci când a început totul și aș fi anunțat că port o conversație cu Dumnezeu? Chiar crezi că asta ar fi fost *o noutate* pe Internet? Nici gând!

Bine, dar acum cărțile tale au devenit foarte populare. Toată lumea a aflat de ele. De ce nu le pui acum pe Internet?

Motivul pentru care oamenii știu că volumele *CCD* au vreo valoare este acela că alți oameni au dat pe ele ceva care are valoare *pentru* ei. Oamenii prețuiesc un lucru, atunci când investesc ceva de valoare în el. Toată viața înseamnă lucruri bune făcute pentru alții. Asta facem cu toții aici. Oferim lumii „bunurile noastre". Când lumea *este de acord* că ceea ce noi oferim are valoare – fie că e vorba de a repara o instalație, de a coace pâine, a-i vindeca pe alții sau a propovădui adevărul – ea spune că este „valoros", adică plin de valoare. Și dacă noi *îi dăm* unui lucru valoare, oferind în schimb ceva de al nostru care e de valoare, nu numai că primim valoarea pe care o dăm – ci facem ca acel lucru să fie imediat încă și mai valoros pentru alții. Și, astfel, și alții vor fi atrași către acel lucru, deoarece oamenii caută întotdeauna să aducă valoare în viața lor. Sistemul nostru de comerț ne permite să hotărâm ce are valoare și ce nu.

Nu e un sistem perfect și nu sunt perfecte nici deciziile noastre legate de ce anume să considerăm că ar avea valoare. Dar acest sistem imperfect e tot ce avem acum. Eu acționez în interiorul sistemului pentru a-l schimba.

Ce e cu oamenii care nu-şi pot permite să cumpere cărțile tale?

Aproape în fiecare casă din această țară există cărți. Problema nu este *dacă* există cărți; întrebarea este *ce fel de cărți* există.

Mai mult decât atât, cartea *Conversații cu Dumnezeu* poate fi găsită, practic, în fiecare librărie. Este disponibilă și pentru oamenii din închisori și pentru cei mai nevoiași prin programul Cărți pentru Prieteni.

Prin urmare, eu nu spun aici că materialul nu este disponibil. Este tradus în multe limbi, iar oamenii își găsesc drumul spre el în lumea întreagă. De la Hong Kong la Tel Aviv, din Polonia în Japonia, de la Berlin la Boston, oamenii îl citesc, îl studiază în grupuri și îl împărtășesc cu alții.

Totuși, trebuie să recunosc că acestea au fost întrebări dure pentru mine. Întreagă această problemă a ban-

ilor, cât și a modului în care este cel mai potrivit să îi ai și ce anume să faci cu ei, mi-a infestat viața zeci de ani. După cum spuneai, în această privință eu nu mă deosebesc de ceilalți semeni ai mei.

Chiar și astăzi există o parte din mine care crede că ar trebui să renunț la faimă, să renunț la abundența financiară și la alte recompense pe care mi le-a adus trilogia *Conversații cu Dumnezeu*. Există o mare parte din mine care vrea să poarte cămașă de pânză, să trăiască într-o colibă și să nu accepte nimic din bunurile lumești, în schimbul binelui pe care eu l-am dat lumii. Ideea mea este că, într-un fel, aceasta i-ar da mai multă valoare.

Înțelegi cât de insidioasă este această idee? Am inventat o construcție prin care *eu le cer altor oameni să prețuiască ceva pentru care eu nu primesc nimic de preț*. Dar cum pot să mă aștept eu ca alții să prețuiască ceea ce eu nu prețuiesc? Aceasta nu este o întrebare pe care să mi-o pun mie însumi. E prea profundă pentru mine, prea aproape de miezul problemei. Și ce preț pun eu pe mine însumi, dacă eu cred că trebuie să sufăr pentru ca alții să-mi vadă valoarea? Alt miez al problemei. Alt subiect pe care îl ignor.

Dat fiind însă că Tu ai deschis vorba, Te întreb: este oare Ted Turner mai puțin valoros decât Maica Tereza? Este George Soros o persoană mai puțin bună decât Ché Rivera? Oare politica dusă de Jesse Jackson – care pare a avea o mulțime de lucruri bune în viață – este mai puțin valoroasă decât politica dusă de Vaclav Havel, care s-ar putea să aibă mai puține? Ar trebui oare ca vorbele spuse de Papă, ale cărui odăjdii costă mai mult decât ar fi necesar ca să hrănești un copil sărac timp de un an de zile, să fie considerate blasfemie, deoarece el trăiește ca un rege, conducând o biserică ce posedă miliarde? Ted Turner și George Soros au dat milioane de dolari. Ei au dat forță viselor omenirii prin recompensele pe care le-au primit, trăindu-și propriile vise.

Să dai forță viselor omenirii, trăindu-ți propriile visuri.

Ce idee magnifică!

Jesse Jackson a adus speranță pentru milioane de oameni, odată cu speranța care l-a adus pe *el* într-un loc care-i conferă mare influență. Papa a inspirat oamenii din lumea întreagă, iar el nu i-ar inspira mai mult pe catolicii lumii dacă ar apărea în zdrențe (ba chiar mult mai puțin!).

Astfel, m-am împăcat cu faptul că experiența *CCD* mi-a adus multe lucruri bune în viață și mi-a dat multe lucruri bune de împărțit cu alții.

Vreau să subliniez aici că publicarea acestor cărți nu a fost *cauza* a ceea ce s-a întâmplat. *Tu* ai provocat aceasta, *înainte* ca ele să fie publicate. De fapt, *de aceea* au şi fost publicate şi de aceea au devenit atât de populare.

Da, văd că ceea ce spui este adevărat.

Poți fi *sigur* că este. Viața ta şi realitatea ta legată de bani - şi *toate* lucrurile bune - s-au schimbat când *tu* te-ai schimbat.

Ele s-au schimbat în ceea ce *te* privește, atunci când tu ți-ai schimbat părerea în ceea ce *te* privește.

Vezi Tu, credeam că Tu ai făcut aceasta. Continui să le spun oamenilor că aceste cărți au devenit populare, deoarece Tu ai vrut ca ele să fie așa. De fapt, chiar mă atrage ideea că toate acestea sunt voința lui Dumnezeu.

Bineînțeles că sunt. Aceasta te uşurează de responsabilitate şi - mai mult decât atât - dă o mai mare credibilitate întregii lucrări. Prin urmare, îmi pare rău că trebuie să-ți sparg balonul, dar aceasta *nu a fost* ideea Mea.

Nu a fost?

Nu. A fost *a ta*.

Grozav! Acum nici măcar nu pot să spun că am fost inspirat de Dumnezeu. Dar cum rămâne cu cartea pe care o scriu acum? *Tu ai venit la mine și mi-ai spus să o fac!*

E în regulă! E un moment foarte bun să începem discuția noastră despre cum să legi o *prietenie cu Dumnezeu*.

TREI

Dacă ar fi ca între tine şi Mine să existe o adevărată prietenie - o prietenie *lucrativă,* nu o prietenie teoretică ...

Asta e ceva important. Hai să ne oprim aici şi să arătăm diferenţa, deoarece este o diferenţă importantă. Mulţi oameni cred că Dumnezeu este prietenul lor, dar nu ştiu cum să folosească această prietenie. Ei o văd ca pe o relaţie la distanţă, nu ca pe una apropiată.

Mulţi oameni nici măcar nu se gândesc la Mine ca la un prieten. Aceasta este partea cea mai tristă. Mulţi oameni se gândesc la Mine ca la un *părinte,* nu ca la un prieten - ca la un părinte aspru, crud, furios şi care are pretenţii. Un Tată care nu va tolera absolut niciun eşec în anumite privinţe - cum ar fi, de exemplu, cum să Mă preaslăvească.

În minţile acestor oameni, Eu nu numai că pretind să fiu preaslăvit, ci pretind să o faceţi într-un anumit fel. Nu e suficient că voi veniţi la Mine. Trebuie să veniţi la Mine pe o anumită cărare. Dacă veniţi pe altă cărare - *orice* altă cărare - voi respinge dragostea voastră, voi ignora implorările voastre şi, într-adevăr, vă voi trimite în iad.

Chiar dacă intenţia mea este pură, căutarea mea este sinceră şi înţelegerea mea în ceea ce Te priveşte sunt cele mai bune?

Chiar şi în acest caz. Da, până şi în acest caz. În minţile acestor oameni, Eu sunt un părinte sever, care nu acceptă nimic în afară de o corectitudine absolută în felul în care voi înţelegeţi Cine Sunt Eu.

Dacă voi nu înțelegeți acest lucru în mod corect, Eu vă voi pedepsi. Puteți avea cele mai pure intenții; puteți fi atât de plini de dragoste pentru Mine încât să dați pe afară. Cu toate acestea, vă voi arunca în flăcările iadului și veți suferi acolo veșnic, dacă veniți către Mine având pe buze un nume greșit și având în cap idei greșite.

Într-adevăr, se spune că atât de mulți oameni Te văd în felul acesta. Un prieten nu s-ar comporta câtuși de puțin așa.

Așa este. Iar până și ideea de a avea o prietenie cu Dumnezeu, genul de relație pe care-l ai cu *cel mai bun prieten,* care va accepta orice îi dai din dragoste și va ierta orice faci din greșeală - până și *acest* gen de prietenie este de neconceput pentru ei.

Apoi, ai dreptate și în legătură cu cei care *chiar* Mă văd ca pe prietenul lor; majoritatea Mă țin la mare distanță. Ei nu au o prietenie lucrativă cu Mine. Este mai degrabă o relație foarte distantă, pe care speră să poată conta, dacă vor avea vreodată nevoie de ceva. Dar nu este acea prietenie de zi cu zi, oră de oră, minut de minut, cum ar putea, de fapt, să fie.

Iar acum, Tu începi să-mi spui de ce anume ar fi nevoie pentru a avea *acest* gen de prietenie cu Tine.

O schimbare a minții și o schimbare a inimii. De asta e nevoie. De o schimbare a minții și o schimbare a inimii. Și de curaj.

Curaj?

Da. Curajul de a respinge orice noțiune, orice idee, orice învățătură despre un Dumnezeu care te-ar respinge pe tine.

Pentru asta e nevoie de un curaj enorm, deoarece lumea a complotat să vă umple capul cu acele noțiuni, idei și învățături. Va trebui să adoptați un nou mod de a gândi legat de toate acestea, un mod de a gândi care este practic opusul a tot ceea ce vi s-a spus sau ați auzit despre Mine.

Va fi o treabă cam dură. Pentru unii va fi foarte dură. Dar va fi necesară, deoarece nu poți să ai o prietenie cu cineva de care îți este frică - nu o prietenie reală, nu una apropiată, nu una lucrativă, nu una în care să dai și să primești.

Deci, o mare parte din ceea ce trebuie să faci ca să legi o prietenie cu Dumnezeu este să uiți „fricănia"* de Dumnezeu.

Îmi place foarte mult. Nu e un cuvânt folosit în limba voastră, dar îmi place.

Exact asta ați trăit voi toți acești ani în tot ceea ce Mă privește - *o fricănie de Dumnezeu.*

Știu. Explicam treaba asta la început. Încă de când eram copil am fost învățat să-mi fie frică de Dumnezeu. Și frică mi-a și fost. Chiar și atunci când uitam de ea, eram convins să mă întorc la frică.

În cele din urmă, când aveam 19 ani, L-am respins, L-am alungat pe Dumnezeul Mâniei din tinerețea mea. Dar nu am făcut-o, înlocuind acel Dumnezeu cu Dumnezeul Dragostei, ci respingându-L pe Dumnezeu cu totul. Pur și simplu, nu mai erai parte din viața mea.

Aceasta era într-un contrast frapant cu starea în care mă găseam cu cinci ani mai devreme. La paisprezece ani, nu puteam să mă gândesc la altceva decât la Dumnezeu și credeam că cel mai bun mod de a evita mânia lui Dumnezeu era să-L fac să mă iubească. Visam să intru în preoție.

Toată lumea credea că urma să devin preot. Călugării de la școală erau sigure de asta. „El are chemare", spuneau ele. Și mămica mea era sigură de asta. Se uita la mine când îmi făceam un altar în bucătărie și îmi puneam „odăjdiile", prefăcându-mă că țin o liturghie. Alți copii purtau prosoape pe post de cape de Superman și săreau de pe scaune. Eu îmi făceam din prosoape, odăjdii de preot.

* Din prietenie + frică N.T.

Apoi, pe când am intrat în ultimul an al școlii elementare parohiale, tatăl meu a pus brusc capăt la toate. Într-o zi, mama și cu mine discutam despre asta, când tata s-a întâmplat să intre în bucătărie.

„Nu te duci la seminar", ne-a întrerupt el, „așa că nu-ți mai face iluzii".

„Nu mă duc?", am izbucnit eu. Eram uluit. Credeam că hotărârea mea era irevocabilă.

„Nu", a spus tata cu voce egală.

„De ce nu?" Mama ședea fără să scoată o vorbă.

„Deoarece nu ești suficient de matur ca să iei această hotărâre", a declarat tata. „Nu știi ce hotărăști".

„Ba da, știu! Am hotărât să fiu preot", am țipat eu. „*Vreau* să fiu preot."

„Nu știi ce vrei", a strigat tata, „ești prea tânăr ca să știi ce vrei." În cele din urmă, mama a spus: „Dar, Alex, lasă-l pe băiat să-și urmeze visul."

Tata nici nu voia să audă. „Nu-l încuraja", i-a ordonat el și apoi a lansat una dintre privirile lui care spuneau „Această discuție s-a încheiat". „Nu mergi la seminar. Scoate-ți asta din cap."

Am alergat afară din bucătărie, în jos, pe scările din spate, direct în curte. Mi-am căutat adăpost sub liliacul meu iubit, cel care se afla în capătul cel mai îndepărtat al curții, cel care nu înflorea suficient de des și nu rămânea înflorit suficient de mult timp. Dar atunci era înflorit. Îmi amintesc mirosul incredibil de dulce al florilor mov. Mi-am cufundat nasul în el ca Tăurașul Ferdinand. Apoi am plâns.

Nu era pentru prima dată că tata îmi alunga lumina bucuriei din viață.

La un moment dat, credeam că voi deveni pianist. Vreau să spun, unul profesionist, ca Liberace, idolul meu din copilărie. Îl urmăream la televizor în fiecare săptămână. El era din Milwaukee și toată lumea din oraș era înnebunită că un băiat de la ei a ajuns atât de mare. Pe vremea aceea nu erau televizoare în fiecare casă – cel puțin nu în cartierul muncitoresc din Milwaukee – dar tata reușise să cumpere

un Emerson cu diagonala de 40 cm, cu o imagine alb-negru care arăta ca o îngrămădire de paranteze. Acolo stăteam în fiecare săptămână, vrăjit de zâmbetul lui Liberace, de candelabrele lui și de degetele încărcate de inele care zburau pe clape.

Eu aveam ureche perfectă, cel puțin așa a spus odată cineva. Nu știu dacă e adevărat sau nu, dar puteam să șed în fața pianului și să cânt după ureche orice melodie simplă. De fiecare dată când mama ne ducea la bunica, eu mă repezeam la pianina care se afla pe un perete al sufrageriei și începeam să cânt *Mary avea un mielușel* sau *Strălucește, strălucește, micuță stea**. Aveam nevoie de exact două minute ca să găsesc notele potrivite pentru orice cântec pe care voiam să-l încerc, apoi îl cântam iarăși și iarăși, cea mai profundă parte din ființa mea fiind înnebunită de muzica pe care o produceam.

În acel moment al vieții mele (și mulți ani după aceea) îmi idolatrizam fratele mai mare, Wayne, care putea și el să cânte la pian fără să știe notele.

Wayne, fiul mamei mele dintr-o căsătorie anterioară, nu prea era în grațiile tatei. Asta, ca să mă exprim delicat. Orice îi plăcea lui Wayne, tata detesta; orice făcea Wayne, tata dezaproba. Prin urmare, cântatul la pian era „pentru trântori".

Nu puteam înțelege de ce spunea mereu treaba asta. Eu eram *îndrăgostit* de cântatul la pian – puținul pe care-l puteam cânta când mergeam la bunica – iar mama și toți ceilalți vedeau că am un adevărat talent.

Apoi, într-o zi, mama a făcut un lucru extraordinar de îndrăzneț. S-a dus undeva sau a chemat pe cineva, ceva de genul ăsta, și a cumpărat o pianină veche. Îmi amintesc că a cheltuit 25 de dolari pentru ea (o grămadă de bani la începutul anilor '50), deoarece tata era supărat, iar mama spunea că n-avea dreptul să fie, deoarece ea a economisit luni

* Cântece pentru copii. N.T.

de zile din banii de piață. Ea spunea că nu a atins cu nimic bugetul familiei.

Trebuie că i-a fost livrat acasă, deoarece, într-o zi, am venit acasă de la școală și pianina era acolo. Mi-am ieșit din minți de fericire și imediat m-am așezat să cânt. Nu a durat mult până când pianul a devenit prietenul meu cel mai bun. Eram singurul copil de 10 ani din cartier care nu trebuia să fie bătut ca să exerseze la pian. Pe mine nu mă puteai ține *departe* de el. Nu numai că găseam melodii în dreapta și stânga, dar le și compuneam!

Bucuria de a găsi cântece în interiorul sufletului meu și de a le răspândi pe claviatură mă electriza. Cea mai extraordinară parte dintr-o zi era atunci când veneam acasă de la școală sau de la joacă și zburam spre pian.

Tata nu era atât de entuziasmat. „Termină cu zdrăngănitu' pe pianu' ăla nenorocit", cred că erau cuvintele lui. Dar eu mă îndrăgostisem de muzică și de capacitatea mea de a o face. Visele mele că, într-o zi, voi deveni un mare pianist creșteau pe zi ce trece.

Apoi, într-o zi de vară, m-am trezit într-un zgomot teribil. M-am îmbrăcat în viteză și am coborât în fugă să văd ce se întâmplă.

Tata făcea pianul bucăți. Nu îl demonta, *îl făcea bucăți*. Îl izbea în interior cu un baros și apoi îl desfăcea cu o rangă până când lemnul s-a rupt și s-a despicat cu un zgomot groaznic. Stăteam transfigurat, complet șocat. Lacrimile îmi curgeau șiroaie pe obraji. Fratele meu m-a văzut scuturându-mă de hohote tăcute și n-a putut rezista. „Neale este un plângăcios". Tata s-a întors de la ceea ce făcea. „Nu fi miorlăit", a spus el. „Ocupa prea mult loc în cameră. Era timpul să scăpăm de el."

M-am răsucit pe călcâie și am fugit în camera mea, am trântit ușa (un lucru foarte periculos pe care un copil îl putea face în casa mea) și m-am aruncat pe pat. Îmi amintesc că mă jeluiam – literalmente, mă jeluiam – *„Nu, nuuu ... „* ca și când rugămințile mele chinuite îmi puteau salva prietenul cel mai bun. Dar izbiturile și loviturile continuau și mi-am

îngropat capul în pernă, zdrobit de amărăciune. Până și în ziua de astăzi simt durerea acelei experiențe.

Până în acest moment.

Când am refuzat să ies din cameră toată ziua, tata m-a ignorat. Dar când n-am vrut să îmi părăsesc patul încă trei zile, el a devenit din ce în ce mai furios. Îl puteam auzi cum se ceartă cu mama pentru că ea îmi aducea mâncare. Dacă voiam să mănânc, n-aveam decât să cobor la masă ca toți ceilalți. Iar dacă nu coboram, nu era nicio supărare. În casa noastră nimeni nu avea voie să se supere sau să se bosumfle, cel puțin nu în legătură cu o decizie pe care o lua tata. O astfel de manifestare era considerată o respingere pe față și el nu era de acord cu așa ceva.

În casa noastră, nu numai că acceptai tirania tatălui meu, dar o acceptai cu un zâmbet.

„Mai plângi tu mult, și o să vin sus să-ți dau un *motiv* pentru care să plângi!", răcnea el de la baza scării și chiar intenționa să facă ce spunea.

Atunci când, chiar după ce tata a interzis să mi se aducă de mâncare, eu tot nu am vrut să ies, se pare că a înțeles că a depășit o limită pe care nici măcar el nu ar fi vrut să o depășească. Trebuie să spun că tata nu era un om lipsit de inimă, era doar foarte obișnuit să se facă după cum vrea el. Nu era obișnuit să i se pună întrebări și nici ca el să folosească cuvinte amabile, atunci când anunța sau își punea în practică hotărârile. El crescuse într-o perioadă în care a fi tată însemna a fi „șeful" și nu suporta cu plăcere niciun semn de lipsă de loialitate.

Deci, nu i-a fost ușor să vină în camera mea și chiar să bată la ușă – o cerere subînțeleasă de a primi permisiunea să intre. Bănuiesc că mama a lucrat foarte mult ca să-l determine s-o facă.

„E Tata", a anunțat el, ca și când eu nu aș fi știut și ca și când el nu ar fi *știut* că eu știu. „Aș vrea să vorbesc cu tine." Era practic singura scuză pe care și-a cerut-o vreodată în fața mea.

„Bine", am reușit eu să spun și el a intrat.

Am discutat foarte mult timp, el așezat pe o parte a patului, eu proptit de căpătâi. A fost una dintre cele mai bune conversații pe care le-am avut vreodată cu tata. A spus că, deși știa că-mi place să cânt la pian, nu și-a dat seama că asta însemna atât de mult pentru mine. A spus că tot ceea ce dorise să facă era să elibereze camera ca să pună canapeaua la perete, deoarece urma să cumpere niște mobilă. Apoi a spus ceva ce n-am să uit niciodată.

„O să-ți cumpărăm un pian nou, o spinetă, care va fi destul de mică pentru ca să o punem aici, în dormitorul tău."

Eram atât de emoționat, încât de-abia mai puteam respira. A spus că va începe să pună bani de-o parte și că voi avea pianul cât de curând.

L-am îmbrățișat pe tata cu toată puterea și prelungit. M-a înțeles. Totul urma să fie în regulă.

Am coborât pentru cină.

Au trecut săptămâni și nimic nu s-a întâmplat. M-am gândit: „Ei, cred că așteaptă ziua mea".

A sosit și ziua de 10 septembrie și nici vorbă de pian. N-am spus nimic.

M-am gândit: „Așteaptă până la Crăciun".

Cu cât ne apropiam mai mult de luna decembrie, am început să-mi țin respirația. Așteptarea era aproape de nesuportat. Și la fel de îngrozitoare a fost dezamăgirea, când spineta mea nu a sosit. Au mai trecut și alte săptămâni și alte luni. Nu știu când s-a întâmplat exact să-mi dau seama că tata nu avea de gând să-și țină promisiunea. Știu doar că abia la treizeci de ani mi-am dat seama că, probabil, nu avusese niciodată intenția să o facă.

Tocmai îi făcusem o promisiune fetei mele mai mari, promisiune care știam că nu aveam de gând să o țin. O făcusem ca să o opresc din plâns; ca să o scot dintr-o nefericire de copil pe care nici nu mai mi-o pot aminti. Nu-mi amintesc nici măcar ce promisiune era. Îmi amintesc doar că i-am spus ceva ca să o calmez. Și am reușit. Și-a aruncat mânuțele în jurul meu și a strigat: „Ești cel mai bun tătic din lumea întreagă!"

Și păcatele tatălui au trecut asupra fiului ...

Ți-a trebuit mult timp ca să spui povestea ...

Îmi pare rău. Eu ...

Nu, nu, nu - nu m-am plâns; am făcut doar o observație. Voiam doar să subliniez că e clar faptul că acest episod a devenit foarte important pentru tine.

Așa este.

Și ce-ai învățat din el?

Niciodată să nu fac o promisiune pe care nu o pot ține. În special când e vorba de copiii mei.

Asta-i tot?

Niciodată să nu folosesc ceea ce știu că ar dori altcineva ca pe un instrument de manipulare ca să obțin ceva ce vreau *eu*.

Dar oamenii „negociază" în permanență unul cu celălalt. Astfel de negocieri se află la baza întregii voastre economii și a majorității interacțiunilor voastre sociale.

Da, dar există ceva ce se numește „târg cinstit" și există ceva ce se numește manipulare.

Care-i diferența?

Un târg cinstit este o tranzacție directă. Tu ai ceva ce eu vreau, eu am ceva ce tu vrei, cădem de acord că ele sunt mai mult sau mai puțin de valoare egală și negociem. Aceasta este o tranzacție curată. Apoi, există exploatarea. Aceasta este atunci când tu ai ceva ce eu vreau și eu am ceva ce tu vrei, dar ele *nu sunt* de valoare egală. Cu toate acestea, noi negociem – unul dintre noi cu disperare – deoarece are nevoie de ceea ce posedă celălalt și va plăti orice preț. Acesta este lucrul pe care-l fac corporațiile multinaționale când oferă 74 de cenți pe oră muncitorilor din

Malaiezia, Indonezia sau Taiwan. Ei numesc aceasta – șansă economică – dar este, pur și simplu, exploatare.

În cele din urmă, există manipularea. Aceasta se întâmplă când eu nu am nici măcar intenția de a-ți *da* ceea ce ofer. În anumite cazuri, aceasta se face pe subconștient. Și asta-i destul de rău. Dar, în cele mai rele dintre cazuri, se face într-un mod pe deplin conștient o promisiune pe care partea respectivă nu are de gând să și-o țină. Este o tehnică menită să le închidă gura celorlalte persoane, să le liniștească pe moment. Este o minciună, minciuna cea mai urâtă, deoarece alină o rană care se va deschide și mai adânc ceva mai târziu.

E foarte bine. Avansezi în modul tău de a înțelege ce înseamnă să fii *integru*. Integritatea este importantă pentru toate sistemele. Dacă integritatea unui sistem este defectuoasă, însuşi sistemul va cădea. Oricât ar fi de sofisticată construcția lui, el nu poate susține nimic, dacă integritatea îi este compromisă. E foarte bine ceea ce se întâmplă cu tine, dat fiind ținta pe care spui că doreşti să o ai în viață. Dar ce altceva ai mai învățat?

Of, nu știu. Te referi la ceva anume?

Speram că ai învățat ceva despre ce înseamnă a fi victimă.

Speram că ți-ai amintit adevărul - că nu există nici victime, nici ticăloşi.

O, asta?

Da, asta. De ce nu-Mi spui tot ce ştii despre asta? Tu eşti învățătorul acum, tu eşti mesagerul.

Nu există ceva ce se cheamă victimă sau ticălos, nu există ceva ce se cheamă „băieți buni" și „băieți răi". Dumnezeu a creat numai Perfecțiunea. Fiecare suflet este perfect, pur și frumos. În starea de uitare în care se află aici, pe Pământ, ființele perfecte ale lui Dumnezeu pot face lucruri imperfecte – sau ceea ce noi *am numi* lucruri imperfecte –

dar, tot ceea ce apare în viață, apare dintr-un motiv perfect. În lumea lui Dumnezeu nu există ceea ce se numește greșeală, iar nimic nu se produce la întâmplare.

Nicio persoană nu vine către Tine fără să aibă în mână un dar pentru Tine.

Excelent. E foarte bine.

Dar asta este o treabă cam grea pentru mulți oameni. Știu că în trilogia *Conversații cu Dumnezeu* ai spus totul foarte clar, dar unor oameni le vine foarte greu să înțeleagă.

Totul devine clar cu timpul. Cei care caută o înțelegere mai profundă a acestui adevăr, o vor găsi.

Fără discuție că îi va ajuta recitirea trilogiei, cât și recitirea parabolei *Micul Suflet și Soarele*.

Da, dacă e să judecăm după corespondența pe care o ai, mulți oameni ar face bine să le recitească.

Stai o clipă! Mi-ai văzut corespondența?

Ei, asta-i!

O!

Îți închipui că se întâmplă ceva în viața ta despre care Eu să nu știu?

Presupun că nu. Doar că nu-mi place să mă gândesc la asta.

De ce nu?

Cred că deoarece o parte din chestiile care se întâmplă sunt treburi de care nu sunt prea mândru.

Și?

Ideea că Tu știi totul despre ele mă face să nu mă simt prea bine.

Ajută-mă să înțeleg de ce. De-a lungul anilor, tu le-ai spus prietenilor tăi celor mai buni multe dintre aceste lucruri. Ai avut conversații lungi până târziu în noapte, în care le-ai spus iubitelor tale câteva dintre ele.

Asta-i cu totul altceva.

De ce e cu totul altceva?

O iubită sau un prieten nu este Dumnezeu. Nu este același lucru dacă sunt cunoscute de către o iubită sau un prieten – sau de către Dumnezeu.

De ce nu?

Deoarece iubita sau prietenul nu o să mă judece sau să mă pedepsească.

Am să-ți spun ceva ce cred că nu prea vrei să auzi. Iubitele și prietenii tăi te-au judecat *și* te-au pedepsit de-a lungul anilor, mult mai mult decât am făcut-o Eu vreodată. De fapt, Eu nu am făcut-o *niciodată*.

Păi, nu, nu *încă*. Dar la Ziua Judecății ...

Iar o luăm de la capăt!

Bine, bine, dar mai spune-mi o dată. Trebuie să o aud din nou.

Nu există ceea ce voi numiți Ziua Judecății.

Și nu există niciodată condamnare sau pedeapsă?

niciuna, decât cele pe care vi le impuneți voi înșivă.

Totuși, ideea că Tu știi tot ceea ce am spus sau am făcut vreodată ...

..... ai uitat – tot ceea ce ai gândit vreodată.

Bine, tot ceea ce *am gândit*, am făcut sau am spus vreodată ... nu este prea plăcut pentru mine.

Aş dori să fie.

Ştiu că ai dori-o.

Despre asta-i vorba în cartea de faţă – cum să legi o prietenie cu Dumnezeu.

Ştiu. Iar acum *chiar* cred că am legat o prietenie cu Tine. O simt de multă vreme. Doar că ...

Ce? Doar că - ce?

Doar că, din când în când, mă întorc la vechile tipare şi uneori îmi este greu să mă gândesc la Tine în felul acesta. Încă mă gândesc la Tine ca la Dumnezeu.

Bine, deoarece *Eu sunt* Dumnezeu.

Ştiu. Asta-i toată treaba. Uneori se pare că nu pot să mă gândesc la Tine în acelaşi timp ca la „Dumnezeu" şi ca la un „Prieten". Se pare că nu pot să pun aceste cuvinte în aceeaşi propoziţie.

Asta-i foarte trist, pentru că ele aparţin aceleiaşi propoziţii.

Ştiu, ştiu, mi-o spui tot timpul.

De ce anume ai avea nevoie ca să ai cu Mine o prietenie adevărată şi nu doar una artificială?

Nu ştiu. Nu sunt sigur.

Ştiu că nu eşti, dar dacă ai crede că eşti, care ar fi răspunsul?

Cred că ar trebui să am încredere în Tine.

Bine. E un început bun.

Şi cred că ar trebui să te iubesc.

Excelent! Dă-i înainte!

Să-i dau înainte?

Dă-i înainte!

Nu știu ce altceva să mai spun.

Ce altceva faci tu cu prietenii tăi, în afară de avea încredere în ei şi de a-i iubi.

Păi, încerc să fiu mult timp în preajma lor.

Bine. Altceva?

Cred că încerc să fac anumite lucruri pentru ei.

Ca să le câştigi prietenia?

Nu, pentru că *sunt* prietenul lor.

Excelent. Altceva?

Mmm ... nu sunt sigur.

Îi laşi să facă anumite lucruri pentru tine?

Încerc să le cer prietenilor mei cât mai puțin posibil.

De ce?

Pentru că vreau să rămână prietenii mei.

Crezi că a-i păstra ca prieteni înseamnă a nu le cere nimic?

Da, așa cred. Cel puțin așa am fost învățat.
Cel mai rapid mod de a-ți pierde un prieten este prin a te impune în fața lui.

Nu. Acesta este cel mai rapid mod de a descoperi *cine îți sunt prietenii.*

Poate ...

Nu poate. *Sigur.* Un prieten este o persoană *asupra căreia nu te poți impune.* Toți ceilalți sunt cunoştințe.

Uau! Ai expus niște reguli de bază foarte dure.

Nu sunt regulile Mele. Sunt propriile tale definiții. Pur şi simplu, le-ai uitat.

Aşa că ai cam încurcat lucrurile în privinţa prieteniei. O prietenie adevărată este ceva ce trebuie să fie *folosit*. Nu e la fel cu un porţelan scump care nu e folosit niciodată, de frică să nu-l spargi.

O adevărată prietenie este ca un obiect incasabil. Nu poţi să-l spargi, indiferent de cât de des îl foloseşti.

Mi-e greu să ajung la ce spui Tu.

Ştiu că ţi-e greu. Şi asta-i problema. De aceea nu ai avut cu Mine o prietenie care să funcţioneze.

Şi cum pot să depăşesc acest impas?

Trebuie să vezi adevărul în privinţa tuturor interacţiunilor. Trebuie să înţelegi cum funcţionează cu adevărat totul şi de ce fac oamenii ceea ce fac. Trebuie să ajungi să clarifici în Viaţă multe dintre principiile de bază.

Despre asta e vorba în această carte.

Intenţionez să te ajut.

Am uitat complet despre ce era vorba. Spuneai că nu există nici victime, nici ticăloşi.

N-ai uitat nimic. Este exact aceeaşi discuţie.

Nu înţeleg.

Stai o clipă, vrei?

Bine. Deci, cum pot să fiu prieten cu Dumnezeu?

Fă aceleaşi lucruri pe care le-ai face dacă ai fi prieten cu altcineva.

Să am încredere în Tine.

Să ai încredere în Mine.

Să Te iubesc.

Să Mă iubeşti.

Să fiu mult în preajma Ta.

Da, invită-Mă. Invită-Mă să stau mai mult.

Să fac anumite lucruri pentru Tine ... , deși nu am nici cea mai vagă idee ce aș putea să fac *eu* pentru *Tine*.

O mulțime de lucruri.
Crede-Mă, poți să faci o mulțime de lucruri.

Bine. Și ultimul ... să te las pe Tine să faci multe pentru Mine.

Nu numai „să Mă lași".
Cere-Mi.
Pretinde-Mi.
Comandă-Mi.

Să-ți comand?

Comandă-Mi!

Mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea asta din urmă. Nici măcar nu-mi imaginez că aș putea-o face.

Tocmai asta e problema, prietenul Meu.
Tocmai asta e problema.

PATRU

Cred că e nevoie de foarte multă îndrăzneală ca cineva să înceapă să-l ceară lui Dumnezeu tot felul de lucruri.

Prefer cuvântul „curaj". Da, ți-am spus deja că e nevoie de o schimbare a minții, de o schimbare a inimii şi de curaj ca să ai o prietenie adevărată şi lucrativă cu Dumnezeu.

Cum îmi pot reorganiza întregul meu mod de a înțelege ce înseamnă o relație corectă cu Dumnezeu, ca să pot ajunge la momentul în care să pricep că este absolut în regulă să-l cer ceva lui Dumnezeu?

Nu doar că este în regulă, ci că este cel mai bun mod de a obține rezultate.

Bine, și cum să ajung la asta? Cum să ajung la acest nivel de înțelegere?

După cum am spus, în primul rând trebuie să înțelegi cum merg lucrurile în realitate. Vreau să spun, cum merge *viața*. Dar vom ajunge într-o clipă şi acolo. Mai întâi, hai să stabilim care sunt Cei Şapte Paşi spre Dumnezeu.

Bine. Sunt gata.

Unu: Să-l Cunoşti pe Dumnezeu.
Doi: Să Ai Încredere în Dumnezeu.
Trei: Să-L Iubeşti pe Dumnezeu.
Patru: Să-L Îmbrățişezi pe Dumnezeu.
Cinci: Să-L Foloseşti pe Dumnezeu.

Şase: Să-L Ajuţi pe Dumnezeu.

Şapte: Să-I Mulţumeşti lui Dumnezeu.

Poţi folosi aceiaşi şapte paşi cu oricine cu care alegi să te împrieteneşti.

Pot, nu-i aşa?

Da. De fapt, probabil că îi şi foloseşti în mod subconştient. Dacă ai folosi aceşti paşi în mod conştient, te-ai împrieteni cu orice persoană pe care o întâlneşti.

Ar fi fost bine să ştiu aceşti paşi când eram tânăr. Pe vremea aia nu prea mă descurcam în societate. Fratele meu îşi făcea prieteni cu uşurinţă, iar eu nu. Aşa că am încercat să mă împrietenesc cu prietenii lui. Treaba asta îl deranja, deoarece întotdeauna voiam să merg unde voia el să meargă, să fac ceea ce voia el să facă.

La vremea când am ajuns la liceu, îmi găsisem deja lucruri care mă interesau. Încă mai iubeam muzica, aşa că am intrat în orchestră, în cor şi în fanfară. Făceam parte şi din clubul de foto, din comitetul care organiza albumul de sfârşit de an şi eram reporter la ziarul şcolii. Eram în clubul de teatru, de şah şi, poate cel mai important, în grupul de dialog – grupul de dialog al campionilor.

În liceu mi-am început activitatea în emisiuni radio. Una dintre staţiile de radio locale a avut ideea de a face în fiecare seară un reportaj despre activitatea sportivă a liceelor, folosind elevi. Eu eram deja cel care anunţa publicul la toate meciurile noastre de fotbal şi baschet, aşa că era normal să fiu ales ca reprezentant al şcolii mele. A fost prima mea apariţie la radio şi ea a lansat o carieră de treizeci şi cinci de ani.

Cu toate acestea, în ciuda activităţii mele – (sau poate tocmai din această cauză) – nu reuşeam să-mi fac mulţi prieteni. Sunt sigur că mare parte se datora faptului că devenisem extrem de orgolios. În parte, ca o compensaţie pentru anii copilăriei, când tata îmi spunea în mod constant că

e cazul „să fiu văzut, dar să nu mă audă nimeni" și, în parte, deoarece întotdeauna mi-a plăcut să fac pe nebunul. Mi-e teamă că devenisem de nesuportat; nu erau mulți copii în liceu care să mă înghită.

Acum știu despre ce era vorba. Era vorba că aveam nevoie din partea altora, de aprobarea pe care simțeam că nu o primeam de la tata. Tata era foarte reținut când era vorba de laude. Îmi amintesc că, odată, când am câștigat un turneu în cadrul clubului de dialog și am venit acasă cu trofeul, singurul comentariu al tatei a fost: „Nici nu mă așteptam la altceva".

E greu să gândești bine despre tine însuți, când nici măcar atunci când devii campion nu ești cât de cât lăudat de tatăl tău. (Cea mai tristă parte legată de comentariul său era faptul că el credea că aceasta era o laudă).

Așa că mi-am făcut obiceiul să-i spun tatei tot ceea ce făceam și toate realizările mele, sperând că, într-o zi, îl voi auzi zicând: „Fiule, e formidabil! Felicitări! Sunt mândru de tine!" N-am auzit-o niciodată – așa că am început să aștept asemenea aprecieri de la alții.

Până în ziua de astăzi mai am acest obicei. Am încercat să mă debarasez de el, dar nu am reușit. Încă și mai rău este faptul că propriii mei copii vor spune, probabil, că eu m-am comportat tot așa când a fost vorba de realizările lor. Iar păcatele tatălui au trecut asupra fiului ...

Tu ai cu adevărat o „problemă cu tatăl", nu-i așa?

Așa să fie? N-am privit lucrurile în felul acesta.

Nu-i de mirare că ți-a fost greu să te gândeşti la Mine ca la cineva care ştie totul despre tine. Nu-i de mirare că ai avut o problemă legată de conceptul de Dumnezeu.

Cine zice că am o problemă legată de conceptul de Dumnezeu?

Haide, e în regulă! Poți s-o recunoști. Jumătate din populația de pe planeta ta are această problemă și, în mare parte, din același motiv: Îl văd pe Dumnezeu ca pe un fel de „părinte". Își imaginează că trebuie să fiu ca mama și ca tatăl lor.

Păi, Tu *ești* numit „Dumnezeu Tatăl".

Da, iar celui care a venit cu această idee ar trebui să-i fie rușine.

Cred că era Iisus.

Nu. Iisus doar a folosit expresiile și limbajul din vremea Lui – exact așa cum faci tu aici. El nu a inventat ideea de Dumnezeu ca tată.

Nu?

Patriarhatul cu religiile lui patriarhale fusese împământenit mult înainte de Iisus.

Deci, Tu nu ești „Tatăl Nostru carele ești în ceruri"?

Nu, nu sunt. Așa cum nu sunt nici Mama voastră din ceruri.

Păi, atunci, *cine ești?* Încercăm de mii de ani să înțelegem acest lucru. De ce nu ne spui *direct?*

Problema este că voi insistați să Mă personificați, iar *Eu nu sunt o persoană*.

Știu. Și cred că majoritatea oamenilor o știu. Dar, uneori ne ajută să ne gândim la Tine ca la o persoană. Putem stabili mai ușor o relație cu Tine.

Dar *puteți*? Asta-i întrebarea. Puteți? Nu sunt așa de sigur că puteți. Un singur lucru vă spun: continuați să vă gândiți la Mine ca la un *părinte* și o să dați de naiba.

Sunt sigur că e un joc de cuvinte.

Bineînțeles.

Dar dacă nu trebuie să ne gândim la Tine ca la un părinte, cum ar trebui să ne gândim?

Ca la un prieten.

„Prietenul Nostru carele ești în ceruri?"

Exact.

Mamă, asta o să-i înnebunească pe unii duminica dimineața!

Da, şi s-ar putea să schimbe *un fel de a gândi*.

Dar dacă *am putea* să ne gândim cu toții la Tine ca la un prieten, mai degrabă decât ca la un părinte, ar fi posibil ca, în sfârșit, unii oameni să stabilească o relație adevărată cu Tine.

Vrei să spui că, într-o zi, s-ar putea să se simtă confortabil, chiar dacă ştiu că Eu ştiu ce ştiu prietenii şi iubiții lor?

M-ai atins!

Deci, ce zici? Vrei să fii prieten cu Dumnezeu?

Credeam că sunt deja.

Ai fost. Eşti. Dar nu te-ai comportat ca atare. Te-ai comportat ca şi când Eu aş fi părintele tău.

În regulă, sunt gata să renunț la asta.
Sunt gata să am cu Tine o prietenie care funcționează pe deplin.

Grozav.

Iată cum să faci. Iată cum poate întreaga omenire să aibă o prietenie cu Dumnezeu ...

CINCI

În primul rând, trebuie să Mă cunoşti pe Mine.

Credeam că Te cunosc.

Numai întâmplător.

Nu Mă cunoşti încă în intimitate. Am purtat o conversaţie bună - în sfârşit - dar e nevoie de mai mult decât atât.

Bine. Cum pot să ajung să Te cunosc mai bine?

Trebuie să fii dornic să o faci.

Să fiu dornic?

Trebuie să fii dornic cu adevărat.

Trebuie să vrei să Mă vezi acolo unde Mă găseşti şi nu numai unde te aştepţi să Mă găseşti.

Trebuie să Mă vezi acolo unde Mă găseşti - şi să Mă găseşti unde Mă vezi.

Nu înţeleg ce vrei să spui.

O mulţime de oameni Mă văd, dar nu Mă găsesc.

Totul seamănă cu jocul *Unde este Waldo?* Ei se uită direct la Mine, dar nu Mă găsesc.

Dar cum putem fi siguri că Te recunoaştem?

Ai ales să foloseşti un cuvânt extraordinar. „A recunoaşte" înseamnă „a cunoaşte din nou". Adică, *a recunoaşte*.

Trebuie să ajungeţi să Mă cunoaşteţi din nou.

Şi cum să facem asta?

În primul rând, trebuie să credeți că Eu exist. Credința precede voința ca instrument cu care să-L cunoști pe Dumnezeu.

Trebuie să credeți că există un Dumnezeu pe care să-L cunoașteți.

Majoritatea oamenilor cred cu adevărat în Dumnezeu. Sondajele arată că, în anii din urmă, pe planeta noastră a crescut cu adevărat credința în Dumnezeu.

Da, sunt fericit să spun că un mare număr dintre voi cred *cu adevărat* în Mine. Deci, nu credința voastră *în* Mine este cea care creează probleme, ci credința voastră *legată* de Mine.

Unul dintre lucrurile pe care voi le credeți în legătură cu Mine este că Eu nu vreau ca voi să Mă cunoașteți. Unii dintre voi chiar cred că nu trebuie nici măcar să îndrăznească să-Mi rostească numele. Alții simt că nu ar trebui să scrieți cuvântul „Dumnezeu", ci că, din respect, ar trebui să scrieți „D-zeu". Mai sunt și alții care zic că este în regulă să Îmi rostiți numele, dar că acesta trebuie să fie numele *Meu corect* și că, dacă nu este numele corect, asta se numește blasfemie.

Dar chiar dacă Mă numiți Iehova, Yahve, Dumnezeu, Allah sau Charlie, Eu sunt tot Cine Sunt, Ce Sunt, Unde Sunt și - Cerule! - nu voi înceta să vă iubesc numai pentru că mi-ați pus un nume greșit! Prin urmare, puteți să încetați de a vă mai certa în privința numelui pe care să Mi-l dați.

E jalnic, nu-i așa?

Tu ai folosit cuvântul ăsta - și el exprimă o judecată de valoare. Eu nu fac altceva decât să observ cum stau lucrurile.

Chiar și multe dintre acele religii care nu *discută în contradictoriu* în privința numelui Meu propovăduiesc că nu e înțelept din partea voastră să căutați prea multă cunoaștere despre Dumnezeu și că, a spune că Dumnezeu *vă vorbește cu adevărat*, este o erezie.

Aşa că, în timp ce credinţa ÎN DUMNEZEU este necesară, credinţa DESPRE Dumnezeu este, de asemenea, importantă.

Aici intervine dorinţa. Ca să Mă cunoaşteţi nu trebuie doar să *credeţi* în Dumnezeu, trebuie, de asemenea, să doriţi *să Mă cunoaşteţi cu adevărat* - nu doar să cunoaşteţi ceea ce *credeţi* că aţi cunoaşte despre Mine.

În cazul în care credinţa voastră despre Mine face imposibilă cunoaşterea Mea aşa cum sunt Eu cu adevărat, atunci întreaga credinţă din lume nu va fi eficientă. Veţi continua să cunoaşteţi ceea ce credeţi că cunoaşteţi, în loc de ceea ce este cu adevărat aşa.

Trebuie să doriţi să anulaţi ceea ce vă imaginaţi că deja cunoaşteţi despre Dumnezeu, pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu aşa cum nu v-aţi imaginat că L-aţi putea cunoaşte vreodată. Aceasta este cheia, deoarece voi vă imaginaţi multe lucruri despre Dumnezeu, lucruri care nu au nicio legătură cu realitatea.

Şi cum pot să ajung să fiu dornic?

Dar eşti deja, pentru că, altfel, nu ţi-ai petrece timpul cu această carte. Acum, extinde-ţi experienţa. Deschide-te spre idei noi, spre noi posibilităţi legate de Mine. Gândeşte-te la ce anume Mi-ai putea spune, ce M-ai întreba, dacă aş fi prietenul tău cel mai bun şi nu „tatăl" tău.

Pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu, trebuie să fii „gata, dornic şi capabil". Credinţa în Dumnezeu este începutul. Credinţa ta într-un *anumit* gen de putere mai înaltă, într-un *anumit* tip de Zeitate, te face să fii „gata".

Apoi, deschiderea ta spre gânduri noi legate de Dumnezeu - gânduri pe care nu le-ai mai avut înainte, gânduri care s-ar putea să te zdruncine puţin, cum ar fi „Prietenul Nostru carele eşti în ceruri" - anunţă că „eşti dornic".

În cele din urmă, trebuie să fii „capabil". Dacă nu eşti capabil să-l vezi pe Dumnezeu în cadrul oricăreia dintre deschiderile noi pe

care le-ai abordat, vei face ca mecanismul prin care vei ajunge să-L cunoşti pe Dumnezeu cu adevărat să devină cu totul in*capabil de a funcţiona.*

Trebuie să fii capabil să îmbrăţişezi un Dumnezeu care *te* iubeşte şi *te* îmbrăţişează necondiţionat; să fii capabil de a primi în viaţa ta, cu braţele deschise, un Dumnezeu care te primeşte cu braţele deschise în împărăţia Lui, fără să pună nicio întrebare; să fii capabil să nu te mai pedepseşti, recunoscând un Dumnezeu care nu te pedepseşte; să fii capabil să vorbeşti cu un Dumnezeu care nu a încetat niciodată să vorbească cu tine.

Toate acestea sunt idei radicale. Bisericile le numesc, într-adevăr, erezii. Şi, astfel - ironia ironiilor - s-ar putea să trebuiască să renunţi la biserică pentru *a-L cunoaşte* pe Dumnezeu. Fără îndoială că va trebui să renunţi cel puţin la câteva dintre învăţăturile bisericii. Pentru că biserica te învaţă despre un Dumnezeu despre care ţi se spune că nu-L poţi cunoaşte şi pe care nu L-ai alege ca prieten. Ce prieten ar fi acela care te-ar pedepsi pentru fiecare faptă greşită şi ce prieten consideră greşeală faptul că nu îl chemi pe numele corect?

În *Conversaţii cu Dumnezeu* mi s-au spus multe lucruri care erau în contradicţie cu tot ceea ce credeam că ştiam despre Tine.

De la bun început am ştiut că tu crezi în Dumnezeu, pentru că, altfel, nu ai fi putut purta conversaţii cu Dumnezeu. Prin urmare, erai „gata" să legi o prietenie cu Mine, dar erai „dornic", oare? Văd că voiai - deoarece voinţa necesită mult curaj, iar tu ai demonstrat că ai acest curaj, nu numai prin faptul că ai explorat alte puncte de vedere - unele non-tradiţionale - ci prin faptul că ai făcut-o public. Astfel, conversaţia noastră nu ţi-a permis numai ţie să faci aceste cercetări, ci a permis şi altor milioane de oameni să meargă alături de tine. Ei au făcut acest lucru prin altcineva - prin cele trei cărţi publicate de tine - care au fost citite cu nesaţ în lumea

întreagă - un semnal uriaş că *publicul, în general,* este dornic să facă acest lucru acum.

Eşti „capabil" acum să Mă cunoşti şi, astfel, să porţi mai mult decât o conversaţie cu Dumnezeu, să ai o prietenie cu Dumnezeu?

Da, deoarece am avut multe probleme când am trecut de la vechea mea credinţă legată Tine, la acceptarea noilor idei despre Tine, cele care mi-au fost date în *Conversaţii*. De fapt, ca să fiu cinstit, aveam deja multe dintre acele idei.

În acest sens, trilogia *CCD* nu a fost atât de mult o revelaţie, cât o confirmare. Corespondenţa pe care o primesc în ultimii cinci ani îmi spune că acelaşi lucru s-a întâmplat cu mii de alţi oameni. Iar acum e un moment foarte potrivit ca să povestesc cum au fost scrise aceste cărţi.

Dialogul din *Conversaţii cu Dumnezeu* nu a fost scris sub forma unei cărţi. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă cu ce scriu acum, atunci când am început să-l scriu, nu aveam nicio idee că el va vedea vreodată lumina tiparului. Din câte ştiam, era o activitate particulară, care nu trebuia să fie cunoscută de nimeni. Acest proces a început într-o noapte de februarie a anului 1992, când eram pe punctul de a intra într-o stare de depresie cronică. Nimic nu îmi mergea bine în viaţă. Relaţia mea cu persoanele care contau pentru mine era la pământ, cariera mea ajunsese la un punct mort şi până şi sănătatea îmi era distrusă.

De obicei, în viaţa mea fusese ori una ori alta. Acum erau toate la un loc. Întregul eşafodaj se prăbuşea, iar eu nu puteam face nimic ca să-i opresc căderea.

Nu era pentru prima dată că mă aflam neajutorat, văzând cum o relaţie, despre care credeam că va fi permanentă, se prăbuşea sub ochii mei.

Nu era nici a doua oară, nici a treia şi nici a patra.

Începusem să devin furios din cauza incapacităţii mele de a păstra o relaţie, din cauza aparentei mele lipse totale de înţelegere în privinţa a ceea ce este nevoie să faci ca să o păstrezi, cât şi în privinţa faptului că nimic din ceea ce încercam să fac nu părea a fi eficient.

Ajunsesem să simt că, pur și simplu, nu mi se dăduse dotarea necesară ca să joc jocul Vieții – și eram furios.

Cariera mea nu mergea deloc bine. Lucrurile ajunseseră într-o stare de decădere aproape totală, iar cei peste treizeci de ani în care mă ocupasem de emisiuni de radio și jurnalistică dăduseră rezultate jalnic de slăbuțe. La patruzeci și opt de ani nu prea aveam cu ce să mă mândresc pentru că am trăit o jumătate de secol pe planetă.

Și nu era surprinzător faptul că și sănătatea mea se înrăutățea pe zi ce trecea. Cu câțiva ani în urmă, suferisem o fractură cervicală într-un accident de mașină și nu-mi revenisem pe deplin. Înainte de aceasta, m-am îmbolnăvit de plămâni și apoi de ulcer, artrită și alergii grave. La patruzeci și opt de ani, simțeam că trupul meu se desfăcea bucățele. Și astfel s-a întâmplat că, în acea noapte de februarie 1992, m-am trezit cu mânie în suflet.

M-am trântit în pat și m-am răsucit, încercând să adorm din nou, dar eram un vulcan clocotind de frustrări. În cele din urmă, am dat plapuma la o parte și am ieșit din dormitor. M-am dus acolo unde merg întotdeauna în plină noapte când caut înțelepciune – dar nu era nimic ca lumea în frigider, așa că m-am trezit șezând pe canapea.

Am stat acolo un timp, fierbând în suc propriu.

În cele din urmă, lumina lunii a intrat pe fereastră și am văzut niște coli de hârtie pe măsuța din fața mea. Le-am luat, am găsit un stilou, am aprins lampa și am început să-i scriu lui Dumnezeu o scrisoare furibundă.

Ce trebuie să fac ca viața mea SĂ MEARGĂ??? Ce-am făcut să merit o viață de luptă continuă? Care sunt regulile? Vreau să-mi spună cineva care sunt REGULILE! Sunt dispus să intru în joc, dar mai întâi vreau să mi se spună regulile, iar după ce mi le spuneți, nu le mai schimbați!!!

Am scris la modul ăsta în continuare, mâzgălind ca nebunul întreaga pagină – scriind foarte lăbărțat, așa cum fac când sunt nervos, apăsând atât de tare cu stiloul, încât ceea ce am scris s-a imprimat și peste cinci pagini.

În cele din urmă, m-am ușurat. Mânia, frustrarea și, pot să zic, isteria s-au risipit și mi-amintesc că mă gândeam că ar trebui să le povestesc prietenilor mei despre toate astea. Scrisul pe o foaie de hârtie în mijlocul nopții ar putea fi cea mai bună terapie, la urma urmei. Am întins brațul să pun stiloul jos, dar el nu voia să-mi părăsească mâna. E ciudat, mi-am spus în sinea mea. Câteva minute de scriere intensă sunt suficiente pentru ca mâna să se încleștеze atât de tare încât să nu mai dea drumul la stilou.

Am așteptat ca mușchii să mi se relaxeze, dar m-a izbit brusc un sentiment că mai aveam ceva de scris. M-am uitat cum aduc stiloul înapoi pe hârtie, uluit de mine însumi, deoarece știam că nu mai voiam să scriu nimic. Dar, iată că mă comportam ca și când ar mai fi fost ceva de scris.

De-abia a atins stiloul hârtia, când mintea mi-a fost cuprinsă de un gând. Gândul mi-a fost *spus* de către *o voce*. Era vocea cea mai catifelată, mai amabilă și mai blândă din câte am auzit vreodată. Numai că nu era o voce. Era o ... ceea ce aș putea numi – o voce fără voce ... sau, poate, ceva ca ... un sentiment îmbrăcat în cuvinte.

Cuvintele pe care le-am „auzit" în felul acesta erau:

Neale, chiar vrei răspunsuri la toate aceste întrebări – sau ai scris doar ce ai pe suflet?

Îmi amintesc că mă gândeam: *CHIAR scriu ce am pe suflet, dar dacă ar fi să primesc un răspuns, să fiu al naibii dacă nu vreau să-l aud.* La care am primit răspunsul:

EȘTI „al naibii" în multe privințe.
N-ai vrea, mai bine, să fii „al lui Dumnezeu"?

Și m-am trezit răspunzând: *Ce naiba vrea să însemne chestia asta?*

După aceea, au urmat cele mai extraordinare gânduri, idei, comunicări – numiți-le cum vreți – pe care le-am trăit vreodată. Gândurile erau atât de uluitoare, încât m-am trezit scriindu-le – *și răspunzând la ele.* Ideile care mi-au fost

date (care au venit prin mine?!) îmi răspundeau la întrebări, dar provocau și alte întrebări pe care nu le avusesem înainte. Iată-mă, deci, purtând un „dialog" cu stiloul pe hârtie.

Treaba a continuat timp de trei ore și apoi, dintr-o dată, s-a făcut ora 7:30 dimineața și casa începea să se trezească la viață, așa că am pus deoparte stiloul și hârtia. Fusese o experiență interesantă, dar nu prea am luat-o în seamă – până în noaptea următoare, când am fost trezit dintr-un somn adânc, la ora 4:20 dimineața, tot așa de brusc cum s-ar fi întâmplat dacă cineva ar fi intrat în cameră și ar fi aprins lumina. M-am ridicat întrebându-mă despre *ce era vorba* și am simțit un impuls de a mă scula urgent din pat și de a mă întoarce la foaia mea de hârtie.

Încă întrebându-mă ce se întâmpla și de ce, am bâjbâit prin casă, am găsit hârtia și m-am întors la locușorul meu de pe canapeaua din camera de zi. Am început iar să scriu – pornind de acolo de unde rămăsesem, punând întrebări și primind răspunsuri.

Până în ziua de astăzi nu cred că știu ce m-a determinat să încep să scriu sau să păstrez cele scrise. Cred că am crezut că urma să țin un jurnal, un jurnal intim. Nici nu-mi imaginam că, într-o zi, îl voi publica și că va fi citit de la Tokio la Toronto, de la San Francisco la Sao Paolo.

E adevărat că, la un moment dat pe parcursul dialogului, vocea a spus: „Într-o zi, aceasta va deveni o carte." M-am gândit în sinea mea: *Mda, tu și încă o sută de oameni vă trimiteți rătăcirile de miez de noapte la o editură, care o să spună: „Bineînțeles! O s-o publicăm IMEDIAT!"* Iar acest prim dialog a continuat un an de zile – eu stând treaz în miez de noapte cel puțin trei nopți pe săptămână.

Una dintre întrebările care mi se pun cel mai des este: Când m-am decis, când am știut că vorbeam cu Dumnezeu? În timpul primelor săptămâni nu am știut ce să cred despre ceea ce se întâmpla. La început, o parte din mine credea că vorbesc cu mine însumi. Apoi, la un moment dat pe parcurs, m-am întrebat dacă nu s-ar putea ca răspunsurile la între-

bări să-mi vină de la așa numitul meu „sine superior" despre care auzisem.

Dar, în cele din urmă, a trebuit să renunț la autocenzură și frică de ridicol și să numesc dialogul exact ceea ce părea a fi: o conversație cu Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat în noaptea în care am auzit afirmația: „Nu există ceva ce se numește Cele Zece Porunci!".

Aproape jumătate din ceea ce a devenit ulterior primul volum era deja scris, când a fost făcută această afirmație spectaculoasă. Exploram problema drumului „corect" spre Dumnezeu. Voiam să știu dacă ne câștigăm drumul spre rai „fiind buni" sau dacă suntem liberi să acționăm cum vrem, fără să fim pedepsiți de către Dumnezeu.

„Cum e", am întrebat eu, „valori tradiționale sau atitudine de genul las-că-te-descurci-tu-pe-moment? Cum e? Cele Zece Porunci sau Cei Șapte Pași spre Iluminare?"

Când răspunsul a fost că nu există cele Zece Porunci, eu am fost uluit. Dar și mai uluitoare a fost explicația.

Da, fuseseră, într-adevăr, zece afirmații și, fără îndoială, i-au fost date lui Moise, dar ele nu erau „porunci". Mi s-a spus că ele erau „legăminte" făcute de Dumnezeu față de rasa umană; moduri prin care puteam ști că eram pe drumul care ne ducea înapoi la Dumnezeu. Acesta era un lucru complet diferit de orice apăruse în dialog până în acel moment. Era o informație care deschidea o nouă perspectivă. O parte din ceea ce aflasem din conversație până în acel moment erau lucruri pe care știam că le mai auzisem și înainte, de la alți învățători, sau din alte surse, sau poate le citisem undeva. Dar *niciodată* până atunci nu mai auzisem afirmații atât de uluitoare despre Cele Zece Porunci. Mai mult decât atât, aceste idei încălcau tot ceea ce fusesem învățat sau gândisem vreodată legat de acest subiect.

Câțiva ani mai târziu, am primit o scrisoare de la un profesor de teologie la o universitate importantă de pe Coasta de Est, care spunea că aceasta era perspectiva cea mai nouă și mai originală asupra celor Zece Porunci care a fost publicată în ultimii 300 de ani și că, deși nu era sigur că

ar fi de acord cu afirmațiile din *CCD*, ele vor oferi orelor lui de teologie un material bogat pentru dezbateri și discuții serioase pe parcursul a multor ani ce vor urma. La vremea aceea, deja nu aveam nevoie de nicio scrisoare de la vreun profesor de teologie ca să știu că ceea ce auzisem era ceva special – și că venea dintr-o sursă foarte specială.

Am început să înțeleg că acea sursă era Dumnezeu. De atunci încoace, nimic nu mi-a schimbat părerea.

De fapt, informația care a venit în restul dialogului care acoperă peste 800 de pagini – inclusiv informația extraordinară din volumul al treilea, despre viața printre Entitățile Foarte Evoluate din Univers, cât și prezentarea din volumul al doilea, a modului în care am putea construi o societate nouă pe Planeta Pământ – m-au făcut să fiu mai convins decât oricând.

Mă bucur să aud asta. Şi e interesant că te referi la acea parte din dialogul nostru, deoarece acolo a fost locul în care am vorbit ultima dată despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Acolo am spus că: „pentru a-L cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu trebuie să vă ieşiți din minți".

Veniți la Mine, am spus Eu, pe cărarea inimii voastre, nu prin călătoria minții voastre. Nu Mă veți găsi niciodată în mintea voastră.

Cu alte cuvinte, nu Mă puteți cunoaşte cu adevărat, dacă vă gândiți prea mult la Mine, deoarece gândurile voastre nu conțin altceva decât ideile voastre anterioare despre Dumnezeu. Realitatea în ceea ce Mă priveşte nu poate fi găsită în ideile voastre anterioare, ci în *experiența* momentului prezent.

Gândeşte-te în felul următor: mintea ta conține trecutul, trupul tău conține prezentul, sufletul tău conține viitorul. Altfel spus, mintea analizează şi-şi aminteşte, trupul trăieşte experiența şi simte, sufletul observă şi cunoaşte.

Dacă vrei să ai acces la ceea ce îți aminteşti în legătură cu Dumnezeu – priveşte-ți mintea. Dacă vrei să ai acces la ceea ce sim-

ți în legătură cu Dumnezeu - privește-ți trupul. Dacă vrei să ai acces la ceea ce cunoști în legătură cu Dumnezeu - privește-ți sufletul.

Sunt derutat. Credeam că sentimentele sunt limbajul sufletului.

Așa și sunt. Totuși, sufletul vorbește prin trupul tău, ceea ce îți oferă o experiență de aici-și-acum despre adevărul tău. Dacă vrei să cunoști adevărul tău legat de orice subiect, privește-ți sentimentele. Cel mai rapid mod de a o face este prin a intra în legătură cu trupul tău.

Înțeleg. Eu numesc aceasta, „Testul Stomacului". Există o zicală care spune că „Stomacul tău știe mai bine".

E adevărat. Stomacul tău îți oferă, într-adevăr, cel mai bun barometru. Deci, dacă vrei să intri în legătură cu ceea ce cunoaște sufletul tău în privința viitorului - inclusiv posibilitățile care se referă la experiențele tale viitoare legate de Dumnezeu, ascultă-ți trupul - ascultă ce are trupul tău să-ți spună chiar acum. Sufletul știe totul - trecutul, prezentul *și* viitorul. El știe Cine Ești și Cine Cauți Tu să Fii. El Mă cunoaște pe Mine foarte îndeaproape, deoarece el este partea din Mine care este cea mai aproape de tine.

O, Uau! *Îmi place* chestia asta! „Sufletul este partea din Dumnezeu care este cea mai aproape de mine". Ce afirmație extraordinară!

Și e adevărată. Deci, pentru a Mă cunoaște, tot ce ai de făcut este să-ți cunoști cu adevărat propriul suflet.

Pentru a fi prieten cu Dumnezeu, tot ceea ce am de făcut în realitate este să fiu prieten cu Sinele meu.

Exact.

Totul sună atât de *simplu*. Aproape că e prea ușor, ca să fie adevărat.

E adevărat. Ai încredere în Mine. Dar nu este simplu. Dacă a-ți cunoaște Sinele - și, cu atât mai mult, a fi prieten cu Sinele tău - ar fi simplu, ai fi făcut-o cu mult timp în urmă.

Poți să mă ajuți?

Asta facem noi aici. Am să te conduc înapoi spre Sinele tău ... și, astfel, am să te conduc înapoi spre Mine. Și, într-o zi, vei face și tu același lucru pentru alții. Îi vei reda pe oameni lor înșiși - și astfel, îi vei aduce înapoi la Mine. Pentru că, atunci când îți găsești Sinele, Mă găsești pe Mine. Acolo am fost întotdeauna și acolo voi fi întotdeauna.

Și cum pot fi prieten cu Sinele meu?

Ajungând să cunoști Cine Ești Tu cu Adevărat.
Și fiindu-ți clar cine nu ești.

Credeam că eu *deja* sunt prieten cu Sinele meu. Mă plac foarte mult! Poate un pic prea mult. După cum am spus, dacă am avut în viață o problemă de personalitate, aceasta a fost legată de ego-ul meu.

Un ego exacerbat nu este un semn că persoana respectivă se place, este chiar opusul. Dacă oamenii „se laudă" și „fac pe nebunii" foarte mult, aceasta ridică problema asupra a ce anume nu le place la ei înșiși în așa măsură încât, ca o compensare, simt că trebuie să-i facă pe alții să-i placă.

Stai o clipă. E dureros ce-mi spui.

O observație care te doare este aproape întotdeauna una adevărată. Ai dureri de evoluție, fiule! E-n regulă.

Vrei să-mi spui că, în realitate, eu *nu mă plac* chiar atât de mult și că încerc să compensez lipsa de dragoste de sine, substituind-o cu dragostea acordată de alții?

Tu eşti singurul care poţi să ştii asta. Tu eşti cel care ai spus că ai avut o problemă de ego. Observ că adevărata dragoste de sine face ca ego-ul să dispară, nu îl exacerbă. Altfel spus, cu cât înţelegerea ta referitoare la Cine Eşti cu Adevărat este mai extinsă, cu atât mai mic este ego-ul tău. Când ştii pe deplin Cine Eşti cu Adevărat, ego-ul tău dispare complet.

Dar ego-ul meu e felul în care mă percep eu pe mine însumi, nu-i aşa?

Nu. Ego-ul tău este cine *crezi* tu că eşti. El nu are nicio legătură cu Cine Eşti cu Adevărat.

Dar aceasta nu contrazice o idee expusă mai înainte şi anume că e în regulă să ai un ego?

E în regulă să ai un ego. De fapt, este *foarte* în regulă, deoarece un „ego" este necesar pentru ca tu să trăieşti experienţa pe care o trăieşti acum, aceea de a te imagina ca fiind o entitate separată, într-o lume relativă.

Bine, m-ai băgat cu totul în ceaţă!

E în regulă. A fi în ceaţă este primul pas spre înţelepciune. Nebunia înseamnă a crede că ai toate răspunsurile.

Poţi să mă ajuţi? E bine sau nu e bine să ai un ego?

Uite o întrebare uriaşă!

Ai intrat în lumea relativului - ceea ce Eu numesc Împărăţia Relativului - pentru a trăi experienţa a ceea ce nu poţi trăi ca experienţă în Împărăţia Absolutului. Ceea ce cauţi tu să trăieşti ca experienţă este Cine Eşti cu Adevărat. În Împărăţia Absolutului tu poţi să cunoşti acest lucru, dar nu poţi să-l cunoşti ca experienţă. Dorinţa sufletului tău este să se cunoască pe el însuşi *prin experienţă*. Motivul pentru care în Împărăţia Absolutului tu nu poţi trăi experienţa oricărui aspect al lui Cine Eşti este că, în această împărăţie, nu există niciun aspect a ceea ce tu *nu eşti*.

Absolutul este doar atât - *absolutul*.

Totul din Toate. Alfa *şi* Omega, cu nimic între ele.

Nu există niveluri de „stare de Absolut". Nivelurile pot exista numai în Împărăția Relativului.

Împărăția Relativului a fost creată astfel încât să-ți poți cunoaşte prin experiență Sinele ca fiind măreț. În Împărăția Absolutului nu există nimic altceva decât măreție - prin urmare, măreția nu există". Adică, ea nu poate fi trăită ca experiență, ea nu poate fi cunoscută în cadrul unei experiențe, deoarece nu există nicio modalitate să trăieşti experiența măreției, în absența a ceea ce nu este măreț. Adevărul este că tu eşti Una cu totul. În aceasta se află măreția ta! Dar tu nu poți cunoaşte măreția de a fi Una cu totul atâta timp cât eşti Una cu totul, deoarece nu există nimic altceva şi, astfel, a fi Una cu totul nu înseamnă nimic. În cadrul experienței tale, tu eşti, pur şi simplu, „tu" şi nu ai experiența măreției acestui lucru.

Singurul mod prin care tu poți să trăieşti experiența măreției de a fi Una cu totul este existența unei stări sau a unei condiții în cadrul cărora să fie posibilă starea de *a nu fi* Una cu totul. Dar, întrucât totul este Una în Împărăția Absolutului - care este realitatea supremă - este imposibil ca ceva să nu fie Una cu totul.

Ceea ce nu este imposibil *este iluzia* de a nu fi Una cu totul. Împărăția Relativului a fost creată cu scopul de a se crea această iluzie. Este ca lumea de genul Alice-în-Țara-Minunilor, în care lucrurile nu sunt ceea ce par a fi şi în care lucrurile par a fi ceea ce ele nu sunt.

Ego-ul tău este instrumentul principal în crearea acestei iluzii. Este acea unealtă care-ți permite să-ți imaginezi Sinele ca fiind separat de Voi Toți Ceilalți. Este partea din tine care crede că tu eşti o persoană individuală. Tu *nu* eşti o persoană individuală, dar, cu toate acestea, tu trebuie să fii individualizat pentru a pricepe şi aprecia experiența întregului. Şi, astfel, în acest sens, este „bine" să ai un ego. Dacă luăm în considerare ceea ce încerci tu să faci, atunci este „bine".

Cu toate acestea, „nu este bine" să ai *prea mult* ego - dacă luăm în considerare ceea ce încerci tu să faci. Asta, pentru că ceea ce tu încerci să faci este să foloseşti iluzia de separare pentru a înţelege şi a aprecia mai bine experienţa Unimii, care înseamnă Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Când ego-ul devine atât de exacerbat - astfel încât tot ceea ce poţi vedea este Sinele separat - dispare orice şansă de a trăi ca experienţă Sinele unificat - şi eşti pierdut. Literalmente, eşti pierdut în lumea iluziilor tale şi poţi rămâne pierdut în acea iluzie timp de mai multe vieţi, până ce, în cele din urmă, îţi scoţi Sinele de acolo sau până când altcineva - un alt suflet - te smulge de acolo. Aceasta este ceea ce se înţelege prin „a te reda pe tine, ţie însuţi". Aceasta este ceea ce bisericile creştine înţeleg prin conceptul de „mântuitor". Singura greşeală pe care o fac aceste biserici este că se declară ca fiind - ele şi religia lor - *unicul mod* prin care puteţi fi „mântuiţi", întărind încă o dată iluzia separării - însăşi iluzia de care vrea să vă mântuiască!

Deci, tu întrebi dacă e bine să ai un ego, iar aceasta este o întrebare uriaşă. Totul depinde de ce anume încerci să faci.

Dacă foloseşti ego-ul ca pe un instrument cu care să trăieşti experienţa supremă a Unicei Realităţi, atunci este bine. Dacă ego-ul te foloseşte pe *tine,* ca să te *opreascâ* de la a trăi experienţa acestei realităţi, atunci *nu este bine.* El „nu este bun" - în măsura în care te împiedică să faci ceea ce ţi-ai propus să faci, când ai venit aici.

Cu toate acestea, tu ai întotdeauna alegere liberă în privinţa activităţii pentru care ai rămas aici. Dacă tu consideri că este plăcut *să nu* trăieşti experienţa Sinelui tău ca parte a lui Unu, ţi se va da posibilitatea de a alege să nu trăieşti această experienţă chiar acum. Numai atunci când vei fi trăit suficient de multă stare de separare, suficient de multă iluzie, suficient de multă singurătate şi durere, vei căuta să găseşti drumul spre casă şi atunci vei descoperi că Eu voi fi acolo - şi că am fost acolo *întotdeauna.*

În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

Ce chestie! Pun o întrebare, capăt un răspuns!

Mai ales când Îl întrebi pe Dumnezeu.

Da, înțeleg. Vreau să spun că Tu nu ai nevoie să Te oprești ca să Te gândești la lucrurile astea.

Nu, răspunsul e chiar acolo, la îndemână. Aș zice că el e și la îndemâna ta.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că Eu nu țin aceste răspunsuri pentru Mine. Nu le-am ținut niciodată. Toate răspunsurile la oricare dintre întrebările vieții îți sunt, literalmente, la îndemână.

Este un alt mod de a zice „cum spui, așa va fi".

Păi, dacă-i p'așa, dacă eu zic că tot ceea ce spui Tu este apă de ploaie, atunci tot ceea ce mi-ai spus până acum nu este adevărat.

E adevărat.

Nu, *nu este* adevărat.

Vreau să spun, e adevărat că nu e adevărat.

Dar dacă eu spun că tot ceea ce spui Tu nu este adevărat, atunci *nu e adevărat* că nu e adevărat.

E adevărat.

Doar dacă nu este.

Doar dacă nu este.
După cum vezi, tu îți creezi propria ta realitate.

Asta zici Tu.

E adevărat.

Dar dacă eu nu cred ceea ce zici ...

... atunci nu o vei trăi ca experiență, ca fiind realitatea ta. Observă însă cercul care se închide aici. Deoarece, dacă nu crezi că tu îți creezi propria ta realitate, atunci tu vei trăi experiența realității tale ca pe ceva pe care nu l-ai creat ... *ceea ce dovedește că tu îți creezi propria ta realitate.*

Mamă! Am senzația că mă aflu într-o Sală a Oglinzilor.

Așa și ești, minunatul Meu. Așa și ești, sub mai multe aspecte decât ți-ai putea tu imagina.

Tot ceea ce vezi este o reflectare a ta. Și dacă oglinzile vieții te arată distorsionat, aceasta este o reflecție a gândurilor tale distorsionate despre tine.

Aceasta mă duce înapoi, acolo unde am fost înainte să pornim pe această tangentă.

Nu există tangente, fiul Meu, există numai rute diferite către aceeași destinație.

Te întrebam cum pot eu să fiu prieten cu mine însumi. Ai spus că eu pot să-L cunosc pe Dumnezeu, atunci când îmi cunosc propriul suflet; că pot fi prieten cu Dumnezeu, când sunt prieten cu mine însumi. Și Te-am întrebat cum pot să fac asta. Credeam că am deja o prietenie cu mine însumi.

Unii oameni au o asemenea prietenie, alții nu. Pentru unii oameni există, în cel mai bun caz, un armistițiu.

Poate că e adevărat ceea ce spuneai când ziceai că un ego exacerbat e un semn că eu nu mă plac pe mine însumi. Încep să mă gândesc la asta.

Nu e vorba că oamenii nu se plac absolut deloc. Lor nu le place doar *o parte* din ei înșiși și, astfel, ego-ul compensează, încercând să-i facă pe alți oameni să-i placă. Desigur că ei nu *arată* altora partea din ei înșiși pe care nu o plac, până când intimitatea crescândă din cadrul relației îi obligă să o facă. Când o fac, în cele din

urmă, şi când cealaltă persoană se arată surprinsă - probabil - în sens negativ, atunci ei devin siguri că au avut dreptate în privinţa acestui aspect pe care nici ei nu-l plăceau şi întregul ciclu continuă. Este un proces foarte complex şi voi treceţi prin el în fiecare zi.

Ar fi trebuit să fii psiholog.

Eu *am inventat* psihologia.

Ştiu. Glumeam.

Ştiu. Vezi tu, „a glumi" este ceva ce oamenii fac atunci când ...

Ajunge!

Ai dreptate. Ajunge. Glumeam.

Mă faci să râd! Ştiai?

Eu te fac *pe tine* să râzi? Tu Mă faci pe Mine să râd.

Asta chiar că-mi place!
Un Dumnezeu cu simţul umorului!

Râsul este bun pentru suflet.

Nu pot să nu fiu de acord, dar am putea să ne întoarcem la întrebare? Cum pot să fiu prieten cu mine însumi?

Ajungând să-ţi fie clar Cine Eşti Tu cu Adevărat - şi cine nu eşti.

odată ce ştii Cine Eşti Tu cu Adevărat, te îndrăgosteşti de Sinele tău, de tine însuţi. odată ce te-ai îndrăgostit de Sinele tău, te îndrăgosteşti de Mine.

Şi cum pot face să-mi fie clar cine sunt şi cine nu sunt?

Hai să începem cu cine nu eşti.
Aceasta este cea mai mare problemă.

În regulă. Cine nu sunt?

În primul şi în primul rând, vreau să-ţi spun că tu nu eşti trecutul tău. Tu nu eşti zilele tale de ieri. Tu nu eşti ceea ce ai făcut ieri,

ceea ce ai spus ieri, ceea ce ai gândit ieri. O mulțime de oameni vor vrea ca tu să *crezi* că tu eşti zilele tale de ieri. De fapt, alții vor *insista ca tu să fii*. Ei o vor face, deoarece au o mare investiție băgată în posibilitatea ca tu să continui să apari astfel. Mai întâi, pentru că atunci pot să „aibă dreptate" în ceea ce te priveşte. Apoi, pentru că, astfel, ei pot „să se bazeze" pe tine.

Când alți oameni te văd ca fiind „rău", ei nu vor ca tu să te schimbi, deoarece ei vor să aibă în continuare „dreptate" în ceea ce te priveşte. Aceasta le permite *să aibă o justificare* pentru modul în care se comportă cu tine. Când alți oameni te văd ca fiind „bun", ei nu vor ca tu să te schimbi, deoarece vor „să se poată baza" în continuare pe tine. Aceasta le permite *să aibă o justificare pentru modul în care se aşteaptă ca tu să te comporți cu ei.*

Eşti invitat să trăieşti în acest moment! Creează-ți Sinele din nou, în momentul prezent! Aceasta îți permite să îți separi Sinele de ideile pe care le-ai avut mai înainte despre tine - dintre care o parte remarcabilă se bazează pe ideile *altor* oameni despre *tine*.

Cum pot să-mi uit trecutul? Ideile altor oameni despre mine se bazează, cel puțin în parte, pe experiențele pe care ei le-au avut în ceea ce mă privește – pe comportamentele mele din trecut. Ce să fac, să uit, pur și simplu, că am făcut acele lucruri? Să pretind că ele nu contează?

Nici una, nici alta. Nu-ți uita trecutul, ci schimbă-ți viitorul.

Cel mai rău lucru pe care l-ai putea face ar fi să îți uiți trecutul. Uitându-ți trecutul, vei uita tot ceea el trebuie să-ți arate, tot ceea ce ți-a dat în dar. Nici să nu pretinzi că el nu contează. Recunoaşte că el *într-adevăr* contează - şi că, exact *din cauză că* el contează, tu ai hotărât să nu mai repeți anumite comportamente.

Dar, în clipa în care ai luat această hotărâre, *nu mai rămâne legat* de trecutul tău. A nu mai rămâne legat de el nu înseamnă a-l uita. Înseamnă a înceta de a-l mai ține strâns, a înceta de a te mai agăța de el, ca şi când fără el te-ai îneca. Te îneci – *din cauza lui*.

Încetează de a-ți mai folosi trecutul pentru a rămâne ancorat în ideile tale despre Cine Eşti. *Dă drumul* acestor vechi bușteni şi înoată spre un nou țărm. Nici măcar oamenilor care au un trecut minunat nu le este de folos să se țină strâns de el, ca şi când el ar reprezenta Cine Sunt Ei. Aceasta se numeşte „a te culca pe lauri" şi nimic altceva nu încetineşte mai tare evoluția. Nici să nu te culci pe lauri şi nici să nu rămâi ancorat în eşecurile tale. Mai degrabă, ia-o de la capăt; începe totul din nou, în fiecare moment de aur al lui Acum.

Dar cum pot să-mi schimb comportamentul care mi-a devenit ceva obişnuit sau trăsăturile de caracter care mi-au devenit o a doua natură?

Punându-ți o întrebare simplă: *Ăsta sunt eu?*

Este cea mai importantă întrebare pe care ți-o vei adresa vreodată. Poți să ți-o pui în mod profitabil, înainte şi după fiecare decizie din viața ta, începând de la ce îmbrăcăminte să porți, până la ce serviciu să-ți iei; de la – cu cine să te căsătoreşti, la – dacă să te căsătoreşti vreodată. Şi, bineînțeles, este o întrebare cheie pe care să ți-o pui când te surprinzi comportându-te într-un mod la care zici că vrei să renunți.

Și aceasta va schimba trăsături de caracter sau comportamente adânc înrădăcinate în mine?

Încearcă.

Bine. O să încerc.

E-n regulă.

După ce decid cine nu sunt și după ce mă eliberez de ideea că eu aș fi trecutul meu, cum descopăr Cine *Sunt?*

Nu este un proces de descoperire, este un proces de creație. Nu poți să „descoperi" Cine Eşti, pentru că, în a decide acest lucru, ar trebui să porneşti de la zero. Tu nu decizi acest lucru bazându-te pe descoperirile tale, ci, mai degrabă, bazându-te pe *preferințe*.

Nu fi cine crezi că ai fi, fii *cine dorești să fii.*

E o mare diferență.

Este cea mai mare diferență din viața ta. Până acuma, tu „ai fost" cine credeai că ești. De acum înainte, urmează să fii un produs al dorințelor tale celor mai înalte.

Chiar pot să schimb atât de mult?

Bineînțeles că poți. Amintește-ți doar că nu e vorba numai să schimbi și apoi să devii, brusc, acceptat. În ochii lui Dumnezeu, tu ești acceptat chiar acum. Tu nu te schimbi, numai pentru că *alegi* să te schimbi, tu alegi o versiune mai nouă a Sinelui tău.

Cea mai grandioasă versiune a celei mai măreți viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Sunt.

Exact.

Și o întrebare simplă, cum ar fi *„Acesta este Cine Sunt?"* mă va duce acolo?

Te va duce, doar dacă nu te va duce. Dar este un instrument foarte, foarte puternic. Poate fi cel care te transformă. Este puternic, deoarece el pune în context ceea ce se întâmplă. El exprimă clar ceea ce faci tu. Observ că multor oameni nu le e clar ceea ce fac.

Ce vrei să spui? Ce *fac* ei?

Ei se creează pe ei înșiși. Mulți oameni nu înțeleg acest lucru. Ei nu văd că asta se întâmplă, că asta este ceea ce fac. Ei nu știu că acesta este, de fapt, *scopul întregii vieți.*

Pentru că nu știu acest lucru, ei nu-și dau seama cât de importantă este fiecare decizie a lor, ce mare impact are ea.

Fiecare decizie pe care o luați - *fiecare* decizie - nu este o decizie asupra a ceea ce aveți de făcut. Este o decizie asupra lui *Cine Sunteți.* Când veți vedea acest lucru, când îl veți înțelege, totul se va schimba. Veți începe să vedeți viața într-un mod nou. Toate eveni-

mentele, toate întâmplările şi situaţiile se transformă în oportunităţi oferite pentru a face lucrurile pentru care aţi venit aici să le faceţi.

Am venit aici cu o misiune, nu-i aşa ... ?

Da. Fără discuţie. Scopul sufletului vostru este să anunţe şi să declare, să fie şi să exprime, să trăiască ca experienţă şi să împlinească Cine Sunteţi Voi cu Adevărat.

Şi cine este acesta?

Oricine *spuneţi* voi că este! Viaţa pe care o trăiţi este declaraţia voastră în această privinţă.

Alegerile voastre vă definesc.

Fiecare gest este un gest de auto-definire.

Aşa că, da! - o simplă întrebare de cinci cuvinte ca aceasta vă poate schimba viaţa. Deoarece această întrebare, dacă vă puteţi aminti să vi-o puneţi, aşează într-un nou context, într-un context mult mai larg, tot ceea ce urmează să se întâmple.

În special dacă punem această întrebare într-un moment când trebuie să luăm decizia respectivă.

Toate momentele sunt „momente în care se ia o decizie". *Întotdeauna* iei decizii, tot timpul. Nu există un moment în care să nu iei o decizie. Iei decizii chiar şi atunci când dormi. (De fapt, câteva dintre *cele mai mari* decizii ale voastre sunt luate în timp ce dormiţi. Iar unii oameni dorm, chiar şi atunci când par treji.)

Cineva spunea că suntem o planetă de somnambuli.

Nu era departe de adevăr.

Deci, asta e întrebarea magică, nu-i aşa?

Aceasta este întrebarea magică. Întrebarea magică, formată din cinci cuvinte. De fapt, există două întrebări magice formate din cinci cuvinte. Aceste întrebări, puse la momentul potrivit, te pot

propulsa înainte în cadrul evoluției tale – mai repede decât ți-ai putea imagina vreodată. Iată întrebările:

Sunt eu acesta cu adevărat?

Ce ar face dragostea acum?

Odată cu hotărârea ta de a întreba și de a răspunde la aceste întrebări în fiecare moment critic, vei avansa de la discipol la învățătorul care propovăduiește Noua Evanghelie.

Noua Evanghelie? Ce-i asta?

Ai răbdare, prietenul Meu. Toate la timpul lor.

Mai sunt multe de spus înainte de a ajunge acolo.

Atunci, pot să mă întorc încă o dată la noțiunea de vinovăție? Ce se întâmplă cu oamenii care au făcut lucruri atât de oribile – au omorât oameni, sau au violat femei, sau au abuzat de copii – încât nu se pot ierta pe ei înșiși?

Ceea ce au făcut ei în trecut, îți spun din nou, nu este cine sunt ei. Ar putea fi cine cred *alții* că sunt ei, ar putea fi cine cred *ei* că sunt, dar nu este Cine Sunt Ei cu Adevărat.

Dar majoritatea dintre ei nu pot să audă așa ceva. Sunt prea măcinați de propria lor vinovăție – sau poate de amărăciune din cauza a ceea ce le-a oferit viața. Unora dintre ei le este frică să nu cumva să facă același lucru din nou. Deci, ei își văd viața ca fiind lipsită de speranță, ca fiind fără rost.

Nicio viață nu e fără rost! Îți spun că *nicio* viață nu e lipsită de speranță. Frica și vinovăția sunt singurii dușmani ai omului.

Mi-ai mai spus asta și înainte.

Și ți-o voi spune din nou. Frica și vinovăția sunt singurii tăi dușmani. Dacă lași frica de-o parte, și frica te lasă pe tine. Dacă te eliberezi de vinovăție, vinovăția te va elibera.

Cum să *facem* noi asta? Cum se ne eliberăm de frică și vinovăție?

Hotărând să o faceți. Este o decizie arbitrară, bazată pe nimic altceva decât pe preferința personală. Pur și simplu, îți schimbi modul de a gândi despre tine însuți și despre felul în care alegi să simți.

Este așa cum a spus Harry Palmer: *Pentru ca să-ți schimbi felul de a gândi, e nevoie doar să te decizi să o faci.* Până și un criminal își poate schimba modul de a gândi. Până și un violator se poate recrea pe el însuși din nou. Până și o persoană care abuzează de copii poate fi mântuită. Nu e nevoie decât de o hotărâre luată adânc în inimă, în suflet și în minte: NU ACESTA SUNT EU.

Acest lucru este valabil pentru oricare dintre noi, indiferent de greșelile noastre mai mari sau mai mici?

E valabil pentru oricare dintre voi.

Cum pot să mă iert pe mine însumi, dacă am făcut ceva de neiertat?

Nu există ceva de neiertat. Nu există o faptă atât de groaznică, încât Eu aș refuza să o iert. Până și religiile voastre cele mai severe vă învață acest lucru. E posibil ca ele să nu cadă de acord asupra *modului* de ispășire, e posibil ca ele să nu cadă de acord asupra căii, dar toate sunt de acord că *există* un mod, că *există* o cale.

Care este modul? Cum pot să ajung la ispășire, dacă eu – *eu însumi* – consider faptele mele ca fiind de neiertat?

Ocazia pentru ispășire va apare în mod automat, în momentul a ceea ce voi numiți moarte. Trebuie să-ți dai seama că „ispășire" chiar *asta înseamnă* - „păsire" spre Unul. Este conștiența că tu și cu toți ceilalți sunteți Unul. Este înțelegerea că tu ești Unul cu totul - inclusiv cu Mine. Vei avea această experiență - îți vei aminti de acest lucru - imediat după moarte, după despărțirea ta de trup.

Toate sufletele trăiesc experiența ispășirilor într-un mod deosebit de interesant. Li se permite să păsească încă o dată prin fiecare moment al vieții pe care tocmai au încheiat-o și să trăiască

experiența ei, nu numai din punctul *lor* de vedere, ci și din punctul de vedere al tuturor celor care au fost afectați de acel moment. Ei sunt făcuți să regândească fiecare gând, să respună fiecare cuvânt, să refacă fiecare faptă și să trăiască experiența efectului ei asupra fiecărei persoane afectate, ca și când ei ar fi cealaltă persoană - ceea ce chiar și *sunt*. Ei ajung *să știe* că asta sunt, *prin experiență*. În acest moment, afirmația „Suntem Cu Toții Una"* nu va mai fi un concept, ci o experiență.

Asta arată a iad. Mi s-a părut că în *Conversații cu Dumnezeu* spuneai că nu există iad.

Nu există un loc de chinuri și condamnare veșnică, așa cum l-ați creat voi în teologiile voastre. Dar voi toți - cu toții - veți trăi experiența impactului, rezultatului și consecințelor alegerilor și deciziilor voastre. Dar aici noi vorbim despre evoluție și nu despre „judecată". Este un proces de evoluție și niciodată de „pedeapsă" dată de Dumnezeu.

Iar în timpul acestei „reconsiderări a vieții", după cum au numit-o unii, nu veți fi judecați de nimeni, ci, pur și simplu, vi se va permite să trăiți, în fiecare moment al vieții, experiența trăită de Întregul Voi, mai degrabă decât ceea ce trăiește ca experiență acea versiune din Voi care este localizată în corpul vostru actual.

Aoleu! Îmi sună tot ca ceva ce ar putea fi dureros!

Nu este. Nu vei trăi experiența durerii, ci numai a conștienței. Vei fi profund conștient de totalitatea fiecărui moment și de ceea ce el conține - și vei fi în perfectă armonie cu el. Iar acest lucru nu va fi dureros, ci, mai degrabă, te va ilumina.

Să nu mai zic, „aoleu"? Să zic, „aha"?

Exact.

* Compară Ioan, X, 30; XVII, 11, 22.Noul Testament N.T.

Dacă nu există niciun *aoleu*, unde e „plata" pentru răul pe care l-am făcut, pentru vătămarea pe care am odus-o?

Dumnezeu nu este interesat „să te tragă spre *înapoi*". Dumnezeu este interesat în a te face pe *tine* să mergi *înainte*.

Voi vă aflați pe cărarea spre evoluție – și nu pe drumul spre iad. Ținta este a *deveni conștient* și nu a fi pedepsit.

Dumnezeu nu este interesat „să ne tragă în jos", ci să ne „împingă *de* jos" ca să obținem această conștiență!

Hei, nu e rău! Nu e rău deloc!

Cred că e important ca, acum, noi să luăm lucrurile mai ușor. Mi-am petrecut ani de zile înglodat în vinovăție, iar unii oameni par a crede că Tu ne vei considera veșnic vinovați. Dar vinovăția și regretul nu sunt același lucru. Faptul că eu am încetat de a mă mai simți vinovat în privința a ceva, nu înseamnă că nu mai regret acel lucru. Regretul poate fi ceva instructiv, în timp ce vinovăția te face neputincios.

Ai perfectă dreptate. Ai spus foarte bine.

Când ne eliberăm de vinovăție, putem merge înainte cu viețile noastre, după cum ai spus Tu. Putem obține din ele tot ceea ce e mai de preț. Atunci ne putem împrieteni cu noi înșine din nou și atunci putem să ne împrietenim cu Tine.

Într-adevăr, puteți. Vă veți împrieteni iarăși cu Sinele vostru, *vă veți îndrăgosti* de Sinele vostru, atunci când îl veți cunoaște – și, în sfârșit, veți recunoaște Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Și când vă veți cunoaște Sinele, Mă veți cunoaște pe Mine.

Și atunci, primul pas în a avea o prietenie reală și lucrativă cu Dumnezeu este înfăptuit.

Da.

Aș vrea ca totul să fie atât de simplu cum prezinți Tu.

Așa este. Ai încredere în Mine.

ŞASE

Ăsta-i Pasul al Doilea?

E Pasul al Doilea şi este uriaş.

Este uriaș, deoarece nu știu dacă *pot* să am încredere în Tine.

Mulțumesc că eşti cinstit.

Îmi pare realmente rău.

Să nu-ți pară rău. Niciodată să nu-ți pară rău că eşti cinstit.

Nu-mi pare rău pentru ceea ce am spus. Îmi pare rău dacă te-am jignit.

Nu poți să Mă jigneşti. Tocmai asta e idea.

Nu pot să te jignesc?

Nu.

Chiar dacă fac ceva îngrozitor?

Chiar dacă faci ceva îngrozitor.

Nu te superi și nu mă pedepsești?

Nu.

Asta înseamnă că pot să mă duc și să fac tot ce vreau.

Totdeauna ai putut să faci asta.

Da, dar nu am vrut. M-a oprit frica de pedeapsa de după moarte.

E nevoie ca frica de Dumnezeu să te oprească să fii „rău"?

Uneori, da. Uneori, când tentația este foarte mare, am cu adevărat nevoie de frică de ceea ce mi se va întâmpla după ce mor – frică pentru sufletul meu nemuritor – ca motiv care să mă oprească.

Chiar așa? Vrei să spui că ai vrut să faci lucruri atât de cumplite, încât crezi că ți-ai fi pierdut sufletul nemuritor dacă le-ai fi făcut?

Păi, da, pot să mă gândesc la un exemplu din viața mea în acest sens.

Care-i acela?

Vrei să-l spun chiar acum? Chiar aici, în fața lui Dumnezeu și a tuturor celorlalți?

Drăguț!
Da, dă-i drumul! Spovedania e bună pentru suflet.

Păi, dacă trebuie să știi – e vorba de sinucidere.

Ai vrut să te sinucizi?

M-am gândit o dată la asta în mod foarte serios. Și nu te arăta așa de surprins! Știi totul despre acest lucru. Tu ești cel care m-ai oprit.

Cu dragoste, nu cu frică.

A fost și un pic de frică acolo.

A fost?

Mi-a fost teamă de ce s-ar întâmpla cu mine, dacă mi-aș lua viața.

Şi, astfel, am început dialogul nostru.

Da.

Şi acum, după trei volume din *Conversații cu Dumnezeu*, încă îți mai este teamă de Mine?

Nu.

Bine.

Cu excepția cazurilor când îmi este.

Şi când se întâmplă asta?

Atunci când nu am încredere în Tine. Atunci când nu am încredere că Tu ești cel care vorbești cu mine și, cu atât mai puțin, în promisiunile ciudate pe care mi le faci.

Tot nu crezi că Dumnezeu este cel care-ți vorbește?
Hei, asta-i o chestie interesantă pentru cititorii tăi!

Ce anume? Faptul că sunt ființă omenească? Cred că ei știu că sunt om.

Da. Dar cred că ei îşi imaginează că îți sunt clare câteva lucruri - că, cel puțin, eşti convins de faptul că *într-adevăr* porți o conversație cu Dumnezeu.

Sunt convins.

Acum e mai bine.

Cu excepția cazurilor când nu sunt.

Şi când se întâmplă asta?

Când simt că nu pot să am încredere în ceea ce spui.

Şi când se întâmplă asta?

Când totul e prea bun ca să fie adevărat.

Înțeleg.

Începe să-mi fie teamă.
Dar dacă *nu este* adevărat?
Dar dacă inventez eu totul? Dar dacă eu creez un Dumnezeu care spune orice vreau eu să spună. Dar dacă Tu spui exact ceea ce vreau eu să aud, ca să îmi justific, în continuare, comportamentul? Vreau să spun că, pe baza a

ceea ce-mi spui Tu, eu pot face cu nerușinare orice vreau. Fără să-mi fac griji, fără să mă agit. Fără să plătesc în viața de apoi. Sfinte Sisoie, cine n-ar vrea un *asemenea* gen de Dumnezeu?

Se pare că tu.

Dar eu Îl *vreau* – dar sunt momente când nu-L vreau.

Și când se întâmplă asta?

Când mi-e teamă. Când cred că nu pot să am încredere în Tine.

Și de ce anume ți-e teamă că ți se va întâmpla?

Vrei să spui, în cazul în care eu cred în ceea ce Tu-mi spui și apoi se dovedește că nu ești cu adevărat Dumnezeu?

Da.

Mi-e teamă că Dumnezeu mă va arunca în iad.

Pentru ce? Pentru că, în cel mai rău caz, ai purtat o conversație fantezistă?

Pentru că L-am negat pe Dumnezeul cel unic și adevărat și pentru că i-am făcut și pe alții să procedeze la fel. Pentru că le-am spus altora că nu există consecințe ale acțiunilor lor, făcând-i astfel pe mulți oameni să facă lucruri pe care, altfel, nu le-ar fi făcut – și asta deoarece acum nu le este teamă de Tine.

Chiar crezi că ai atâta putere?

Nu, dar cred că alți oameni sunt chiar atât de ușor de influențat.

Și atunci de ce oare, cei care spun că trebuie să le fie frică de Mine, nu i-au influențat suficient ca să-i oprească din comportamentele lor auto-distructive?

Ce-ai zis?

Religia există de secole şi le spune oamenilor că-i voi trimite în iad, dacă nu cred în Mine într-un fel sau altul şi dacă nu încetează să se comporte într-un anumit fel.

Ştiu. Ştiu asta.

Şi vezi cumva că asemenea comportamente au încetat?

Nu, nu chiar. Neamul omenesc se auto-distruge, aşa cum a făcut-o întotdeauna.

Acum, chiar mai repede decât a făcut-o vreodată, deoarece are arme de distrugere în masă.

Şi nu suntem cu nimic mai puţin cruzi unul faţă de celălalt, decât am fost altădată.

Asta-i şi observaţia Mea. Aşa că, ce te face să crezi că, dacă după secole - de fapt milenii - de religie oamenii nu au fost uşor de influenţat, ai să-i influenţezi *tu* cumva şi că apoi vei fi şi personal responsabil de acţiunile lor?

Nu ştiu. Cred că am nevoie să mă gândesc la asta din când în când, pentru ca să-mi temperez acţiunile.

De ce? Ce anume ţi-e teamă că ai face, dacă nu le-ai tempera?

Aş răcni de pe cel mai înalt acoperiş că, în sfârşit, am găsit un Dumnezeu pe care să-L pot iubi! Aş invita pe toţi ceilalţi să-L întâlnească pe Dumnezeul meu şi să-L cunoască aşa cum Îl cunosc şi eu! Aş împărtăşi tuturor celor a căror viaţă o ating, tot ceea ce ştiu despre Tine! Aş elibera oamenii de frica lor de Tine şi, astfel, de frica lor unul de celălalt! I-aş elibera de frica de moarte!

Şi crezi că pentru asta Dumnezeu te va pedepsi?

Păi, dacă am înţeles totul *greşit* în ceea ce Te priveşte, Tu o vei face. Sau El o va face. Sau Cine o fi!

Nu o voi face. O, Neale, Neale, Neale ... în cazul în care cea mai

mare crimă pe care ai făcut-o este că ai creat imaginea unui Dumnezeu prea iubitor, cred că vei fi iertat pentru aceasta - dacă tot mai *trebuie* să crezi într-un Dumnezeu al Recompensei şi Pedepsei.

Ce se întâmplă dacă alţi oameni fac lucruri rele din cauza mea, cum ar fi să omoare, sau să violeze, sau să mintă?

Deci, fiecare filozof, care încă de la începutul timpurilor a vorbit sau a scris vreodată împotriva sistemului de credinţă din vremea lui, trebuie să fie tot aşa de vinovat de toate faptele oamenilor.

Probabil că şi sunt.

Acesta este genul de Dumnezeu în care vrei să crezi? Este acesta Dumnezeul pe care-L alegi?

Nu se pune problema de alegere. Noi nu suntem într-un supermarket al lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să alegem în această privinţă. Dumnezeu este Dumnezeu şi ar fi mai bine să înţelegem totul aşa cum trebuie sau, altfel, putem merge direct în iad.

Chiar crezi ceea ce spui?

Nu. Cu excepţia momentelor când cred.

Şi când se întâmplă asta?

Atunci când nu cred în Tine. Atunci când nu cred în bunătatea lui Dumnezeu şi în dragostea necondiţionată a lui Dumnezeu. Atunci când îi consider pe toţi, pe noi toţi aici pe Pământ, ca fiind copiii unui Dumnezeu mai mic.

Şi asta ţi se întâmplă des? Ai des acest sentiment?

Nu. Trebuie să spun că nu foarte des. Dar mai demult aşa simţeam. Doamne, cât de tare simţeam aşa! Dar nu s-a mai întâmplat de când au început conversaţiile noastre. Mi-am schimbat părerea în privinţa foarte multor lucruri. Ei bine, nu e vorba că *mi-am schimbat* părerea. Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat este că mi-am dat voie să cred ceea ce

am știut din totdeauna în inima mea și ceea ce am vrut să cred despre Dumnezeu.

Și lucrul ăsta a fost atât de rău pentru tine?

Rău? Nu, a fost *bun*. Întreaga mea viață s-a schimbat. Am fost în stare să cred din nou în bunătatea Ta și, astfel, am fost în stare să cred din nou în bunătatea *mea*. Deoarece am fost în stare să cred că Tu mă ierți pentru tot ceea ce am făcut, am fost în stare să mă iert *pe mine însumi*. Deoarece am încetat de a mai crede că, într-o zi, cumva, undeva, voi fi pedepsit de Dumnezeu, am încetat de a mă mai pedepsi pe mine însumi.

Există și dintre aceia care spun că, a nu crede într-un Dumnezeu care pedepsește, *este un lucru rău*. Dar eu nu văd decât ceva bun în asta, deoarece, dacă voi face vreodată *ceva* care să aibă valoare – chiar dacă voi fi în închisoare, convingând un alt deținut să nu mai facă rău altuia sau lui însuși – va trebui să mă iert și să încetez de a mă pedepsi pe mine însumi.

Excelent! Înțelegi.

Înțeleg. Chiar înțeleg. Și *nu* am renunțat la tot ce mi s-a spus în conversațiile noastre. Atât doar că acum am nevoie de un instrument. Un instrument cu care să pot crea, în sfârșit, o prietenie adevărată cu Tine.

Îți dau chiar acum aceste instrumente.

Da, așa este. Chiar înainte ca eu să întreb, Tu mi-ai răspuns.*

Ca-n totdeauna.

Ca-n totdeauna. Spune-mi, cum pot eu să învăț să am încredere?

Netrebuind să o faci.

Pot să învăț să am încredere, netrebuind să am?

* Compară Matei, VI, 8 Noul Testament

E adevărat.

Ajută-mă.

Dacă Eu nu vreau sau nu am nevoie de nimic de la tine, trebuie oare să am încredere în tine într-o privință sau alta?

Presupun că nu.

Ai dreptate.

Prin urmare, cel mai înalt nivel de încredere e reprezentat de a nu trebui să ai încredere?

Iarăşi ai dreptate.

Dar cum pot să ajung să nu vreau nimic sau să nu am nevoie de nimic de la Tine?

Dându-ți seama că totul este deja al tău. Că orice lucru de care ai nevoie este deja al tău. Că Eu îți voi fi răspuns, chiar înainte ca tu să mă întrebi. Prin urmare, nu e necesar să întrebi.

Asta, deoarece nu e nevoie să întreb sau să cer ceva ce am deja.

Exact.

Dar dacă eu îl am deja, de ce *aș crede* oare că am nevoie de el?

Deoarece nu *ştii* că îl ai deja.
Este o problemă de percepție.

Adică, dacă eu simt că am nevoie de ceva, chiar am?

Vei *crede* că ai.

Dar dacă eu cred că Dumnezeu îmi va îndeplini toate nevoile, atunci eu „nu voi *gândi* că am nevoie".

Corect. De aceea, credința este atât de puternică. Dacă ai credința că toate nevoile tale vor fi întotdeauna îndeplinite, atunci,

practic, nu ai niciun fel de nevoie. Şi acesta este, bineînţeles, *adevărul* şi el va deveni experienţa ta, şi, astfel, credinţa ta va fi „justificată". De fapt, tot ceea ce ai făcut a fost să-ţi schimbi percepţia.

Primesc ceea ce aştept să primesc?

Cam aşa ceva, da. Totuşi, adevăratul Maestru trăieşte în afara aşteptărilor. El nu se aşteaptă la nimic şi nu doreşte nimic mai mult decât ceea ce „se iveşte".

De ce?

Deoarece el ştie deja că are totul. Şi, astfel, el acceptă bucuros orice parte din Totul, care se iveşte într-un anumit moment. El ştie că totul este perfect, că viaţa este perfecţiune - care se manifestă. În aceste condiţii, nu mai e nevoie de încredere.

Sau, ca să ne exprimăm altfel, „încrederea" devine „cunoaştere".

Da. Există trei niveluri de conştienţă în jurul a orice. Acestea sunt: speranţa, credinţa şi cunoaşterea.

Când ai o „speranţă" într-o anumită privinţă, doreşti ca aceasta să fie adevărată, sau să se întâmple. Nu eşti sigur în nicio privinţă.

Când ai o „credinţă" în legătură cu ceva, crezi că acesta e adevărat sau că se va întâmpla. Nu eşti sigur, dar *crezi* că eşti sigur şi continui să crezi astfel, în afară de cazul în care în realitatea ta apare ceva opus.

Când ai „cunoaştere" în legătură cu ceva, îţi este clar că acesta este ceva adevărat sau că se va întâmpla. Eşti sigur, în adevăratul sens al cuvântului, şi *vei continua să fii sigur,* chiar dacă în realitatea ta apare ceva opus. Nu judeci după aparenţe, deoarece tu *ştii* cum stau lucrurile.

Prin urmare, eu pot învăţa să am încredere în Tine, cunoscând că nu *trebuie* să am încredere în Tine!

Este corect. Ai ajuns la o stare de cunoaştere a faptului că urmează să apară ceva perfect. Nu că urmează să apară ceva *anumit*, ci că urmează să apară ceva perfect. Nu că urmează să apară ceea ce preferi *tu*, ci că urmează să apară ceea ce este *perfect*. Iar pe măsură ce te îndrepţi înspre starea de Maestru, acestea două devin una. Ceva apare şi tu nu ai nicio preferinţă în această privinţă, în afară de ceea ce apare. Faptul că preferi orice apare, face ca această apariţie să fie perfectă. Aceasta este ceea ce se numeşte „lasă lucrurile să meargă de la sine şi lasă-L pe Dumnezeu să facă ce trebuie".

Un Maestru întotdeauna preferă ceea ce apare. Iar tu vei fi atins starea de Maestru, atunci când vei prefera întotdeauna ceea ce apare.

Dar ... dar ... acesta e acelaşi lucru cu a nu avea niciun fel de preferinţă! Credeam că Tu ai spus întotdeauna „viaţa voastră se desfăşoară urmând intenţiile pe care le aveţi în ceea ce o priveşte". Dacă Tu nu ai preferinţe, cum se poate ca acest lucru să fie adevărat?

Să aveţi intenţii, dar să nu vă aşteptaţi la nimic şi, bineînţeles, să nu aveţi pretenţii.

Să nu deveniţi dependenţi de un anumit rezultat. Nici măcar să nu-l preferaţi. Ridicaţi-vă Dependenţele, transformându-le în Preferinţe - şi Preferinţele în Acceptări.

Acesta este drumul către pace.

Acesta e drumul către starea de Maestru.

Un învăţător şi scriitor minunat, Ken Keyes, Jr., a expus exact această idee într-o carte excepţională, numită *A Handbook to Higher Consciousness*.*

Într-adevăr. Ideile din această carte sunt foarte importante, iar pentru mulţi oameni ele reprezintă concepte de bază.

---

* *Îndreptar pentru o Stare mai înaltă de Conştienţă*. Autor al cărţii *Reţete pentru fericire* N.T.

El vorbea despre cum să schimbi dependențele și să le transformi în preferințe. El a trebuit să învețe cum să facă acest lucru în propria sa viață, deoarece și-a petrecut mare parte din ea într-un scaun cu rotile, imobilizat de la piept în jos. Dacă ar fi fost „dependent" de o mai mare mobilitate, nu ar fi putut găsi niciodată un mod de a fi fericit. Dar a ajuns să înțeleagă că nu circumstanțele exterioare sunt sursa fericirii, ci, mai degrabă, hotărârile noastre interioare legate de modul în care alegem să le trăim ca experiență.

Aceasta a constituit esența scrierilor lui, deși majoritatea cărților sale nu menționează condiția lui fizică. Așa că, atunci când i s-a cerut să țină conferințe, oamenii au fost adesea șocați să-l vadă, practic, imobilizat în scaunul său cu rotile. El scria cu o asemenea bucurie pentru dragoste și viață, încât ei își imaginau că avea tot ceea ce își dorea.

El *chiar* avea tot ceea ce își dorea! Dar aceste ultime cuvinte conțin un secret enorm. Secretul vieții nu este să ai tot ceea ce îți dorești, ci *să-ți dorești tot ceea ce ai.*

Ca să împrumutăm ceva de la un alt scriitor minunat, John Gray!**

E adevărat că John este un scriitor minunat, dar cine crezi tu că „împrumută" de la cine? Eu *i-am dat* acele idei şi Eu l-am inspirat pe Ken Keyes.

Care acum este cu Tine, acolo.

Care, într-adevăr, este cu Mine şi - aş putea adăuga - eliberat de scaunul său cu rotile.

Sunt așa de bucuros! E o rușine că el și-a petrecut o parte atât de mare din viață într-un asemenea scaun.

Nu e o ruşine! E o binecuvântare! Ken Keyes a schimbat milioane de vieți, datorită faptului că el se afla în acel scaun cu rotile.

* Autor al cărții de succes *Bărbații sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus.*

Milioane de vieți. Să nu confundăm lucrurile. Viața lui Ken a fost o binecuvântare, așa cum a fost fiecare întâmplare din ea. Ele au oferit oamenii, locurile și evenimentele perfecte pentru ca acel suflet, care atunci se numea Ken, să trăiască experiența pe care și-a dorit-o și exprimarea pe care a intenționat-o.

Același lucru este adevărat pentru viața *fiecăruia*. Nu există ceea ce se numește ghinion, nimic nu se întâmplă în mod accidental, nu există coincidențe și Dumnezeu nu face greșeli.

Cu alte cuvinte, totul este perfect exact așa cum este.

E adevărat.

Chiar dacă lucrurile nu par a fi perfecte.

În special dacă nu par a fi perfecte. Asta este un semn sigur că, în acest caz, trebuie să vă amintiți de ceva extraordinar.

Prin urmare, Tu spui că ar trebui să fim *recunoscători* pentru cele mai rele lucruri care ni se întâmplă.

Recunoștința este cea mai rapidă formă de vindecare. Persistă lucrurile cărora le opui rezistență. Sunt în serviciul tău cele pentru care ești recunoscător, așa cum s-a intenționat să fie.

V-am spus:

V-am trimis numai îngeri.

Acum adaug:

V-am dat numai miracole.

Războaiele sunt miracole? Crimele sunt miracole? Bolile și neputințele sunt miracole?

Tu ce crezi? Dacă ai începe să dai răspunsuri, mai degrabă decât să pui toate aceste întrebări, tu ce ai zice?

Vrei să spui, ce aș zice eu dacă aș fi în locul Tău?

Da.

Aș zice ... Fiecare eveniment din viață este un miracol și tot așa este viața însăși. Viața este făcută ca să-i ofere sufletului tău instrumentele perfecte, circumstanțele perfecte, condițiile perfecte cu care să realizeze și să trăiască experiența, să anunțe și să declare, să împlinească și să devină Cine Ești Tu cu Adevărat. De aceea, nu judeca și nici nu condamna. Iubește-ți dușmanii, roagă-te pentru cei care te persecută și îmbrățișează fiecare moment și circumstanță din viață ca pe o comoară; ca pe un dar perfect de la un Creator perfect. Aș zice ... caută rezultatele și consecințele, dar nu le pretinde.

Ai zice bine, prietenul Meu. Devii un mesager, așa cum a fost Ken Keyes. Hai acum să facem un pas înainte în cadrul învățăturilor lăsate de Ken Keyes. El v-a învățat: elevați-vă Dependențele la nivelul Preferințelor. Acum, *tu* îi vei învăța pe alții: să nu aveți Preferințe.

Așa o să fac?

Da.

Când?

Acum. Dă-i înainte şi învață-i pe alții! Ce ai zice dacă ar fi să propovăduiești acest lucru?

Vrei să spui, ce aș zice dacă aș fi în locul Tău?

Da.

Aș zice ... atunci când pretindeți un anumit rezultat pentru ca să fiți fericiți, asta înseamnă că sunteți Dependenți. Dacă, pur și simplu, doriți un anumit rezultat, asta înseamnă că aveți o Preferință. Dacă nu aveți absolut nicio preferință, atunci sunteți în starea de Acceptare. Ați atins starea de maestru.

Bine. E foarte bine.

Dar am o întrebare. A-ți enunța intențiile nu este același lucru cu a-ți anunța Preferințele?

Câtuşi de puţin. Poţi să intenţionezi ca un lucru să se întâmple, fără să *preferi* ca el să se întâmple. De fapt, a avea o Preferinţă este un anunţ făcut către univers că sunt posibile rezultate alternative. Dumnezeu nu-şi poate imagina aşa ceva, prin urmare, Dumnezeu nu are niciodată Preferinţe.

Vrei să spui că Dumnezeu chiar a intenţionat să se întâmple tot ceea ce s-a întâmplat pe Pământ?

Cum altfel s-ar fi putut întâmpla? Îţi imaginezi că se poate întâmpla *ceva* care să fie împotriva voinţei lui Dumnezeu?

Când vorbeşti aşa, am sentimentul că răspunsul trebuie să fie nu. Dar când mă uit la lucrurile groaznice care s-au întâmplat în istoria omenirii, îmi vine greu să cred că Dumnezeu ar fi putut *avea intenţia* ca aceste lucruri să se întâmple.

Intenţia Mea este să vă permit vouă să alegeţi propriile voastre rezultate, să creaţi şi să trăiţi experienţa propriei voastre realităţi. Istoria voastră este o înregistrare a ceea ce voi aţi intenţionat - şi ceea ce *voi* aţi intenţionat, am intenţionat şi *Eu*, întrucât nu există separaţie între noi.

Nu am sentimentul că tot ceea ce s-a întâmplat în istoria omenirii – sau chiar tot ceea ce s-a întâmplat în propria mea viaţă – a fost, în fiecare caz, intenţionat să fie aşa.

Mi se pare că, de multe ori de-a lungul timpului, au existat ceea ce s-ar putea numi rezultate obţinute neintenţionat.

Niciun rezultat nu e obţinut neintenţionat, deşi multe nu sunt anticipate.

Cum se poate ca un lucru să nu fie anticipat, dacă a fost făcut cu intenţie? Şi, invers, cum poate ca un lucru care este făcut cu intenţie să nu fie anticipat?

Ceea ce voi intenţionaţi întotdeauna la nivelul sufletului este să obţineţi un rezultat care să fie o reflecţie perfectă a actualei

voastre stări de evoluție, astfel încât să-l puteți trăi ca experiență pe Cine Sunteți. Acesta este, de asemenea, rezultatul care se potrivește perfect pentru a facilita mișcarea voastră înspre următoarea stare mai înaltă, astfel încât să puteți deveni Cine Căutați Voi să Fiți.

Amintește-ți că scopul vieții este de a te recrea pe tine din nou, în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreț viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești.

Fac pariu că aș putea repeta asta chiar și în somn.

E interesant ce spui, pentru că, atunci când repeți aceasta în somn, este un semn sigur că, *în sfârșit, ești treaz.*

E o chestie deșteaptă. Ai sucit-o bine.

Toată viața așa este, prietenul Meu. Toată viața așa este.

Așa că, ce învățăm noi de aici? Ce ați fost făcuți să vă amintiți?

Că ceea ce intenționezi este întotdeauna ceea ce se întâmplă, dar ceea ce se întâmplă e posibil să nu fie întotdeauna ceea ce am anticipat. Dar se poate acest lucru?

Apare atunci când nu ți-e foarte clar ce intenții ai.

Vrei să spui că eu *cred* că intenționez un lucru și, de fapt, intenționez un alt lucru?

Exact. La nivel fizic, tu crezi că provoci un anumit rezultat, dar la nivelul sufletului provoci un altul.

Mamă, chestia asta te poate înnebuni!! Cum pot să știu la ce să mă aștept, dacă eu îmi creez realitatea la niveluri de conștiență cu care nici măcar nu am legătură?

Nu poți. De aceea se spune „trăieşte-ți viața, fără să te aştepți la ceva". Şi tot de aceea ți s-a spus „să vezi perfecțiunea" în fiecare circumstanță şi situație, cât şi atunci când te afli în fața oricărui rezultat sau consecință.

Ai spus ambele lucruri în *Conversații cu Dumnezeu.*

Şi acum, ca să poţi înţelege mai bine, hai să vorbim, pe scurt, despre cele Trei Niveluri de Experienţă - supraconştientul, conştientul şi subconştientul.

Nivelul supraconştientului este locul de a trăi o experienţă în cadrul căreia tu cunoşti şi îţi creezi realitatea, fiind pe deplin conştient de ceea ce faci. Acesta este nivelul sufletului. Majoritatea dintre voi nu sunteţi conştienţi - la nivel conştient - de intenţiile supraconştientului - doar dacă nu cumva sunteţi.

Nivelul conştientului este locul de a trăi o experienţă în cadrul căreia tu cunoşti şi îţi creezi realitatea, fiind oarecum conştient de ceea ce faci. Cât de conştient eşti, depinde de „nivelul tău de conştienţă". Acesta e un nivel fizic. Când te-ai dedicat cărării spirituale, treci prin viaţă căutând permanent să-ţi ridici nivelul de conştienţă sau să lărgeşti experienţa realităţii tale fizice pentru a include şi a cuprinde o realitate mai extinsă despre care tu ştii că există.

Nivelul subconştientului este locul de a trăi o experienţă în cadrul căreia tu nu cunoşti şi nu îţi creezi în mod conştient realitatea. O faci în mod subconştient - adică, foarte puţin conştient că faci acest lucru şi, cu atât mai puţin, de ce îl faci.

Acesta nu este un nivel rău de experienţă, aşa că nu-l judecaţi. El este un dar, deoarece vă permite să faceţi lucruri în mod automat, cum ar fi să vă lăsaţi părul să crească, sau să clipiţi din ochi, sau ca inima să bată - sau să creaţi pe loc o soluţie pentru o problemă. Dar dacă nu aţi fi conştienţi de ce părţi din viaţa voastră aţi ales să creaţi în mod automat, v-aţi putea imagina pe voi înşivă ca fiind sub „efectul" vieţii, mai degrabă decât cauza în acea situaţie. V-aţi putea chiar vedea pe voi înşivă ca pe nişte victime. De aceea, e important să fiţi conştienţi de care situaţii anume aţi ales să nu fiţi conştienţi.

Mai târziu, înspre sfârşitul acestui dialog, vă voi vorbi din nou despre conştienţă şi despre nivelurile diferite de conştienţă care duc la experienţa pe care unii dintre voi o numesc iluminare.

Există un mod de a pune în același timp aceleași intenții pe toate trei nivelurile: al conștientului, supraconștientului și subconștientului?

Da. Acest nivel de conștiență trei-în-unul ar putea fi numit *supra*-conștiență. Unii dintre voi o numesc, de asemenea, „conștiență Cristică" sau „conștiență elevată". Ea este Conștiența pe Deplin Integrată. Când vă aflați în acest loc, sunteți pe deplin creativi. Toate trei nivelurile de conștiență au devenit unul. Se spune că „le aveți pe toate la un loc". Dar, în realitate, este mai mult decât atât, deoarece, în acest caz, ca și în toate lucrurile, întregul este mai mare decât suma părților.

*Supra*conștiența nu este, pur și simplu, un amestec al supraconștientului, conștientului, și subconștientului. Este ceea ce se întâmplă când toate sunt amestecate *și apoi se trece dincolo de ele.* După aceea, treceți în *Starea pură de A Fi.* Această *Stare de A Fi* este sursa supremă de creație, din interiorul vostru.

Și, astfel, pentru o persoană cu o „conștiență elevată", rezultatele și consecințele sunt *întotdeauna* intenționate și *niciodată* neanticipate?

Într-adevăr, acesta este adevărul.

Iar nivelul la care un rezultat apare neanticipat este o indicație directă a nivelului de conștiență la care este percepută o experiență.

Și acest lucru este absolut corect.

De aceea, Maestrul este cel care e întotdeauna de acord cu rezultatele, chiar dacă ele nu apar a fi favorabile, deoarece știe că, la un anumit nivel, trebuie că el a intenționat ca ele să fie așa.

Acum înțelegi. Începi să înțelegi ceva care este foarte complex.

Și, de aceea, Maestrul vede totul ca fiind perfect!

Minunat! Te-ai prins!

Ceea ce e posibil ca un Maestru să nu vadă întotdeauna, este nivelul la care a fost intenționat rezultatul. Dar nu are niciun dubiu că, *la un anumit nivel, el este responsabil pentru acel rezultat.*

Exact.

Și de aceea Maestrul nu judecă niciodată o altă persoană, loc sau lucru. Maestrul știe că *el le-a pus acolo*. El este conștient că, la un anumit nivel, el a creat ceea ce el însuși trăiește ca experiență.

Da.

Și că, dacă lui nu-i place ceea ce a creat, depinde de el să-l schimbe.

Da.

Și că a condamna nu își găsește locul în acest proces. Într-adevăr, ții pe loc ceea ce condamni.

E foarte adânc, foarte complex ceea ce spui.
Modul tău de a înțelege este perfect.

Tot așa cum ar fi perfect și dacă *nu* aș înțelege.

Într-adevăr.

Noi cu toții ne aflăm tot timpul exact acolo unde este perfect pentru noi să fim.

Exact - altfel n-ați fi acolo.

Și pentru evoluția noastră nu avem nevoie de nimic mai mult decât exact de ceea ce avem și trăim ca experiență chiar acum.

Încă o dată, e corect.

Și dacă noi *nu avem nevoie* de nimic, nu trebuie să avem încredere în Dumnezeu.

Da, asta spuneam.

Și când noi nu *trebuie* să avem încredere în Dumnezeu, de-abia atunci *putem* avea cu adevărat. Pentru că, atunci, încrederea înseamnă a nu trebui să obții un anumit rezultat, ci a ști că *orice* rezultat este spre binele tău cel mai înalt.

Ai închis cercul. Bravo!

Frumusețea în toate astea e că, a nu avea nevoie de un anumit rezultat, eliberează subconștientul de toate gândurile legate de întrebarea de ce nu poți *avea* un anumit rezultat, ceea ce, la rândul lui, deschide drumul către acel anumit rezultat care a fost intenționat în mod conștient.

Da! Voi sunteți în stare să acționați în mod automat în legătură cu mai multe lucruri.

Când sunteți puși în fața unei provocări, în mod automat presupuneți că lucrurile vor merge bine. Când sunteți în fața unei dificultăți, știți în mod automat că vă veți descurca. Când întâlniți o problemă, înțelegeți în mod automat că ea a fost deja rezolvată pentru voi - *în mod automat.*

Ați creat aceste rezultate *în mod subconștient.*

Lucrurile încep să se întâmple în mod automat, aparent fără absolut niciun efort din partea voastră. Viața începe să meargă bine. Lucrurile încep să vină către voi, în loc să trebuiască să alergați după ele. Această schimbare apare fără un efort conștient. Tot așa cum gândurile negative, de auto-negare și de autodistrugere în legătură cu Cine Eşti Tu cu Adevărat - și ce poți tu să fii, să faci și să ai - au fost *achiziționate* în mod subconștient, tot așa sunt eliminate în mod subconștient.

Voi nu știți cum sau când ați achiziționat astfel de idei și nu știți cum sau când ați scăpat de ele. Simplu și dintr-o dată, viața se schimbă. Timpul dintre momentul în care gândiți un gând pe plan conștient și cel în care gândul se manifestă în realitatea voastră va

începe să se micşoreze. În cele din urmă, el va dispărea cu totul şi voi veţi crea pe loc rezultatele.

Şi, în realitate, eu nu creez deloc rezultate, ci îmi dau doar seama că ele sunt deja acolo. Totul a fost deja creat şi eu trăiesc ca experienţă rezultatul pe care sunt în stare să-l aleg, dat fiind modul meu de a înţelege şi de a percepe.

Văd că acum eşti un mesager. Eşti unul dintre cei care aduc un mesaj, mai degrabă decât dintre cei care-l caută. Eşti în stare acum să pui în mişcare întreaga cosmologie.

În ultima ta afirmaţie ai expus adevărul despre timp.

Da. Timpul, aşa cum l-am înţeles noi, nu există. Există numai un singur moment, Momentul Etern de Acum. Toate lucrurile care s-au întâmplat vreodată, se întâmplă şi se vor întâmpla vreodată, se întâmplă chiar acum. După cum ai explicat Tu în *Conversaţii cu Dumnezeu, volumul al treilea*, este ca un gigantic CD-Rom. Fiecare rezultat posibil a fost deja „programat". Prin alegerile pe care le facem, noi trăim experienţa rezultatului pe care-l producem – ca atunci când jucăm un joc cu un computer. Toate mişcările computerului există deja. Rezultatul pe care-l trăieşti ca experienţă depinde de mişcarea pe care tu o faci.

Acesta este un exemplu foarte bun, deoarece permite o înţelegere rapidă. El are, totuşi, un neajuns.

Care-i acela?

Aseamănă Viaţa cu un joc. Face ca totul să sune ca şi când tot ceea ce fac Eu este să Mă joc cu voi.

Da. Am primit scrisori de la oameni care erau furioşi din cauza asta. Ei spuneau că, dacă ceea ce s-a spus în *Conversaţii cu Dumnezeu* despre evenimente şi timp ar fi adevărat, ei ar fi profund dezamăgiţi.

Dacă, după tot ceea ce s-a spus şi s-a făcut, noi nu suntem nimic altceva decât nişte pioni care suntem mişcaţi

pe o tablă de șah a vieții de către un Dumnezeu care face asta ca să Se amuze, ei nu ar fi deloc fericiți.

Ăsta este genul de Dumnezeu care crezi că aș fi Eu? Deoarece, vezi tu, dacă așa crezi, așa Mă vei vedea. De mii de ani încoace, oamenii au gândit într-un fel despre Dumnezeu și apoi M-au văzut așa. Deci, acesta este cel mai mare secret dintre toate în privința lui Dumnezeu:

Eu vă voi apare așa cum Mă vedeți voi.

Uauu!

Da, chiar, uauu! Dumnezeu va părea a fi ceea ce voi păreți a vedea. Prin urmare, cum Mă vezi?

Te văd ca pe un Dumnezeu care îmi dă puterea să creez orice experiență aleg și îmi dă instrumentele cu care să fac acest lucru.

Unul dintre cele mai puternice dintre aceste instrumente este prietenia ta cu Dumnezeu. Ai încredere în Mine în această privință.

Am. Am încredere în Tine. Deoarece am învățat că nu trebuie să am. Procesul vieții este ceea ce e. Încrederea nu este necesară. Doar cunoașterea este.

Exact.

ŞAPTE

În cazul meu nu a fost mereu așa. Vreau să spun că nu trebuit întotdeauna să mi se explice atât de detaliat totul, ainte ca să pot avea încredere. De fapt, când eram mai tâ-ăr, aveam întotdeauna încredere că totul va fi bine.

Eram o persoană cu un optimism nelimitat. Unii l-ar fi utut numi nesăbuit. Dat fiind faptul că am crescut cu frică e Dumnezeu, această stare de spirit ar putea părea și mai echibzuită. Totuși, așa au stat lucrurile în ceea ce mă privește. Copil fiind, întotdeauna „știam" că o să capăt ceea ce-mi doresc – și întotdeauna căpătam. Trebuie să spun că, de obicei, căpătam fără mare efort. Acest lucru îl deranja foarte tare pe fratele meu, care obișnuia să se plângă cu voce tare că: „Tot norocul s-a dus la Neale". Odată l-am auzit pe tata răspunzându-i: „Neale își face singur norocul".

Și avea dreptate. În parte, acest lucru se datora părinților mei. Mama m-a umplut cu dragoste de viață și cu tot ceea ce este creator, iar tata mi-a dat încredere în mine. Indiferent de cât de grea era situația, el obișnuia să mă întrebe mereu: „Cum crezi tu că poți să faci ceva, dacă nu încerci?"

Când aveam cam 15 ani, el mi-a spus ceva ce o să-mi amintesc întotdeauna: „Fiule", a spus el, „nu există un mod «bun» de a face ceva. Există numai modul în care-l faci tu. *Fă ca* modul tău de a proceda să fie cel bun."

„Cum să fac treaba asta?", am întrebat eu. El mi-a răspuns: „Făcând-o".

Treizeci și cinci de ani mai târziu, Compania Nike a pus această mică filozofie într-un slogan de două cuvinte. *Fă-o direct.*

După cum am spus mai devreme, când am devenit elev de liceu am avut o grămadă de lucruri de făcut. Toate activitățile din afara programului mă făceau să fiu foarte ocupat și mă descurcam bine la ore cum ar fi engleza, vorbirea, științele politice, muzica, limbile străine. Trebuie să recunosc că de-abia mă descurcam în obiecte care mă plictiseau, ca biologia, algebra, geometria – dar Universitatea din Wisconsin, Milwaukee, mi-a acceptat cererea de admitere ... după o perioadă de probă. N-am stat prea mult acolo. Decanul mi-a cerut să renunț după trei semestre, dar nu am fost prea supărat. Eram nerăbdător să dau piept cu viața și voiam să intru la radio – chiar atunci, chiar acolo.

După ce am părăsit colegiul, tata mi-a spus: „E în regulă, fiule, acum ești pe picioarele tale. Am făcut ce-am putut pentru tine, dar tu vrei să faci totul ca tine".

O parte din mine era îngrozitor de înspăimântată, iar cealaltă parte era atât de încântată, încât de-abia mai puteam suporta. Deja găsisem un micuț post de radio *FM* care atunci începuse să emită și unde am început să muncesc pe gratis. Iar când tata mi-a tăiat subvențiile, am intrat în biroul directorului general al altui post *FM*, cu o frecvență apropiată de celălalt, și i-am spus cu curaj că ar trebui să mă angajeze.

Larry LaRue și-a dat capul pe spate chicotind:

„De ce ar trebui s-o fac?" N-am ezitat.

„Pentru că sunt mai bun decât oricare angajat pe care-l ai aici." Larry n-a mai râs, dar zâmbetul nu i-a părăsit nicio clipă fața.

„Puștiule", a spus el, „îmi place de tine. Ai *chutzpah*." (Nu știam atunci ce însemna cuvântul ăla. Mi-amintesc că m-am gândit *O fi oare ceva de bine?*) „Să-ți spun ceva."

S-a răsucit spre mine cu un scârțâit al scaunului. „Vino diseară la ora 8 și o să-l pun pe cel care lucrează de noapte să-ți arate despre ce-i vorba. La 9, continui tu. O să te ascult. Dacă până la 9,30 nu-ți dau un telefon, pleacă și să nu te mai văd niciodată." Rânjetul lui a devenit răutăcios.

„Mi se pare corect", am ciripit eu, întinzându-mă să dau mâna cu el. Apoi am adăugat: „O să mă suni diseară."

Am ieșit și, în parcare, am dat afară tot ceea ce mâncasem la prânz. În seara aceea, încă mi-era greață de la stomac, când am luat în mână microfonul. Am făcut o introducere și apoi am intrat direct cu muzică. Au mai trecut două cântece și era deja 9:28. Telefonul nu suna și eram la pământ, în timp ce mă pregăteam să-l las pe cel care era angajat acolo să preia postul. El și-a băgat capul pe ușă, exact când îmi adunam lucrurile.

„Șefu'e pe linia din spate", a spus el și a plecat. Am ridicat telefonul.

„Ești angajat", a mormăit Larry. „Stai până la 11. Să fii mâine la 9 în biroul meu."

N-am să-l uit niciodată pe Larry LaRue pentru că mi-a dat acea șansă. Un altfel de om m-ar fi dat, pur și simplu, afară. Mulți ani mai târziu, când eram director de program la un post de radio din Baltimore, am făcut tot ce am putut ca să-i întorc favorul, folosind ceea ce ajunsesem să numesc *La Rule* LaRue:* întotdeauna să-i dai unui puști o șansă.

O grămadă de puști îmi băteau la ușă, vrând să intre în branșă. Nu puteam să-i bag în studio și să-i pun în direct, așa cum făcuse Larry cu mine – eram un post de radio mult prea important, cu o piață mult prea mare ca să fac acest lucru – dar întotdeauna îi invitam în birou și ascultam caseta lor de audiție. Le dădeam și indicii în legătură cu ceea ce credeam eu că trebuie să facă pentru a o îmbunătăți.

Cu toate acestea, niciodată nu l-am angajat pe niciunul dintre ei. Cred că zilele de demult în radio s-au încheiat. Fără îndoială că așa se întâmplă și acum. Nu mai e niciun loc unde să fii ajutat să pornești. Astăzi trebuie să ai mai întâi niște realizări. Generația mea e posibil să fie ultima care a putut să se strecoare prin ușa laterală. Și asta e destul de rău. Avem nevoie de mai multe locuri unde tinerii să-și poată face ucenicia. Presiunea care apasă pe umerii celor care astăzi au în jur de douăzeci și cinci de ani și vor să reușească este enormă.

* Joc de cuvinte: rule = regulă N.T.

Ca lucrurile să stea și mai rău, mulți au o educație mai precară decât oricând. Și despre asta aș vrea să vorbim acum. Educația pe care am primit-o la liceul South Division din Milwaukee este la fel cu cea pe care o primește astăzi un absolvent al colegiului din oraș – dacă are noroc.

Trebuie să vă îmbunătățiți sistemul de educație, reaprinzând în școlile voastre dorința de a pune întrebări și bucuria de a învăța. În *Conversații cu Dumnezeu, volumul al II-lea*, ți-am dat niște indicii minunate despre cum ați putea face acest lucru. Nu le voi repeta aici. Dar te voi invita să le treci iar în revistă și să le pui în practică.

Să le pun în practică?

Viața este un proces de recreare. Sunteți invitați să dați forță lumii ca să recreeze experiența numită „școală" în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreț viziuni pe care ați avut-o vreodată despre ce trebuie ea să însemne.

A recrea școala nu este unicul lucru de care avem nevoie. Trebuie să demonstrăm în mod clar tuturor că niciodată nu o să reușim să aprindem procesul de gândire și să încurajăm cercetările independente, dacă le permitem copiilor noștri să-și petreacă douăzeci de ore pe săptămână uitându-se la televizor și încă alte douăzeci de ore lipiți de jocurile video. Copiii nu vor învăța multe în felul acesta.

Ba din contră, ei vor învăța foarte multe lucruri. Vor învăța cum să caute să obțină recompensă pe loc, cum să aștepte ca toate problemele din viață să se rezolve de la sine în douăzeci și opt de minute și jumătate și cum să-și elimine frustrarea legată de problemele care nu se rezolvă pe loc, folosind violența.

Directorii din industria de divertisment neagă faptul că imaginile de la TV, din filme și de pe video, oricât de violente ar fi, sunt răspunzătoare de comportamentul violent al tineretului.

Sunt ei aceiaşi directori care vând publicitate pentru jocuri de tip Bingo de jumătate de milion de dolari bucata, pretinzând că pot influenţa viţile în şaizeci de secunde?

Păi, hâm, da.

Înţeleg.

Dar nu pot fi nişte simple jocuri video cele care îi desensibilizează pe puşti în aşa măsură, încât să-i îndemne la moarte şi violenţă. Puştii ştiu că este „doar un joc".

Ştii ce anume folosesc unele academii de poliţie şi militare ca să-i înveţe pe profesionişti coordonarea rapidă mână-ochi şi să împuşte mortal, fără să aibă nicio emoţie?

Jocuri video?

Am pus doar o întrebare. Te las pe tine să descoperi răspunsul. Dar ţi-ai putea imagina un instrument de învăţare mai rapid şi mai eficient?

O, Doamne, probabil că n-ar trebui să spun toate astea aici.

De ce nu?

Oamenii nu vor ca eu să fac comentarii sociale şi, fără îndoială, nu le vor de la *Tine*. Aceasta este o carte despre Dumnezeu şi nu e cazul ca Dumnezeu să aibă păreri legate de problemele sociale actuale.

Vrei să spui, despre viaţa reală?

Vreau să spun, despre probleme politice şi sociale. Toată lumea se aşteaptă ca Tu să rămâi la probleme spirituale şi la fel să fac şi eu.

Există oare o problemă mai spirituală decât aceea legată de cum să-i opriţi pe copiii voştri de la a se omorî unul pe altul? E ne-

voie oare de mai multe licee ca cel din Columbine*, pentru a vă face să înțelegeți că situația este foarte gravă?

Știm că e o problemă, dar nu știm cum să o rezolvăm.

Ba știți cum s-o rezolvați. Pur și simplu, nu v-ați adunat suficientă voință pentru a o face. În primul rând, petreceți mai mult timp cu copiii voștri. Încetați de a acționa ca și când, de la vârsta de unsprezece ani, ei sunt pe picioarele lor. Implicați-vă în viețile lor și rămâneți implicați. Vorbiți cu profesorii lor. Împrieteniți-vă cu prietenii lor. Exercitați-vă influența. Fiți cu adevărat prezenți în viețile lor. Nu-i lăsați să vă scape printre degete. În al doilea rând, luați o atitudine activă împotriva violenței și a modelelor de violență din viețile lor. Imaginile impresionează și învață *cu adevărat*. Într-adevăr, imaginile îi învață mai repede și se imprimă mai adânc decât cuvintele.

Insistați ca cei care se ocupă de redarea unor povestiri din civilizația și cultura voastră (producătorii de film, TV, de jocuri video și alți creatori de imagine - de la benzile desenate la cărțile de joc pentru copii) să creeze o *nouă* poveste culturală, cu o etică nouă - o etică a *non-violenței*.

În al treilea rând, faceți tot ce trebuie ca să vă asigurați că adolescenții și copiii voștri nu au la îndemână instrumente ale violenței și unelte legate de violență. Opriți accesul ușor și fără efort la achiziționarea unor asemenea lucruri. Dar mai important dintre toate este să eliminați violența din viața *voastră*. Voi sunteți cel mai important model pentru copiii voștri. Dacă ei vă văd că folosiți violența, și ei vor folosi violența.

Asta înseamnă că n-ar trebui să ne plesnim copiii?

Nu vă puteți gândi la un alt mod de a-i învăța pe cei pe care spuneți că-i iubiți foarte tare? Oare, a-i speria, a-i îngrozi și a le pro

* Oraș în care un elev și-a împușcat mai mulți colegi. N.T.

uce dureri este unicul mod pe care vi-l puteți imagina pentru a-i duca? Durerea fizică a fost folosită de multă vreme de către civilizația voastră ca pe o pedeapsă pentru comportament nedorit - nu numai în cazul copiilor, ci și al adulților. Voi realmente omorâți oameni, pentru a-i face pe oameni să înceteze de a mai omorî oameni.

E o nebunie să folosești energia care a creat o problemă, pentru a căuta să rezolvi acea problemă.

E o nebunie să repeți comportamentele pe care vrei să le oprești, pentru a le opri.

E o nebunie să creezi modele de comportament în toată societatea, modele pe care spuneți că nu vreți ca progeniturile voastre să le copieze.

Iar cea mai mare nebunie este a pretinde că asemenea lucruri nu se întâmplă și a vă întreba, apoi, *de ce copiii voștri se comportă într-un mod nebunesc.*

Vrei să spui că suntem cu toții nebuni?

Eu definesc nebunia. Depinde de voi să hotărâți Cine și Ce sunteți. Voi hotărâți acest lucru în fiecare zi.

Fiecare gest este un gest de auto-definire.

Folosești niște cuvinte cam dure.

Pentru asta sunt prietenii pe lume.

Vrei să știi ce înseamnă să fii prieten cu Dumnezeu? Asta înseamnă. Prietenii îți spun adevărul. Prietenii spun lucrurilor pe nume. Prietenii nu te lingușesc și nu-ți spun numai ceea ce cred că ai vrea tu să auzi. Dar prietenii nu-ți spun cum stau lucrurile, pentru ca apoi să te lase să te ocupi tu singur de ele. Prietenii sunt totdeauna lângă tine, oferindu-ți un sprijin permanent, sunt prezenți ca să te ajute și îți dau dragoste necondiționată.

Asta face Dumnezeu. Despre asta e vorba în dialogul de față.

Cât o să mai continue acest dialog? Credeam că se va termina la sfârșitul trilogiei *CCD*.

Va continua atâta timp cât vei alege tu să continue.

Deci, va mai fi încă o carte după asta.

Fără discuție că va mai fi o carte după asta, după cum ți-am spus cu ani în urmă - dar nu va fi o carte de dialog.

Nu va fi?

Nu.

Ce fel de carte va fi ea?

O carte care vorbeşte cu un Singur Glas.

Glasul tău.

Glasul nostru.

Glasul nostru?

Conversația ta cu Dumnezeu te-a adus la prietenia ta cu Dumnezeu, iar prietenia ta cu Dumnezeu te va duce la comuniunea ta cu Dumnezeu. În cartea *Comuniune cu Dumnezeu* vom vorbi cu un Singur Glas şi va fi un document extraordinar.

Toate cărțile *cu Dumnezeu* au fost extraordinare.

Într-adevăr.

Vor mai fi şi alte cărți de dialog în care Tu şi cu mine vom sta de vorbă?

Dacă doreşti să fie, vor fi.

Îmi plac enorm de mult aceste conversații, pentru că mă fac cu adevărat să gândesc. Cu toate acestea, uneori sunt surprins de opiniile tale. Pentru un Dumnezeu care nu are Preferințe, Tu îți exprimi destul de multe.

A da îndrumări nu este acelaşi lucru cu a-ți exprima Preferințele. Dacă zici că vrei să mergi la Seattle şi eşti pe drumul spre San Jose şi te opreşti să ceri îndrumări, a-ți spune că eşti pe drumul

greşit, că ai luat-o prost, înseamnă a enunța *o Preferință*? Dacă ți se spune cum poți să ajungi acolo unde spui că vrei să ajungi, înseamnă că se exprimă o opinie.

Ai mai folosit și altădată această analogie. Mi-ai mai spus-o o dată.

Şi o să ți-o mai spun iarăşi şi iarăşi, atâta timp cât încerci să faci din Mine un Dumnezeu care are nevoie de ceva de la tine.

Adevăr îți spun Eu ție: Nu am nevoie de nimic de la tine. Îți imaginezi că Eu sunt un Dumnezeu atât de neputincios, încât aş avea nevoie de ceva de la tine şi n-aş fi în stare să-l obțin? Crezi că există ceva ce Eu aş vrea să se întâmple, dar, pur şi simplu, nu știu cum să fac să se întâmple? Dacă aş avea nevoie ca tu să mergi la Seattle, crezi că aş fi complet incapabil să te determin să o faci? Nu e deloc aşa. Este în felul următor: tu Îmi spui unde te străduieşti să mergi şi Eu îți spun cum să ajungi acolo.

Oamenii îi spun de mii de ani lui Dumnezeu ce fel de viață le-ar place să ducă. Mi-ați declarat Mie şi v-ați declarat unii altora că doriți să duceți o viață lungă de pace, armonie, sănătate şi abundență. La rândul Meu, Eu vă spun de mii de ani cum puteți face acest lucru. Vă spun încă o dată acest lucru aici.

Prin urmare, cine are urechi de auzit, să audă!

Da, dar după cum spuneam, uneori oamenii nu vor să audă. Unora dintre oameni nu le-au plăcut părțile din dialogul nostru când Tu ai discutat probleme politice sau controverse legate de cele sociale. Și nu e doar Dumnezeu cel de la care nu vrem să le auzim. Am aflat acest lucru pe vremea când lucram în media. Când eram la radio, trebuia să-mi ascund multe dintre opinii. Larry LaRue a fost primul dintre șefii mei care mi-a spus asta.

Am lucrat pentru Larry timp de opt luni și apoi am dat o altă lovitură.

Dar, astăzi, eu nu aș numi un asemenea eveniment o „lovitură", deoarece astăzi știu că nu există ceva ce se nu-

meşte „noroc" şi că viaţa se desfăşoară conform intenţiilor pe care le ai în ceea ce o priveşte.

E foarte bine. E foarte important. E vital, dacă intenţionezi să legi o prietenie cu Dumnezeu - o prietenie reală, *lucrativă* - ca tu să înţelegi *cum lucrează Dumnezeu.* Întotdeauna oamenii numesc lucrurile bune din viaţa lor ca fiind „lovituri", noroc, coincidenţă, ocazii fericite, soartă sau oricum altfel. Întâmplările rele - uragane, tornade, cutremure, morţi bruşte - sunt numite de către ei „acţiuni ale lui Dumnezeu".

Nu e de mirare că, având asemenea idei, trebuie să vă fie frică de Mine. Întreaga voastră civilizaţie este în sprijinul acestei idei. Ea se reflectă în tot ceea ce spuneţi, cât şi în modul în care spuneţi. Ea se află pretutindeni în limbajul vostru.

Îţi voi spune acum că şi ceea ce voi numiţi lucruri *bune* care vi se întâmplă sunt, *de asemenea,* acţiuni ale lui Dumnezeu. Nu există ca doi oameni să se întâlnească din întâmplare - şi nimic nu se petrece în mod accidental. Crezi tu că Larry se afla acolo - exact persoana potrivită, exact la momentul potrivit, exact cu atitudinea potrivită - dintr-o *lovitură a norocului*?

Ia în considerare posibilitatea că tu şi cu Larry *nu v-aţi întâlnit din întâmplare* în acea zi, la acea dată, ci, ca un jucător de rezervă care stă pe margine aşteptând semnalul de intrare, el a intrat în scenă, şi-a spus replica şi a ieşit. Iar piesa, piesa ta, a continuat, aşa cum continuă întotdeauna - aşa cum continuă chiar acum, tu fiind cel care scrii scenariul, prin fiecare gând pe care-l ai legat de ziua de mâine. Tu eşti cel care regizezi scenele, cu fiecare comandă verbală a ta - tu eşti cel care le joci, cu fiecare dintre faptele tale.

E înspăimântător. Asta ar putea fi o descriere grozavă a modului în care stau lucrurile cu adevărat.

Ar putea fi?

După cum spuneam, este o descriere grozavă a modului în care stau lucrurile cu adevărat. Și, bineînțeles, acum eu știu asta. După conversația mea cu Dumnezeu, totul a devenit clar. Pe vremea aceea, însă, eu credeam că a fost *doar o altă șansă,* când unul dintre cei mai talentați prezentatori, un tip pe nume Johnny Walker, a plecat de la postul de radio la două luni după ce am sosit eu, ca să-și ia un serviciu în Richmond, Virginia. Curând după aceea, șeful din Richmond a lui Johnny a plecat pentru ca să intre într-o companie care a cumpărat o mică stație *AM* în Annapolis, Maryland. Johnny Walker nu a vrut să părăsească Richmondul, dar a spus că el cunoștea un tânăr și proaspăt talent pe care Dean l-ar putea folosi ca să dea postului de radio din Annapolis o nouă imagine și să-l facă să sune bine. Acel talent tânăr și proaspăt eram eu.

Cât ai clipi din ochi, mă aflam pe Coasta de Est; mama își frângea mâinile, rugându-l pe tata să mă oprească.

Tatăl meu a spus: „Lasă-l să plece. E vremea lui".

„Dar dacă totul este o greșeală?", a întrebat mama. „Atunci va fi o greșeală", a răspuns tata simplu. „Știe unde să ne găsească."

Am sosit în Annapolis în august 1963 și mai aveam o lună până să împlinesc douăzeci de ani. Salariul meu de început era 50$ pe săptămână, dar iată-mă la un *radio adevărat!* Ăsta nu mai era *FM,* ăsta era *AM.* Genul de radio pe care-l ai în *mașină.* Cel pe care îl prinzi pe radiourile portative pe *plajă.* Iar când am împlinit douăzeci și unu de ani, am devenit director de producție al postului, răspunzând de toată publicitatea.

Vă spun aceste povești – și în special pe aceasta – deoarece vreau să vedeți cum acționează Dumnezeu în viețile noastre; cum avem *cu adevărat* o „prietenie cu Dumnezeu" și nici măcar nu știm acest lucru. Vreau să vă demonstrez cum folosește Dumnezeu oameni, locuri și evenimente, ca să ne ajute pe drumul nostru. Sau, mai degrabă, cum *ne* permite El să avansăm, dându-ne puterea creatoare de a

hotărî realitatea din viața noastră – deși, pe vremea aceea, eu nu mă exprimam așa.

În 1966, îmi făcusem deja drum, devenind director de producție la un post de radio într-un oraș din sud pe care nu am de gând să-l numesc, deoarece nu vreau să-i enervez sau să-i fac să se simtă prost pe actualii lui locuitori. Sunt sigur că acum lucrurile stau altfel, dar, în 1966, m-am gândit că a fost o greșeală că am mers acolo.

Nu există greșeli în lumea lui Dumnezeu, nu era un concept pe care să-l fi învățat încă. Văd acum că ceea ce s-a întâmplat a fost parte din educația mea, o pregătire pentru lucrarea mai extinsă pe care urma să o fac în lume.

Ceea ce m-a făcut să *gândesc* că a fost o mare greșeală ca eu să merg în acel oraș din sud a fost atitudinea rasistă pe care am descoperit-o acolo. Era în mijlocul anilor '60 și Actul de Drepturi Civile de-abia fusese semnat de către președintele Johnson. Acesta devenise lege, deoarece era necesar (exact cum ar fi necesară astăzi o legislație anti-ură) și nicăieri nu era această necesitate mai clară decât în câteva bastioane ale prejudecăților rasiale profund încetățenite, care se aflau în anumite colțuri din sudul îndepărtat. Eu mă aflam exact într-un asemenea colț – în toate sensurile pe care le are această expresie. Voiam să plec de acolo. Era un loc pe care-l detestam.

Când am intrat pentru prima dată cu mașina în oraș, aveam nevoie de benzină. Oprind la o stație de benzină, am fost șocat să văd că pe fiecare pompă era câte un carton pe care scria: NUMAI PENTRU ALBI. „Cei de culoare" puteau lua benzină de la o pompă din spate. Aceeași segregație exista și la restaurante, baruri, hoteluri, teatre, stații de autobuz și alte locuri publice.

Fiind din Milwaukee, nu văzusem niciodată astfel de lucruri. Nu că Milwaukee sau orice alt oraș din nord n-ar avea prejudecăți rasiale. Dar niciodată nu am fost confruntat cu o astfel de desemnare flagrantă a unui întreg grup de oameni ca fiind cetățeni de mâna a doua. Nu mai locuisem niciodată într-un loc unde întreaga societate era de acord

că această împărțire era un lucru absolut *în regulă*.

Totul a mers din rău în mai rău. Am fost invitat la masă acasă la niște cunoștințe și am făcut greșeala de a întreba despre atitudinile rasiale pe care le întâlneam pretutindeni. Credeam că gazdele mele, un cuplu amabil și evident bine crescut, ar putea să-mi ofere o explicație.

Și chiar am primit o explicație, dar nu cea pe care o așteptam. Supărat foc, în timp ce ridica un pahar de vin ca să-i fie umplut de către un servitor negru, pe nume Thomas, gazda mea spuse tărăgănat, cu un zâmbet forțat: „Păăi, prieetenul meu cel nou, speer că nu o să ne judeci preaa aspru. Vezi tuu, noi aavem sentimente deosebiit de amabile față de negrii de aici. Chiar avem. Îi tratăm ca pe niște meembri obișnuiți ai faamiliei."

S-a întors spre Thomas. „Nu-i așaa, băiete?"

Am clipit din ochi. Omul nici măcar nu știa ce face. Dar Thomas nu era atât de inconștient. El a spus în șoaptă: „Așa este, Căpitane. Așa este." Și a părăsit camera în liniște.

În zilele de acum, când văd o nedreptate flagrantă, primul meu impuls nu este să mă îndepărtez de ea, ci să mă îndrept către ea; să încerc să înțeleg ce anume o motivează; să văd dacă pot să fac ceva ca să ajut la vindecarea ei. Dar acelea erau zile în care eram mai tânăr, când inima mea hotăra doar care era adevărul ei și acționa conform lui.

Așa că, pur și simplu, am vrut să plec. În modul cel mai hotărât cu putință. Nu aveam toleranță pentru intoleranță. Nu înțelegeam nimic în legătură cu acel nivel de prejudecată, nu înțelegeam nimic în legătură cu ceea ce am nu-mi astăzi Experiența referitoare la Negri – și voiam doar să mă distanțez de totul. Am strigat către Dumnezeu: „*Scoate-mă de aici!*". Dar nu-mi imaginam cum s-ar fi putut să plec atât de repede. Emisiunile de radio sunt un domeniu foarte specializat și nu e ușor să găsești un serviciu după pofta inimii tale. Simțeam că eram norocos că lucram undeva.

Desigur, nu am contat pe prietenia lui Dumnezeu. În zilele acelea, încă mă gândeam la Dumnezeu ca la Cineva care, uneori, îmi va răspunde la rugăciuni, alteori, le va ig-

nora – dar mă va pedepsi cu severitate *tot timpul*, dacă muream cu păcatele în suflet.

În zilele de acum, știu că Dumnezeu îmi răspunde tot timpul la rugăciuni – și mai știu că tot ceea ce gândesc, spun și fac este o rugăciune și îmi aduce un răspuns din partea lui Dumnezeu. El este un prieten foarte bun! Dar în anii '60, nu înțelegeam acest lucru, așa că nu m-am așteptat la un miracol. Imaginați-vă ce surprins am fost când mi s-a întâmplat unul. Din senin, am primit un telefon de la o persoană complet străină. M-a sunat un om care se prezenta ca fiind Tom Feldman.

„Nu mă cunoști, dar eu am numele tău de la Marvin Mervis (proprietarul postului pentru care lucram) din Annapolis. Caut un director de programe pentru postul nostru de radio din Baltimore. Marvin spune că ești un tip talentat. Te-ar interesa să vii aici pentru un interviu?"

Nu puteam să-mi cred urechilor. *Glumești?*, am urlat eu în capul meu. „Da, cred că aș putea aranja treaba asta", i-am spus eu lui Tom Feldman.

„Ar trebui, totuși, să știi un singur lucru", a continuat el. „E un post de radio numai pentru negri."

A, da, îmi amintesc. Am fost deştept, nu-i aşa?

Deștept?

Mi-ai făcut-o de-a binelea! Deoarece, când am fost angajat (ce surpriză!) la WEBB, în Baltimore, a trebuit să descopăr direct ce înseamnă o prejudecată și cum o resimt *Negrii*, chiar și într-un oraș mai mare și așa-zis sofisticat.

Am învățat, de asemenea, multe despre propria mea fățărnicie și cum credeam că, în orașele noastre mari, aveam o atitudine mai bună decât cei din orașele mici din sudul îndepărtat. Am descoperit că atitudinile noastre rasiale nu erau cu nimic mai bune – dar a trebuit să fiu *profund implicat în Experiența referitoare la Negri*, pentru ca să fiu în stare să văd acest lucru. În afara contextului sudist, pre-

judecățile noastre erau doar exprimate diferit – în principal, cu mult mai multă ipocrizie.

În timpul serviciului meu la ceea ce, în zilele acelea, era cunoscut ca un post de radio „Ritmuri și Blues-uri", a trebuit să renunț la o mulțime dintre gândurile mele false și arogante și, de asemenea, am învățat foarte mult despre cultura negrilor, chiar de la sursă. Lucrând alături de un personal negru și având legătură zilnică cu comunitatea negrilor, am căpătat cunoștințe pe care nu le-aș fi putut obține altfel.

După ce am învățat lucrul pentru care venisem acolo ca să-l învăț, Dumnezeu a apărut din nou, dându-mi o altă șansă incredibilă de a mă pregăti în continuare pentru lucrarea pe care trebuie să o fac în cele din urmă în lume.

Stai așa! Desigur că-ți dai seama că tu ai făcut toate astea, nu Eu. Înțelegi, nu-i așa, că Eu nu am pentru tine un program diferit de cel pe care-l stabilești tu însuți pentru tine?

Da, acum știu acest lucru. Dar, pe vremea aceea, trăiam încă într-o paradigmă care sugera că Dumnezeu voia ca eu să fac ceva, iar aceasta, la rândul ei, sugera că Dumnezeu controlează și provoacă circumstanțele și evenimentele din viața mea.

Haide, doar ca să recapitulăm, spune-mi cine anume controlează şi cauzează evenimentele din viața ta?

Eu.

Şi cum faci tu asta?

Cu tot ceea ce gândesc, spun și fac.

Bine. Era nevoie să clarificăm acest lucru, deoarece, altfel, cineva ar putea avea impresia că Eu eram cauza experiențelor tale.

Dar adineaori ai chicotit, gândindu-te cât de deștept ai fost când m-ai plasat la un post de radio numai pentru negri.

A fost deştept modul în care Eu am facilitat ceea ce *tu* ai ales să aduci spre tine. În felul acesta funcţionează prietenia ta cu Dumnezeu. Mai întâi decizi ceea ce alegi, apoi Eu fac ca totul să fie posibil.

Eu am decis că voiam să lucrez la un post de radio numai pentru negri?

Nu. Tu ai decis că voiai să înţelegi mai bine despre ce era vorba în cazul prejudecăţilor rasiale - şi a senzaţiei că numai unul are dreptate. Ai decis aceasta la un nivel foarte înalt. La nivelul sufletului. Era vorba să-i dai Sinelui tău o lecţie. Era vorba să-i oferi Sinelui tău posibilitatea de a-şi aminti. Era vorba să-ţi îndrepţi Sinele înspre starea de conştienţă. Gândul tău subconştient era să o iei la goană ca să pleci de acolo. Gândul tău supraconştient era să descoperi mai mult, la nivel conştient, despre atitudinile rasiale şi despre intoleranţă, inclusiv despre a ta. Tu ai dat ascultare *tuturor acestor impulsuri în acelaşi timp*.

Şi Tu, ca prieten al sufletului meu, vei oferi întotdeauna posibilitatea ca eu să fac acest lucru?

Da. Îţi voi pune în mână instrumentele cu care îţi poţi modela experienţa pe care o alegi, astfel încât să poţi să ajungi la niveluri din ce în ce mai înalte de conştienţă. Poţi să alegi să foloseşti aceste instrumente sau să nu le foloseşti.

Ce m-ar putea determina să fac una sau alta?

Cât anume eşti de conştient în privinţa motivului pentru care în viaţa ta apare exact ceea ce apare acum. Mai încolo, îţi voi vorbi despre nivelurile de conştienţă şi despre nivelurile din interiorul nivelurilor.

Se pare că eu am fost mult mai conştient în privinţa unor lucruri, *după* ce s-au întâmplat, mai degrabă decât în timp ce se întâmplau. Acum văd clar de ce s-a întâmplat ceea ce a apărut în viaţa mea, dar pe atunci Te blestemam.

Asta nu e ceva neobişnuit.

Ştiu, dar acum mă simt prost pentru felul în care gândeam, deoarece văd două lucruri pe care nu le puteam vedea atunci. În primul rând, văd că ceea ce s-a întâmplat era ceva ce eu *am chemat către mine* şi, în al doilea rând, văd că totul a fost spre binele meu cel mai înalt.

Dacă luăm în considerare unde voiai tu să ajungi în cadrul experienţei tale.

Da, dacă luăm în considerare unde spuneam eu că vreau să ajung. Acum văd că eu am ales întotdeauna să fiu învăţător, cel care ridică conştienţa oamenilor şi că întreaga mea viaţă a fost o pregătire pentru aceasta.

E foarte adevărat.

Dar eram furios pe Tine pentru lucrurile pe care le-am creat eu însumi. Nu înţelegeam că tu îmi dădeai, pur şi simplu, instrumentele – oamenii, locurile şi evenimentele exacte şi perfecte – care să mă pregătească pentru experienţa pe care o alesesem.

E în regulă, nu-ţi mai face griji. După cum spuneam, e ceva obişnuit. Acum ştii. Aşa că, acum încetează de a mai fi furios pe viaţa ta - sau pe *orice* din viaţa ta. Vezi totul ca fiind perfect.

Crezi că pot?

Tu crezi că poţi?

Cred că pot.

Atunci poţi.

Dar ar fi fost plăcut să ştiu atunci, ceea ce ştiu acum.

Acum ştii. Consideră că asta e suficient.

Tata obişnuia să spună: „Prea devreme bătrân şi prea târziu deştept".

Îmi amintesc.

Crezi că am luat-o prea în serios?

Tu ce crezi?

Cred că da. Chiar acum încerc să mi-o alung din minte.

Bine. Să ne întoarcem acolo unde Eu „am apărut din nou", după cum ai spus, permițându-ți să-ți pregătești din ce în ce mai mult Sinele, pentru lucrarea pe care deciseseşi că o vei face în lume.

Păi, după ce am trăit experiența pentru care am venit la postul de radio, am plecat imediat și de acolo. Totul s-a întâmplat foarte brusc. Într-o zi, mi s-a cerut să renunț la postul de director de programe și să devin comis voiajor care vinde timp de antenă. Cred că proprietarii au simțit că nu mă descurcam ca director de programe atât de bine pe cât speraseră, dar nu au vrut să mă concedieze pe loc, așa că mi-au dat șansa de a mai rămâne în serviciu.

Nu cred că există o slujbă mai dură pe lume decât aceea de comis voiajor care vinde timp de antenă pentru un post de radio sau televiziune. Tot timpul îi cerșeam unui om de afaceri câteva minute să mă asculte susținându-mi „pledoaria", apoi încercam să-l conving să facă ceva ceea ce el nu voia cu adevărat să facă. Apoi, în clipa în care el ceda, acceptând să cheltuiască câțiva dolari pe reclamă, trebuia să muncesc de două ori mai mult ca să-i fac plăcerea, scriind texte de publicitate rapide și eficiente. Și, în cele din urmă, trebuia să-mi bat îngrozitor de tare capul ca reclama să fie eficientă, pentru ca el să continue să-și facă publicitate la noi. Lucram cu comision, așa cum fac majoritatea comis voiajorilor, iar în fiecare săptămână în care nu-mi câștigam comisionul mă simțeam vinovat că sunt plătit pentru o treabă pentru care nu o făceam – și eram înnebunit că o să fiu concediat. Chestia asta nu prea îmi dădea o stare de bucurie când mergeam la muncă în fiecare dimineață.

Îmi amintesc cum, într-o zi, ședeam în parcarea unui mare magazin unde urma să intru. Uram chestia asta, îmi

uram noul meu serviciu și mă uram pe mine însumi pentru că m-am băgat în toate acestea, deși nu se părea că aș fi avut de ales. Mă căsătorisem chiar înainte de a merge în sud și primul meu copil era pe drum. Șezând în mașină, nefericit și furios, am început să dau cu pumnii în volan, cerându-i iarăși lui Dumnezeu (de data asta țipând cât mă ținea gura): *„Scoate-mă din chestia asta!"*

Cineva a trecut pe lângă mașină, s-a uitat la mine ciudat și apoi a deschis repede ușa. „Ce s-a întâmplat, te-ai încuiat înăuntru?" Am zâmbit timid, mi-am adunat forțele și m-am târât în magazin. Am întrebat dacă puteam să fiu primit de director sau de proprietar, iar ei m-au întrebat la rândul lor, „Ești comis voiajor?". Când am spus *da*, mi s-a spus „Nu poate să te primească acum".

Asemenea lucruri se întâmplau des, iar *„Sunt comis voiajor"* erau cuvinte pe care începusem să le detest. M-am târât înapoi la mașină și, în loc să merg în următorul loc unde aveam de mers, m-am dus direct acasă. Nu mai suportam munca asta încă o zi, dar nu aveam curajul să demisionez.

În dimineața următoare, când ceasul a urlat deșteptarea, m-am întors brusc, încercând furios să ajung la butonul care să-l oprească. În momentul acela, m-a lovit o durere. Era ca și când cineva m-ar fi înjunghiat în spate. Nu puteam să fac nicio mișcare fără o suferință înfiorătoare.

Soția mea a chemat doctorul de familie și mi-a dat receptorul. Asistenta a întrebat dacă puteam să vin la cabinet. „Nu prea cred", m-am crispat eu. „Nu pot *să mă mișc*." Așa că, mă credeți sau nu mă credeți, a venit doctorul la mine acasă. Mi-a spus că aveam un disc deplasat și voi avea nevoie de opt sau douăsprezece săptămâni ca să mă vindec, timp în care trebuie să stau cât mai mult la pat. Probabil că trebuia să fiu pus într-un aparat.

I-am telefonat șefului meu și i-am spus. În ziua următoare am fost concediat. „Îmi pare rău", a admis Tom, „dar nu putem să-ți plătim comisioanele viitoare timp de încă trei luni. Ți-ar trebui un an ca să le acoperi. E dur ce spun, dar trebuie să te concediem."

„Da", am răspuns eu ca un ecou, „e cam dur". Cu greu îmi reţineam un zâmbet.

Mi se oferise motivul legitim ca să-mi părăsesc serviciul! Era o lume crudă, dar uneori aşa cădeau zarurile.

Acesta era felul meu de a vedea lucrurile, mitul în care am fost educat. Niciodată nu mi-a venit în cap că eu creasem toate acestea; că „lumea cea crudă" era o lume construită de mine însumi. Acest mod de a înţelege – ceea ce unii ar putea numi – *auto-înţelegere* – a apărut mult mai târziu.

După numai cinci săptămâni, m-am simţit mult mai bine (ce surpriză!). Doctorul a spus că vindecarea era mai rapidă decât se aştepta şi, atenţionându-mă să nu exagerez, mi-a dat liber să ies din când în când din casă. Nu era absolut deloc prea devreme. De-abia ne descurcam cu salariul de fizioterapeut al soţiei mele şi era clar că, în curând, trebuia să găsesc ceva de făcut ca să putem trăi. Dar ce puteam face? Nici în Baltimore şi nici în Annapolis nu erau locuri la posturile de radio. Şi niciodată nu făcusem altceva.

Bineînţeles că mai scrisesem câte ceva pentru ziarul săptămânal al liceului din Milwaukee, dar fără discuţie că acestea nu erau referinţe suficiente ca să obţin un serviciu adevărat la un ziar.

Dar iarăşi mi s-a amintit despre modul în care Dumnezeu acţionează ca cel mai bun prieten al nostru – sprijinindu-ne în a obţine ceea ce spunem că vrem, dându-ne instrumentele cu care să creăm experienţele care ne vor servi în a trece spre niveluri din ce în ce mai înalte de conştienţă şi, în cele din urmă, pregătindu-ne să-l exprimăm pe Cine Suntem Noi cu Adevărat.

La întâmplare, m-am dus la birourile ziarului *The Evening Capital*, cotidianul din Annapolis. Am cerut să-l văd pe Jay Jackson, pe vremea aceea editor şef, şi – spre deosebire de cum am procedat cu Larry LaRue – l-am implorat să-mi dea un serviciu.

Din fericire, pentru Jay eu nu eram complet necunoscut; zilele în care am lucrat la radioul din Annapolis se pare că mi-au adus un pic de notorietate. I-am spus că-mi pierdu-

sem slujba din Baltimore din cauza sănătății, l-am anunțat că soția mea era însărcinată și i-am spus: „Domnule Jackson, adevărul este că am nevoie de lucru. De orice fel de lucru. Spăl și podelele. Lucrez la copiator. Orice."

Jay a ascultat în liniște, șezând în spatele biroului. Când am terminat, n-a spus nimic. Îmi închipuiam că încerca să se gândească la un mod de a mă da afară. În schimb, el a întrebat: „Știi să scrii?"

„Am scris pentru ziarul liceului și am făcut ceva jurnalistică în facultate, domnule", am răspuns eu plin de speranțe „cred că pot să pun două vorbe la un loc."

După o altă pauză, Jay a spus: „E-n regulă, poți să începi de mâine. Am să te pun la știri. O să scrii anunțuri mortuare și știri despre biserici și cluburi – nimic din ceea ce ai putea să faci greșit. Am să citesc eu tot ce scrii.

Timp de două săptămâni vom vedea cum lucrezi.

Dacă nu ține, nu se supără nimeni și tu vei fi câștigat câțiva dolari. Dacă îmi arăți ceva bun, ne alegem cu încă un ziarist. De fapt, acum chiar ducem lipsă de un om."

(Ce surpriză! Ce surpriză!)

Nimic nu-ți poate oferi mai repede o educație liberală decât slujba de reporter de ziar, în special la un ziar local dintr-un oraș mic, deoarece faci absolut de toate. *De toate.* Într-o zi iei un interviu guvernatorului, ziua următoare scrii un articol despre noul antrenor al ligii de juniori.

Înțelegeți ce vreau să spun?

Căutați să vedeți frumusețea planului.

Întotdeauna am vrut să fiu cel care anunță dragostea lui Dumnezeu. La început, totul îmi era confuz, iar mai târziu am renunțat din cauza tuturor învățăturilor legate de un Dumnezeu al fricii. Știam că acesta nu putea fi adevăratul Dumnezeu și inima mea ardea de dorința de a provoca în oameni o conștiență asupra a ceea ce simțeam eu în inimă.

La un anumit nivel, trebuie că știam că destinul meu era să fac acest lucru și știam, de asemenea, exact de ce anume era *nevoie* ca să-l fac. O parte din mine (sufletul meu?) trebuie că știa că eu voi avea de-a face cu oameni de

toate categoriile și care au trăit tot felul de experiențe și că voi avea cu ei relații personale profunde. Pentru a face acest lucru, e nevoie de calități de comunicare foarte dezvoltate și de relații cu oameni din straturi și medii diferite.

Acum nu sunt surprins că mi-am petrecut primele zile din viața mea de om al muncii, dezvoltând exact aceste calități – în primul rând în radio, mergând în sud unde am fost expus unor atitudini rasiste străine mie însumi, apoi mergând la lucru într-un mediu în care am putut înțelege din interior prejudecățile și, în cele din urmă, creându-mi o stare de sănătate care mi-a permis să încep o carieră nouă, în care să mă ocup de toate – de la registrul de arestări al poliției, până la ce anume îl impresionează pe noul Pastor presbiterian.

Pe când trăiam aceste momente, pe unele le-am numit noroc și pe altele ghinion. Dar acum, din poziția avantajată în care mă aflu, văd că ele făceau toate parte din același proces – procesul vieții însăși și al devenirii mele.

Am învățat să nu judec și să nu condamn și să accept calm și impasibil experiențele din viața mea, știind că totul se întâmplă într-un mod perfect, într-un moment perfect.

Nu știu când s-a întâmplat – în timpul primei luni de lucru la ziar – să fiu „angajat" în mod oficial. Eram prea ocupat scriind necrologuri și anunțuri de la biserici și corectând relatările de presă care veneau de la teatrele comunității, de la trupele de cercetași sau de la cluburile Kiwanis și Lion. Dar, într-o dimineață, am găsit pe birou un bilet scris de mână cu litere roșii, îngroșate: *Te rog să accepți o creștere săptămânală de 50$ – Jay.*

Eram angajat permanent! Toată lumea din cameră s-a întors ca să se uite la mine când am strigat destul de tare: *E biiine!* Câțiva dintre cei mai vechi au zâmbit. Trebuie că au ghicit sau poate că li se spusese deja. Eram unul dintre ei.

Nu mi-a trebuit mult ca să-mi amintesc cât de mult îmi plăcea în liceu să scriu pentru ziar. Și iată-mă acum, aici, într-o adevărată redacție, cu dactilografele care băteau (da, se dactilografia manual), cu mirosul de cerneală și de tipar

pretutindeni. La cinci luni după ce am pornit, mi s-a dat prima mea „șansă" reală, în care mă ocupam de conducerea locală, ceea ce a dus la primul meu articol de pe pagina întâi. Ce experiență extraordinară și plină de bucurie! Cred că numai un reporter de ziar poate aprecia ce am simțit eu în zilele acelea – un sentiment constant de voie bună. De atunci încoace, nimic nu a semănat cu el – cu excepția momentului când mi-am văzut pentru prima dată numele pe coperta unei cărți.

Câțiva prieteni mă sfătuiesc acum să nu includ nimic despre asta. Ei spun că oamenii mă vor privi cu mai puțină considerație și că aceasta va micșora importanța a ceea ce vine prin mine – dacă recunosc că sunt încântat să-mi văd numele tipărit pe coperta unei cărți publicate. Cred că se așteaptă de la mine să mă prefac că sunt blazat în privința acestor lucruri, că niciunul dintre ele nu mă afectează câtuși de puțin, că sunt mai presus de toate astea, deoarece – ca mesager spiritual – *așa ar trebui să fiu*. Dar eu nu cred că, fiind mesager spiritual, nu pot să fiu fericit pentru ceea ce fac sau înnebunit de bucurie că totul merge atât de bine. Consider că iluminarea spirituală nu e măsurată prin cât de neafectați suntem de recompensele ego-lui, ci prin cât de mult *depindem* de ele pentru ca să ne căpătăm pacea și fericirea.

Ego-ul însuși nu este ceva rău – în afară de cazul în care o ia razna. Ar fi bine să fim îngrijorați atunci când ego-ul ne controlează, dar putem să acceptăm cu bucurie un ego care ne împinge înainte.

În viață, noi ne împingem în mod constant înainte către următoarea noastră realizare. Ego-ul este darul lui Dumnezeu făcut nouă, așa cum sunt și toate celelalte din viață. Dumnezeu nu ne-a dat nimic care să nu fie o comoară și depinde de modul în care îl folosim, pentru ca el să apară sub această formă în cadrul experienței noastre.

Sunt convins că ego-ul, ca și banii, a căpătat un renume prost. I s-a dat o conotație rea. Nu ego-ul, sau banii, sau puterea, sau plăcerea sexuală dezlănțuită sunt rele, ci *fo-*

Iosirea greșită a acestor lucruri, care nu se fac spre binele nostru, care nu vorbesc despre Cine Suntem Noi cu Adevărat. Dacă aceste lucruri ar fi rele în și prin ele însele, de ce le-ar fi creat Dumnezeu?

Așa că, eu mă simt foarte bine când recunosc că am fost ultraîncântat să-mi văd primul articol tipărit pe prima pagină din ziarul _The Evening Capital_ și recunosc că sunt încă ultraîncântat și astăzi, de fiecare dată când îmi văd numele pe coperta unei cărți noi – chiar dacă spun că aceste cărți nu au fost scrise _de către_ mine, ci _prin_ mine.

Tu ai scris aceste cărți și e în regulă dacă spui că tu le-ai scris. Nu e necesar ca tu sau altcineva să ascundeți adevărul. Am mai subliniat acest lucru și înainte. Dacă nu înveți să recunoști Cine Ești și ce ai făcut, nu poți recunoaște niciodată pe alții drept Cine Sunt și ce au făcut. Este adevărat că ai fost inspirat de către Mine să trimiți aceste principii la tipar. E adevărat că ți-am dat cuvintele pe care le-ai scris. Dar oare aceasta face ca realizarea ta să fie mai puțin importantă? Dacă e așa, atunci n-ar trebui să-l cinstiți pe Thomas Jefferson pentru că a scris Declarația de Independență, pe Albert Einstein pentru că a formulat teoria relativității, pe Madam Curie, pe Mozart, Rembrandt, Martin Luther King, pe Maica Tereza sau pe oricine altcineva care a făcut ceva remarcabil în istoria neamului omenesc - *deoarece Eu i-am inspirat.*

Fiul Meu, nu știi cât de mulți sunt oamenii cărora le-am dat cuvinte minunate pe care să le scrie, dar care nu le-au scris niciodată. Nu pot să-ți spun cât de mulți sunt oamenii cărora le-am dat cântece minunate pe care să le cânte și care nu le-au cântat niciodată. Vrei lista oamenilor cărora le-am dat daruri și care nu le-au folosit niciodată? Tu ai *folosit* darurile pe care ți le-am dat și, dacă nici ăsta nu e un lucru de care să fii ultraîncântat, atunci nu știu care mai e.

Ai un mod deosebit de a-i face pe oameni să se simtă bine când se gândesc la ei înșiși, exact atunci când sunt tentați să înceapă să se simtă prost.

Asta se întâmplă numai cu cei care aud, prietenul Meu. Numai în cazul celor care aud. Ai fi uluit, dacă ai şti cât de mulţi sunt oamenii care au căzut în capcana nu-trebuie-să-mă-simt-bine-când-mă-gândesc-la-mine-însumi, sau al căror sistem de credinţă este nimeni-nu-îmi-acordă-nici-un-credit.

Ideea este ca tot ceea ce faci să nu fie făcut pentru a fi recunoscut, ci, mai degrabă, ca o exprimare a lui Cine Eşti. Totuşi, a fi recunoscut pentru Cine Eşti nu face ca fapta ta să fie mai puţin importantă, ci te face să vrei să o trăieşti şi mai mult ca experienţă. Adevăratul Maestru ştie acest lucru şi, de aceea, adevăratul Maestru îi recunoaşte pe toţi ca fiind Cine Sunt Ei cu Adevărat şi îi încurajează şi pe alţii să se recunoască pe ei înşişi la fel şi niciodată să nu nege, în numele modestiei, cele mai minunate aspecte ale Sinelui.

Iisus a anunţat cine este şi a declarat-o fără echivoc în faţa tuturor celor care puteau să audă. Tot aşa a făcut fiecare Maestru care a mers pe planeta voastră.

Prin urmare, anunţă cine eşti. Declară cine eşti. Apoi, intră pe deplin în starea de a fi, pe care tocmai ai declarat-o.

Re-creează-ţi Sinele din nou, în fiecare Moment de Acum, în cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. Prin aceasta, Eu voi fi preamărit, pentru că preamărirea lui Dumnezeu este preamărirea *ta*, exprimată din nou, într-un mod minunat.

Ştii ce-mi place la Tine? Le permiţi oamenilor să simtă sentimentele pe care au dorit întotdeauna să le simtă.

Îi redai pe oameni, lor înşişi.

Pentru asta sunt prietenii.

Cum e cu putinţă ca oamenii să nu se simtă optimişti – atât în privinţa lor, cât şi în privinţa lumii – când au lângă ei pe cineva ca Tine?

E chiar de mirare!

Vezi, eu am fost întotdeauna optimist, chiar înainte de a Te cunoaște așa cum Te cunosc acum. Chiar și atunci când credeam că Dumnezeu este un Dumnezeu furios și care pedepsește, tot mi se părea că El este de partea mea. Am crescut gândind în felul acesta, deoarece am fost învățat în felul acesta. La urma urmei, eu sunt și catolic și american. Cine se poate pune cu asta?

Copii fiind, ni s-a spus că Biserica Catolică este singura biserică adevărată. Ni s-a mai spus și că Dumnezeu favorizează în mod special Statele Unite ale Americii. Până și pe monezi am ștanțat „Credem în Dumnezeu", iar în Jurământul de Credință rostit în fața steagului, noi ne declarăm a fi „... o singură națiune în fața lui Dumnezeu ..."

Mă consider foarte norocos de a fi fost născut în cadrul celei mai bune dintre credințe și în cea mai bună dintre țări. Cum ar fi cu putință ca ceva din ceea ce fac eu să nu meargă bine?

Această învățătură pe care ai primit-o în privința superiorității voastre a provocat multă durere în lume. Ideea profund înrădăcinată într-un popor că el este, într-un fel, „mai bun" decât altul, poate să-i dea o cantitate mai mare de încredere în sine, dar aceasta prea adesea traduce fraza: „Cum ar fi cu putință ca ceva din ceea ce facem noi să nu *meargă* bine?", prin: „Cum ar fi cu putință ca ceva din ceea ce facem noi *să fie* greșit?"

Aceasta nu înseamnă încredere în sine, ci o formă periculoasă de mândrie aroganță, care permite unei întregi populații să creadă că numai ea are dreptate, indiferent de ceea ce zice sau face.

Oamenii de multe credințe și națiuni au crezut asta și i-au învățat pe alții să creadă la fel, producând o stare de suficiență de sine atât de uriașă, încât i-a desensibilizat în fața oricăror altor experiențe, inclusiv a suferinței cumplite resimțită de ceilalți. Dacă există ceva ce ar fi spre binele vostru să îndepărtați din diferitele mituri ale civilizației voastre, aceasta este idea că, prin anumite ingrediente magice, ați fost făcuți mai buni decât alte ființe umane;

că rasa voastră e superioară, credința voastră e superioară, țara și sistemul vostru politic sunt cele mai bune, că voi aveți cel mai bun mod de a atinge cel mai bun scop sau calea cea mai bună.

Adevăr vă spun Eu vouă: Ziua în care veți convinge civilizațiile să facă acest lucru este ziua în care veți schimba lumea.

Cuvântul *mai bun* este unul dintre cele mai periculoase cuvinte din vocabularul vostru, întrecut numai de cuvântul *a avea dreptate*. Amândouă sunt legate între ele, deoarece, din cauză că voi credeți că voi *sunteți* mai buni, credeți că aveți dreptate. Dar Eu nu am făcut din niciun grup etnic sau cultural poporul Meu ales și nu am considerat nicio cale spre Mine ca fiind singura cale adevărată. Nici nu am singularizat vreo națiune sau religie, dându-i favoruri speciale și nici nu am oferit niciunui gen sau rasă superioritatea asupra alteia.

O, Dumnezeul meu, *vrei, te rog, să repeți ce-ai spus?* Vrei, Te rog, *să mai spui o dată?*

Eu nu am făcut din niciun grup etnic sau cultural poporul Meu ales și nu am considerat nicio cale spre Mine ca fiind singura cale adevărată. Nici nu am singularizat vreo națiune sau religie, dându-i favoruri speciale și nici nu am oferit niciunui gen sau rasă superioritatea asupra alteia.

De aceea, invit și provoc pe fiecare pastor, fiecare preot, fiecare rabin, fiecare învățător, fiecare guru, fiecare Maestru, fiecare președinte, fiecare prim-ministru, fiecare rege, fiecare regină, fiecare conducător, fiecare națiune, fiecare partid politic să emită o frază care ar vindeca lumea:

DRUMUL NOSTRU NU ESTE MAI BUN,
EL ESTE DOAR UN DRUM DIFERIT.

Conducătorii nu vor spune niciodată acest lucru, partidele nu vor anunța niciodată aceasta. Cerule, Papa *n-ar putea declara niciodată așa ceva!* Aceasta ar distruge întregul fundament al Bisericii Romano-Catolice!

Nu numai bazele acelei biserici, ci ale multor religii, fiul Meu. După cum am subliniat deja, majoritatea religiilor își bazează în principal atragerea de credincioși pe ideea că doar Calea lor este Singura Adevărată și că, a crede în orice alt fel, înseamnă a risca să fii condamnat la pedeapsă veșnică. Astfel, ca să vă atragă, religiile folosesc frica, mai degrabă decât dragostea. Iar acesta ar fi ultimul motiv pe care l-aș alege ca să vă facă să veniți către Mine.

Crezi că religiile vor putea afirma vreodată acest lucru? Crezi că națiunile *vor putea* declara vreodată așa ceva? Crezi că partidele politice vor putea face vreodată din această afirmație o parte a platformei lor?

Îți spun din nou: Dacă ar face-o, aceasta ar schimba lumea peste noapte.

Poate că atunci am putea înceta de a ne mai omorî unul pe altul. Poate că atunci am putea înceta de a ne mai urî unul pe altul. Poate că atunci am putea opri Kosovo-urile și Auschwitz-urile, lungile războaie religioase din Irlanda, amara luptă rasială din America, prejudecățile etnice, de clasă și civilizație din lumea întreagă, care duc la atât de multă cruzime și suferință.

Poate că atunci ați putea-o face.

Poate că atunci am putea fi siguri că n-ar mai exista niciodată un Matthew Shepard bătut fără milă și lăsat să moară legat de un gard în Wyoming, deoarece era homosexual. Nu poți să ne spui ceva despre homosexuali?

Am fost întrebat încontinuu despre aceasta, în cadrul conferințelor și întâlnirilor și aparițiilor publice în lumea întreagă; nu vrei să ne spui ceva pentru a pune capăt, odată pentru totdeauna, violenței și cruzimii și discriminării împotriva bărbaților și femeilor homosexuali? Atât de multe dintre toate acestea se fac în numele Tău. Atât de multe dintre toate acestea sunt spuse, aducându-se ca justificare învățăturile Tale și legile Tale.

Am mai spus-o şi o voi spune din nou: *Nu există nicio formă şi niciun mod nepotrivit în care să se exprime dragostea pură şi adevărată*. Nu pot să Mă exprim mai fără echivoc decât atât.

Dar cum defineşti tu dragostea care este pură şi adevărată?

Este cea care se străduieşte să nu facă rău nimănui. Care se străduieşte să evite chiar şi posibilitatea de a face vreun rău cuiva.

Cum putem spera să aflăm că altcuiva i se face în vreun fel un rău, printr-o anumită exprimare a dragostei?

E posibil să nu puteţi să o ştiţi în fiecare dintre cazuri. Şi când nu puteţi să o simţiţi, nu puteţi să o ştiţi. Motivaţiile voastre sunt pure, intenţiile voastre sunt bune. Dragostea voastră este adevărată. Dar, în majoritatea cazurilor puteţi să ştiţi - şi în majoritatea cazurilor chiar o ştiţi. În aceste momente, vă este clar cum se poate ca o exprimare a dragostei să-i producă celuilalt experienţa unei stări rele.

Deci, în aceste momente, ar fi bine să întrebaţi:

Ce ar face dragostea acum?

Nu doar dragostea pentru obiectul afecţiunii tale din acel moment, ci dragostea pentru toţi ceilalţi.

Dar o astfel de „regulă de bază" ar putea să ne oprească de la a iubi practic pe oricine! Întotdeauna va fi cineva care va pretinde că i s-a făcut un rău prin ceva ce altcineva a făcut în numele dragostei.

Da. Nimic nu a generat mai mult rău speciei umane decât însuşi lucru care a fost făcut pentru a o vindeca.

De ce s-a întâmplat asta?

Voi nu înţelegeţi ce este dragostea.

Ce este ea?

Este ceva care nu pune condiții, care nu are limitări și care nu are nevoi.

Dat fiind că nu pune condiții, ea nu cere nimic pentru a fi exprimată. Nu cere nimic în schimb. Nu pretinde să i se plătească cu aceeași monedă.

Dat fiind că nu are limitări, ea nu îl limitează pe celălalt. Nu are sfârșit și continuă pentru totdeauna. Nu cunoaște experiența granițelor sau barierelor.

Dat fiind că nu are nevoi, ea nu caută să ia nimic ce nu este dat de bunăvoie. Ea se străduiește să nu țină nimic pentru ea, nedorind să fie ținută. Caută să nu dea nimic ce nu ar fi primit cu bucurie.

Iar ea este liberă. Dragostea este ceea ce e liber, deoarece libertatea este esența a ceea ce înseamnă Dumnezeu, iar dragostea este Dumnezeu exprimat.

Aceasta este cea mai frumoasă definiție pe care am auzit-o vreodată!

Dacă oamenii ar înțelege-o și ar trăi-o, totul s-ar schimba.

Oportunitatea care ți se oferă este să-i ajuți să o înțeleagă și să o trăiască.

Atunci, aș face mai bine să o înțeleg eu însumi. Ce vrei să spui, când zici că „dragostea înseamnă libertate"? Libertatea de a face ce?

Libertatea de a exprima partea cea mai plină de fericire din Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Ce parte e aceea?

Partea care știe că tu ești Una cu toate și cu toți. Acesta este adevărul ființei tale și acesta este aspectul Sinelui pe care vei căuta cel mai urgent și cu cea mai mare râvnă să-l trăiești ca experiență.

Noi *într-adevăr* căutăm să-l trăim ca experiență, de fiecare dată când ne legăm de cineva cu care simțim ace-

Același sentiment de Unime. Iar dificultatea se află în faptul că noi simțim același sentiment de Unime cu mai mult decât o singură persoană.

Într-adevăr. O entitate foarte evoluată îl simte față de oricine, tot timpul.

Și cum se descurcă ei în cazul ăsta?

Stai să văd dacă am înțeles întrebarea.

Cum se descurcă cu senzația de a avea sentimentul Unimii cu toată lumea, tot timpul?

Da. Cum sunt ei în stare să facă acest lucru, fără să intre în bucluc.

Ce fel de bucluc?

Orice gen de bucluc care poate exista! Dragoste nedorită, așteptări neîmplinite, parteneri geloși – zii Tu mai departe!

Aduci în discuție un subiect care va da la iveală motivul principal pentru care există durere şi nefericire pe planeta voastră în jurul experienței numită „dragoste" - motivul principal pentru care considerați că este atât de dificil să vă iubiți unul pe altul şi motivul principal pentru care considerați că este atât de dificil să Îl iubiți pe Dumnezeu. E perfect că ai adus discuția despre asta, deoarece Pasul al Treilea în construirea unei prietenii adevărate şi de durată cu Dumnezeu este:

Iubeşte-L pe Dumnezeu.

OPT

Prin urmare, să recapitulăm.
Cei trei pași spre Dumnezeu sunt:
Cunoaște-L pe Dumnezeu;
Ai Încredere în Dumnezeu;
Iubește-L pe Dumnezeu.

Aşa este.

Toată lumea Îl iubește pe Dumnezeu! Pasul ultim ar trebui să fie foarte ușor!

Dacă este atât de uşor, de ce atât de multora dintre voi vă este greu să-l faceți?

Pentru că noi nu știm „cum arată" să Te iubim.

Şi asta, deoarece voi nu ştiți cum arată să vă iubiți *unul pe altul*.

Al treilea pas e posibil să nu fie uşor pe o planetă unde a iubi pe cineva fără să ai nicio nevoie este un lucru nemaiauzit, unde a-l iubi pe altul necondiționat e ceva foarte rar şi unde a iubi pe toată lumea fără limitări este practic considerat a fi ceva „greşit".

Ființele umane au creat un stil de viață în care a se simți în Unime cu toți ceilalți, tot timpul, *într-adevăr* îi bagă „în bucluc". Şi tocmai ai numit cauzele principale ale acestei situații. Le-ai putea numi: cele trei care-pun-capăt-dragostei:

1. A avea nevoie de ceva.
2. A te aştepta la ceva.
3. A fi gelos.

Nu poți iubi cu adevărat pe celălalt, când una dintre cele trei este prezentă. Și, fără îndoială, nu poți iubi un Dumnezeu care tolerează una dintre ele și, cu atât mai mult, pe toate trei.

Totuși, acesta este exact genul de Dumnezeu în care voi credeți și, întrucât ați declarat că o asemenea atitudine este destul de bună pentru Dumnezeul vostru, ați permis ca ea să fie destul de bună și pentru voi înșivă. Acesta este exact mediul în care vă străduiți să creați și să mențineți dragostea voastră unul pentru celălalt.

Ați fost învățați că există un Dumnezeu gelos, care se așteaptă la foarte multe din partea voastră și care are atât de multe nevoi, încât, dacă dragostea Lui pentru voi nu este recompensată, El vă va pedepsi la condamnare veșnică. Aceste învățături fac acum parte din cultura voastră. Ele sunt atât de adânc înfipte în psihicul vostru, încât a le scoate de acolo ar însemna un efort foarte mare. Și totuși, până când nu-l faceți, nu puteți spera să vă iubiți cu adevărat unul pe celălalt și cu atât mai puțin pe Mine.

Ce putem face?

Pentru a rezolva o problemă trebuie, în primul rând, să o înțelegeți. Hai să aruncăm o privire asupra acestei probleme în special, luând fiecare element în parte.

A avea nevoie este starea care omoară cu cea mai mare forță dragostea, din câte au existat vreodată. Dar, cea mai mare parte dintre membrii neamului tău nu cunosc diferența dintre dragoste și nevoie și, astfel, le confundă pe cele două și continuă să o facă zi de zi. „Nevoia" este atunci când vă imaginați că există ceva în afara voastră pe care nu-l aveți acum și care vă trebuie ca să fiți fericiți. Deoarece voi credeți că aveți nevoie de acest lucru, veți face aproape orice ca să-l obțineți.

Vă veți strădui să achiziționați
ceea ce credeți că aveți nevoie.

Majoritatea oamenilor achiziționează prin negoț ceea ce cred că au nevoie. Ei negociază ceea ce au deja, în schimbul a ceea ce caută să aibă.

Acest proces este numit de către ei „dragoste".

Da, am mai avut discuția asta și înainte.

E adevărat că am avut-o. Dar, de data asta, hai să facem un pas înainte, deoarece este important să înțelegi cum ați ajuns la această idee în privința dragostei. Vă imaginați că acesta este modul de a vă arăta dragostea unul pentru *celălalt, deoarece ați fost învățați că acesta este modul în care Dumnezeu își arată dragostea pentru voi.*

Dumnezeu a inițiat un târg: dacă voi Mă iubiți, vă voi lăsa să intrați în rai. Dacă nu Mă iubiți, nu vă voi lăsa. Dumnezeu v-a spus că așa este Dumnezeu și așa ați devenit și voi.

E ca și când Tu ai fi spus: ce este destul de bun pentru Dumnezeu, trebuie să fie destul de bun și pentru mine.

Exact. Și, în felul acesta, ați creat în mitologia voastră umană o poveste pe care o trăiți în fiecare zi: dragostea pune condiții. Dar acesta nu este un adevăr, ci un mit. Este o parte din cultura voastră, dar nu e o parte din realitatea lui Dumnezeu. În realitate, Dumnezeu nu are nevoie de nimic și, prin urmare, nu pretinde nimic de la voi.

Cum ar putea avea Dumnezeu nevoie de ceva?

Dumnezeu este Totul-în-Tot, Totul, Cel Care Mișcă Rămânând Nemișcat, Sursa a orice ce ți-ai putea imagina că ar avea nevoie Dumnezeu. A înțelege că Eu am Totul, sunt Totul și nu am nevoie de nimic este o parte din a Mă cunoaște pe Mine.

Primul pas în a deveni prieten cu Dumnezeu.

Da, odată ce Mă cunoașteți cu adevărat, începeți să demontați mitul despre Mine. Vă schimbați punctul de vedere în privința a cine sunt Eu și cum sunt Eu. Și, odată ce vă schimbați punctul de

vedere în privința a cum sunt Eu, începeți să vă schimbați punctul de vedere în privința a cum trebuie voi să fiți. Acesta e începutul transformării.

Asta face o prietenie cu Dumnezeu. Ea vă transformă.

Sunt foarte impresionat! Nimeni nu mi-a explicat niciodată lucrurile într-un mod atât de simplu, atât de clar.

Atunci, ascultă cu atenție, pentru că acum urmează clarificarea cea mai importantă dintre toate.

Sunteți făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu*. Acest lucru l-ați înțeles întotdeauna, pentru că așa ați fost învățați. Dar voi greșiți când e vorba despre ce *este* chipul și asemănarea Mea. Tot așa cum ați greșit când e vorba despre ce poate fi chipul și asemănarea voastră.

Vă imaginați că Eu sunt un Dumnezeu care are nevoi - printre ele, nevoia ca voi să Mă iubiți. (Unele dintre bisericile voastre s-au străduit să descrie acest lucru ca nefiind o *nevoie* de dragostea voastră, ci doar o *dorință* de a o avea. Ele spun că e doar dorința Mea ca voi să Mă iubiți, dar că Eu nu vă voi forța niciodată să o faceți. Dar este oare o „dorință" și nu o „nevoie", dacă sunt gata să vă torturez în vecii vecilor, în cazul că nu obțin dragostea voastră? Ce fel de dorință e asta?)

Și, fiind făcuți după Chipul și Asemănarea Mea, ați considerat normal să trăiți experiența aceluiași gen de dorință. Astfel, ați creat acest gen de atracții cumplite.

Eu vă spun acum că *nu am nicio nevoie*. Ca să exprim în afara Sinelui Meu Tot ceea ce sunt, nu am nevoie de altceva decât ceea ce sunt Eu în interiorul Sinelui Meu. Aceasta este adevărata natură a lui Dumnezeu. Acestea sunt chipul și asemănarea după care sunteți făcuți. Înțelegi minunea cuprinsă în această idee? Îi vezi implicațiile? *Și* voi sunteți fără nevoi. Nu aveți nevoie de nimic

* Compară: Geneza, I, 26, Vechiul Testament, N.T.

pentru ca să fiți perfect fericiți. Doar credeți că există ceva de care aveți nevoie. Cea mai profundă, cea mai perfectă fericire o veți găsi în interiorul vostru și, odată găsită, nimic din exteriorul Sinelui vostru nu mai e asemenea ei și nimic nu o poate distruge.

Măiculiță! Deci, fericirea se află în noi de când lumea! Scuză-mă, dar cum se face că n-am trăit-o ca experiență?

Deoarece nu te străduiești să o trăiești. Te străduiești să trăiești experiența celei mai grandioase părți din Sinele tău - în afara Sinelui tău. Te străduiești să trăiești prin alții experiența lui Cine Ești Tu, mai degrabă decât să le permiți altora să trăiască prin tine experiența lui Cine Sunt Ei.

Ce-ai spus? Vrei să mai spui o dată?

Am spus că te străduiești să trăiești prin alții experiența lui Cine Ești Tu - mai degrabă decât să le permiți altora să trăiască prin tine experiența lui Cine Sunt Ei.

S-ar putea ca acesta să fie cel mai important lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Este o afirmație absolut intuitivă.

Ce înseamnă *asta?* Nu știu ce înseamnă asta.

Multe dintre cele mai importante afirmații făcute în viață sunt intuitive. Știi că sunt adevărate, înainte de a ști de ce și cum. Ele provin dintr-o înțelegere mai profundă care transcende evidența și dovada și logica și rațiunea și toate acele instrumente cu care voi încercați să hotărâți dacă ceva e adevărat sau nu - și, astfel, dacă este important. Uneori, voi știți că ceva este important doar după cum sună. „Sună a adevăr".

Toată viața am crezut ceea ce mi-au spus alții despre mine. Mi-am schimbat comportamentul, m-am modificat pe mine însumi, pentru a schimba ceea ce alții spuneau despre mine și pentru a schimba ceea ce ei îmi povesteau despre

mine însumi. După cum tocmai ai spus, literalmente, trăiam xperiența de mine însumi – prin alții.

Majoritatea ființelor umane procedează astfel. Dar, când jungi la starea de Maestru, le permiți altora să trăiască, prin tine, xperiența lui Cine Sunt. În felul acesta, vei recunoaște un Maestru atunci când îl vei vedea: Maestrul este cel care te vede *pe tine*.

Maestrul te redă înapoi ție însuți, pentru că Maestrul te recuoaște. Adică, Maestrul te recunoaște - te cunoaște din nou și, astel, tu te re-cunoști pe tine însuți din nou. Îți cunoști din nou Sinele a pe Cine Ești Tu cu Adevărat. Apoi, tu treci această cunoaștere pre alții. *Tu* ai devenit Maestru și nu mai cauți să-ți cunoști Sinele rin alții, ci alegi ca alții să se cunoască pe ei înșiși prin tine. De ceea am spus că un adevărat Maestru nu este cel care are cei mai mulți discipoli - este cel care creează cei mai mulți Maeștri.

Cum pot eu trăi experiența adevărului din ceea ce mi-ai pus? Cum pot să încetez de a mai avea nevoie de confirare din afară și să găsesc înăuntrul meu tot ceea ce-mi rebuie?

Intră înăuntrul tău. Ca să descoperi ceea ce este înăuntru, *intră* înăuntru. Dacă nu intri înăuntrul tău, rămâi pe dinafară.

Și asta ai mai spus-o înainte.

Într-adevăr, toate aceste lucruri vi le-am împărtășit și înainte. Toată această înțelepciune v-a fost dată. Îți imaginezi că Eu v-aș lăsa să așteptați ca să auziți cele mai mari adevăruri? De ce aș ține secret astfel de lucruri? Nu numai că le-ai auzit înainte în conversațiile anterioare cu Dumnezeu, dar le-ai auzit și în altă parte. Aici nu există revelații, cu excepția revelației că totul a fost deja revelat.

Până și tu ai fost revelat Sinelui tău. Iar această revelație care ți-a fost dată, este profund așezată în interiorul sufletului tău. Odată ce ai apucat să o privești, odată ce ai avut măcar o experiență de moment în acest sens, îți va fi foarte clar că nimic din ceea ce se

află în afara ta nu se poate compara cu ceea ce se află în interiorul tău; că niciun sentiment pe care-l obții dintr-un stimulent sau sursă exterioară nu se poate compara, câtuși de puțin, cu binecuvântarea totală a comuniunii din interior.

Îți spun din nou că în interior vei găsi binecuvântarea.

Acolo îți vei aminti din nou Cine Ești și acolo vei trăi iarăși experiența că nu ai nevoie de nimic care să se afle în exteriorul Sinelui tău. Acolo vei vedea chipul tău făcut după asemănarea Mea. Iar în ziua aceea, nu vei mai avea nevoie de *nimic altceva* și vei fi, în sfârșit, în stare să iubești cu adevărat - să iubești din tot sufletul.

Vorbești cu asemenea forță și eleganță și elocvență. De atâtea ori mi-ai tăiat respirația! Dar, spune-mi din nou, Te rog, cum pot eu să merg înăuntrul meu? Cum pot să mă cunosc pe mine însumi ca pe cel care nu are nevoie de nimic din exteriorul lui însuși?

Pur și simplu, păstrează liniștea. Fii cu tine însuți, cu Sinele tău, în nemișcare. Fă aceasta cât de des. Fă-o zilnic. Chiar în fiecare oră, în doze mici, dacă poți.

Oprește-te. Oprește tot ceea ce faci. Oprește-te din gândit. Pentru un timp, străduiește-te doar „să fii". Chiar dacă doar pentru un moment. Aceasta poate schimba totul.

În fiecare zi, la răsăritul soarelui, acordă-ți o oră și dă-o Sinelui tău. Întâlnește-ți Sinele acolo, în acel moment sfânt. Apoi, continuă-ți ziua. Vei fi o persoană complet schimbată.

Vorbești despre meditație.

Nu te lăsa prins de etichetări sau de cum să faci anumite lucruri. Asta a făcut religia. Asta se străduiește să facă dogma. Nu crea o etichetă sau un set de reguli în această privință.

Ceea ce voi numiți meditație nu e nimic altceva decât a fi cu Sinele tău și astfel, în cele din urmă, de *a fi* Sinele tău.

Poți face acest lucru în multe feluri. Pentru unii dintre voi poate semăna cu ceea ce voi numiți „meditație" - adică, a ședea în liniște. Pentru alții poate să însemne o plimbare de unul singur în natură. Frecatul unei podele de piatră cu o perie, în coate și în genunchi, poate fi o meditație - după cum au descoperit mulți călugări. Persoane din afară, care vin la mănăstire și văd această activitate gândesc: *Of, ce viață grea!* Dar călugărul este profund fericit, profund împăcat. El nu caută să renunțe la frecatul podelelor, el caută o altă podea pe care să o frece! M-ai dă-mi o podea de frecat! Mai dă-mi o perie! Mai lasă-mă o oră în coate și genunchi, cu nasul la zece centimetri de dalele de piatră. Îți voi oferi cea mai curată podea pe care ai văzut-o vreodată! Iar în acest timp și sufletul meu se va curăța. Se va curăța de orice gând cum că fericirea are nevoie de ceva din afara lui.

A servi poate fi o formă profundă de meditație.

În regulă, să zicem că am descoperit că nu am nevoie de nimic de la nimeni altcineva ca să fiu cu adevărat fericit. Oare aceasta nu mă va face o persoană antisocială?

Dimpotrivă, te va face mai sociabil decât oricând, deoarece acum vezi în mod clar că nu ai nimic de pierdut! *Nimic nu inhibă mai mult dragostea voastră unul pentru celălalt, decât gândul că aveți ceva de pierdut.*

Din acest motiv vi s-a părut greu și înspăimântător să Mă iubiți. Vi s-a spus că, dacă nu Mă iubiți așa cum trebuie, atunci când trebuie, pentru motivele care trebuie, Eu Mă voi înfuria. Dat fiind că Eu sunt un Dumnezeu gelos, vi s-a spus că nu voi accepta dragostea voastră sub orice formă, în orice mod sau sub orice aspect - altul decât cel în care v-o pretind Eu.

Nimic nu poate fi mai departe de adevăr, iar adevărul n-a fost niciodată mai departe de conștiența voastră. Nu am nevoie de nimic *de la voi* și, prin urmare, nu caut, nu doresc și nu cer nimic de la voi. Dragostea Mea pentru voi este fără condiții și fără limi-

tări. Vă veți întoarce în Rai, chiar dacă M-ați iubit așa cum trebuie - sau nu. Nu se poate să nu vă întoarceți în Rai, de-oarece nu aveți unde să mergeți altundeva. Astfel, viața voastră eternă este asigurată și răsplata voastră eternă e garantată.

În *Conversații cu Dumnezeu* ai spus că până și a face dragoste, a trăi experiența extazului sexual, poate fi o formă de meditație.

E corect.

Dar asta nu înseamnă a fi cu Sinele, cu tine însuți. Asta pare a fi cu altcineva.

Atunci nu știi ce înseamnă să fii îndrăgostit cu adevărat. Pentru că, atunci când ești cu adevărat îndrăgostit, în încăpere vă aflați unul singur. Ceea ce începe prin a fi cu altul, devine experiența de a fi Unul - de a fi cu Sinele. Într-adevăr, acesta este întregul scop al exprimării sexuale și al oricărei forme de dragoste.

Ai un răspuns pentru orice!

Așa sper.

Ce ne spui despre celelalte două cauze care-pun-capăt-dragostei: a te aștepta la ceva și a fi gelos.

Chiar dacă reușiți să eliminați nevoia din relațiile voastre unul cu celălalt și cu Mine, tot trebuie să vă luptați cu așteptările. Aceasta este o stare în care gândiți că altcineva din viața voastră trebuie să se comporte într-un anumit fel, trebuie să apară așa cum credeți voi că sunt sau cine credeți voi că ar trebui să fie. Ca și nevoia, așteptările sunt o armă mortală. Așteptările reduc libertatea, iar libertatea este esența dragostei.

Când iubești pe cineva, îi garantezi totala libertate de a fi cine este, pentru că acesta este cel mai mare dar pe care i-l poți da, iar dragostea dă întotdeauna cel mai mare dar. Acesta este darul pe care eu vi-l dau, dar nici nu vă puteți imagina că Eu vi-l dau, deoa-

rece nu vă puteți imagina o dragoste atât de mare. De aceea, ați hotărât că trebuie că Eu v-am dat libertatea de a face numai lucrurile pe care vreau Eu să le faceți.

Da, religiile voastre spun că Eu vă dau libertatea de a face orice, de a face orice alegere doriți. Dar, vă întreb din nou: dacă vă torturez la nesfârșit și vă condamn pentru eternitate pentru că ați făcut alegerea pe care nu voiam să o faceți, oare în felul acesta vă las liberi? Nu. V-am făcut doar să fiți în stare. V-am dat doar capacitatea de a face orice alegere doriți, dar, de fapt, nu sunteți *liberi* să o faceți. Nu sunteți liberi, dacă vă pasă de consecințe. Și, desigur, tuturor vă pasă.

Deci, în felul acesta v-ați construit voi ideile: dacă urmează ca Eu să vă asigur recompensa în Rai, Mă aștept ca voi să faceți totul așa cum vreau Eu. Iar aceasta este ceea ce voi numiți - dragostea lui Dumnezeu. Apoi, voi vă țineți unul pe altul în aceeași stare de așteptare și numiți *aceasta* dragoste. Dar nu este dragoste în niciunul dintre cazuri, deoarece dragostea nu se așteaptă la nimic decât la ceea ce oferă libertatea, iar libertatea nu știe ce înseamnă a te aștepta la ceva.

Atunci când nu îi pretinzi unei persoane să apară în fața ta așa cum ți-ai imaginat tu că trebuie să apară, atunci poți să renunți la așteptări. Așteptările dispar. Atunci tu îl iubești pe celălalt, exact așa cum e. Dar aceasta se poate întâmpla când îți iubești Sinele, pe tine însuți, exact așa cum ești. Iar *aceasta* se poate întâmpla numai când Mă iubești pe *Mine* exact așa cum sunt *Eu*. Pentru asta, trebuie să Mă cunoașteți așa cum sunt, nu cum v-ați imaginat voi că aș fi.

De aceea, primul pas în a angaja o prietenie cu Dumnezeu este să-L cunoști pe Dumnezeu, al doilea pas este să ai încredere în Dumnezeul pe care-L cunoști și al treilea pas este să-L iubești pe acest Dumnezeu pe care-L cunoști și în care ai încredere. Faceți acest lucru, tratându-L pe Dumnezeu ca pe *cineva pe care-L cunoști și în care ai încredere*.

Puteți să-L iubiți pe Dumnezeu necondiționat? Aceasta este întrebarea cea mare. Până acum e posibil să fi crezut că întrebarea era: Poate Dumnezeu să *vă* iubească necondiționat, dar întrebarea cea mare este: Puteți voi să-L iubiți pe *Dumnezeu* necondiționat, deoarece puteți primi dragostea Mea, numai în modul în care Mi-o dați pe a voastră.

Vai de mine, asta este o afirmație extraordinară! Iarăși Te rog să o repeți. Nu pot să o las să treacă neobservată.

Voi puteți primi dragostea lui Dumnezeu numai în modul în care I-o dați lui Dumnezeu pe a voastră.

Presupun că acest lucru este adevărat și în cazul relațiilor umane.

Bineînțeles. Puteți primi dragostea altcuiva, numai în modul în care i-o dați pe a voastră. Ceilalți vă pot iubi în felul lor cât vor. Dar de primit, o puteți primi numai aşa cum le-o da-ți voi. Tu nu poți să trăieşti o experiență pe care nu le permiți altora să o trăiască. Iar aceasta ne aduce la ultimul element din cadrul acestui răspuns: gelozia.

Din cauza hotărârii voastre de a-L iubi pe Dumnezeu cu gelozie, ați creat mitul unui Dumnezeu care iubeşte cu gelozie.

Stai o clipă! Adică, noi suntem geloși din cauza Ta?

De unde crezi tu că a apărut idea unui Dumnezeu gelos?

Ați încercat cât de tare ați putut să puneți stăpânire pe toată dragostea Mea. Ați încercat să fiți singurii ei proprietari. Ați avut pretenții asupra Mea şi ați făcut-o într-un mod vicios. Ați declarat că Eu vă iubesc pe voi şi *numai* pe voi. *Voi* sunteți poporul ales, *voi* sunteți o singură națiune sub conducerea lui Dumnezeu, *voi* sunteți singura biserică adevărată! Şi sunteți foarte geloşi ca să păstrați acest statut pe care vi l-ați asumat. Dacă cineva pretinde că Dumnezeu îi iubeşte pe toți oamenii la fel, că acceptă toate credințele,

că îmbrățișează toate națiunile - voi numiți aceasta blasfemie. Spuneți că este blasfemie ca Dumnezeu să iubească în orice alt mod care este diferit de modul în care *voi* spuneți că Dumnezeu iubește.

George Bernard Shaw spunea că toate marile adevăruri încep ca blasfemii.

Avea dreptate.

Acest soi de dragoste mânat de gelozie nu este modul în care Eu iubesc, ci este modul în care voi ați perceput dragostea Mea, deoarece acesta este modul în care voi Mă iubiți pe Mine.

Acesta este și modul în care voi vă iubiți unul pe altul și care vă omoară. Literalmente. Se știe că voi vă omorâți unul pe altul sau pe voi înșivă din cauza geloziei. Dacă iubiți pe cineva, îi spuneți că trebuie să vă iubească pe voi și numai pe voi.

Dacă iubiți pe cineva, deveniți geloși. Și treaba asta este fără început și fără sfârșit. Nu sunteți geloși numai pe alți oameni, sunteți geloși pe serviciu, pe hobby-uri, pe copii, pe orice care îi distrage persoanei iubite atenția de la voi. Unii dintre voi sunteți geloși pe un câine sau pe un joc de golf. Gelozia îmbracă multe forme. Ea are multe fețe. niciuna dintre ele nu este frumoasă.

Știu. Odată, într-un moment când nutream sentimente de gelozie față de o femeie pe nume Dawn, de care eram profund îndrăgostit, i-am spus acest lucru și ea mi-a răspuns foarte încet: „Neale, partea asta din tine nu este foarte atrăgătoare". N-am uitat niciodată asta. A fost o frază rostită atât de simplu, fără emoții, de parcă ar fi fost ceva obișnuit. Nu s-a discutat în contradictoriu despre ceea ce tocmai spusesem și nu au fost discuții prelungite în legătură cu ceea ce spusese ea. Ea doar a lansat gândul în încăpere. A fost zdrobitor.

Dawn ți-a făcut un mare cadou.

Da, așa este. Totuși, îmi este greu să trec peste gelozie. Tocmai când cred că am scăpat în sfârșit de ea, iarăși

apare. E ca și când ar sta *pitită* și eu nici măcar nu știu că este acolo. De fapt, pot să jur că *nu* este acolo. Și apoi, *bummm!* iar apare. Cred că acum o simt mult mai puțin, dar, dacă aș spune că nu o mai simt deloc, aș minți.

Te străduiești - și asta este de ajuns. Recunoști care este adevărul - și asta-i bine.

Dar cum pot să scap de ea? Cunosc oameni care, realmente, au scăpat complet de ea. Cum procedează ei? Vreau să fac și eu la fel!

Vrei să spui că ești gelos pe oamenii care nu sunt geloși? E foarte nostim.

Ce chestie isteață! Știai că ești isteț?

Bineînțeles că știu.
Ce crezi tu că Mă face să merg înainte?

Am înțeles! Deci, care-i răspunsul?

Scapă de idea că fericirea depinde de orice care se află în afara ta - și vei scăpa de gelozie. Scapă de gândul că dragostea înseamnă ceea ce *capeți* în schimbul a ceea ce dai - și vei scăpa de gelozie. Scapă de pretențiile pe care le ai asupra timpului, energiei, resurselor sau dragostei celeilalte persoane - și vei scăpa de gelozie.

Da. Dar cum să fac *asta?*

Trăiește-ți viața pentru o nouă rațiune. Înțelege că scopul vieții nu are nicio legătură cu ceea ce obții tu de la ea, ci are de-a face numai cu ceea ce pui tu în ea. Același lucru este valabil și în cadrul relațiilor. Scopul vieții este de a-ți crea din nou Sinele în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreț viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. El este de a anunța și de a deveni, de a exprima și de a îndeplini, de a trăi ca experiență și a-ți cunoaște adevăratul tău Sine.

Aceasta nu pretinde nimic de la ceilalți oameni din viața ta - sau de la o persoană anumită. De aceea poți să-i iubești pe ceilalți, fără să pretinzi nimic de la ei.

Ideea de a fi gelos pentru timpul în care cei pe care-i iubești și-l petrec jucând golf, sau lucrând la serviciu, sau aflându-se în brațele altcuiva este o idee care poate să-ți apară numai dacă-ți imaginezi că propria ta fericire este compromisă când cel pe care-l iubești este fericit.

Sau că fericirea ta este dată de faptul că cel pe care-l iubești este în permanență cu tine și nu cu altcineva și nici făcând altceva.

Exact.

Dar stai o clipă! Vrei să spui că n-ar trebui să fim geloși nici măcar atunci când persoana iubită se află în brațele altuia? Vrei să spui că infidelitatea e un lucru în regulă?

Nu există ceea ce se numește în regulă sau ne-în regulă. Acestea sunt unități de măsură pe care voi le construiți.

Le creați - și le modificați - pe traseu.

Există dintre cei care spun că tocmai asta e problema cu societatea de astăzi; că suntem iresponsabili din punct de vedere spiritual și social. Ne schimbăm valorile într-o clipă, ca să se potrivească scopurilor noastre.

Bineînțeles că o faceți. Așa este viața. Dacă nu ați face-o, viața nu ar putea merge înainte. Nu ați face absolut niciun progres. Chiar vrei să rămâneți blocați pentru totdeauna în vechile voastre valori?

Unii oameni așa ar vrea.

Vor ei să spânzure femei în piața publică, numindu-le vrăjitoare, așa cum ați făcut cu câteva generații în urmă? Vor ei ca biserica lor să trimită soldați în cruciade, care să omoare oameni cu miile pentru că nu aderă la adevărata credință?

Dar Tu folosești exemple istorice referitoare la comportamente umane care au provenit din valori prost înțelese și nu din valori vechi. Noi ne-am ridicat mai presus de asemenea comportamente.

V-ați ridicat? Te-ai uitat în ultima vreme la cum arată lumea ta? Dar ăsta este un cu totul alt subiect. Hai să rămânem la celălalt. Valorile în schimbare sunt un semn de maturizare a societății. Evoluați spre o versiune mai extinsă a voastră înșivă. Vă schimbați tot timpul valorile, pe măsură ce adunați noi informații, pe măsură ce aduceți experiențe noi, pe măsură ce luați în considerare idei noi și descoperiți moduri noi de a privi lucrurile - și pe măsură ce redefiniți Cine Sunteți.

Acesta este un semn de evoluție, nu de iresponsabilitate.

Lasă-mă să înțeleg cum trebuie! Este oare un semn de evoluție să ți se pară în regulă faptul că persoana pe care o iubești se află în brațele altuia?

E un semn de evoluție să nu îți fie tulburată pacea din cauza unui asemenea lucru. Şi nici viața să nu-ți fie întreruptă din cauza lui. Nici să sfârşeşti viața din cauza lui. Nici să omori pe altcineva din cauza lui. Oamenii au făcut toate acestea. Chiar şi acum, unii dintre voi îi omorâți pe alții din această cauză şi majoritatea dintre voi vă omorâți dragostea din această cauză.

Ei bine, eu nu sunt de acord cu omorâtul, bineînțeles, dar cum să nu-ți omoare dragostea pentru cineva, faptul că acea persoană iubește pe altcineva în același timp în care spune că te iubește și pe tine?

Crezi că dacă o persoană iubeşte pe altcineva, asta înseamnă că nu te mai iubeşte şi pe tine? Pentru ca dragostea ei să fie adevărată, trebuie să te iubească numai pe tine? Aşa înțelegi tu lucrurile?

Da, fir-ar să fie! **Asta ar spune multă lume.**
Da, fir-ar să fie!

Nu-i de mirare că aveți asemenea probleme în a accepta un Dumnezeu care iubește în mod egal pe toată lumea.

Păi, noi nu suntem cu toții Dumnezei. Majoritatea oamenilor au nevoie de un anumit nivel de siguranță emoțională. Și fără ea, fără o pereche, fără un partener care să i-o ofere, dragostea poate să moară – fie că vrei, fie că nu.

Nu, cea care moare nu este dragostea. Este nevoia. Tu hotărăşti că nu mai ai nevoie de acea persoană. De fapt, nu *vrei* să mai ai nevoie de acea persoană, deoarece te-a rănit prea tare.

Aşa că, iei o hotărâre: nu mai am nevoie să mă mai iubeşti. Du-te şi iubeşte pe oricine vrei. Eu am plecat.

Asta se întâmplă. Omorâți nevoia. Nu omorâți dragostea. În realitate, unii dintre voi duc dragostea mai departe pentru veşnicie. Prietenii spun că tu încă ții flacăra aprinsă. Şi aşa şi e! Este lumina dragostei tale, flacăra pasiunii tale care încă arde în interiorul tău, strălucind atât de puternic, încât ceilalți o pot vedea. Şi ăsta nu-i un lucru rău. Aşa şi trebuie să fie - dacă luăm în considerare cine şi ce spuneți voi că sunteți şi ce declarați voi că alegeți să fiți.

Se presupune că nu vei mai fi niciodată în stare să te îndrăgostești de altcineva, deoarece încă păstrezi o flacără aprinsă pentru celălalt?

De ce trebuie să dispară dragostea pentru o persoană, pentru ca să te îndrăgosteşti de alta? Nu poți iubi mai mult decât o singură persoană în acelaşi timp?

Mulți oameni nu pot. Nu în felul acesta.

Vrei să spui, pe plan sexual?

Vreau să spun, pe plan romantic. Vreau să spun, ca partener de viață. Unii oameni au nevoie de un partener de viață. Majoritatea au.

Dificultatea constă în faptul că majoritatea oamenilor confundă dragostea cu nevoia. Ei cred că cele două cuvinte şi cele două experienţe pot fi puse una în locul celeilalte. Nu e aşa.

A iubi pe cineva nu are nicio legătură cu a avea nevoie de acea persoană. Poţi să iubeşti pe cineva şi să ai, în acelaşi timp, nevoie de ea - dar nu o iubeşti *din cauză că* ai nevoie de ea. Dacă o iubeşti pentru că ai nevoie de ea, nu o iubeşti deloc, iubeşti doar ceea ce ea îţi dă. Când iubeşti pe altcineva pentru ceea ce este acea persoană, atunci o iubeşti cu adevărat, fie că ea îţi dă ceea ce ai tu nevoie, fie că nu. Când nu este nimic de care să *ai nevoie*, atunci *poţi* să iubeşti cu adevărat.

Aminteşte-ţi că dragostea nu pune condiţii, nu impune limite şi nu are nevoie de nimic. În felul ăsta vă iubesc Eu pe voi. Dar aceasta este o dragoste pe care nu vă vedeţi primind-o, deoarece este o dragoste pe care nu vă vedeţi exprimând-o. Aceasta este tristeţea întregii lumi!

Acum, dacă luăm în considerare faptul că spui că vreţi să deveniţi Entităţi Foarte Evoluate, nu se poate spune că infidelitatea, după cum o numeşti tu, este un lucru în regulă, deoarece nu funcţionează. Nu vă duce acolo unde spuneţi că vreţi să mergeţi. Asta, deoarece infidelitatea înseamnă a nu-ţi fi credincios ţie însuţi şi, undeva adânc în sufletul vostru, ştiţi şi înţelegeţi că Entităţile Foarte Evoluate trăiesc şi respiră şi există numai în adevăr - în primul rând, în ultimul rând şi întotdeauna.

Adevărul nu este ceea ce ei rostesc, adevărul este cine sunt ei.

Pentru a fi o Entitate Foarte Evoluată trebuie să fii întotdeauna foarte cinstit. În primul rând, trebuie să fii credincios ţie însuţi, apoi celuilalt, apoi tuturor celorlalţi. Şi dacă nu eşti credincios ţie însuţi, nu poţi fi credincios celorlalţi. Astfel, dacă iubeşti pe cineva - altul decât persoana care doreşte să o iubeşti numai pe ea, atunci trebuie să spui acest lucru deschis, cinstit, direct, clar şi pe loc.

Şi acest lucru ar trebui să fie acceptat?

Nimănui nu i se pretinde să accepte nimic. În relațiile foarte evoluate dintre Entități Foarte Evoluate, toată lumea își trăiește, pur și simplu, propriul adevăr - și fiecare exprimă adevărul pe care-l trăiește. Dacă se întâmplă ceva cu cineva, acest lucru este acceptat ca atare. Dacă ceva nu este de acceptat, totul este spus pe față. Adevărul este împărtășit cu toți ceilalți, despre tot ceea ce se întâmplă, tot timpul.

Aceasta se face ca o preamărire, nu ca o recunoaștere.

Adevărul ar trebui să fie preamărit și nu doar recunoscut.

Dar voi nu puteți preamări un adevăr despre care vi s-a spus că ar trebui să vă ruşinați. Și nu există nimic despre care să vi se fi spus mai mult să vă ruşinați, decât despre cine și cum și când și de ce iubiți. Vi s-a spus să vă ruşinați de dorințele și de pasiunile și de dragostea voastră pentru orice, începând de la dans, până la frișcă și până la alți oameni.

Mai presus de orice, vi s-a spus să vă fie ruşine de dragostea față de voi înșivă, de chiar Sinele vostru. Dar cum puteți să iubiți pe altul, dacă nu vi se permite să-l iubiți pe cel care se presupune că face acțiunea de a-l iubi? Exact asta este dilema cu care sunteți confruntați când aveți de-a face cu Dumnezeu. Cum Mă puteți iubi pe Mine, dacă nu vi se permite să iubiți esența lui Cine Sunteți? Și cum puteți vedea și mărturisi slava Mea, dacă nu o puteți vedea și mărturisi pe a voastră proprie?

Adevăr vă spun Eu vouă - iarăși: toți adevărații Maeștri și-au mărturisit slava și i-au încurajat și pe alții să facă același lucru. Porniți pe drumul spre propria voastră slavă, atunci când porniți spre drumul către propriul vostru adevăr.

Porniți pe acest drum, atunci când mărturisiți că, de acum înainte, veți spune tot timpul adevărul - despre tot și despre toți. Și că veți *trăi* adevărul vostru. În cadrul acestei angajări, infidelitatea nu-și are locul. Dar, a spune cuiva că iubești pe altcineva, nu înseamnă infidelitate. Înseamnă cinste.

Şi cinstea este cea mai înaltă formă de dragoste.

O, Dumnezeule! Iar ai făcut-o! Încă o chestie de ţinut minte! Vrei să repeţi, Te rog?

Cinstea este cea mai înaltă formă de dragoste.

Aş dori să-mi pot aminti chestia asta.

Notează-ţi-o!

Ha! Deci, mi se pare că spui că e în regulă să fii în braţele altcuiva, atâta timp cât o mărturiseşti cinstit.
Am înţeles bine?

Reduci totul la nişte termeni foarte uşurei.

Păi, tuturor oamenilor le place să facă asta. Ne place să luăm adevăruri mari şi să le reducem la concluzii simpliste. Apoi, putem să avem discuţii încinse pe marginea lor.

Aha! Asta e intenţia ta? Vrei să ai o discuţie încinsă cu Mine?

Nu. În modul meu puţin mai poticnit, chiar încerc să ajung la lucruri înţelepte.

Atunci ar fi spre binele tău să asculţi tot ceea ce-ţi spun şi să aşezi toate cuvintele Mele într-un context mai larg - mai degrabă decât să extragi un înţeles din numai câteva dintre ele.

Accept dojana.

Nu accepta dojana. Acceptă să fi sfătuit. Dojana este pentru cineva care a făcut un lucru rău. Sfatul este pentru cineva care caută îndrumare.

Dumnezeu dă îndrumări şi nu dojeni; recomandări şi nu condamnări.

Uauu! Măiculiţă ...

Ştiu, ştiu. O altă lozincă de pus pe un autocolant.

Aşa şi *este*. Chiar aşa şi este!

Fă câte lozinci vrei şi pune-le pe autocolante. Şi pe tricouri. Răspândeşte vorba. Nu lăsa nimic să-ţi stea în cale. Fă un film. Du-te la televiziune. Acţionează fără ruşine!

Dacă tot vorbim despre asta, acţionează fără ruşine când e vorba de dragoste. Scoate ruşinea din ea şi înlocuieşte-o cu preaslăvire. ... s-ar putea să vrei să faci acelaşi lucru şi cu sexul.

Să nu intrăm în chestia asta, că nu o să mai capăt niciodată un răspuns la întrebare. Vrei să spui că a fi în braţele altei persoane este în regulă, atâta timp cât eşti cinstit în privinţa asta?

Vreau să spun că un lucru este în regulă sau în neregulă, în funcţie de ceea ce decideţi voi în această privinţă.

Vreau să spun că oamenii care se află în cadrul unei relaţii, nici măcar nu pot să ştie dacă treaba asta e în regulă în ceea ce-i priveşte, dacă nu ştiu ce se întâmplă.

Vreau să spun că ceea ce nu funcţionează în relaţiile foarte evoluate este minciuna - în absolut orice privinţă.

Vreau să spun că minciuna e minciună, chiar dacă este făcută la ordin sau prin omisiune.

Şi vreau să spun că, odată ce întregul adevăr este spus, hotărârea voastră legată de ideea dacă puteţi iubi o persoană care a iubit sau iubeşte acum pe altcineva este, în cele din urmă, bazată pe ceea ce voi mărturisiţi a fi cea mai potrivită şi mai confortabilă formă de relaţie - şi că aceasta se va baza, în majoritatea cazurilor, pe ceea ce vă imaginaţi că aveţi nevoie de la cealaltă persoană ca să fiţi fericiţi.

Vreau să spun că, dacă voi nu aveţi nevoie de nimic, atunci puteţi să-l iubiţi pe celălalt necondiţionat, fără niciun fel de limitare. Îi puteţi oferi libertate totală.

Da, dar atunci n-ai fi într-un parteneriat pe viaţă cu acea persoană.

N-ai fi, doar dacă nu cumva ai fi. Starea de Maestru este atinsă atunci când aceasta devine o decizie şi o alegere bazată pe ce este adevărat pentru tine, mai degrabă decât pe ceea ce altcineva ţi-a spus că ar trebui să fie adevărat - sau pe ceea ce societatea voastră a stabilit a fi convenţiile ei curente în privinţa parteneriatului pe viaţă, sau în privinţa a ceea ce simţi tu că ar putea gândi alţii despre tine.

Maeştrii îşi acordă lor înşişi libertatea de a face orice alegere doresc - şi dau aceeaşi liberate şi celor pe care-i iubesc.

Libertatea este, pretutindeni, un concept de bază şi un mod de a construi viaţa, deoarece libertatea este esenţa de bază a lui Dumnezeu. Toate sistemele care micşorează, restricţionează, atentează la libertate sau o elimină, într-un fel sau altul, sunt sisteme care acţionează împotriva vieţii însăşi.

Libertatea nu este *scopul* sufletului omenesc, ci e chiar esenţa lui. Prin *natura* lui, sufletul este liber. Prin urmare, lipsa de libertate este o violare a însăşi naturii sufletului. În societăţile cu adevărat iluminate, libertatea nu este recunoscută ca un drept, ci ca un fapt.

Este ceva ce *este*, mai degrabă decât ceva care este *dat*.

Libertatea nu este acordată, ci, mai degrabă, este considerată ca ceva *de la sine înţeles*.

În societăţile iluminate se poate observa că toate fiinţele sunt libere să se iubească una pe cealaltă şi să exprime şi să demonstreze că dragostea uneia pentru cealaltă, oricum s-ar manifesta ea, e autentică şi cinstită şi potrivită momentului.

Oamenii care hotărăsc ce este potrivit pentru momentul respectiv sunt cei care construiesc dragostea. Nu există legi guvernamentale, tabu-uri ale societăţii, restricţii religioase, bariere psihologice, obiceiuri tribale sau reguli şi regulamente nescrise în ceea ce priveşte pe cine, când, unde şi cum poate iubi cineva şi pe cine, când, unde şi cum nu poate iubi.

Dar, iată cheia care face ca totul să funcționeze în societățile foarte evoluate. *Toate* părțile îndrăgostite trebuie să hotărască ce ar face dragostea acum. O parte s-ar putea să nu hotărască să facă ceva, numai pentru că ea crede că este un gest de dragoste, dacă nu există acceptul celeilalte sau al celorlalte părți. Toate părțile trebuie, de asemenea, să fie adulte și mature și capabile de a lua singure asemenea decizii în ceea ce le privește.

Aceasta elimină toate întrebările pe care tocmai le-ai avut în minte, referitoare la abuzuri asupra copiilor, violuri și alte forme de violență asupra persoanei.

Și ce se întâmplă dacă eu sunt a treia dintre părți și nu cred că ceea ce au decis celelalte două persoane ar fi un gest de dragoste – un gest care îmi arată mie foarte multă dragoste?

Atunci trebuie să spui celorlalte părți ce simți și care este adevărul tău. Și, în funcție de cum răspund ele la adevărul tău, poți hotărî ce schimbări vrei să faci - dacă vrei să faci vreuna - în privința formei relației tale cu ele.

Dar dacă treaba nu este chiar atât de ușoară? Dar dacă avem cu adevărat nevoie de ele?

Cu cât ai mai puțină nevoie de ceva de la cineva, cu atât poți iubi mai mult acea persoană.

Cum e cu putință să nu ai nevoie de nimic de la persoana pe care o iubești?

Iubind-o, nu pentru ceea ce îți poate da, ci, pur și simplu, pentru ceea ce este.

Dar atunci s-ar putea să te calce în picioare!

A iubi pe altcineva nu înseamnă că trebuie să încetezi de a te mai iubi pe tine însuți. A acorda altcuiva libertate deplină nu înseamnă a-i acorda dreptul de a abuza de tine și nici nu înseamnă a te con-

damna pe tine însuți la o închisoare construită chiar de tine însuți, în care să trăiești o viață pe care nu ai alege-o – pentru ca celălalt să trăiască viața pe care și-o dorește. Totuși, a acorda libertate deplină înseamnă cu adevărat a nu-i impune celuilalt niciun fel de limitare.

Stai o clipă! Cum pot să-l opresc pe celălalt să nu mă calce în picioare, dacă nu-i impui niciun fel de limitări.

Tu nu le impui lor nicio limitare, îți impui limitări ție însuți. Limitezi ceea ce tu alegi să trăiești ca experiență și nu ceea ce celălalt are permisiunea de a trăi ca experiență.

Această limitare este voluntară și, astfel, într-un sens foarte real, nu e câtuși de puțin o limitare. Este o declarare a lui Cine Ești. Este o creație. O definiție.

Nimeni și nimic nu este limitat în împărăția lui Dumnezeu. Iar dragostea nu cunoaște nimic altceva decât libertate. La fel se întâmplă și cu sufletul. La fel se întâmplă și cu Dumnezeu. Iar aceste cuvinte pot fi puse unul în locul celuilalt. Dragoste. Libertate. Suflet. Dumnezeu. Toate cuprind aspecte din celălalt. Toate *sunt* celălalt.

Sunteți liberi să anunțați și să mărturisiți Cine Sunteți, în fiecare moment de Acum. Într-adevăr, *așa și faceți*, chiar fără să o știți. Dar nu sunteți liberi să mărturisiți cine este altcineva și cine trebuie să fie. Acesta este un lucru pe care dragostea nu l-ar face niciodată. Nu l-ar face nici Dumnezeu, care este esența dragostei însăși.

Dacă doriți să anunțați și să mărturisiți că voi sunteți o persoană care, pentru a fi fericită, pentru a se simți bine și confortabil și în siguranță, are nevoie și pretinde dragostea exclusivă a celuilalt, sunteți liberi să anunțați acest lucru. O veți arăta prin acțiunile voastre în cadrul fiecărei situații; ele devin modul vostru de a anunța.

Dacă doriți să anunțați și să mărturisiți că voi sunteți o persoană care, pentru a fi fericită, pentru a se simți bine și confortabil și în siguranță, are nevoie și pretinde cea mai mare parte din timpul și energia și atenția celuilalt, sunteți liberi să anunțați și acest lucru.

Dar, adevăr vă spun Eu vouă: Dacă voi permiteți ca mărturisirea de sine să se traducă prin gelozie față de celălalt, sau față de prieteni, sau serviciul, sau hobby-ul, sau interesele celuilalt, gelozia voastră va pune capăt dragostei voastre și s-ar putea foarte bine să pună capăt dragostei celuilalt pentru voi.

Vestea cea bună este că - a defini Cine Sunteți și Cine Alegeți să Fiți - nu trebuie neapărat să se traducă prin gelozie față de altul și nici prin control asupra celuilalt.

Această definire afirmă simplu și cu dragoste cine sunteți și cum alegeți voi să fie Viața pentru voi.

Dragostea voastră pentru celălalt continuă, chiar și atunci când acționați cu dragoste și cu înțelegere ca să depășiți orice diferenduri care ar putea exista între voi și chiar dacă schimbați natura relației voastre ca rezultat al acestor diferenduri.

Nu trebuie să puneți capăt unei relații pentru a o schimba. Într-adevăr, nu puteți sfârși o relație, o puteți doar modifica. Voi întotdeauna aveți o relație cu toată lumea.

Întrebarea nu este dacă aveți o relație - ea este, ce fel de relație este aceasta?

Răspunsul vostru la această întrebare vă va afecta viața pentru totdeauna - și, într-adevăr, ar putea schimba cu adevărat lumea.

NOUĂ

Pe tot parcursul conversațiilor mele cu Tine am învățat că relațiile sunt sacre. Ele sunt cel mai important aspect al vieții, deoarece prin relații exprim și trăiesc experiența lui Cine Sunt și Cine Aleg Eu să Fiu.

Şi nu numai relațiile tale cu alți oameni, ci și relațiile tale cu totul, pretutindeni. Relația ta cu Viața și cu toate elementele Vieții. Relația ta cu banii, dragostea, sexul și Dumnezeu - cele patru puncte de bază ale experienței umane. Relația ta cu pomii, plantele, animalele, păsările, vântul, aerul, cerul și marea. Relația ta cu natura și relația ta cu Mine.

Relația mea cu orice determină cine și ce sunt. Relația este teritoriu sfânt, după cum mi-ai spus Tu, deoarece, în absența unei relații cu altceva, eu nu pot să creez, să cunosc și să trăiesc experiența a orice am decis în legătură cu mine însumi. Sau, după cum ai spus Tu, *în absența a ceea ce Eu Nu Sunt, ceea ce Eu Sunt ... nu este.*

Ai învățat bine, prietenul Meu. Devii un mesager.

Dar, pe măsură ce încerc să explic altora, ei par a nu prinde înțelesul. Acest concept nu este întotdeauna ușor de transmis.

Încearcă mereu să folosești Parabola Încăperii Albe.

Da, asta m-a ajutat imediat.

Imaginează-ți că ești într-o cameră albă, cu pereți albi, podea albă și tavan alb și care nu are colțuri. Imaginează-ți că ești suspen-

dat în acest spațiu de către niște forțe invizibile. Atârni acolo în aer. Nu poți să atingi nimic, nu poți să auzi nimic și tot ceea ce vezi este culoarea albă. Cât timp crezi tu că poți să „exiști" în cadrul propriei tale experiențe?

Nu foarte mult. Aș putea exista acolo, dar nu aș ști nimic despre mine însumi. În curând, mi-aș ieși din minți.

De fapt, exact asta ai face. Literalmente, ți-ai părăsi mintea. Mintea este acea parte din tine căreia i s-a desemnat sarcina de a da un înțeles tuturor datelor pe care le primește - iar dacă nu primește niciun fel de date, mintea ta nu are nimic de făcut. În momentul în care îți ieși din minți, încetezi de a exista în propria ta experiență. Adică, încetezi de a ști ceva anumit despre tine.

Ești mare? Ești mic? Nu poți ști, deoarece nu există nimic în afara ta, cu care să te compari.

Ești bun? Ești rău? Nu poți ști. Încă mai ești aici? Nu poți ști, deoarece acolo, nu există nimic. În cadrul experienței tale nu poți cunoaște nimic despre tine însuți. O poți conceptualiza cum vrei, dar nu o poți trăi ca experiență.

Apoi, se întâmplă ceva care modifică totul. Apare un punct mic pe perete. Este ca și când cineva ar fi venit cu un stilou și ar fi făcut un mic punctuleț de cerneală. Nimeni nu știe cum a ajuns, de fapt, acest punct acolo. Dar nu contează, deoarece punctul te-a salvat.

Acum, există și altceva. Există Tu și există Punctul de pe Perete. Dintr-o dată tu poți să iei din nou decizii și poți trăi din nou experiențe. Punctul este acolo. Aceasta înseamnă că tu trebuie să fii aici. Punctul este mai mic decât tine. Deci, tu ești mai mare decât el. Începi din nou să te definești pe tine însuți - în relație cu punctul de pe perete. Relația ta cu punctul devine sacră, deoarece ți-a dat înapoi un sens al Sinelui tău.

Acum, în cameră apare o pisicuță. Nu știi cine face treaba asta, cine face ca toate acestea să se întâmple, dar ești recunoscător,

deoarece acum poți lua niște decizii. Pisicuța arată moale și pufoasă. Dar tu pari a fi mai deștept (cel puțin, o parte din timp!). Ea este mai rapidă. Tu ești mai puternic.

În cameră încep să apară mai multe lucruri, iar tu încerci să-ți extinzi modul de a-ți defini Sinele. Apoi, îți dai seama. Te poți cunoaște pe tine însuți, numai în prezența a *altceva*. Acest altceva este ceea ce tu nu ești. Astfel: *în absența a ceea ce Tu Nu Ești, ceea ce Tu Ești ... nu este.*

Ți-ai amintit un adevăr enorm și juri să nu-l uiți niciodată. Întâmpini cu brațele deschise orice persoană, loc sau lucru care apar în viața ta. Nu respingi pe nimeni, deoarece acum vezi că totul în viața ta apare ca o binecuvântare, oferindu-ți o oportunitate mai mare de a defini Cine Ești și de a te cunoaște pe tine însuți ca atare.

Dar mintea mea nu și-ar da oare seama de ce anume se întâmplă, dacă aș fi plasat singur în acea cameră albă? N-ar zice ea, oare: „Hei, sunt într-o cameră albă, asta-i tot. Relaxează-te și bucură-te."?

La început, sigur că așa ar zice. Dar, în curând, în absența a mai multor date care să apară, ea nu ar mai ști *ce* să creadă.

În cele din urmă, albul, spațiul gol, nimicul, singurătatea - ar copleși-o. Știi care e una dintre cele mai mari pedepse pe care a imaginat-o lumea ta?

Încarcerarea în singurătate.

Exact. Omul nu poate suporta să stea singur, perioade lungi de timp.

În cele mai inumane închisori, în carceră nu există nici măcar o lumină. Ușa este închisă și te afli în întuneric total. Nimic de citit, nimic de făcut, absolut nimic altceva.

Întrucât gânditul este creator, vei înceta să-ți mai creezi realitatea, deoarece, pentru a o crea, mintea trebuie să aibă date. Crea-

ţiile minţii voastre le numiţi concluzii, iar atunci când nu aţi putut ajunge la nicio concluzie, părăsiţi totul - „vă ieşiţi din minţi".

Dar părăsirea minţii nu este întotdeauna un lucru rău. Voi faceţi acest lucru în toate momentele de viziune deosebită.

Of, iar ajungem acolo?

Doar nu crezi că viziunile îţi vin din minte, nu-i aşa?

Păi, întotdeauna m-am gândit că ...

Aici e problema, chiar aici! Tu *întotdeauna ai gândit.* Din când în când, încearcă să nu gândeşti! Încearcă, pur şi simplu, *să fii.*

Atunci când doar „eşti" împreună cu o problemă - mai degrabă decât să continui să te gândeşti la ea - atunci apare cea mai mare viziune. Asta, deoarece gânditul este un proces creator, iar starea de a fi este o stare de conştienţă.

Nu prea înţeleg. Ajută-mă să înţeleg. Credeam că problema constă în a nu fi în stare să gândim. Tipul din camera albă o ia razna.

Eu nu am spus că el o ia razna. Tu ai zis-o. Eu am zis că îşi părăseşte mintea. Încetează de a-şi mai crea realitatea, deoarece nu mai are date.

Ar fi una dacă ar înceta de a-şi mai crea realitatea, pentru o perioadă mare de timp. Dar ce se întâmplă dacă el ar face-o numai pentru o clipă? Pentru o perioadă foarte scurtă? Oare un astfel de „moment de absenţă" îl ajută sau îi face rău?

E o întrebare interesantă.

Gândul, cuvântul şi fapta sunt cele trei niveluri ale creaţiei, nu-i aşa?

Da.

Când gândeşti, creezi. Fiecare gând este o creaţie.

Da.

Deci, când gândeşti la o problemă, te străduieşti să creezi o soluție.

Exact. Și ce e rău în asta?

Poți ori să te străduieşti să creezi o soluție, ori poți, pur şi simplu, să devii conştient de soluția *care a fost deja creată.*

Încă o dată, te rog! Ai putea să mai spui treaba asta încă o dată și mai rar, pentru aceia dintre noi care suntem cam înceți?

Niciunul dintre voi nu este încet! Doar că unii dintre voi folosiți o metodă de creație foarte înceată. Voi încercați să creați prin gândire. Acest lucru poate fi făcut, după cum am mai arătat.

Dar acum îți spun ceva nou. *Gânditul este cea mai înceată metodă de creație.*

Aminteşte-ți că mintea ta trebuie să aibă date ca să creeze. În cadrul stării de a fi nu ai nevoie de niciun fel de date. Asta, deoarece *datele sunt o iluzie.* Ele sunt ceea ce voi inventați, mai degrabă decât ceea ce *este.* Străduiți-vă să creați din ceea ce *este*, mai degrabă decât din iluzii. Creați din starea de a fi, mai degrabă decât dintr-o stare a minții.

Încerc să fiu atent și să înțeleg, dar mi-e greu. Mergi prea repede.

Nu poți găsi în mod rapid răspunsul - *niciun răspuns* - gândindu-te la el. Trebuie să ieşi în afara gândurilor, să laşi gândurile de-o parte şi să intri în starea pură de a fi. Nu i-ai auzit pe marii creatori adevărați, pe cei care rezolvă cu adevărat probleme mari spunând, când le dai o problemă de rezolvat: „Hmmm ... lasă-mă să fiu puțin singur cu chestia asta ..."?

Desigur.

Ei bine, despre asta vorbim noi acum. Şi tu poți să faci acelaşi lucru. Şi tu poți să fii o persoană deosebită, care rezolvă proble-

mele. Dar nu vei fi, dacă-ți închipui că poți dezlega ghicitoarea, gândindu-te la ea. Nu! Pentru a fi un geniu, trebuie *să-ți ieși din minți.*

Un geniu nu este cel care creează un răspuns. Este cel care descoperă răspunsul aflat întotdeauna acolo. Un geniu nu creează soluția, el *găsește* soluția. Aceasta nu este cu adevărat o *descoperire,* ci o recuperare! Geniul nu a descoperit nimic, ci, pur și simplu, a recuperat ceea ce a fost pierdut. „Pierdut a fost și l-am găsit"*. Geniul este cel care și-a amintit tot ceea ce uitase.

Unul dintre lucrurile pe care majoritatea dintre voi l-au uitat este că totul există în Momentul Etern de Acum: toate soluțiile, toate răspunsurile, toate experiențele, toate înțelegerile. În realitate, voi nu mai trebuie să creați nimic. Este necesar doar ca voi să deveniți conștienți că tot ceea ce doriți și tot ceea ce căutați a fost deja creat.

Acesta este un lucru pe care majoritatea dintre voi l-a uitat. De aceea i-am trimis pe alții să vă reamintească, spunându-vă: „Veți primi răspunsul, chiar înainte de a întreba".**

Nu ți-aș spune aceste lucruri, dacă nu ar fi adevărate. Dar nu poți să treci în starea de conștiență în privința tuturor acestor lucruri, gândindu-te la ele. Nu poți să gândești conștient, poți numai „să fii conștient". Starea de conștiență este o stare de a fi. De aceea, dacă ești uluit sau buimăcit în privința a ceva din viața ta, nu trebuie să-ți folosești mintea. Iar când ai o problemă, nu-i da atenție cu mintea. Și când ești înconjurat de negativitate, de forțe negative și de emoții negative, nu-ți pune mintea la contribuție.

Când îți folosești „mintea", te supui ei, înțelegi? Ești controlat de către ea, deoarece îi dai atenție. Nu fiți ca și copiii, atunci când dau atenție la ceea ce spun părinții. *Ieșiți din minți*!

Amintiți-vă, voi sunteți o *ființă* umană, nu o minte umană. Prin urmare, treceți în starea de a fi.

* Luca, XV, 24, 32 Noul Testament

** Compară, Matei, VI, 8 Noul Testament

Ce înseamnă asta? Nu ştiu ce naiba înseamnă toate astea! Cum eşti tu chiar acum?

Agitat. Sunt agitat, deoarece nu înțeleg toate jongleriile astea!

Prin urmare, *chiar* ştii cum eşti!

Nu, așa mă *simt*. Mă simt agitat.

Deci, aşa eşti. Ceea ce simți este ceea ce eşti. Nu v-am spus că sentimentul este limbajul sufletului?

Da, dar n-am înțeles-o chiar în felul acesta.

Bine. Deci, acum eşti mai capabil de a înțelege.

Da, un pic.

Ai auzit ce-am spus?

Ce?

Am spus, acum „eşti" mai capabil de a înțelege.

Ce încerci să-mi spui acum?

Îți spun că, absolut în fiecare moment de acum, tu „eşti" ceva. Iar ceea ce simți îți spune exact ceea ce eşti. Sentimentele tale nu te mint niciodată. Nu ştiu cum să o facă. Ele îți spun exact ce eşti tu în orice moment. Iar tu poți să schimbi ceea ce simți, schimbând, pur şi simplu, ceea ce eşti.

Pot? Și cum fac eu asta?

Poți să alegi „să fii" într-alt fel!

Asta nu mi se pare posibil. Felul în care simt e felul în care simt. Nu pot să-l controlez.

Felul în care simți este un răspuns la felul în care eşti. Iar acest lucru *îl poți* controla. Asta-ți spun aici. „Starea de a fi" este o stare în care tu te plasezi - ea nu este un răspuns.

„Sentimentul" este un răspuns, dar „a fi" nu este. Sentimentele tale sunt răspunsul tău la ceea ce eşti. Dar starea de a fi nu reprezintă un răspuns la nimic. Ea este o alegere.

Aleg eu să fiu ceea ce sunt?

Într-adevăr, aşa faci.

Şi cum se face că nu sunt conştient de asta? Nu mi se pare că aş fi conştient de asta.

Majoritatea oamenilor nu sunt. Asta, deoarece majoritatea oamenilor au uitat că ei îşi creează propriile lor realităţi. Dar, faptul că voi aţi uitat să o faceţi, nu înseamnă că nu o faceţi. Înseamnă că, pur şi simplu, nu ştiţi ce faceţi.

„Tată, iartă-i, că nu ştiu ce fac."*

Exact.

Dar, dacă eu nu ştiu ce fac, cum pot să fac altceva?

De fapt, tu *ştii* ce faci. Acesta este scopul dialogului de faţă. Am venit să te trezesc. Acum eşti treaz. Acum eşti conştient. Conştienţa este o stare de a fi. Tu „eşti" conştient. Din această stare de conştienţă, tu poţi să alegi orice altă stare de a fi. Poţi să alegi să fii înţelept sau minunat. Poţi să alegi să fii milos şi înţelegător. Poţi să alegi să fii răbdător şi iertător.

N-aş putea să aleg, mai simplu, să fiu fericit?

Ba da.

Cum? Cum să fac asta?

Nu o face. Pur şi simplu, *fii*. Nu încerca „să faci" fericirea. Pur şi simplu, alege-ţi „să fii" fericit şi tot ceea ce faci va ţâşni din asta. Îi va da naştere. Felul în care eşti dă naştere la ceea ce faci. Aminteşte-ţi întotdeauna acest lucru.

* Luca, XXIII, 34 Noul Testament

Dar cum pot să aleg să fiu fericit. Fericirea nu este oare ceva care se întâmplă? Vreau să spun, nu sunt eu fericit pentru că ceva se întâmplă sau urmează să se întâmple?

Nu! E ceva ce tu *alegi* să fii, din cauza a ceea ce se întâmplă sau urmează să se întâmple. Tu *alegi* să fii fericit. N-ai văzut vreodată doi oameni care reacționează complet diferit la aceleași situații?

Bineînțeles. Dar asta, deoarece situațiile însemnau ceva diferit pentru fiecare dintre ei.

Tu ești cel care hotărăști ce anume înseamnă ceva! *Tu* îi dai un sens. Până când nu hotărăști ce înseamnă ceva, acesta nu înseamnă absolut nimic. Amintește-ți. Nimic nu înseamnă absolut nimic.

Înțelesul țâșnește din starea de A Fi.

Tu ești cel care alegi să fii fericit, în orice moment. Sau alegi să fii trist. Sau alegi să fii furios, sau pașnic, sau iertător, sau iluminat, sau orice altceva. Tu alegi. *Tu*. Nimeni altcineva din afara ta. Iar tu alegi într-un mod absolut arbitrar.

Acum, aici este marele secret. Tu poți să alegi o stare de a fi, *înainte* ca ceva să se întâmple, exact așa cum faci după ce s-a întâmplat. Astfel, îți poți *crea* experiența - nu doar să o ai, pur și simplu.

De fapt, tu faci acest lucru chiar acum. În fiecare moment. E posibil să acționezi în mod inconștient. Poți să fii ca o persoană care umblă în somn. Dacă e așa, acum e timpul să te trezești.

Dar nu poți fi complet treaz, atâta timp cât gândești. Gânditul este o altă formă de a fi într-o stare de vis. Asta, pentru că totul la care te gândești este o iluzie. E-n regulă. Trăiești în iluzie, te-ai plasat aici, așa că trebuie să te gândești la ea. Dar, amintește-ți că gândul creează realitatea, așa că, dacă ți-ai creat o realitate care nu-ți place, nu te mai gândi la ea a doua oară!

„Nimic nu este rău, doar modul de a gândi îl face să fie așa."*

* „... fiindcă orice lucru e bun sau rău, numai după cum îl face închipuirea noastră." William Shakespeare, *Hamlet*, actul II, scena 2.

Exact.

Aşa că, din când în când, ar fi bine să încetezi complet de a mai gândi. Asta, pentru a intra în legătură cu o realitate mai înaltă. Pentru a ţâşni afară din iluzie.

Şi cum pot să încetez de a mai gândi? Am impresia că gândesc întotdeauna. Mă gândesc până şi la *faptul că mă gândesc!*

În primul rând, fii tăcut. Apropo, observă că am spus să fii tăcut, nu am spus să gândeşti în tăcere.

Da, e bună! E foarte bună!

În regulă. Acum, după ce eşti tăcut pentru un timp, ai să observi că gândurile tale încetinesc puţin. Încep să se liniştească, încetul cu încetul. Atunci, poţi începe să te gândeşti la ce anume te gândeşti. Ce-i aia?

M-ai auzit. Începe să te gândeşti încotro se duc gândurile tale. Apoi, *opreşte-ţi gândurile de la a mai merge acolo*. Concentrează-ţi gândurile. Gândeşte-te la ceea ce te gândeşti. Acesta este primul pas înspre starea de maestru.

Opreşte-te! Simt că-mi ia mintea foc!

Exact!

Nu, nu asta am vrut să spun ...

Ba da, asta ai vrut, doar că n-ai ştiut-o. Chestia asta *chiar* te face să-ţi ia mintea foc. Cum ziceţi voi oamenii? Hai să dăm foc la toate, ca să scăpăm de ele! Ei bine, acum urmează să-ţi dai foc la minte! Adică, urmează *să o părăseşti*.

Apoi, când oamenii te vor vedea în această stare de lipsă de minte, s-ar putea să te întrebe: „Ţi-ai ieşit din simţiri?". Şi tu le poţi răspunde: „Da! Nu-i grozav?". Asta, deoarece mintea ta este cea care analizează impulsurile senzoriale şi, prin urmare, ai încetat de a mai analiza toate aceste date care au intrat. Ai încetat de a te mai

gândi la ele. În schimb, te gândeşti la ce anume te gândeşti. Începi să-ţi concentrezi gândurile. Şi, în curând, nu-ţi vei concentra gândurile pe absolut nimic.

Cum e posibil să mă concentrez pe nimic?

În primul rând, concentrează-te pe ceva anumit. Nu te poţi concentra pe nimic, până nu te-ai concentrat mai întâi pe ceva.

O parte din problema de faţă constă în faptul că mintea este aproape întotdeauna concentrată pe *multe* lucruri. Ea primeşte date care intră tot timpul de la sute de surse diferite şi analizează aceste date cu o viteză mai mare decât viteza luminii, trimiţând informaţii despre tine însuţi şi despre ceea ce se întâmplă - ţie şi la tot ce e în jurul tău.

Pentru a te concentra pe nimic, trebuie să opreşti tot acest zgomot mental. Trebuie să-l controlezi, să-l limitezi şi, în cele din urmă, să-l elimini. Dacă vrei să te concentrezi pe nimic, trebuie să te concentrezi în primul rând pe ceva anume - mai degrabă decât pe *toate deodată*. Prin urmare, fă ceva foarte simplu. Poţi să începi cu flacăra unei lumânări. Uită-te la lumânare, uită-te la flacără, vezi ce observi la ea, priveşte fix, profund în ea. Fii acolo, împreună cu flacăra. Nu te gândi la ea. Fii cu ea.

După puţin timp, ochii tăi vor vrea să se închidă. Ei vor deveni grei, încetoşaţi.

Asta nu este auto-hipnoză?

Încearcă să eviţi etichetările. Vezi? Iarăşi faci chestia asta! Te gândeşti la ea. O analizezi şi vrei să-i dai un nume. A te gândi la ceva te opreşte de la a fi acel lucru. Când faci asta, nu gândi.

Fii acea experienţă.

E-n regulă.

Când simţi că vrei să închizi ochii, închide-i. Nu te gândi la ce faci. Lasă pleoapele să cadă şi să închidă ochii. Acest lucru se va

întâmpla în mod natural, dacă nu te lupți să-i ții deschiși. Acum îți limitezi intrarea de impulsuri senzoriale. Și asta e bine.

Acum, începe să-ți asculți respirația. Concentrează-te asupra respirației tale. În special, ascultă cum inspiri. A te asculta pe tine însuți te împiedică să asculți orice altceva. Atunci vin marile idei. Când îți asculți inspirația, îți auzi *inspirația*.

Doamne, cum faci? Cum faci că tot timpul apari cu chestii d-astea?

Șșșt! Liniște! Nu te mai *gândi* la asta!

Concentrează-te pe viziunea ta interioară. Pentru că, odată ce ai inspirație, aceasta îți va aduce o mare „vedere interioară". Concentrează-ți această vedere pe spațiul din mijlocul frunții, chiar deasupra ochilor.

Așa-numitul Al Treilea Ochi?

Da. Fixează-ți atenția acolo. Privește acolo în profunzime. Nu privi așteptând să vezi ceva. Privește la nimic, la niciun lucru. Fii întunericul. Nu te strădui să vezi ceva. Relaxează-te și fii mulțumit de pacea și golul de acolo. Golul este bun. Creația nu poate să apară decât în vid. Prin urmare, bucură-te de gol. Nu te aștepta la nimic altceva, nu dori nimic mai mult.

Și ce te faci cu toate gândurile care se ivesc în permanență? Majoritatea oamenilor se pot considera norocoși dacă-și pot goli capul măcar timp de trei secunde. Ai putea să tratezi – în special pentru începători – problema acestor gânduri permanente care se ivesc tot timpul? Începătorii sunt foarte frustrați că nu pot să-și liniștească mintea și să ajungă la starea de nimic despre care vorbești Tu. S-ar putea ca pentru Tine să fie floare la ureche. Dar, cu siguranță că nu este așa pentru majoritatea dintre noi.

Iar te gândești la acest lucru. Te invit să încetezi de a te mai gândi la el. Dacă mintea ta continuă să se umple cu gânduri, urmă-

reşte-o şi consideră lucru ăsta ca fiind ceva absolut în regulă. Pe măsură ce apar gândurile, fă un pas înapoi şi observă că acest lucru se întâmplă. Nu te gândi la asta. Doar observă. Nu te gândi la ce anume te gândeşti. Fă un pas înapoi şi observă. Nu judeca. Nu deveni frustrat din cauza asta. Nu începe iarăşi să-ţi spui ceva de genul ăsta: „Uite, iar începe! Numai gânduri am în cap! Când o să ajung la starea de nimic?"

N-ai să ajungi la acea stare, plângându-te tot timpul că nu ajungi. Când apare un gând, un gând neesenţial, nelegat de nimic în mod special şi care nu are nimic de-a face cu momentul respectiv – doar observă-l. Observă-l şi binecuvântează-l şi fă-l să devină o parte din experienţa ta. Nu te opri asupra lui. Este parte din ceva trecător. Lasă-l să treacă. Fă acelaşi lucru cu sunetele şi sentimentele. Observă că nu auzi niciodată atât de multe sunete, ca atunci când te străduieşti să obţii linişte totală. Observă că nu ţi-e niciodată atât de greu să-ţi găseşti o poziţie confortabilă, ca atunci când te străduieşti să şezi confortabil. Observă toate astea. Distanţează-te puţin de toate şi urmăreşte-te în timp ce observi aceste lucruri. Include-le ca parte a experienţei tale. Dar nu te opri asupra lor. Fac parte din ceva trecător. Lasă-le să treacă.

Ca şi întrebarea pe care ai pus-o adineauri. E doar o întrebare. E doar un gând care a apărut. E o parte din multe gânduri care trec. Lasă-o să treacă. Nu încerca să-i răspunzi, nu încerca s-o rezolvi, nu încerca să-ţi dai seama despre ce este vorba. Las-o acolo. Las-o să fie o parte din gândurile trecătoare. Apoi, las-o să treacă. Observă că nu poţi să faci nimic în această privinţă. Şi, astfel, îţi vei găsi foarte multă pace. Ce uşurare! Nu e nimic de dorit, nimic de făcut, nimic ce să fii, cu excepţia exact a ceea ce eşti chiar acum.

Lasă totul să treacă. Lasă totul să fie.

Dar continuă să priveşti. Nu cu nelinişte, nu aşteptând ceva. Doar ... continuă să urmăreşti totul cu blândeţe. Neavând nevoie să vezi nimic ... fiind gata să vezi orice.

Prima dată când vei face asta, sau a zecea oară, sau poate a o suta, sau a o mia oară, e posibil să vezi ceva ce va arăta ca o flacără albastră pâlpâitoare sau ca o lumină care dansează. La început e posibil să apară ca izbucniri scurte şi intermitente de lumină, apoi se stabilizează în faţa ta. Stai alături de ea. Intră în ea. Dacă simţi că te contopeşti cu ea, fă-o. Dacă acest lucru se întâmplă, nu va mai trebui să ţi se spună nimic.

Ce este această flacără albastră, această lumină care dansează?

Eşti tu. Este centrul sufletului tău. Este ceea ce te înconjoară, care merge prin tine, care *este* tu. Spune-i bun venit sufletului tău. Tocmai l-ai găsit, în sfârşit. Tocmai ai trăit, în sfârşit, experienţa lui.

Dacă te contopeşti cu el, dacă devii Una cu el, vei cunoaşte o stare de bucurie sublimă şi deplină pe care o vei numi binecuvântare. Vei descoperi că esenţa sufletului tău este esenţa Mea. Vei deveni una cu Mine. Poate doar pentru o clipă. Pentru o nanosecundă. Dar va fi suficient. După aceea, nimic altceva nu va mai conta, nimic nu va mai fi la fel şi nimic din lumea ta fizică nu se va asemăna cu ea. Şi acesta este momentul când vei descoperi că nu ai nevoie de nimic şi de nimeni din afara ta.

La un anumit nivel, toate astea par puţin cam înspăimântătoare. Vrei să spui că nu voi mai vrea să fiu niciodată cu nimeni altcineva? Nu voi mai iubi pe nimeni, deoarece nimeni nu-mi va putea da ceea ce am găsit eu în interiorul meu?

Nu am spus că nu vei *iubi* pe nimeni sau nimic din afara ta. Am spus că nu vei mai *avea nevoie* niciodată de nimeni sau de nimic din afara ta. Îţi voi spune din nou: A iubi şi a avea nevoie nu sunt acelaşi lucru.

Dacă ai cu adevărat experienţa acestei unicităţi interioare pe care ţi-am descris-o, rezultatul va fi opus celui de care îţi este teamă. Nici nu se pune problema că nu vei vrea să fii cu cineva, vei

vrea să fii cu *toată lumea* - dar acum, pentru prima dată, dintr-un motiv cu totul diferit.

Nu vei mai căuta să fii cu alții pentru ca să obții ceva de la ei. Acum vei fi dornic *să dai* ceva celorlalți. Vei dori din toată inima să împarți cu alții experiența pe care ai găsit-o în interiorul tău - experiența Unimii.

Vei căuta să trăiești această experiență a Unimii cu fiecare în parte, pentru că vei ști că acesta este adevărul ființei tale și vei vrea să cunoști acest adevăr în cadrul propriei tale experiențe.

Acesta este momentul în care vei deveni „periculos". Te vei îndrăgosti de toată lumea.

Da, iar acesta este un lucru periculos, pentru că noi, ființele umane, *am creat* o viață în care sentimentul Unimii cu toată lumea, tot timpul, ne bagă în bucluc.

Dar acum știi și care sunt cauzele, așa că îl poți evita.

Da, acum știu că a avea nevoie, a avea așteptări și a fi gelos *sunt* cu adevărat cei-care-pun-capăt-dragostei. Cu toate acestea, eu nu sunt sigur că-i pot elimina din viața mea, deoarece nu sunt sigur că știu formula. Vreau să spun, una e să zici *Nu mai face asta niciodată* și alta e să spui *Iată cum.*

Aici intervine prietenia ta cu Mine.

O prietenie cu Dumnezeu îți permite „să știi formula" - nu numai formula prin care să scapi de a avea nevoi, de a avea așteptări și de a fi gelos, dar și formula necesară pentru întreaga viață, înțelepciunea tuturor vremurilor.

Prietenia ta cu Mine îți va permite, de asemenea, să pui această înțelepciune în practică; să o faci să acționeze, să o faci să fie reală, să o faci să fie vie în cadrul vieții tale. Este una să știi și alta să fii în stare să folosești ceea ce știi. Una este să ai cunoaștere și alta este să ai înțelepciune.

Înțelepciunea este cunoaștere aplicată.

Îți voi arăta cum să aplici în practică toată cunoașterea pe care ți-am dat-o. Întotdeauna îți arăt acest lucru. Dar, dacă suntem prieteni, va fi mai ușor pentru tine să Mă auzi. Atunci putem rezona cu adevărat la unison! Atunci putem zbura cu adevărat!

Vorbim aici despre o adevărată prietenie cu Dumnezeu. Nu despre o pseudo-prietenie, nu despre o prietenie falsă, nu despre o prietenie din când în când, ci despre o prietenie importantă, în adevăratul sens al cuvântului, *foarte apropiată*.

Te voi trece prin pașii care te vor ajuta să faci acest lucru.

Primii trei pași sunt:

1. A-L cunoaște pe Dumnezeu
2. A avea încredere în Dumnezeu
3. A-L iubi pe Dumnezeu.

Și acum, privește pasul al patrulea:

A-L îmbrățișa pe Dumnezeu.

A-L îmbrățișa pe Dumnezeu?

A-L îmbrățișa pe Dumnezeu. A veni foarte aproape de Dumnezeu. Despre asta vorbim noi aici.

Vorbim despre cum să vă apropiați de Dumnezeu.

Mi-ar plăcea să fac acest lucru. Mi-ar plăcea să fiu aproape de Tine. *Întotdeauna* am vrut să fiu aproape de Tine. Doar că nu știam cum.

Acum știi. Acum cunoști un drum foarte bun. Contopindu-te cu liniștea, contopindu-te cu Sinele, timp de câteva minute de aur în fiecare zi. De aici poți să începi în modul cel mai profitabil.

Când tu te contopești cu Sinele - cu Sinele tău Adevărat - te contopești cu Mine - pentru că eu sunt Una cu Sinele și Sinele este Una cu Mine. După cum ți-am mai spus și înainte, există mai mult decât un singur mod de a face acest lucru. Ți-am oferit o cale, ți-am descris doar o cale, dar există mai mult decât o singură cale. Există

mai mult decât o singură cale către Sinele tău şi există mai mult decât o singură cale către Dumnezeu.

Iar acesta este un lucru pe care ar face bine să-l înţeleagă fiecare religie din lume - şi să-l propovăduiască.

Odată ce ţi-ai găsit Sinele, s-ar putea să doreşti să ieşi din Sinele tău, pentru a crea o lume mai nouă. Pentru a face aceasta, atinge-i pe ceilalţi, aşa cum ai vrea tu însuţi să fii atins. Vezi-i pe alţii, aşa cum ai vrea tu însuţi să fii văzut.

„Fă altora ceea ce vrei să ţi se facă ţie."

Exact. Îmbrăţişează-i pe alţii aşa cum ai dori să mă îmbrăţişezi pe Mine, pentru că, atunci când îi îmbrăţişezi pe alţii, Mă îmbrăţişezi pe Mine cu adevărat. Îmbrăţişează lumea întreagă, pentru că lumea întreagă îmbrăţişează pe cine şi ce sunt Eu.

Nu respinge nimic din cele ale lumii şi pe nimeni care se află în ea. Dar, atâta timp cât tu faci parte din lume şi lumea se află în tine, aminteşte-ţi că eşti mai extins decât ea. Tu eşti creatorul ei, deoarece tu îţi creezi propria ta realitate, tot aşa de sigur pe cât e de sigur că tu o trăieşti ca experienţă. Tu eşti atât creatorul cât şi cel creat, aşa cum sunt şi Eu.

Sunt făcut „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu".

Da. Şi poţi alege în orice moment să trăieşti experienţa de a fi creatorul, cât şi pe cea de a fi cel creat.

Pot alege să fiu „în această lume, dar să nu aparţin ei".

Înveţi, prietenul Meu! Preiei cunoaşterea pe care ţi-am dat-o şi o transformi în înţelepciune.

Pentru că înţelepciunea este cunoaştere aplicată.

Devii un mesager. Începem să vorbim într-un singur glas.

A mă împrieteni cu Tine înseamnă a mă împrieteni cu toţi oamenii şi cu tot ceea ce există – cu fiecare împrejurare şi fiecare situaţie.

Da.

Dar ce se întâmplă dacă există o persoană sau o situație pe care ai prefera să nu o mai ai în preajmă ca să continue să-ți influențeze viața? Ce se întâmplă dacă există o persoană sau o situație pe care ți-e greu să le iubești, cărora vrei să le opui rezistență?

Persistă lucrurile cărora le opui rezistență.

Aminteşte-ți acest lucru.

Și care e soluția atunci?

Dragostea.

Dragostea?

Nu există situație, împrejurare sau problemă pe care dragostea să nu le poată rezolva. Aceasta nu înseamnă că trebuie să te supui unor abuzuri. Am mai discutat acest lucru şi înainte. Asta înseamnă doar că dragostea - pentru tine şi pentru ceilalți - este întotdeauna soluția.

Nu există persoană pe care dragostea să nu o poată vindeca. Nu există suflet pe care dragostea să nu-l poată salva. În realitate, nici nu se pune problema de a salva ceva, deoarece fiecare suflet nu e altceva decât dragoste. Iar când îi dai sufletului altuia ceea ce el este, îl redai înapoi lui însuşi.*

Asta spuneam eu că faci Tu pentru noi! Și aceasta a devenit misiunea afirmată a fundației mele. Ea mi-a venit pe când încercam să scriu declarația de intenție în privința obiectivului ei: *A-i reda pe oameni înapoi lor înșiși.*

Crezi că treaba aia a fost întâmplătoare?

Presupun că ar trebui să știu deja!

Cred că ar trebui.

* Compară Mihail Eminescu, *Odă în metru antic*

Nimic nu e întâmplător, nu-i așa?

Nimic.

Nici faptul că am lucrat la radio, nici că am locuit în Sud, nici că mi s-a oferit de lucru la un post de radio pentru negri și nici că m-am întâlnit cu Jay Jackson la The Evening Capital. Nimic nu a fost întâmplător, nu-i așa?

Așa e.

Cred că am știut acest lucru, încă de prima dată când l-am întâlnit pe Jay. Mi s-a părut că a fost sortit să ne întâlnim. Nu pot să explic cum; este doar un sentiment pe care l-am avut, aproape din clipa în care am intrat în biroul lui. Da, eram nervos, deoarece aveam nevoie disperată de un serviciu. Dar, aproape imediat ce m-am așezat, am avut sentimentul că lucrurile se vor rezolva.

Jay era un om minunat. Pe măsură ce am ajuns să-l cunosc, am descoperit că era milos, că înțelegea profund condiția umană, că era incredibil de prietenos și, mai presus de orice, omenos și amabil. Toată lumea îl iubea.

Jay vedea partea pozitivă din fiecare. Îi dădea fiecăruia o șansă. Și, apoi, o a doua șansă. Apoi, o a treia. A lucra pentru el era un vis. Niciodată nu uita să remarce atunci când făceai un lucru bun. Imediat primeai un bilețel, întotdeauna scris cu un pix gros: *Bună treabă ai făcut cu povestea aia despre buget* sau: *Interviul cu călugărița – ABSOLUT GROZAV!* Aceste bilețele zburau de pe biroul lui în permanență; în fiecare zi le puteai găsi pretutindeni în redacție.

L-am iubit pe Jay și nu am putut să cred când a murit atât de tânăr. Cred că avea patruzeci și ceva de ani și suferea de stomac ori poate de ceva mai grav, nu știu.

Tot ceea ce știu este că, în ultimele luni în care am lucrat alături de el, nu mânca decât piureuri – în special mâncare pentru copii sau cereale. Erau singurele chestii pe care le putea înghiți.

Pe atunci lucram la *The Anne Arundel Times. The Evening Capital* fusese cumpărat de altcineva și Jay, împreună

cu tatăl și fratele lui, cumpăraseră un alt ziar, mai mic, și-l transformaseră într-un săptămânal care acoperea întreaga regiune Anne Arundel (al cărei oraș important era Annapolis). Eu lucram încă la *The Capital,* când Jay a sunat și mi-a oferit un post ca director fondator la ziarul Times. Am avut nevoie doar de două secunde ca să mă hotărăsc.

La primul ziar primisem o educație liberală, dar la al doilea am învățat chiar mai mult. Era o publicație mult mai mică, cu un personal foarte redus și avea nevoie de pregătire manuală în fiecare săptămână. Am învățat multe despre machetare și aranjarea pe pagină.

Eu eram atât fotograful ziarului (a trebuit să învăț foarte repede cum să mânuiesc un aparat de fotografiat și chiar cum să mă descurc într-o cameră obscură), cât și reporterul principal (de fapt, unicul). Am învățat multe despre cum să muncești fiind foarte presat, trebuind să respecți termenele neiertătoare ale publicării unui ziar.

Sper că ceea ce se înțelege de aici este că mi-am descoperit talente despre care nici măcar nu știam că le am. Am mai descoperit că *îmi puteam scoate la iveală aceste talente* – forțându-mă, pur și simplu, să o fac. Aceasta a fost o revelație majoră pentru mine. Acesta a fost un mesaj major. Un mesaj de la Cel de Sus. Dumnezeu îmi spunea ceva ce eu folosisem de nenumărate ori până atunci: *viața începe acolo unde se termină zona ta de confort.*

Am mai spus-o și înainte și o voi spune din nou. Să nu vă fie frică să vă î-n-t-i-n-d-e-ț-i în viață. Întindeți-vă să ajungeți mai sus decât credeați. La început e posibil să vă înspăimânte, dar, apoi, veți ajunge să vă placă.

În ceea ce mă privește, mie îmi place la nebunie. Îmi prieste foarte tare. Simt că nu mă mai satur. Iar Jay a știut că am asta în mine. A văzut ce e în mine și a scos totul afară. În anii aceia de tinerețe, adesea oscilam din cauza nesiguranței, dar Jay știa din ce plămadă sunt făcut.

El m-a redat mie însumi.

Toți Maeștrii fac aceasta și, făcând-o, ei oferă cea mai mare binecuvântare.

Am înflorit sub tutela lui Jay, sub îndrumarea lui fermă, dar blândă și sub modul lui de a conduce oamenii, care avea ca deviză: „Nimic nu este imposibil". De fapt, am adoptat-o și eu și mi-am însușit-o. Se potrivea foarte bine cu ceea ce mă învățase tata: *Poți să faci orice ți-ai pus în minte să faci.* Sau, după cum spunea mama: *Dacă vrei, poți.*

După cum spuneam, am fost cu adevărat șocat când Jay a murit atât de tânăr. Nu putem să-mi închipui că o persoană atât de bună putea să plece atât de curând.

Își făcuse treaba.

Știu. Acum știu. Dar atunci n-am înțeles. Eram dezorientat, îndurerat. Dacă asta e recompensa pentru cei care sunt cu adevărat buni, ce rost mai are? Asta era întrebarea din capul meu. În zilele acelea nici măcar nu eram sigur dacă există ceva ce se numește viața de apoi. Nu știam dacă există viață după moarte. Moartea lui Jay m-a cutremurat. M-a făcut să iau acea întrebare în serios.

Ai găsit un răspuns?

Da. Am primit răspunsul în ziua înmormântării lui Jay.

Cum s-a întâmplat?

Jay mi-a dat el însuși răspunsul. În două cuvinte. La cimitir. Cu propria sa voce.

ZECE

Un cimitir este, probabil, cel mai nepotrivit loc în care să-mi găsesc iluminarea, dar acolo am găsit-o. Cel puțin o bucățică din ea.

Am mers la înmormântarea lui Jay la biserica Sf. Ana din Annapolis, dar am ajuns târziu și am descoperit că fiecare loc era ocupat. Cred că era jumătate de oraș acolo și, nu știu de ce, m-am simțit puțin deplasat în mijlocul tuturor celor care erau îmbrăcați în haine de doliu. Cred că doream un moment de intimitate, doar între noi doi. Pierdusem un prieten foarte bun. Ajunseserăm să fim prieteni. El îmi fusese ca un frate mai mare.

Am plecat din biserică și m-am hotărât să oficiez „slujba" mea personală pentru Jay, să-mi iau rămas bun în particular, mai târziu, lângă mormântul lui. După două ore, când am bănuit că toată lumea a plecat de la mormânt, am mers în cimitirul Sf. Ana. Bănuiala mea era corectă. Nu mai era nimeni acolo. Am pornit să caut mormântul lui Jay, ca să-mi iau rămas bun. Numai că nu-l puteam găsi. Nicăieri. M-am uitat la șirurile de pietre funerare, dar pe niciuna nu scria ELMER (JAY) JACKSON, Jr. Am luat-o de la capăt și am căutat-o din nou. Nimic.

M-am simțit frustrat. Poate ar fi trebuit să rămân cu tot grupul de la înmormântare. Oare mă aflu în alt cimitir? Oare nu căutam unde trebuie? Voiam cu adevărat să-mi iau rămas bun de la Jay. Îmi doream cu adevărat acest moment. Începea să bureze. Se pornise și vântul și părea că o să se iște o furtună. *Haide, Jay,* am țipat eu în mintea mea, *unde ești?*

Știți cum se întâmplă când te afli la semafor și vrei să se facă verde și nu se face. Te apuci să țipi în mintea ta,

Haide, schimbă-te o dată! Asta făceam și eu acum. Bineînțeles că nu te aștepți ca lumina să se schimbe chiar în acel moment, chiar în clipa aia. Și nici eu nu mă așteptam să primesc, cu adevărat, un răspuns în cimitir. (De fapt, aș fi preferat să nu-l primesc!!)

Ei bine, l-am primit. Și chestia asta m-a înspăimântat îngrozitor.

Pe aici.

Asta e tot ce a zis. Dar era vocea lui, a lui Jay, clară și sonoră ca un clopoțel.

Venea direct din spatele meu și m-am răsucit atât de repede, încât aproape că mi-am pierdut pantofii.

Nu era nimeni. Nimic.

Puteam să *jur* că-l auzisem pe Jay.

Apoi, l-am auzit din nou.

Pe aici.

De data asta, venea de undeva de departe, din direcția spre care mă uitam acum, dar de sus de pe un mic dâmb. M-a trecut un fior pe șira spinării. Era vocea lui Jay. Nu era cineva a cărui voce semăna cu a lui. Era *Jay*.

Dar nu se afla nimeni acolo. Apoi, m-am gândit că, poate, trecea vreun paznic prin apropiere. Poate că m-a văzut privind în drum și s-a gândit că eram în căutarea unui mormânt proaspăt săpat. Poate că el era cel a cărui voce semăna *cu adevărat* cu a lui Jay.

Dar nu era nimeni prin preajmă. Îmi doream cu adevărat să fie cineva. Îmi doream foarte tare. Asta, deoarece vocea pe care o auzisem nu era ceva imaginat. *O auzisem*, tot atât de tare și de clar pe cât mi-am auzit bătăile inimii, un moment mai târziu.

M-am repezit spre dâmb. Poate că e cineva pe panta cealaltă și nu-l puteam vedea de aici, am raționat eu. Am descoperit un punct strategic în vârful dâmbului și m-am uitat în jur. Nimeni. Apoi am auzit din nou vocea – mai încet acum, iar cuvintele erau rostite liniștit, ca și când Jay ar fi fost chiar lângă mine.

Pe aici.

M-am întors, de data asta mai încet. Eram înspăimântat. Trebuie să recunosc. Dar spaima s-a transformat repede în uluire. Piatra de mormânt a lui Jay era chiar în fața mea. Stăteam chiar pe mormântul lui.

Am sărit jos de pe grămada de pământ, ca și când aș fi stat pe un crocodil. *Scuuuzeee,* mi-am cerut eu iertare. Nu știu cu cine credeam că vorbesc.

Ba da, știam. Vorbeam cu Jay. Știam că era acolo. Știam că supraviețuise „morții" lui și că mă chemase la mormânt pentru un moment intim de adio. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am așezat pe pământ și am rămas acolo un timp, trăgându-mi sufletul, uitându-mă la numele lui Jay proaspăt sculptat în marmură. Așteptam să-mi spună altceva. Nu a făcut-o.

„Ei", am spus eu, după un timp, „cum e să fii mort?" Încercam să mai luminez puțin atmosfera. În schimb, am văzut lumină mare la distanță, din cauza fulgerelor.

Furtuna se apropia.

„Ascultă, Jay", am spus eu în gând, „vreau să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, pentru tot ce înseamnă, pentru tot ce ai însemnat pentru noi toți. Ai fost o sursă de inspirație pentru atât de mulți oameni. Ai atins atât de multe vieți, într-un mod atât de blând și atât de plin de grijă. Voiam doar să-ți spun că îți mulțumesc. O să-mi fie dor de tine, Jay."

Am început să hohotesc în liniște. Apoi, am primit ultima mea comunicare de la Jay. De data asta nu era sub formă de cuvinte. Era un sentiment. Un sentiment care m-a cuprins plin de dragoste, ca și când cineva mi-ar fi pus o haină pe umeri și mi-ar fi înfășurat cu blândețe brațele.

Nu mai am cuvinte să descriu cum a fost. Nu există cuvinte. Dar atunci am știut doar că lui Jay o să-i fie foarte bine, *că îi era* foarte bine și că și mie o să-mi fie foarte bine.

Și am înțeles că totul era perfect în acel moment. Totul era așa cum trebuie să fie.

M-am ridicat. „E în regulă, am primit mesajul", am zâmbit eu, „*Nimic nu e imposibil*". Pe când mă întorceam ca să cobor dealul, puteam să jur că am auzit un chicotit.

Voi doi ați petrecut un moment minunat acolo. Mulțumesc.

A fost acolo, nu-i așa? L-am auzit, nu-i așa? Și el m-a auzit pe mine.

Da.

***Există* viață după moarte, nu-i așa?**

Viața este eternă. Moartea nu există.

Îmi pare rău că ți-am pus această întrebare. Deja n-ar mai trebui să mă îndoiesc niciodată de aceste lucruri.

Niciodată?

Niciodată. Un adevărat Maestru cum ar fi Buddha, un Maestru cum ar fi Krishna, cum ar fi Iisus, nu se îndoiește niciodată.

Dar ce părere ai de "Tată, de ce m-ai părăsit?"*

Păi, asta a fost ... nu știu. Nu știu ce a fost.

Dubiu, fiul Meu. Ăsta a fost dubiu. Chiar dacă pentru un moment, chiar dacă pentru o secundă.

Așa că, să știi un lucru, prietenul Meu: Fiecare Maestru ajunge în Grădina lui din Ghetsimani. Acolo pune aceleași întrebări pe care le pune fiecare Maestru. E posibil să fie adevărat? N-oi fi inventat eu totul? E oare voia lui Dumnezeu ca eu să beau din această cupă? Sau e posibil să îmi fie îndepărtată de la buze?**

Mi-am pus unele dintre aceste întrebări, și nu-mi e rușine să recunosc.

* Matei, XXVII, 46

** Compară, Matei, XXVI, 39; Luca, XXII,42

Știu că ți-ar fi mai ușor dacă nu ai vorbi cu Mine în clipa asta. Ți-ar fi mai ușor, în multe privințe. Ai putea să te relaxezi, să renunți la toate - la toată această responsabilitate pe care ți-ai preluat-o de a-i duce neamului omenesc mesajul și de a ajuta să schimbi lumea; ai scăpa de toată această atenție publică pe care ai atras-o asupra ta și care te face să trăiești în lumina reflectoarelor.

Cu toate acestea, văd că voința ta este să continui. A fost voința ta să ți se întâmple în viață tot ceea ce ți s-a întâmplat. Toate întâmplările din viața ta te-au adus spre acest moment. Ți s-au dat mama perfectă și tatăl perfect care să te pregătească pentru această sarcină pe care ți-ai dat-o tu singur; situația familială perfectă și copilăria perfectă.

Ți s-au dat talente native în materie de comunicare, cât și șansa de a dezvolta aceste talente.

Ai fost pus exact la locul potrivit, exact la momentul potrivit și alții au fost puși acolo cu tine, exact așa cum trebuie.

De aceea l-ai întâlnit pe Jay Jackson și de aceea a avut el un impact atât de profund asupra vieții tale. De aceea ai lucrat printre negrii din Baltimore, cu albii din sud, cu băștinașii din Africa, cu oamenii din Ecuador. De aceea ai intrat în conversații de prietenie și pline de miez atât cu oamenii oprimați și înfricoșați care nu au nimic, care trăiesc în regimuri totalitare din țări străine, cât și cu stele de cinema, personalități de televiziune și lideri politici cunoscuți în lumea întreagă, care au totul și care trăiesc în propria ta țară.

Nimic nu ți s-a întâmplat în mod accidental, nimic nu a apărut în mod incidental. Totul a fost chemat către tine, astfel încât să poți trăi experiența și să cunoști ceea ce ai ales să trăiești ca experiență și să cunoști - astfel încât să poți trăi experiența celei mai grandioase versiuni a celei mai mărețe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești.

Înțeleg că din aceeași categorie face parte și întâlnirea mea cu Joe Alton.

Înțelegi corect.

Știai bine că, dacă era să duc mesajul Tău națiunii – și chiar lumii întregi într-un mod eficient – într-o zi va fi nevoie să cunosc totul despre arena politică.

Tu eşti cel care a ştiut acel lucru. Tu ai ştiut întotdeauna că doreai să aduci lumii o nouă speranță şi ai înțeles foarte bine, la nivel profund, că politica, la fel ca şi religia, erau două locuri unde trebuia să se facă schimbări, dacă urma să se nască o nouă speranță şi, cu atât mai mult, dacă voiați ca ea să dureze.

Întotdeauna am fost interesat de politică, încă de pe vremea când eram copil. S-a întâmplat (hmm!) să mi se dea un tată care, mare parte din viață, a fost implicat în politica locală. El lucra pentru candidați, făcea tot ce putea ca să cunoască oameni de vază și casa noastră era întotdeauna plină de judecători și consilieri municipali și oameni din justiție, căpitani de poliție, iar mulți dintre ei jucau în mod regulat cărți cu tatăl meu.

Când am ajuns la nouăsprezece ani în Annapolis, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i cunosc pe Joe Griscom, primarul, și pe Joe Alton, șeriful. Dat fiind că lucram la stația de radio locală, eram, cu numele, membru al „presei". Așa că, mi-a fost ceva mai ușor să ajung să-i cunosc pe acești oameni. De asemenea, aveam ceva să le ofer – un timp de antenă îi prieste oricărui politician – și l-am oferit din plin ambilor Joe.

La scurt timp după ce l-am cunoscut, Joe Alton a candidat din partea districtului nostru pentru Senatul Statului și a câștigat. Îmi plăcea enorm de mult de Joe; majoritatea oamenilor îl plăceau. El a câștigat alegerile cu foarte multe voturi și, când anumiți cetățeni din comitatul Anne Arundel au început să pretindă o schimbare de guvern, Joe a fost numit să conducă această mișcare. Eu m-am implicat în campania pentru organizarea locală și când aceasta a reușit, Joe Alton a fost ales primul șef executiv al comitatului Anne Arundel.

Câțiva ani mai târziu, pe când mă întorsesem ca să lucrez în Annapolis la ziarul The Anne Arundel Times, Joe Alton a dat într-o zi telefon.

Îi plăcea modul în care făceam reportaje despre guvernul comitatului și acum candida încă o dată la postul de șef executiv și avea nevoie de ajutorul presei. Dar telefonul lui nu era pentru mine; era pentru Jay.

Bănuiesc că nu voia să-i ofenseze pe proprietarii săptămânalului local și s-a gândit că ar fi mai bine să întrebe, înainte de a-mi oferi o slujbă. Jay a intrat în biroul meu într-o după amiază, cam cu trei sau patru luni înainte de a muri și a spus: „Prietenul tău, Joe, vrea să lucrezi în campania lui".

Mi-a sărit inima din loc. Mi se dădeau întotdeauna șanse nemaipomenite. Ele îmi picau întotdeauna în poală. Jay a văzut cât eram de încântat. „Bănuiesc că te duci, nu-i așa?"

N-am vrut să-l dezamăgesc. „N-am să te părăsesc, dacă ai cu adevărat nevoie de mine", i-am spus. „Te-ai purtat grozav cu mine și îți sunt dator."

„Nu-mi datorezi nimic", m-a corectat Jay. „Îți datorezi ție însuți. Adu-ți întotdeauna aminte de treaba asta. Dacă poți avea ceva ce-ți dorești, fără să faci rău altuia, atunci îți datorezi ție însuți să te străduiești să-l capeți. Fă ordine pe birou și șterge-o."

„Chiar acum?"

„De ce nu? Văd că sufletul tău e acolo și nu are rost să te mai țin aici, ca să numeri zilele care mai sunt până pleci. Așa că, dă-i drumul." Ne-am dat mâna.

„Mi-a făcut plăcere", a zâmbit el. „De la reporter începător ai ajuns redactor șef. Ai parcurs ceva drum!"

„Așa e", am răspuns eu.

„Și noi am parcurs un drum destul de bun. Mulțumesc că ne-ai luat cu tine", a adăugat el.

„Nu, *eu* vă mulțumesc că m-ați luat cu voi." Simțeam că mă înec. „Mulțumesc că mi-ai dat o șansă. Aveam cu adevărat nevoie de acel serviciu, atunci când mi l-ai dat. N-am să uit niciodată. Nu știu cum voi putea răsplăti vreodată așa ceva."

„Eu știu", a spus Jay.

„Cum?"

„Nu mai vorbi despre asta." N-a mai spus nimic altceva. Cum puteam eu să părăsesc un astfel de tip? Cum puteam să plec de la ziar? Jay a văzut expresia de pe fața mea.

„Să nici nu-ți treacă prin minte", a spus el. „Împachetează și pleacă!" A ieșit. Pur și simplu. A ieșit din biroul meu și a plecat pe ușa de la stradă. Dar, înainte de a pleca, mi-a spus peste umăr

„Nu te uita înapoi, prietene. Nu te uita niciodată înapoi". Asta a fost ultima dată când l-am văzut.

Ți-a dat un sfat bun.

Așa să fie? N-ar trebui niciodată să ne uităm înapoi? Nu câștigăm nimic dacă ne uităm înapoi?

A vrut să spună: „Nu te gândi a doua oară". Ți-a spus să mergi înainte, fără să te mai gândești a doua oară, fără să te simți vinovat, fără să eziți. Viața ta e în față și nu în spate. Ce ai făcut, ai făcut. Nu ai cum să schimbi lucrurile. Dar poți să mergi înainte.

Dar nu e în regulă să ai regrete?

Ba da, însă doar atâta timp cât nu confunzi regretul cu vinovăția. Ele nu sunt același lucru. Regretul înseamnă anunțul tău că nu ți-ai demonstrat cea mai înaltă idee despre cine ești. Vinovăția este decizia pe care o iei, în sensul că nu meriți să mai faci vreodată lucrul acela.

Societatea și religiile voastre vă învață despre un sentiment de vinovăție care pretinde că trebuie să fii pedepsit, fără speranțe de reabilitare. Dar, adevăr îți spun Eu ție: Scopul vieții este de a te re-crea pe tine însuți din nou în fiecare moment, în versiunea cea mai grandioasă a celei mai măreți viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești. În această privință, M-am alăturat ție pe post de co-creator, ca să văd unde mergi, ca să văd cărarea pe care ai pornit și ca să-ți dau instrumentele pentru a trăi experiența exact a

ea ce ai nevoie să trăieşti ca experienţă, pentru a crea exact ceea ai nevoie să creezi. Toate acestea au fost făcute de către tine şi de tre Mine, împreună. Atunci, a cui „voie" este aceasta? Îţi spun că easta este Voia Divină. Aminteşte-ţi întotdeauna că :

Voia ta şi Voia Mea
formează acea voie care este Divină.

Vai, e minunat! Uauu! Asta da, exprimare! Spune lucrurile aşa cum sunt. Ai un mod deosebit de a o face, spunând totul cam în zece cuvinte. Este un alt mod de a spune ceva ce Tu ziceai în *Conversaţii cu Dumnezeu:* „Voia ta în ceea ce te priveşte este voia Mea în ceea ce te priveşte".

Da.

Dar ai spus şi ceva care m-a izbit. Ai spus că trebuie doar să „Îl folosesc pe Dumnezeu", pentru a face ca viaţa mea să se desfăşoare. Într-un anumit fel. Treaba asta nu mi se pare corectă. Vreau să spun, nu mi se pare că ăsta este genul de relaţie pe care ar trebui s-o am cu Tine.

De ce nu?

Nu ştiu exact. Dar, undeva la mijloc, există câteva lucruri care mi-au fost spuse despre faptul că eu sunt aici ca să-L servesc pe Dumnezeu. Când am fost la şcoala elementară Sf. Laurenţiu din Milwaukee şi mă gândeam foarte serios să intru la seminar, îmi amintesc de călugăriţele care vorbeau despre un Dumnezeu care mă foloseşte pe mine ca să servesc scopul lui Dumnezeu. Niciodată nu s-a vorbit că eu L-aş folosi pe Dumnezeu ca să servesc scopul meu.

Dar aşa aş vrea Eu să stea lucrurile.

Aşa? Aşa ai vrea?

Da.

Vrei ca noi să Te folosim? Noi nu suntem aici ca Tu să ne foloseşti?

O parte din problema care apare în a înțelege acest lucru și a-l așeza cum trebuie este că toată această conversație este construită pe baza unei paradigme de separare. Adică, noi vorbim ca și când tu și cu Mine am fi cumva separați unul de celălalt - ceea ce este , desigur, lucrul pe care-l gândește cea mai mare parte din neamul omenesc. Așa își imaginează majoritatea oamenilor că trebuie să fie relația lor cu Dumnezeu. Prin urmare, dacă această paradigmă ar permite o înțelegere mai extinsă, ar putea fi folositor să vorbim în cadrul ei. Dar vreau să observ doar că noi vorbim aici despre iluzie și nu despre realitate - nu despre ceea ce este real.

Înțeleg. Sunt de acord că ar putea exista părți bune în a vorbi în termeni iluzorii despre viața aflată în interiorul „iluziei". Îmi este clar că toată viața de pe Pământ este iluzorie. Acum cunosc și adesea trăiesc profund ca experiență, Realitatea Supremă a Unimii cu Tine și cu totul și toți. Dar ne ajută dacă uneori discutăm lucrurile în cadrul capacității de înțelegere mai reduse – a mea și a multor oameni. Vorbind în acest cadru, nu suntem aici pentru ca Tu să ne folosești?

Dacă voi ați fi aici ca Eu să vă folosesc, de ce este lumea așa cum e? S-ar putea oare să fie așa, pentru că asta am avut Eu în minte? *Sau s-ar putea să fie așa, deoarece asta ați avut voi în minte?* Adevăr vă spun Eu vouă: Este a doua variantă și nu prima. Lumea din jurul vostru este exact așa cum o aveți voi în minte.

Am de gând să o spun din nou, deoarece există posibilitatea să vă fi scăpat. Am spus: *Lumea din jurul vostru este exact așa cum o aveți voi în minte.*

Ceea ce *aveți voi în minte* în privința lumii, este ceea ce vedeți voi în lume. Ceea ce aveți voi în minte în privința vieții voastre, este ceea ce vedeți voi în viața voastră.

Dacă v-aș fi folosit pentru scopurile Mele (așa cum le-ați imaginat în înțelegerea voastră limitată), ar trebui să fiu un Dumnezeu foarte ineficient. Se pare că nu sunt în stare să fac nimic! Chiar

după ce te-am folosit pe tine ca Mesager al Meu şi ca ajutor, chiar după ce Mi-am trimis pe Pământ singurul Meu Fiu (după cum ar spune unii), nu am fost în stare să schimb ceva, să modific cursul evenimentelor, să creez lumea pe care Mi-o doresc. Sau, s-ar putea oare ca scopul Meu să fi fost să creez lumea aşa cum este ea? Bineînţeles că nu ... doar dacă ... scopul Meu a fost ca *voi* să creaţi lumea aşa cum *alegeţi*. În *acel* caz, voi *aţi servit* cu adevărat scopul Meu şi Eu *„v-am folosit"*.

Dar şi voi M-aţi „folosit", deoarece aţi fost capabili să creaţi lumea visurilor voastre, numai prin puterea creatoare care se află în interiorul vostru – putere pe care v-am dat-o Eu.

Este aceasta lumea visurilor mele?

Dacă n-ai fi visat-o aşa, ea n-ar putea exista.

De multe ori, aceasta pare a fi lumea celor mai cumplite coşmaruri.

Coşmarurile sunt şi ele vise. Sunt un soi anumit de vise.

Cum scap de ele?

Schimbă-ţi părerea în privinţa a ceea ce *ai în minte* în legătură cu lumea. Este parte din acelaşi proces despre care am vorbit mai devreme. Gândeşte-te la ce ai de gând să te gândeşti. Gândeşte-te la lucruri bune şi minunate. Gândeşte-te la momente splendide, la imagini de slavă, la expresii ale dragostei.

„Caută mai întâi Împărăţia Cerurilor şi toate celelalte vor veni spre tine!"

Exact.

Şi în acest proces să Te folosim pe Tine, să-L folosim pe Dumnezeu?

Dumnezeu *este* procesul. Procesul este ceea ce Eu Sunt. El este procesul pe care voi îl numiţi Viaţă. Nu se poate să *nu* Mă folo-

siți. Puteți doar să nu știți că o faceți. Dar dacă Mă folosiți în mod conștient, dacă Mă folosiți cu luciditate și intenție, totul se va schimba. Acesta este Pasul al Cincilea în a crea o prietenie cu Dumnezeu.

Folosiți-L pe Dumnezeu.

Te rog, spune-mi, cum să fac acest lucru. Încă mi se pare straniu să gândesc folosind asemenea termeni. Am nevoie de Tine ca să mă ajuți să înțeleg ce înseamnă să-L folosesc pe Dumnezeu.

Înseamnă să folosiți toate instrumentele și darurile pe care vi le-am dat. Darul energiei creatore, care vă permite să vă formați propria realitate și să vă creați experiența cu gândurile, cuvintele și faptele voastre.

Darul înțelepciunii blânde, care vă permite să știți adevărul, atunci când s-ar putea să vă fie util să nu judecați după aparențe.

Și darul dragostei pure, care vă permite să-i binecuvântați pe alții și să-i acceptați fără condiții, asigurându-le libertatea de a-și face propriile alegeri și de a trăi împreună cu ele și, totodată, dându-vă Sinelui vostru divin libertatea de a face același lucru, fiecare dintre voi re-creându-și Sinele din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai măreți viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți. Vă spun că există o Forță Divină în univers și ea e formată din: energie creatoare, înțelepciune blândă și dragoste pură.

Când Îl folosiți pe Dumnezeu, pur și simplu, folosiți această forță divină.

„Forța fie cu tine!"*

Exact. Crezi că lui George Lucas** i-a venit această frază, în mod întâmplător? Crezi că ideea i-a venit din senin? Îți spun că Eu l-am inspirat pe George să-i vină în minte aceste cuvinte – cât și ide-

* Frază folosită în filmul Războiul Stelelor.

** Regizorul filmului Războiul Stelelor.

ile din spatele lor, exact aşa cum te inspir pe tine acum să-ţi vină în minte cuvintele şi ideile de faţă.

Du-te şi fă ceea ce ţi-ai dat Sinelui tău să facă.

Schimbă lumea „prin forţă".

Şi foloseşte-Mă. Foloseşte-Mă tot timpul, în fiecare zi. În momentele tale cele mai întunecate, cât şi în cele mai luminoase; în momentele tale de frică şi în cele de curaj; atunci când eşti cu moralul la pământ şi când eşti în al noulea cer. Îţi spun că le vei trăi pe toate şi că le-ai trăit. Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer.

Vreme este să te naşti şi vreme este să mori;
vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit;
vreme este să răneşti şi vreme să tămăduieşti;
vreme este să dărâmi şi vreme să zideşti;
vreme este să plângi şi vreme să râzi;
vreme este să jeleşti şi vreme să dănţuieşti;
vreme este să arunci pietre şi vreme să le strângi;
vreme este să îmbrăţişezi şi vreme să fugi de îmbrăţişare;
vreme este să agoniseşti şi vreme să prăpădeşti;
vreme este să păstrezi şi vreme să arunci;
vreme este să rupi şi vreme să coşi;
vreme este să taci şi vreme să grăieşti;
vreme este să iubeşti şi vreme să urăşti;
vreme este pentru război şi vreme de pace.*

Acum pentru ce este vreme? Aceasta e întrebarea. Pentru ce alegeţi voi să fie vreme acum? Aţi avut toate aceste vremuri, iar acum e vremea să alegeţi ce vreme doriţi să trăiţi ca experienţă „în vremurile astea"!

* Ecleziastul, cap. III, 1 - 8

Pentru că tot ceea ce s-a întâmplat vreodată, se întâmplă acum şi se va întâmpla vreodată - se întâmplă chiar acum. Acesta este momentul etern, timpul ca voi să decideţi din nou.

Lumea vă aşteaptă pe voi şi deciziile voastre. Ea va pune la locul lui ceea ce voi faceţi să fie. Voi veţi face să fie ceea ce *sunteţi*.

În felul acesta funcţionează.

Aşa stau lucrurile.

Iar acum e momentul ca voi să vă treziţi spre acest adevăr. Du-te şi răspândeşte acest mesaj în lumea întreagă: *Vremea izbăvirii voastre este aproape.* Asta, deoarece voi m-aţi rugat să vă „izbăvesc de cel viclean", iar eu fac acest lucru din nou, prin mesajul pe care-l găsiţi aici. Din nou vă întind mâna cu prietenie.

O prietenie cu Dumnezeu.

Sunt aici pentru voi întotdeauna.

În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

UNSPREZECE

Mulțumesc pentru acest dialog minunat, legat de cum să avem o prietenie cu Dumnezeu. Din nou mă simt absolut minunat cu Tine. Si numai acești primi Cinci Pași – a-L cunoaște pe Dumnezeu, a avea încredere în Dumnezeu, a-L iubi pe Dumnezeu, a-L îmbrățișa pe Dumnezeu, a-L folosi pe Dumnezeu – ar putea schimba viețile oamenilor.

Da. Dar ai răbdare. Mai sunt încă doi.

Știu. Și am nevoie de un pic de ajutor în privința celui care urmează.

A-L ajuta pe Dumnezeu.

Da. Am nevoie de un pic de ajutor ca să înțeleg de ce ai Tu nevoie de ajutor. Credeam că Tu ești cel care nu are nevoie de nimic.

Eu nu am nevoie de ajutor, dar îmi place să-l primesc. Face ca totul să fie mai ușor.

Mai ușor? Am crezut că în lumea lui Dumnezeu nu există niveluri de dificultate. Nu mai e valabil ce ai spus mai devreme?

În Realitatea Supremă nu există asemenea niveluri. Când conversez cu tine aici, cel mai adesea folosesc termeni care sunt în concordanță cu iluzia ta. Dacă ți-aș vorbi întotdeauna folosind termeni în concordanță cu Realitatea Supremă, nu am putea purta niciun fel de conversație. Voi nu ați înțelege. Uneori, când fac acest lucru, se dovedește a fi o foarte mare încercare pentru voi.

Dificultatea constă în faptul că voi nu aveți cuvinte pentru majoritatea înțelesurilor care trebuie exprimate, iar pentru celelalte - pentru care aveți cuvinte - nu aveți un context în cadrul căruia să le plasați. Aceasta este dificultatea cu care se confruntă mare parte din scrierile spirituale şi ezoterice. Ele sunt încercări de a exprima în cuvinte limitate, scoase din context, adevăruri legate de realitatea supremă.

Acesta trebuie să fie motivul pentru care atât de mare parte din scrierile spirituale și din Sfânta Scriptură au fost interpretate greșit.

Ai dreptate.

Deci, păstrându-ne în contextul capacității mele de înțelegere, ce ai vrut să spui cu faptul că a primi ajutor de la mine „face ca totul să fie mai ușor"?

Am vrut să spun că face ca totul să fie mai uşor *pentru tine.*

O, credeam că vrei să spui că face ca totul să fie mai ușor pentru Tine.

Într-un anumit sens, asta am vrut să spun şi asta şi face. Dar, vezi tu, iar ajungem la treaba aia cu „contextul". Atunci când spun asemenea lucruri, Eu trec în contextul Realității Supreme. În Realitatea Supremă, ceea ce te ajută pe tine Mă ajută pe Mine, deoarece, în Realitatea Supremă, tu şi cu Mine suntem Una. Nu există separație între noi. Dar în cadrul paradigmei de separație în care trăiți voi, în cadrul iluziei pe care o trăiți ca experiență, o astfel de afirmație nu are niciun înțeles. Pe tot parcursul acestui dialog am avut de-a face cu acest gen de trecere dintr-o parte în alta, de la un context la altul, ca să explic lucruri ce nu pot fi explicate simplu, dacă rămânem în cadrul propriei voastre experiențe pământene.

Şi în acest fel, pentru voi este o provocare să grokăiți pe deplin, după cum ar spune minunatul Robert Heinlein, ceea ce vreau Eu să spun, când zic „a-L ajuta pe Dumnezeu".

Majoritatea oamenilor nu pot nici măcar să grokăiască pe deplin ce înseamnă „a grokăi"*!

Exact. Chiar asta e problema. Numai tu grokăieşti pe deplin!

De ce nu spunem doar că, atunci când îl ajutăm pe Dumnezeu, totul devine mai uşor pentru *Noi?*
Spune-mi, cum se face că totul devine mai uşor?

Ca să puteți înțelege asta, trebuie să înțelegeți ce încearcă Dumnezeu să facă. Trebuie să înțelegeți ce Mi-am pus în cap.

Cred că înțeleg. Tu te re-creezi pe Tine Însuți din nou, în fiecare moment de Acum. Tu faci aceasta în următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. Şi Tu faci acest lucru în noi, ca noi şi prin noi. În acest sens, noi suntem Tu. Noi suntem mădulare ale trupului lui Dumnezeu.**
Noi suntem Dumnezeu „care Dumnezeieşte".

Ți-ai amintit bine, prietenul Meu. Încă o dată începem să vorbim cu un singur glas. Acesta este un lucru bun, deoarece vei fi unul din mulții mesageri. Nu numai un căutător de Lumină, ci şi unul care aduce Lumina.

Şi, în felul acesta, Te pot ajuta cel mai bine! Te pot ajuta prin aceea că îți amintești. Sau, după cum ai spus, *„prin aceea că redevii membru".**** Adică, a deveni *încă o dată un membru, un mădular,* al trupului lui Dumnezeu.**

Chiar ai înțeles. Ai prins totul perfect, cu fiecare nuanţă.

---

* Termen folosit de Heinlein în romanul s.f. *Stranger in a Strange Land,* cu sensul: a absorbi cu bucurie ceva ce îți lipseşte, apreciind pe deplin şi manifestând multă recunoştință pentru că îl primeşti.

** Compară, I Corinteni XII, 12-20; Romani, XII, 4 Noul Testament

*** Joc de cuvinte: *to remember* = a-şi aminti, *to re-member* » a redeveni membru.

Iată cum puteți să-L ajutați pe Dumnezeu. Trăiți-vă viața în mod conştient, armonic şi benefic. Puteți atinge aceste trei modalități de a trăi, folosind darurile pe care vi le-am dat: energie creatoare, înțelepciune blândă şi dragoste pură.

Energia creatoare a fost aşezată de către Mine în interiorul întregii voastre ființe şi în tot ceea ce derivă din ea. Gândurile, cuvintele şi faptele sunt cele Trei Instrumente ale Creației. Când ştii acest lucru, poți alege să fii *cauza* experienței tale, mai degrabă decât să suferi *efectul* ei.

Viața se desfăşoară din intențiile voastre legate de ea. Când eşti conştient de acest lucru, îți poți trăi viața în mod conştient. Gândeşte conştient tot ceea ce gândeşti. Spune conştient tot ceea ce spui. Fă conştient tot ceea ce faci.

Când faci ceva şi oamenii îți spun: „Ai făcut-o conştient!", aceasta nu va reprezenta o acuzație, ci un compliment.

Tot ceea ce faci, fă cu un scop anumit - iar scopul tău în fiecare moment al vieții este, într-adevăr, să trăieşti cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. Atunci când foloseşti energia creatoare, Îl ajuți pe Dumnezeu să fie mai mult decât ceea ce este Dumnezeu şi ceea ce caută să trăiască ca experiență despre Sine Însuşi.

Înțelepciunea blândă a fost plasată în sufletul vostru de către Mine. Când voi folosiți acest dar, trăiți în mod armonios în fiecare situație. Chiar Ființa voastră este armonia însăşi.

Armonie înseamnă a simți vibrațiile momentului, persoanei, locului sau circumstanței pe care o trăiți acum şi a vă topi în ea. Aceasta nu înseamnă a fi la fel cu ea. A cânta armonic nu înseamnă a cânta la unison. Înseamnă doar a cânta împreună.

Când cânți armonic, schimbi complet modul în care este cântat întregul cântec. El devine un cântec nou, un cântec diferit. Acesta este cântecul sufletului şi nimic nu este mai frumos.

Aduceți în momentele voastre înțelepciunea blândă. Urmăriți cum le schimbă. Urmăriți cum vă schimbă pe voi.

Voi aveți înțelepciunea blândă în interiorul vostru. Eu am plasat-o acolo și ea nu v-a părăsit niciodată. Chemați-o în momente de dificultate și stres, în momente de decizie sau dușmănie. Și ea va fi acolo. Pentru că, atunci când o chemați, Mă chemați pe Mine. Când folosiți înțelepciunea blândă, Îl ajuți pe Dumnezeu să fie mai mult decât ceea ce este Dumnezeu și ceea ce caută să trăiască ca experiență despre Sine Însuși.

Dragostea pură a fost așezată de către Mine în fiecare inimă omenească. Ea este ceea ce Sunt Eu și ceea ce Sunteți Voi. Inima voastră e atât de plină de această dragoste, încât dă pe afară. Se revarsă. Întregul vostru Sine este pătruns de ea. El este *făcut din ea.*

Dragostea pură este Cine Sunteți Voi.

Când exprimați dragoste pură, vă oferiți vouă înșivă experiența directă a lui Cine Sunteți. Este cel mai mare dar. Este ca și cum ați da un dar altora și, de fapt, vi-l dați Sinelui vostru. Asta, deoarece nu există nimeni altcineva acolo. Doar vi se pare că este. Dragostea pură vă permite să vedeți adevărul.

Când veniți din dragoste pură, trăiți o viață care este benefică pentru toată lumea. Vă asigurați că toată lumea beneficiază de faptul că ați fost acolo. „Bunăvoință, blândețe" devin cuvinte importante pentru voi. Dintr-o dată, le înțelegeți sensul cel mai profund.

Bunăvoință, blândețe, înseamnă nu numai bunătate, înseamnă *a fi la fel.* Când trăiești în dragoste pură, îți dai seama că tu și toți ceilalți sunteți „la fel". Sunteți, într-adevăr, *înrudiți* și acum, dintr-o dată, vă dați seama că, atunci când exprimați dragostea pură, exprimați *bunăvoință, blândețe.* *

Aceasta se înțelege prin *spirit înrudit.* Aceasta este ceea ce înseamnă a cunoaște Unimea cu toate lucrurile. Iar atunci când, în orice circumstanță sau situație, voi folosiți dragoste pură, Îl ajutați

pe Dumnezeu să fie mai mult decât ceea ce e Dumnezeu şi ceea ce caută să trăiască ca experienţă despre Sine Însuşi.

Îl ajutaţi pe Dumnezeu când vă serviţi *din* Dumnezeu.** Serviţi-vă zdravăn de tot. Serviţi cât de mult Dumnezeu doriţi. Pentru că aceasta este hrana vieţii cu care toate sunt hrănite.

Luaţi şi mâncaţi, pentru că acesta este Trupul meu.***

Sunteţi cu toţii membri, mădulare ale acelui Unic trup. Iar acum este vreme să vă re-amintiţi, să redeveniţi membri.

Nu ţi-aş spune acest lucru, dacă n-ar fi adevărat. Acesta este cel mai mare adevăr, aşa să Mă ajute pe Mine/Dumnezeu.

N-am văzut niciodată cuvinte care să se aşeze la un loc în felul acesta, atât de pline de înţeles. Totul este atât de ... *simetric*.

Dumnezeu este simetric. Dumnezeu înseamnă simetrie perfectă. Există ordine în haos. Există perfecţiune în plan.

O văd. Pe tot parcursul vieţii mele văd perfecţiunea existentă în plan – până şi în faptul că prietenul meu Joe Alton a mers la închisoare, deşi am fost şocat când am auzit. Joe Alton a fost găsit vinovat de câteva delicte relativ minore legate de contribuţiile financiare la campanie şi a petrecut câteva luni într-o închisoare federală mai lejeră din Allenwood, Pennsylvania.

Lecţia pe care trebuia să o învăţ din chestia asta – ceva ce am ştiut întotdeauna, dar am uitat – era că există puţini sfinţi printre noi. Cu toţii ne străduim foarte tare şi mulţi dintre noi ne împiedicăm şi cădem.

Reamintirea acestui lucru m-a ajutat să mă feresc de a judeca, atunci când mi se relevă slăbiciunile altora, prin

* Joc de cuvinte: *kindness* = bunăvoinţă, blândeţe; *kin* = înrudit, asemănător.

** Joc de cuvinte: *to help* = a ajuta; *to help to* = a se servi din.

*** Matei, XXVI, 26 Noul Testament

acțiunile lor – și să nu mă judec pe mine însumi, când slăbiciunile *mele* îmi sunt relevate de către acțiunile mele. Nu a fost o sarcină ușoară și nu am reușit întotdeauna. Dar am încercat întotdeauna, încă de pe vremea când eram băgat în politică în comitatul Anne Arundel. Acele zile m-au învățat să încerc întotdeauna.

A mai fost un motiv care m-a împins să stau în prezența lui Joe Alton, deși nu avea nicio legătură cu acesta. La un anumit nivel, trebuie că știam că era cazul să mă antrenez pentru a lucra cu publicul, pentru a mă ocupa de mulți oameni, de la suflet la suflet.

Nu puteam găsi un antrenor mai bun.

Joe Alton avea o capacitate de a înțelege natura umană mai mare decât oricare altă persoană pe care o întâlnisem. Lucrând alături de el, mai întâi ca ajutor la campania inițială și apoi ca membru în staff-ul din guvernul comitatului, am avut șansa să-l văd cum folosește această capacitate, iar acest lucru mi-a schimbat dramatic propriul meu mod de a mă purta cu oamenii.

Oriunde mergea, Joe era asediat de oameni. La întâlnirile publice, ei se îngrămădeau în jurul lui, trăgând de el și împingându-l, fiecare persoană dorind să stea o clipă cu el, să aibă o șansă de a-i cere o mică favoare, să-i solicite ajutorul – sau doar să se facă observat.

Cu toate că veneau către el de pretutindeni, nu l-am văzut niciodată pe Joe Alton alungând nici măcar o singură persoană. Nu conta cât era de târziu, sau de câtă vreme era el acolo, sau câte avea de făcut după ce pleca. Întotdeauna îl privea pe fiecare în ochi și îi acorda fiecăruia atenție deplină.

Într-o seară, după o întâlnire publică, eu jucam rolul de „deschizător de drumuri", croind cărare prin mulțime în înaintarea noastră lentă de la încăpere până la capătul coridorului și la mașina care ne aștepta.

Când ne-am așezat, în sfârșit, pe scaunul din spate, m-am întors către Joe și l-am întrebat:

„Cum *faci* chestia asta? Cum poți să dai atât de mult din tine? Toți oamenii ăștia care se agață de tine ... toți vor ceva de la tine."

„De fapt, e foarte simplu să le dau ce vor", a zâmbit Joe.

„Și ce vor?", am vrut eu să știu. „Ce anume îți cer?"

„Cu toții vor același lucru."

M-am uitat la el ciudat.

„Nu știi ce vor toți oamenii ăia?"

„Nu", a trebuit să accept eu.

Joe m-a privit drept în ochi.

„Cu toții vor să fie auziți."

Treizeci de ani mai târziu, când ies acum dintr-o sală de conferințe sau de întruniri și oamenii vin către mine din toate părțile, întotdeauna îmi amintesc de Joe.

Oamenii vor să fie auziți și merită să fie. Ți-au citit cartea din scoarță în scoarță și ți-au acordat atenția și mintea lor. Ți-au acordat o parte din ei înșiși și vor parte din tine și lucrul ăsta este normal – și asta știa și Joe Alton. Este ceea ce el a înțeles în profunzime. El nu irosea nimic.

El dădea totul înapoi.

În cadrul circuitului de conferințe, am învățat din nou acest lucru de la niște oameni minunați. Autorul Wayne Dyer întotdeauna spunea publicului său: „Am să stau aici până când voi fi semnat cartea ultimului dintre dumneavoastră și cât timp voi avea șansa de a sta de vorbă cu fiecare dintre dumneavoastră". Așa fac o mulțime de alți vorbitori. Rămân pe loc. Ei dau totul înapoi.

Ceea ce dai, aia primești. Tot Joe Alton a fost primul care m-a învățat această înțelepciune. Am învățat că „ce dai, aia primești", cu treizeci de ani în urmă, în mijlocul tumultului și durității unei campanii politice.

Odată, seara târziu, ne întorseserăm la rulotă, în urma unei dezbateri lungi și dificile. Contracandidatul lui Joe fusese nemilos în ceea ce spusese, referindu-se foarte puțin la esența problemelor din campanie, angajându-se în schimb în atacuri personale. Imediat ce am intrat în rulotă, m-am îndreptat către mașina de scris. Degetele îmi zburau pe tas-

tatură, pe măsură ce compuneam un răspuns înțepător și scurt, prin care combăteam ceea ce s-a spus – o compoziție de o elocvență deosebită, după cum îmi amintesc.

Joe s-a aplecat asupra mea și m-a întrebat în trecere:

„Ce scrii acolo?"

„Declarația ta de mâine dimineață pentru presă, ca răspuns la toate atacurile rău-voitoare", am spus eu cu un ton din care se înțelegea „ce *altceva* crezi că ar putea fi?"

Joe a chicotit

„Știi bine că n-am de gând să folosesc așa ceva."

„De ce nu? Trebuie să ne întoarcem împotriva lui! Nu-l putem lăsa cu una cu două!"

„Bine", a spus Joe „iată declarația mea. Ești gata?"

Aha, am gândit eu în sinea mea, *acum i-o coacem noi! Joe va spune totul, mult mai bine decât aș putea eu s-o fac.*

„Dă-i drumul", am spus eu cu degetele pregătite.

Joe mi-a dictat o declarație formată dintr-o singură propoziție. *„Îmi pare rău să văd că oponentul meu își face lui însuși așa ceva."*

„Asta-i tot?", am izbucnit eu. *„Asta-i tot?!!"*

„Asta-i tot", a repetat Joe.

„Dar ce facem cu toate chestiile alea pe care le-a spus?"

„Putem să ne coborâm până la nivelul lui", a spus Joe liniștit „sau putem să ne ridicăm deasupra. Ce alegi?"

„Dar, dar ... "

„ ... ce alegi?", a întrebat Joe din nou.

Am aruncat o privire asupra paginilor pe care le scrisesem. Am recitit primele două paragrafe. Apoi, am rupt foile.

„Bună alegere", a spus Joe și m-a bătut pe umăr. „În seara asta te-ai maturizat."

Vreau acum să-ți spun ceva despre această experiență de viață, ceva de care s-ar putea să nu-ți fi dat seama.

Ce anume?

Când folosești înțelegerea pe care ai câștigat-o atunci, Îl *folosești* pe Dumnezeu. Când folosești această poveste într-o carte

ca asta, Îl *foloseşti* pe Dumnezeu. Asta, deoarece ai luat darul pe care ţi l-am dat şi l-ai trimis lumii întregi.

Înţelegi? Aceasta este mai mult decât o anecdotă interesantă. A fost mai mult decât un episod de viaţă. Ţi l-ai adus Sinelui tău şi acum l-ai împărtăşit cu noi, dintr-un anumit motiv. Te străduieşti să-ţi schimbi Sinele şi să schimbi lumea.

Faptul că, în această carte, povesteşti întâmplări din viaţa ta e mult mai mult decât dorinţa de a satisface curiozitatea cititorilor tăi în ceea ce priveşte trecutul tău. Înseamnă a-i face pe alţii să-şi amintească ceea ce şi ei au ştiut dintotdeauna.

Aici se află simetria, aici este perfecţiunea planului: cu treizeci de ani în urmă, sufletului tău i-a fost clar ce persoane, locuri şi condiţii vor oferi experienţele perfecte care te vor pregăti să-ţi joci rolul în schimbarea lumii. Sufletului tău îi era, de asemenea, cunoscut faptul că, în cazul în care vei alege acele experienţe, ceea ce vei primi de la ele vor fi valori care vor dura şi pe care *le vei folosi treizeci de ani mai târziu*.

Chiar aşa?!

Chiar crezi că ceva se întâmplă în mod accidental?

Îţi spun din nou. Există perfecţiune în plan.

Nimic nu se întâmplă în viaţă în mod accidental. Nimic.

Nimic nu apare în viaţa ta din întâmplare. Nimic.

Nimic nu are loc, fără ca să ofere ocazia unui beneficiu real şi de durată pentru tine. Absolut nimic.

Perfecţiunea fiecărui moment e posibil să nu ţi se reveleze, dar aceasta nu va face ca momentul să fie mai puţin perfect. Nu va însemna că nu este un dar.

DOISPREZECE

Atunci când sunt într-o poziție care-mi permite să privesc planul, să văd țesătura frumoasă, complicată și delicată din materialul care formează viața mea, mă umplu de recunoștință.

Acesta e ultimul pas, Pasul al Şaptelea în crearea unei prietenii cu Dumnezeu:

A-l mulțumi lui Dumnezeu. Este un pas aproape automat. Este ceea se întâmplă în mod normal, ceea ce urmează în mod normal, dacă urmați Paşii de la Unu până la Şase.

Toată viața voastră nu L-ați cunoscut pe Dumnezeu, aşa cum este Dumnezeu cu adevărat. Acum puteți să o faceți.

Toată viața voastră nu ați avut încredere Dumnezeu, aşa cum ați dorit. Acum puteți să o faceți.

Toată viața voastră nu L-ați iubit pe Dumnezeu, aşa cum ați vrut. Acum puteți să o faceți.

Toată viața voastră nu L-ați îmbrățişat pe Dumnezeu cu o apropiere care să facă din Dumnezeu o parte foarte reală a experienței voastre.

Acum puteți să o faceți.

Toată viața voastră nu L-ați folosit pe Dumnezeu aşa cum v-ați folosi cel mai bun prieten. Dar acum, fiind atât de apropiați pe cât sunteți, ştiți că puteți să o faceți. Toată viața voastră nu L-ați ajutat pe Dumnezeu într-un mod conştient, deoarece nu ştiați că Dumnezeu are nevoie de ajutor şi, chiar dacă ați fi ştiut, nu ştiați cum să I-l dați. Acum ştiți cum să o faceți.

Nu e vina voastră că nu L-ați cunoscut pe Dumnezeu. Cum poți să știi ceva, când toată lumea îți spune altceva?

Nu e vina voastră că nu ați avut încredere în Dumnezeu. Cum poți să ai încredere în ceva ce nu cunoști?

Nu e vina voastră că nu L-ați iubit pe Dumnezeu. Cum poți să iubești ceva în care nu ai încredere?

Nu e vina voastră că nu L-ați îmbrățișat pe Dumnezeu. Cum poți să îmbrățișezi ceva ce nu iubești?

Nu e vina voastră că nu L-ați folosit pe Dumnezeu. Cum poți să folosești ceea ce nu ai lângă tine?

Nu e vina voastră că nu L-ați ajutat pe Dumnezeu. Cum poți să ajuți ceva care nu-ți e de folos.

Și nu e vina voastră că nu I-ați mulțumit lui Dumnezeu. Cum poți să fii recunoscător pentru ceva ce nu poate fi ajutat?

Dar astăzi este o altă zi, o zi nouă. Acum este o vreme nouă. Și voi aveți posibilitatea unei noi alegeri. Este alegerea de a vă crea din nou relația voastră personală cu Mine. Este alegerea de a trăi, în sfârșit ca experiență, o prietenie cu Dumnezeu.

Toți oamenii din lume doresc acest lucru. Oricum, toți oamenii care cred în Dumnezeu. Toată viața noastră am încercat să avem o prietenie cu Tine. Am încercat să-ți facem plăcere, să nu Te supărăm, să Te găsim pe Tine cel adevărat, să Te facem să ne găsești pe noi – am încercat totul. Dar nu am urmat acești șapte pași. Cel puțin, eu cu siguranță nu am făcut-o. Nu în felul în care ai expus Tu aici. Așa că, Îți mulțumesc. Dar pot să-ți pun o întrebare deosebită?

Desigur.

De ce este necesară recunoștința? De ce este atât de important să-ți mulțumim? De ce este acesta unul dintre cei Șapte Pași? Ești un Dumnezeu cu asemenea nevoi ale ego-lui, încât, dacă nu-ți arătăm recunoștința, vei lua înapoi de la noi toate lucrurile bune pe care ni le-ai dat?

Dimpotrivă, Eu sunt un Dumnezeu atât de iubitor, încât, arătându-vă recunoştinţa, veţi *primi* toate lucrurile bune.

Asta sună ca un mod invers de a spune acelaşi lucru. Trebuie să-mi arăt recunoştinţa, pentru ca să primesc lucruri bune.

Nu trebuie să o faci, nu este o pretenţie. Sunt mulţi oameni care nu sunt câtuşi de puţin recunoscători, dar care se bucură de tot ce este bun.

În regulă, în capul meu este o confuzie totală.

Recunoştinţa nu este ceva ce Eu să pretind. Ea nu este un balsam pentru ego, o unsoare pentru uns rotiţele. Ea nu-L face pe Dumnezeu mai bun cu tine data viitoare. Viaţa îţi trimite lucruri bune, chiar dacă eşti recunoscător sau nu. Dar dacă eşti recunoscător, viaţa ţi le trimite mai repede. Asta, deoarece recunoştinţa este o stare de a fi. Îţi aduci aminte când am spus: *„Gânditul este cea mai înceată metodă de creaţie"*?

Da. Am fost foarte surprins, atunci.

N-ar trebui să fii. Voi vă îndepliniţi toate funcţiile importante ale trupului, *fără să vă gândiţi la acest lucru*. Nu vă gândiţi că respiraţi, clipiţi din ochi sau că inima vă bate. Nu vă gândiţi că transpiraţi sau că spuneţi „au!". Lucrurile astea se întâmplă, pur şi simplu, deoarece sunteţi o fiinţă umană. Adică, o *fiinţă* - virgulă - umană.

Da, îmi aduc aminte. Mai devreme spuneai că anumite funcţiuni şi experienţe ale vieţii sunt create în mod automat, fără niciun efort, la nivelul experienţei numită subconştient. Acolo creăm noi cel mai eficient?

Nu. Voi creaţi cel mai eficient, cel mai clar şi cel mai rapid, nu când creaţi din *sub*conştient, ci atunci când creaţi din *supra*conştient.

*Supra*conştientul este numele dat acelui nivel de experienţă la care se ajunge când superconştientul, conştientul şi subconştien-

tul sunt toate învăluite în Unul - şi apoi depăşite. Aceasta se află deasupra gândului. Este adevărata voastră stare de a fi, iar această adevărată stare de a fi este Cine Sunteţi Voi cu Adevărat. Ea este netulburată, neinfluenţată şi neafectată de gândurile voastre. Gândul nu este prima cauză, în schimb, Starea Adevărată de A Fi - este.

Acum explorăm foarte profund cele mai complexe înţelegeri ezoterice. Diferenţele, *nuanţele,* devin foarte delicate.

E-n regulă. Cred că sunt gata. Dă-i drumul.

Bine. Dar aminteşte-ţi că, de data asta, vom intra în probleme de limbaj. Va trebui să trec dincolo, într-un context mai larg şi să vorbesc din punctul de vedere al realităţii supreme şi apoi să Mă întorc în contextul iluziei, care este realitatea în care trăiţi voi acum. Sper că poţi să faci trecerea.

Înţeleg. Hai să pornim!

Eşti sigur? Va fi o treabă cam dură. Urmează să fie muncă grea; cea mai grea parte din dialogul nostru de până acum. S-ar putea să vrei să trecem peste ea, să Mă crezi doar pe cuvânt şi să trecem mai departe.

Vreau să înţeleg. Cel puţin, vreau să încerc.

Bine. Hai să pornim.
Încearcă următoarea afirmaţie:
Starea de a fi este - *gândul* face.
Ce-ţi spune ţie chestia asta?

Îmi spune că starea de a fi nu este o acţiune, nu este ceva ce te apuci să faci, nu e ceva care apare. Mai degrabă, este o „situaţie în care eşti". Este ceea ce este, este o „situaţie care este aşa" – este ceea ce este aşa.

Bun. Şi ce zici în privinţa gândului?

Gândul este un proces, o „stare de a face", ceva care se întâmplă.

E foarte bine. Deci, care sunt implicațiile?

Tot ceea ce se întâmplă, cere timp. Se poate întâmpla foarte repede, ca în cazul gândului, dar tot cere ceea ce noi numim timp. Ceva care „este" – este pur și simplu. Este chiar acum. Nu „urmează să fie"; este chiar aici, chiar acum.

Pe scurt, „starea de a fi" este mai rapidă decât „a face" și, prin urmare, „a fi" este mai rapid decât „a gândi".

Știi ceva? Ar fi trebuit să te angajez ca translator al Meu.

Credeam că ai și făcut-o.

E bună! Acum încearcă următoarea afirmație:
Starea de a fi este prima cauză.
Ce-ți spune ție chestia asta?

Îmi spune că starea de a fi este cauza a totul și toate. Trăiești ca experiență ceea ce „ești".

Excelent. Dar starea de a fi este cauza gândului?

Da. Dacă propoziția e corectă, atunci da, starea de a fi e cauza gândului.

Deci, ceea ce ești afectează modul în care gândești.

Da. Ai putea spune asta.

Dar eu am spus că „gândul este creator". E adevărat?

Este, dacă Tu ai spus că așa stau lucrurile.

Bine. Sunt bucuros că ai ajuns să ai încredere în Mine. Acum, dacă „gândul este creator", poate gândul să creeze o stare de a fi?

Vrei să spui, *care a fost mai întâi, oul sau găina?*

Exact.

Nu știu. Presupun că dacă eu „sunt în starea de a fi" trist, îmi pot schimba părerea în această privință. Pot să hotărăsc să gândesc gânduri fericite, să mă cantonez numai în

lucruri pozitive şi, brusc, pot „fi" fericit. Mi-ai spus că pot să fac acest lucru. Ai spus că gândul meu îmi creează realitatea.

Aşa am spus.

E adevărat?

Da, este. Lasă-mă să te întreb ceva. Oare gândurile tale îţi creează Adevărata ta Stare de A Fi?

Nu ştiu. Nu te-am auzit niciodată înainte folosind această frază. Nu ştiu care este Adevărata mea Stare de A Fi.

Adevărata ta Stare de A Fi este Tot Ceea Ce Este. Totul. Totul-în-Tot. Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, Unimea.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu.

Da. Asta, pentru a folosi un singur cuvânt.

Prin urmare, Tu mă întrebi dacă gândul meu Îl creează pe Dumnezeu?

Da.

Nu ştiu.

Atunci, lasă-mă să preiau Eu discuţia şi să-ţi dezvălui totul.

Te rog.

Suntem limitaţi de limbaj şi de context, după cum ţi-am mai explicat de câteva ori.

Înţeleg lucrul ăsta.

Bine. Gândul tău despre Dumnezeu nu-L creează pe Dumnezeu. Creează doar *experienţa* ta despre Dumnezeu.

Dumnezeu *este*.

Dumnezeu este Totul-în-Tot. Totul. Tot ceea ce a fost vreodată, ceea ce este acum şi ceea ce va fi vreodată.

E clar până acum?

Până acum e clar.

Când gândeşti, nu îl *creezi* pe Totul. Tu ajungi *în* Totul, pentru a crea orice experienţă alegi să creezi, legată de Tot.

Tot Ceea ce Este, este *deja acolo*. Nu îl *plasezi acolo*, gândindu-te la el. Dar, gândindu-te la el, tu plasezi *în experienţa ta*, acea parte din Tot la care te gândeşti. M-ai urmărit?

Cred că da. Ia-o mai încet. Ia-o foarte încet. Încerc să ţin pasul.

Adevărata ta Stare de A Fi, care este Cine Eşti Tu cu Adevărat, precede totul. Când te gândeşti la ceea ce doreşti *să fii* acum, tu ajungi în interiorul Adevăratei tale Stări de A Fi, în interiorul Sinelui Tău Total şi te concentrezi pe o parte a Sinelui Tău Total, pe care doreşti, acum, să o trăieşti ca experienţă. Sinele Tău Total este Tot Ceea ce Este. El este fericirea *şi* tristeţea.

Da, da! Ai mai spus-o şi înainte! Mi-ai spus: „Tu eşti susul şi josul, stânga şi dreapta, aici şi acolo, înainte şi după. Tu eşti ceea ce este rapid şi ceea ce este încet, ceea ce este mare şi ceea ce este mic, masculinul şi femininul, cât şi ceea ce poţi numi binele şi răul. Tu eşti tot ceea ce este şi nu există nimic din ceea ce Tu să nu fii". Te-am mai auzit spunându-mi-o şi mai înainte!

Ai dreptate. Am mai spus-o. Ţi-am spus-o de multe ori. Iar acum o înţelegi mai bine decât ai înţeles-o vreodată înainte.

Şi, în felul acesta, „gânditul" afectează „starea de a fi"? Nu. Nu în sensul cel mai larg. Tu eşti Ce Eşti, indiferent de ce gândeşti în această privinţă.

Dar poate să creeze gânditul *o experienţă* imediat diferită a stării tale de a fi? Da. Ceea ce tu gândeşti - asupra a ceea ce tu te concentrezi - se va manifesta în realitatea ta prezentă individuală. Astfel, dacă eşti trist şi gândeşti gânduri de bucurie şi pozitive, cu uşurinţă îţi vei „gândi drumul" înspre a fi fericit.

Pur şi simplu, te muţi dintr-o parte a Sinelui tău, în alta!

Dar există o „scurtătură" - şi asta încercăm noi să aflăm aici. Despre asta vorbim noi acum.

Poţi să treci în orice stare de a fi doreşti - adică, poţi să chemi orice parte din Adevărata ta Stare de A Fi - în orice moment, pe loc, ştiind, pur şi simplu, că ea este aşa şi declarând că ea este aşa.

Odată mi-ai spus: „Ceea ce ştii este ceea ce este aşa - şi nu altfel."

Da, aşa e. Şi exact asta am şi vrut să spun. Ceea ce ştii în legătură cu Adevărata ta Stare de A Fi este ceea ce este chiar acum aşa - în ceea ce priveşte starea ta de a fi. În momentul în care declari ceea ce ştii, faci ca lucrurile să fie aşa.

Declaraţiile devin mult mai puternice dacă sunt construite ca propoziţii care-l conţin pe „Eu Sunt". Una dintre cele mai faimoase dintre aceste afirmaţii a fost făcută de către Iisus: „Eu sunt Calea şi Viaţa"*. Una dintre cele mai copleşitoare dintre astfel de afirmaţii care au fost făcute vreodată a fost cea făcută de către Mine: Eu Sunt Ceea ce Sunt.**

Şi voi puteţi face declaraţii care să-l conţină pe „Eu Sunt". De fapt, o faceţi în fiecare zi. „Eu sunt sătul de toate", „Eu sunt băgat până în gât", şi aşa mai departe. Acestea sunt afirmaţii ale stării de a fi. Când faceţi - în mod conştient, mai degrabă decât inconştient - aceste afirmaţii despre starea voastră de a fi, trăiţi din Intenţie, trăiţi în mod deliberat. Aminteşte-ţi că v-am sugerat să trăiţi ...

în mod deliberat
în mod armonios
în mod benefic.

Întreaga voastră viaţă este un mesaj. Ştiai lucrul ăsta? Fiecare gest este un gest de auto-definire, de definire de sine. Fiecare

* Compară, Ioan, XIV, 6 Noul Testament

** Exodul III, 14 Vechiul Testament

gând este un film pe ecranul minții voastre. Fiecare cuvânt este o mesagerie vocală către Dumnezeu. Tot ceea ce gândiți, spuneți și faceți trimite un mesaj despre voi.

Prin urmare, gândiți-vă la declarațiile care-l conțin pe „Eu Sunt" ca la un fel de Mesaj al Stării Uniunii.* Acesta este Mesajul Stării voastre de A Fi. Voi faceți o declarație în legătură cu ce se întâmplă cu voi. Voi afirmați „cum stau lucrurile".

Hei, stai o clipă! Tocmai m-am gândit la ceva! Noi suntem oricum cu toții Una, așa că acesta *este într-adevăr* un mesaj al *Stării Uniunii!*

E bună! E foarte bună chestia asta!

Când faceți o declarație, acesta este drumul cel mai scurt înspre starea voastră de a fi. Declarațiile sunt *chemarea în față* a lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat - sau, mai exact, a acelei porțiuni din Cine Sunteți Voi cu Adevărat pe care vreți să o trăiți ca experiență, chiar în acest moment.

Aceasta este starea de a fi care este creatoare, mai degrabă decât gândul care este creator. *Starea de a fi este cea mai rapidă metodă de creație.* Asta, deoarece ceea ce *este,* este *chiar acum.*

O declarație adevărată în legătură cu starea de a fi se face fără să te gândești la ea. Dacă te gândești la ea, în cel mai bun caz o vei amâna și, în cel mai rău caz, o vei nega.

Amânarea apare, pur și simplu, deoarece gânditul cere ceva timp, iar starea de a fi nu cere niciun fel de timp. Negarea ar putea apărea, deoarece gânditul în legătură cu ceea ce alegi să fii te convinge adesea că tu nu ești acel lucru - și nu poți să devii vreodată.

Dacă este adevărat, atunci cel mai rău lucru pe care pot să-l fac este să gândesc!

---

* Mesaj către națiune rostit periodic de către președintele Statelor Unite ale Americii

Într-un anumit sens, e corect ce spui. Toți Maeștrii spirituali sunt ieșiți în afara minților lor. Adică, ei nu gândesc în mod conștient la ceea ce sunt. Ei, pur și simplu, *sunt*. În momentul în care te gândești la asta, nu poți să fii așa. Poți doar să amâni să fii așa, sau să negi să fii așa.

Ca să folosim un exemplu cu care suntem foarte familiarizați, poți să *fii* îndrăgostit, numai când *ești* îndrăgostit. Nu poți să fii îndrăgostit, dacă te gândești la asta. Dacă, atunci când cineva care te iubește te întreabă: „Ești îndrăgostit de mine?", tu îi răspunzi: „Mă gândesc la asta!", probabil că lucrurile nu vor merge foarte bine.

Excelent! Înțelegi foarte bine.

Dacă nu ești presat de timp, dacă nu e o chestie de secunde (și în puține cazuri este), dacă nu e atât de important cât durează până când să trăiești experiența pe care ai ales-o (cum ar fi „a fi îndrăgostit"), atunci ai tot timpul din lume ca „să te gândești la asta".

Iar gânditul este un instrument foarte puternic. Să nu Mă înțelegi greșit. Este unul dintre cele Trei Instrumente de Creație.

Gândul, cuvântul și fapta.

Exact. Dar astăzi ți-am dat o altă metodă prin care poți să trăiești experiența Vieții. Aceasta nu este un instrument de creație, ea este *un nou mod de a înțelege* creația: nu este un proces prin care se întâmplă ceva, ci prin care devii conștient de ceea ce *s-a întâmplat* deja - o conștiență a *ceea ce este*, a fost întotdeauna și va fi întotdeauna, o lume fără de sfârșit. Înțelegi?

Încep să înțeleg. Încep să văd întreaga cosmologie, întreaga construcție.

Bine. Știu că nu a fost simplu. Sau, mai degrabă, *a fost* simplu, dar nu a fost *ușor*.

Amintește-ți: Starea de a fi este instantanee. În comparație cu ea, gândul tău este foarte încet. Oricât de rapid ar fi, gândul tău

este foarte încet în comparație cu starea de a fi. Hai să folosim exemplul foarte omenesc - acela cu „a fi îndrăgostit".

Amintește-ți un moment când te-ai îndrăgostit. A fost un moment, o secundă magică în care ai simțit pentru prima dată dragostea. Ea te-a lovit „drept în moalele capului", după cum îți place ție să spui. A venit peste tine dintr-o dată. Te-ai uitat la persoana din partea cealaltă a camerei, din partea cealaltă a mesei, de pe locul din față al automobilului și, dintr-o dată, *ai știut* că o iubești.

A fost ceva brusc. Ceva instantaneu. Nu a fost ceva la care să trebuiască să te gândești. Pur și simplu, „s-a întâmplat". E posibil să te fi gândit la asta mai târziu. E posibil chiar să te fi gândit înainte - „mă întreb cum ar fi dacă aș fi îndrăgostit de persoana respectivă?". Dar, în clipa în care ai simțit-o pentru prima dată, ai știut-o pentru prima dată în inima ta, te-a copleșit. S-a întâmplat mult prea repede, pentru ca tu să ai un „gând". Te-ai trezit, pur și simplu, *ca fiind îndrăgostit*.

Poți să fii îndrăgostit, chiar înainte de a te gândi la asta!

Măi să fie, n-am știut chestia asta!

Este același lucru ca în cazul recunoștinței. Când ai un sentiment de recunoștință, nimeni nu trebuie să-ți spună: „E momentul să ai un sentiment de recunoștință". Pur și simplu, absolut spontan, te simți recunoscător. Descoperi *că ești recunoscător*, chiar înainte de a te gândi la asta. Recunoștința este o stare de a fi. În limba voastră nu există un cuvânt cum ar fi „dragoștință"*, dar ar trebui să fie.

Știai că ești poet?

Mi s-a mai spus.

Bine, acum îmi este clar că starea de a fi este mai rapidă decât gânditul, dar tot nu-mi dau seama de ce „a fi re-

* Dragoste + recunoștință

cunoscător" pentru ceva îți aduce acest lucru mai repede către tine decât ... stai o clipă – chiar când spun chestia asta, cred că primesc răspunsul ...

Ai spus că recunoștința este o stare de a fi – care anunță faptul că îmi e clar că deja am ceea ce cred că îmi e necesar. Cu alte cuvinte, dacă eu *Îi mulțumesc* lui Dumnezeu pentru ceva, mai degrabă decât să *Îi cer* lui Dumnezeu ceva, trebuie că știu că acel ceva se află deja acolo.

Exact.

***De aceea,* al Șaptelea Pas este „A-I mulțumi lui Dumnezeu".**

Exact.

Pentru că, atunci când Îi mulțumești lui Dumnezeu, „ești" conștient că toate lucrurile bune din viață au venit deja la tine; că tot ce ai nevoie – oamenii, locurile și evenimentele cele mai potrivite – pentru a exprima, a trăi ca experiență și a evolua așa cum ai ales tu să o faci, au fost deja puse acolo pentru tine.

Eu vă voi răspunde, chiar înainte ca voi să întrebați.

Da, asta este.

Prin urmare, a-I mulțumi lui Dumnezeu ar trebui să fie primul lucru pe care să-l facem, nu ultimul!

S-ar putea să fie foarte puternic. Şi tocmai ai relevat un mare secret. Minunea celor Şapte Paşi spre Dumnezeu este că ei pot fi luați invers. Pot fi luați *de la coadă la cap*.

Dacă Îi mulțumeşti lui Dumnezeu, Îl ajuți să te ajute.

Dacă Îl ajuți pe Dumnezeu să te ajute, Îl foloseşti.

Dacă Îl foloseşti pe Dumnezeu, Îl îmbrățişezi în viața ta.

Dacă Îl îmbrățişezi pe Dumnezeu, Îl iubeşti pe Dumnezeu.

Dacă Îl iubeşti pe Dumnezeu, ai încredere în Dumnezeu.

Şi dacă ai încredere în Dumnezeu, Îl cunoşti cu siguranţă pe Dumnezeu.

Uluitor! Absolut uluitor!

Acum ştii cum să creezi o prietenie cu Dumnezeu. O prietenie adevărată. O prietenie reală. O prietenie *practică, lucrativă.*

Grozav! Pot să încep să folosesc chiar acum ceea ce ştiu? Şi să nu-mi spui: „Poţi, dar nu ai voie".

Ce-i aia?

Aveam în clasa a treia o profesoară care întotdeauna ne corecta greşelile de gramatică. Când unul dintre noi ridica mâna şi spunea: „Soră, pot să mă duc la baie?", ea obişnuia întotdeauna să spună: „Poţi, dar nu ai voie".*

A, da, îmi amintesc de ea.

Poţi să uiţi vreodată?

Pot, dar nu am voie.

Ta-ta-ta-ta-ta!!! Muzica, vă rog!!

Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc foarte muuult!

Serios vorbind, oameni buni ... mi-ar plăcea să încep să folosesc această prietenie. Spuneai că ne vei ajuta să înţelegem cum să punem în practică, cum să facem să fie funcţională înţelepciunea din *Conversaţii cu Dumnezeu;* cum să o folosim în viaţa noastră de zi cu zi.

Pentru asta există o prietenie cu Dumnezeu. Ca să vă ajute să vă amintiţi aceste lucruri. Ca să vă facă mai uşoară viaţa de zi cu zi, să facă din experienţa de clipă-de-clipă o expresie şi mai puternică a lui Cine Sunteţi Voi cu Adevărat.

Aceasta este cea mai mare dorinţă a voastră şi am stabilit un sistem perfect prin care toate dorinţele voastre pot fi realizate.

* Joc de cuvinte: *can* = a putea; *may* = a avea voie; verbul *can* se foloseşte în mod uzual în locul verbului *may*.

Ele pot fi realizate acum - chiar în acest moment. Singura diferență dintre voi și Mine este că Eu știu acest lucru.

În momentul cunoașterii voastre totale (moment care poate să vină asupra voastră oricând) și voi vă veți simți așa cum Mă simt Eu întotdeauna: pe deplin fericit, iubitor, care acceptă totul, care binecuvântează și care este recunoscător.

Acestea sunt cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu și v-am promis că, înainte ca dialogul nostru să se încheie, vă voi arăta cum poate să vă ducă la starea de Dumnezeu punerea lor în practică în viața voastră.

Ai făcut această promisiune cu mult timp în urmă, în volumul I din *Conversații cu Dumnezeu*. Și cred că este momentul să ți-o ții!

Și *tu* ai promis să ne spui *nouă* despre viața ta și, în special, despre experiențele tale de când ai scos acele cărți - *Conversații cu Dumnezeu* - și nu ne-ai dat decât câteva idei superficiale. Așa că, poate, ar trebui ca *amândoi* să ne ținem promisiunile!

Grozav!

TREISPREZECE

Am părăsit serviciul de la guvernul local pentru un altul în cadrul sistemului școlar, unde am stat zece ani, apoi am lucrat pe coasta de Vest cu dr. Elisabeth Kübler-Ross* și 18 luni mai târziu mi-am pornit propria firmă de publicitate în San Diego, m-am asociat cultului Terry Colle-Whittaker, m-am mutat în statul Washington doi ani mai târziu, am migrat în Portland, apoi în Oregonul de Sud, unde am sfârșit prin a trăi sub cerul liber, fără un ban în buzunar – în cele din urmă am găsit iarăși un serviciu la un post de radio, trei ani mai târziu am fost concediat, m-am simțit groaznic, apoi am devenit moderator la un talk skow național sponsorizat de sindicate, am scris cărțile *Conversații cu Dumnezeu* și, de atunci încoace, viața mea este extraordinară și iată-mă acum aici.

* Medic de origine elvețiană. În anii 1943-45 lucrează într-un mare spital din Zürich. În 1945 intră în rândurile grupului I.V.S.P., un fel de „Medici fără frontiere", dar care cuprinde, pe lângă medici, şi oameni de diverse meserii. Lucrează alături de ei în Franța, în Belgia, apoi în Suedia. Se întoarce prin Germania şi în 1946 pleacă în Polonia unde organizează o infirmerie, dar se descurcă foarte greu. În 1949, îşi ia bacalaureatul în Elveția. Un an mai târziu, este studentă la medicină, Atunci îl cunoaşte pe Emanuel Ross, viitorul ei soț. După ce devine medic, pleacă pe urmele lui Albert Schweitzer în Africa. Revine la Berna, se căsătoreşte şi pleacă în America. Lucrează la un spital din, New York, apoi se angajează la spitalul de psihiatrie *Manhattan Hospital,* tot în New York Aici se ocupă de bolnave incurabile, folosite uneori pe post de cobai pentru testarea unor medicamente noi, unele halucinogene. În foarte scurt timp, renunță la tratamentele tradiționale şi tratează într-un mod absolut personal. Obține rezultate uluitoare, cu metode uluitoare, cea mai importantă fiind dragostea pe care le-o arată bolnavelor. Impune o terapie de sector, în

Vezi deci că mi-am ținut promisiunea. Acum trebuie să ți-o ții pe a Ta.

Cred că oamenii ar dori să știe ceva mai mult decât atât.

Nu, nu cred. Ei vor să audă ceea ce spui Tu. Ei vor ca Tu să-ți ții promisiunea.

Bine.

Eu am făcut lumea, i-am creat pe Adam și Eva, i-am așezat în Grădina Edenului, le-am spus să crească și să se înmulțească, am avut un pic de necaz cu un șarpe, m-am uitat la ei cum se acuzau unul pe altul și cum au înțeles totul greșit, mai târziu i-am dat unui bătrân două table de piatră ca să încerce să clarifice lucrurile, am făcut câteva miracole și am despicat marea în două, am trimis niște mesageri ca să spună povestea mea, am observat că nimeni nu ascultă, am hotărât să mai încerc în continuare, și iată-mă aici.

care bolnavii sunt primiți în familii și tratați cu iubire. Pleacă la Denver, Colorado, unde devine asistenta unui medic psihofiziolog, unul dintre puținii cercetători care încearcă să facă o legătură între psihic și materie. Într-o zi, i se cere să țină o conferință de psihiatrie pentru stagiari, iar subiectul conferinței este moartea. Descoperă că în toate bibliotecile nu exista nimic pe această temă. Hotărăște să aducă un bolnav considerat incurabil, care să accepte să vorbească despre faptul că va muri. Conferința se transformă într-o revoluție, deoarece, pentru prima dată, doctorii au ocazia să discute despre moarte, cu o persoană care este atât de aproape de ea. Astfel se deschide o cale nouă în psihiatrie. Se mută la Chicago și își continuă cercetările în privința trăirilor pe care le au muribunzii. Lucrează cu asistentele care îi ajută pe aceștia să treacă dincolo. Inventează tot felul de tehnici care o fac celebră, stă la căpătâiul muribunzilor și învață tot mai mult despre moarte și despre conflictele psihologice care se accentuează și îl împiedică pe om să moară. În 1969 scrie primul articol, în revista medicală a Universității din Chicago. Apare cartea *On Death and Dying*, care are un succes răsunător. Începe să țină conferințe și să organizeze ateliere prin care ajută oamenii să scape de frică, să învețe să iubească și să se apropie cu dragoste de Dumnezeu.

Vezi deci că mi-am ținut promisiunea.

Nostim, foarte nostim.

Ce-i valabil pentru mine, e valabil și pentru tine.

Nimeni nu mi-a mai spus cuvintele astea, în ultimii 30 de ani.

Sunt bătrâââân, sunt foarte bătrâââân! Ce vrei de la Mine?

Vreau să încetezi să te mai porți ca un actor de comedie. Nimeni nu o să creadă o iotă din ceea ce scrie aici, dacă Te mai porți așa.

Ia ascultați-l, oameni buni! Râde ciob de oală spartă!

Haide, ne-am distrat destul?
Ne putem întoarce la carte?

Dacă insişti.

Mi-ar place să aflu ceva despre Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu – dintre care una *nu este*, „să fie ilar", după cum bine observ.

Poate că ar fi trebuit să fie.

Nu vrei *să încetezi* o dată?!

De data asta sunt serios. Oamenii au această idee că Dumnezeu nu e niciodată ilar, nu are umor, nu poate să râdă şi că toată lumea trebuie să aibă o atitudine sacră, atunci când se referă la Divin. Aş dori să vă relaxați un pic. Cu toții. Faceți haz de voi înşivă. Cineva a spus odată: „O să te maturizezi, în ziua în care ai făcut zdravăn haz de tine însuți". Nu vă luați prea în serios. Destindeți-vă puțin, luați-o mai încet. Şi, dacă tot o faceți, dați-le şi altora posibilitatea să facă la fel. Vrei să ştii ceva legat de Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu? Iat-o pe prima.

„Este tot numai veselie și bucurie."

Aceasta este *Prima* Atitudine.

Ai observat? Am pus-o pe *primul plan.*

Deci, ce vrei să spui?

Vreau să spun că aceasta trebuie să fie mai înainte de toate celelalte. Este cea care face ca totul să fie posibil. Fără voioşie şi bucurie nu există nimic.

Vreau să spun că, dacă nu bagi puţin umor în viaţa ta, nimic nu mai are niciun sens. Vreau să spun că râsul e cel mai bun medicament. Vreau să spun că veselia este bună pentru suflet.

Merg chiar mai departe decât atât. Veselia şi bucuria *sunt* sufletul. Sufletul este ceea ce voi numiţi veselie şi bucurie. Veselie şi bucurie pură. Veselie şi bucurie fără sfârşit. Veselie şi bucurie nealterată, nelimitată, fără restricţii. Aceasta este *natura* sufletului.

Un zâmbet este o fereastră spre sufletul tău. Râsul este uşa.

Uauu!

Chiar că *uauu*!

De ce este sufletul atât de fericit? *Oamenii* nu sunt chiar atât de fericiţi. Vreau să spun, oamenii ale căror suflete *sunt* fericite, nu par deloc fericiţi – aşa că, ce se întâmplă aici?

E o întrebare minunată. Dacă sufletul este atât de bucuros, voi de ce nu sunteţi? Este o întrebare absolut minunată.

Răspunsul se află în mintea ta. Trebuie „să-ţi ieşi din minţi" pentru ca să fii bucuros, dacă vrei să eliberezi veselia şi bucuria care se află în inima ta.

Credeam că veselia şi bucuria se află în sufletul nostru.

Inima voastră este coridorul dintre suflet şi minte. Veselia şi bucuria din sufletul vostru trebuie să treacă prin inimă, altfel „nu va intra niciodată în minţile voastre".

Sentimentele sunt limbajul sufletului. Dacă aveţi o minte închisă, ele se vor retrage în inimă. De aceea, când sunteţi foarte.

foarte triști, spuneți că vi se rupe inima. Și de aceea, când sunteți foarte, foarte fericiți, spuneți că vă plesnește inima de fericire.

Deschideți-vă mințile, permiteți-le sentimentelor voastre să fie exprimate, să fie *împinse în afară* - iar inima voastră nici nu se va rupe și nici nu va plesni, ci va fi un canal prin care energia vieții va curge liber în sufletul vostru.

Dar dacă sufletul este veselie și bucurie, cum poate el fi vreodată trist?

Veselia și bucuria sunt viața care se exprimă. Curgerea liberă de energie a vieții este ceea ce voi numiți veselie și bucurie. Esența vieții este Unimea - unitatea cu Tot Ceea ce Există. Aceasta înseamnă viața: unitate *care se exprimă*. Sentimentul de unitate este sentimentul pe care voi îl numiți dragoste, de aceea în limbajul vostru se spune că esența vieții este dragostea. Veselia și bucuria sunt, prin urmare, dragostea care se exprimă liber.

Ori de câte ori exprimarea liberă și neîngrădită a vieții și dragostei - adică, experiența unității și unimii cu toate lucrurile și cu toate ființele conștiente - este interzisă sau limitată prin orice circumstanțe sau condiții, sufletul care este veselia și bucuria însăși nu se exprimă pe deplin. Veselia și bucuria neexprimate pe deplin reprezintă sentimentul pe care voi îl numiți tristețe.

Mi-e totul confuz. Cum poate fi un lucru ceva, dacă e altceva? Cum poate fi rece, dacă în esența lui el este fierbinte? Cum poate sufletul să fie trist, dacă esența lui e voioșia?

Înțelegi greșit natura universului. Încă vezi lucrurile ca fiind separate. Fierbintele și recele nu sunt separate unul de celălalt. *Nimic nu este separat*. Nu există nimic în Univers care să fie separat de altceva. Fierbintele și recele sunt, prin urmare, același lucru - în *grade diferite*. Tot așa sunt tristețea și veselia.

Ce viziune extraordinară! Niciodată nu am privit lucrurile în felul acesta. Tristețea și veselia sunt doar două *nume*.

Ele sunt cuvinte pe care le-am folosit pentru a descrie *nivelurile diferite ale aceleiași energii.*

Da, expresii diferite ale Forței Universale. De aceea pot fi trăite aceste două sentimente ca experiență în același moment. Îți poți imagina așa ceva?

Da! *Am simțit* și tristețe și veselie în același timp.

Bineînțeles că ai simțit.
Nu este câtuși de puțin ceva neobișnuit.

Filmul de televiziune M*A*S*H a fost un exemplu perfect de acest gen de juxtapunere. Iar acum, mult mai recent, a fost un film extraordinar, numit *Viața e frumoasă*.

Da. Acestea sunt exemple extraordinare de modul în care râsul vindecă, de modul în care tristețea și bucuria se pot amesteca.

Aceasta este energia însăși a vieții, această curgere pe care o numești tristețe/veselie.

Această energie poate fi exprimată într-un mod pe care l-ați numit veselie și bucurie permanentă. Asta, deoarece *energia vieții poate fi controlată*. Voi puteți mări viteza vibrației de energie a vieții, de la tristețe la veselie și bucurie, așa cum schimbați un termostat de la rece la cald. Adevăr vă spun Eu vouă: Dacă aveți veselie și bucurie în inimi, puteți vindeca orice moment.

Dar cum să purtăm veselia și bucuria în inimi. Cum s-o avem acolo, dacă ea nu este acolo?

Este acolo.

Unii oamenii nu o simt.

Ei nu cunosc secretul veseliei.

Care este secretul?

Nu puteți simți veselia până când nu o lăsați să iasă.

Dar cum să o lași să iasă, dacă nu o simți?

Ajutându-l pe altul să o simtă. Lăsați să iasă bucuria care se află înăuntrul altuia și, în felul acesta, voi dați drumul la bucuria care se află în interiorul vostru.

Unii oameni nu știu cum să facă acest lucru. E o afirmație atât de uriașă, încât ei nici măcar nu știu cum arată.

Puteți realiza treaba asta cu ceva simplu, cum ar fi un zâmbet. Sau un compliment. Sau o privire plină de dragoste. Poate fi de asemenea realizat prin ceva deosebit de elegant, care înseamnă a face dragoste. Prin aceste metode puteți elibera veselia și bucuria în celălalt, cât și prin multe altele.

Cu un cântec, cu un dans, cu mișcarea unei pensule, sau cu modelarea lutului, sau făcând vorbele să rimeze. Ținându-vă de mână, sau lăsând mințile să se întâlnească, sau sufletele să se împrietenească. Odată cu crearea reciprocă a orice care este bun și frumos și folositor. Puteți elibera veselia și bucuria celuilalt prin toate aceste metode, cât și prin multe altele.

Prin a împărtăși un sentiment, a spune un adevăr, a pune capăt furiei, a alina o judecată de valoare. Prin bunăvoința de a asculta și bunăvoința de a vorbi. Prin decizia de a ierta și alegerea de a lăsa să treacă de la tine. Prin hotărârea de a da și bucuria de a primi.

Îți spun că există o mie de modalități de a elibera bucuria în inima celuilalt. Nu, există sute și sute de mii de căi și vei ști cum să procedezi, în momentul în care te hotărăști să o faci.

Ai dreptate. Știu că ai dreptate.
Se poate face chiar și pe patul de moarte.

V-am trimis un mare învățător care să vă arate acest lucru.

Da. Dr. Elisabeth Kübler-Ross. Nu mi-am putut crede ochilor. Nu am putut să cred că am ajuns să o întâlnesc cu adevărat și, cu atât mai puțin, că o să lucrez în colectivul ei. Ce femeie extraordinară!

Părăsisem guvernul Comitatului Anne Arundel (*înainte* să înceapă necazurile lui Joe Alton. *Uf!!*) și am luat un serviciu în sistemul școlar de acolo. Reprezentantul de presă care lucrase acolo foarte multă vreme ieșise la pensie și eu am cerut acel post. Încă o dată eram la locul potrivit, în momentul potrivit. Am primit cea mai incredibilă practică pentru viață, deoarece lucram la orice, de la Echipa de Intervenții în Caz de Criză, până la Comitetul de examinare a curriculumurilor. Începând de la pregătirea unui raport de 250 de pagini asupra segregației în școli (încă o dată mă ocupam de Experiența Negrilor) pentru un subcomitet al Congresului, călătorind din școală în școală ca să organizez întâlniri între familii și profesori, părinți, studenți, administratori și personal ajutător, cum nu mai fuseseră organizate până atunci – mă aflam în mijlocul evenimentelor.

Acolo mi-am petrecut anii '70, cea mai lungă perioadă pe care am lucrat-o vreodată într-un sigur loc și primii șapte ani mi-au plăcut la nebunie. Dar entuziasmul a dispărut și sarcinile mele începuseră să fie tot mai de rutină și tot mai terne. Începusem chiar să văd în fața mea ceva ce arăta ca o fundătură – nu mă vedeam făcând aceeași treabă încă treizeci de ani de atunci înainte! Fără o diplomă universitară, nu aveam o șansă prea mare să avansez (de fapt, fusesem norocos să găsesc serviciul de nivel mai înalt pe care-l găsisem), iar energia mea începuse să scadă.

Apoi, în 1979, am fost răpit de către dr. Elisabeth Kübler-Ross. Fără doar și poate, a fost o răpire!

Începusem prin a o ajuta pe Elisabeth în acel an, ca voluntar împreună cu un prieten, Bill Griswold, în coordonarea unor conferințe pe Coasta de Est, pentru a aduna fonduri în sprijinul organizației non-profit, Shanti Nilaya, care îi susținea activitatea. Bill îmi făcuse cunoștință cu dr. Ross cu câteva luni mai înainte, când îmi ceruse ajutorul pentru o apariție publică în Annapolis pe care el o convinsese să o facă.

Bineînțeles că auzisem de Elisabeth Kübler-Ross. Era o femeie cu realizări excepționale, iar cartea ei extraordinară din 1969, *Despre moarte și a muri,* a modificat punctul

de vedere al omenirii în privința procesului morții, ridicând tabuurile legate de studiul thanatologiei, fondând mișcarea de îmbunătățire a ospiciilor în America și schimbând pentru totdeauna viața a milioane de oameni. (De atunci încoace, ea a scris multe cărți, printre care *Moartea, stadiul final al evoluției* și, foarte de curând, *Roata vieții.*

Am fost dus imediat la Elisabeth, așa cum se întâmpla cu toți cei care o întâlneau. Ea are o personalitate extraordinar de magnetică și foarte impunătoare și nimeni dintre cei a căror viață a atins-o nu rămâne neschimbat. După 60 de minute petrecute cu ea, am știut că voiam să o ajut în muncă și m-am oferit voluntar, așa că n-a fost nevoie nici măcar să mi se ceară să o fac.

La aproape un an după prima noastră întâlnire, Bill și cu mine eram în Boston, unde organizam o altă conferință. După discuții, o parte dintre noi ne-am așezat într-un colț liniștit al unui restaurant, bucurându-ne de câteva dintre foarte rarele momente de conversație particulară cu Elisabeth.

Mai purtasem astfel de conversații de două sau trei ori și înainte, așa că ea știa deja ceea ce i-am spus în seara aceea: că aș da orice ca să lucrez alături de ea.

La vremea aceea, Elisabeth organiza ateliere în care prezenta în toată țara Viața, Moartea și Tranziția. Lucra interactiv cu oameni pe moarte și familiile lor, cât și cu unii care făceau ceea ce ea numea „munca îndurerată". Nu mai văzusem niciodată înainte așa ceva. (Mai târziu ea a scris o carte, *A trăi până ce îți iei rămas bun*, în care descrie cu o enormă forță emoțională, tot ce se întâmpla în aceste azile. Atingea viețile oamenilor în moduri profunde și pline de înțeles și vedeam cum munca ei dădea sens propriei ei vieți.

Nu același lucru se putea spune despre munca mea. Eu făceam doar ceea ce credeam că trebuia să fac ca să supraviețuiesc (sau ca să mă asigur că ceilalți supraviețuiesc).

Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de la Elisabeth este că niciunul dintre noi nu trebuie să facă așa ceva. Ea ne dădea asemenea lecții uriașe, în cele mai simple mod-

uri cu putință: observații formate dintr-o singură propoziție, la care nu permitea niciun contra-argument. În acea seară, la restaurant mi s-a dat în dar o astfel de afirmație.

„Nu știu de ce", mă plângeam eu, „dar în meseria mea nu mai găsesc nimic interesant și am senzația că viața mi se irosește zadarnic. Dar cred că o să muncesc aici până la 65 de ani, până când o să mă pensionez". Elisabeth s-a uitat la mine ca si când aș fi înnebunit.

„Nu trebuie să faci asta", a spus ea foarte liniștită. „De ce s-o faci?"

„N-aș face-o, crede-mă. Dacă ar fi vorba numai despre mine, aș pleca mâine. Dar am o familie de întreținut."

„Și, spune-mi, ce ar face familia asta a ta, dacă tu ai muri mâine?", a întrebat Elisabeth.

„Chestia asta nici nu se discută", am răspuns eu cu ton de ceartă. „Eu nu sunt mort, sunt încă în viață."

„Asta numești tu viață?", a răspuns ea întorcându-se să vorbească cu altcineva, ca și cum era perfect clar că nu mai avea nimic altceva de spus. În dimineața următoare, pe când își bea cafeaua împreună cu celelalte ajutoare la hotelul din Boston, s-a întors către mine, brusc.

„O să mă duci la aeroport", a spus ea.

„Da, desigur", am acceptat eu. Bill și cu mine veniserăm de la Annapolis, iar mașina mea era chiar în fața hotelului.

În drum spre aeroport, Elisabeth mi-a spus că se îndrepta către Poughkeepsie, New York, pentru alt atelier intensiv de cinci zile.

„Vino cu mine înăuntru", a spus ea. Nu pleca, am nevoie de ajutor la bagaje".

„Sigur", am spus eu și am oprit în parcare. La ghișeu, Elisabeth și-a prezentat biletul și o carte de credit.

„Am nevoie de încă un loc în avion."

„Stați să văd dacă mai avem locuri", a răspuns femeia. „A, da, a mai rămas doar un loc."

„Bineînțeles", Elisabeth strălucea ca și când ar fi știut un secret ascuns.

„Și cine va fi cealaltă persoană, vă rog?" a întrebat funcționara. Elisabeth a arătat spre mine

„Aceasta", a murmurat ea.

„Ce vrei să spui?", am zis eu, simțind că mă înec.

„Vii la Poughkeepsie, nu-i așa?" Elisabeth a întrebat ca și când discutaserăm deja totul.

„Nu, mâine trebuie să fiu la lucru. Mi-am luat numai trei zile de concediu."

„Munca aia se va face și fără tine", a spus ea calm.

„Dar mașina mea este aici, în Boston", am protestat eu. „Nu pot să o las aici, pur și simplu, în parcare".

„Poate să vină Bill să ți-o ia."

„Dar ... n-am cu ce să mă îmbrac. N-am avut în plan să lipsesc atât de mult."

„Există magazine și în Poughkeepsie."

„Elisabeth, nu pot să fac asta! Nu pot să mă urc într-un avion și să zbor undeva." Inima îmi bătea tare, deoarece exact asta voiam să fac.

„Femeia asta are nevoie de actul tău de identitate", a spus ea, clipind tare din ochi.

„Dar, Elisabeth ...

„O să mă faci să pierd avionul." I-am dat femeii actul meu de identitate. Ea mi-a dat un bilet. Pe când Elisabeth mergea către poartă, vocea mea se auzea în urma ei.

„Trebuie să sun la birou și să le spun că ..."

În avion, Elisabeth s-a îngropat în lectură, de-abia adresându-mi vreo zece cuvinte. Dar când am ajuns la locul unde se ținea atelierul în Pough-keepsie, ea m-a prezentat participanților ca „Noul meu agent de relații cu publicul".

I-am dat telefon soției mele ca să-i spun că am fost răpit și că mă voi întoarce vineri. Următoarele două zile am urmărit-o pe Elisabeth la lucru. Am văzut cum se schimbau viețile oamenilor chiar sub ochii mei. Am văzut cum se vindecau răni vechi, cum se rezolvau probleme vechi, cum se aplanau mânii vechi, cum erau depășite credințe vechi.

La un moment dat, o femeie care ședea foarte aproape de mine în încăperea în care se ținea atelierul „a cedat".

(Membrii colectivului care îl organizează folosesc acest termen pentru cineva care izbucnește într-un plâns prelungit sau își pierde, într-un fel sau altul, controlul). Elisabeth mi-a făcut semn cu un mic gest al capului să am grijă de ea.

Am condus-o pe femeia care plângea cu blândețe afară din cameră și am dus-o într-o încăpere mică, mai jos pe coridor. Nu mai făcusem niciodată așa ceva înainte, dar Elisabeth dăduse instrucțiuni clare fiecărui membru al staffului ei (în general, ea aducea trei sau patru oameni cu ea). Un lucru era foarte clar. „Nu încercați să *rezolvați problema*", a spus ea, „ascultați doar. Dacă aveți nevoie de ajutor, chemați-mă, dar, aproape întotdeauna, e absolut suficient să fiți acolo ca să ascultați."

A avut dreptate. Am fost în stare să „fiu acolo" într-un mod folositor pentru acea participantă la atelier. Am fost capabil să o fac să se simtă în siguranță, să o ajut să dea totul afară, să se elibereze de ceea ce purta cu ea de multă vreme și care fusese scos la suprafață în sala unde se ținea atelierul. Ea plângea și se jeluia și dădea afară mânia și vorbea încet și apoi o lua iarăși de la capăt.

Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de folositor. În acea după amiază am telefonat conducerii din Maryland.

„Cu biroul personal, vă rog", i-am spus eu centralistei și, când am fost conectat, am tras adânc aer în piept.

„Se poate demisiona și prin telefon?" am întrebat eu.

Timpul pe care l-am petrecut ca membru al staff-ului lui Elisabeth a fost unul dintre cele mai mari daruri din viața mea. Am văzut de aproape o femeie care lucra ca un sfânt, oră de oră, săptămână de săptămână, lună de lună. Am stat lângă ea în sălile de conferințe, în încăperile unde se țineau atelierele și la căpătâiul oamenilor care erau pe moarte. Am văzut-o alături de bătrâni și de copilași. Am privit-o stând alături de oameni înfricoșați și curajoși, veseli și triști, deschiși și ciufuți, furioși și sfioși.

Am privit un Maestru. Am privit-o cum vindeca rănile cele mai profunde pe care le poate avea sufletul omenesc.

Am privit, am ascultat și am încercat foarte tare să învăț.

Da, într-adevăr, am ajuns să înțeleg că ceea ce spui Tu este adevărat.

Există o mie de moduri în care să eliberezi veselia şi bucuria în sufletul celuilalt, iar în clipa în care hotărăşti să o faci, vei şti şi cum.

Iar acest lucru poate fi făcut și la patul de moarte al cuiva. Mulțumesc că m-ai învățat și mulțumesc pentru maestrul învățător.

Cu plăcere, prietenul Meu.

Acum ştii cum să trăieşti plin de veselie şi bucurie?

Elisabeth ne-a sfătuit pe toți să iubim necondiționat, să iertăm repede și niciodată să nu regretăm durerile trecutului.

„În cazul în care blocați defileele ca să nu intre vântul", **obișnuia ea să spună,** ***„nu o să vedeți niciodată cât de frumos sunt ele modelate."***

Ne îndemna, de asemenea, să trăim din plin momentul, să ne oprim și să gustăm fragii, și să facem orice era nevoie ca să încheiem ceea ce ea numea „treburile voastre neterminate", astfel încât viața să poată fi trăită fără spaimă și moartea să poată fi îmbrățișată fără regret.

„Când nu vă este frică să muriți, atunci nu vă este frică nici să trăiți." **Și, desigur, cel mai mare mesaj al ei a fost:** ***„Moartea nu există."***

Ce multe lucruri ai primit de la o singură persoană!

Elisabeth avea multe de dat.

Du-te, deci, şi trăieşte aceste adevăruri, cât şi pe cele pe care ți le-am adus prin alte surse, astfel încât să poți răspândi bucuria şi veselia în sufletul tău, să le simți în inima ta şi să le cunoşti în mintea ta. Dumnezeu este viața la nivelul vibrației celei mai înalte, care este bucuria însăşi. Dumnezeu este *tot numai veselie şi bucurie* şi tu vei trece înspre propriul tău mod de a exprima starea de Dumnezeire, atunci când vei exprima această Primă Atitudine a lui Dumnezeu.

PATRUSPREZECE

Niciodată nu am cunoscut o persoană atât de plină de veselie și bucurie cum este Terry Colle-Whittaker. Cu un zâmbet care te orbea, cu un râs minunat care erupea liber și care era absolut contagios, cu o capacitate extraordinară de a atinge profund oamenii prin modul ei de a înțelege condiția umană, această femeie senzațională a copleșit California de Sud la începutul anilor '80 ca o furtună, cu o spiritualitate optimistă care i-a adus pe sute de mii de oameni înapoi într-o relație fericită cu ei înșiși și cu Dumnezeu.

Prima dată am auzit despre Terry când locuiam în Escondido și lucram pentru dr. Kübler-Ross la Shanti Nilaya. Niciodată nu m-am simțit mai împlinit în ceea ce făceam, iar contactul apropiat cu o persoană de asemenea compasiune și înțelepciune spirituală m-a adus undeva unde nu mai fusesem de ani de zile: acolo unde doream să am o relație personală cu Dumnezeu; să-l cunosc pe Dumnezeu în viața mea ca pe o experiență directă.

Nu mai fusesem la biserică de când aveam douăzeci de ani când, pentru a doua oară în viața mea, aproape că am devenit un membru al clerului. După ce am ratat șansa de a deveni preot când eram adolescent, m-am întors la această dorință atunci când mi-am continuat investigațiile teologice în anii care au urmat plecării mele din Milwaukee la nouăsprezece ani.

Căutând un Dumnezeu de care nu trebuia să-mi fie teamă, la douăzeci de ani am părăsit pentru totdeauna romano-catolicismul.

Am început să citesc cărți de teologie și să vizitez mai multe biserici și sinagogi din Comitatul Anne Arundel, în

cele din urmă stabilindu-mă la Prima Biserică Prebiteriană din Annapolis ca lăcaș pe care să-l frecventez.

Aproape imediat am intrat în cor și, după un an, am devenit Cititor Laic în biserică. În timp ce stăteam, duminica, la pupitru și citeam pasajele din scripturi ale săptămânii respective, deveneam iarăși conștient de dorința mea din copilărie de a-mi petrece viața în relație strânsă cu Dumnezeu, de a propovădui întreaga Sa dragoste.

Presbiterienii nu au o credință atât de mult bazată pe frică, cum se întâmplă în cazul catolicilor (sunt de departe mult mai puține reguli, ritualuri și, prin urmare, capcane) așa că mă simțeam mult mai confortabil în cadrul teologiei lor. De fapt, mă simțeam atât de bine, încât am început să pun pasiune în lecturile din Biblie de duminică dimineața, devenind atât de pasionat, încât membrii congregației începuseră să aștepte cu nerăbdare să-mi vină rândul să citesc. Acest lucru devenise atât de clar, nu numai mie cât și conducerii bisericii, încât, în curând, am fost chemat la o conversație cu pastorul, unul dintre cei mai drăguți oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

„Spune-mi", a întrebat Rev. Winslow Shaw după ce am schimbat câteva amabilități, „te-ai gândit vreodată să intri în rândul clerului?"

„Bineînțeles că da", am răspuns eu. „La 13 ani eram sigur că urma să intru la seminar și să devin preot, dar acest lucru nu s-a întâmplat."

„De ce nu?"

„M-a oprit tata. A zis că nu eram destul de mare ca să hotărăsc."

„Crezi că acum ești destul de mare?"

Nu știu din ce motiv, în acel moment aproape că am cedat nervos și am început să plâng.

„Întotdeauna am fost destul de mare", am șoptit eu și m-am străduit să-mi revin în fire.

„Și, atunci, de ce nu mai faci parte din biserica catolică?", a întrebat cu blândețe Rev. Shaw.

„Am ... avut câteva probleme cu teologia ei."

„Înțeleg."

Pentru o clipă am stat tăcuți.

„Și ce părere ai despre teologia presbiteriană?", a întrebat preotul, în cele din urmă.

„Îmi convine."

„Așa se pare. Sunt mai mulți oameni care comentează asupra modului în care citești tu Evanghelia. O faci într-un fel care îi determină să o înțeleagă mai bine."

„Păi, înțelegerea se află *în* ei."

Rev. Shaw a zâmbit.

„Sunt de acord", a spus el și m-a privit cu atenție.

„Pot să-ți pun o întrebare personală?"

„Bineînțeles."

„De ce nu ți-ai urmat dragostea evidentă pentru teologie? Acum ești în stare să-ți iei singur decizii. Ce te ține departe de cler? De o anumită parte a clerului. Sunt convins că ai putea găsi un cămin spiritual."

„Nu este așa de simplu să-l găsești. Există mereu problema banilor. Eu mă aflu în mijlocul unei cariere, cu o soție și doi copii mici. În momentul ăsta, ar fi nevoie de un miracol pentru a găsi un mod de a renunța la toate și de a mă apuca de altceva."

Rev. Shaw a zâmbit din nou.

„Biserica noastră are un program prin care, dacă găsim un membru al congregației pe care îl considerăm dotat în mod deosebit, îl sponsorizăm ca să studieze la seminar. De obicei, la Princeton. "*

Mi-a sărit inima din loc.

„Vreți să spuneți că îi dați bani ca să urmeze cursurile?"

„Bineînțeles că e vorba de un împrumut. Se face un contract prin care persoana se obligă să se întoarcă aici și să slujească pe post de asociat al pastorului. Ai putea să lucrezi în cadrul departamentului de tineret, sau al celui care se ocupă de stradă, sau în orice alt loc care te poate interesa și, pe lângă asta, poți să oferi mângâiere spirituală și să

* Una dintre cele mai importante universități din SUA

conduci programul pentru școala de duminică și, desigur, să-l înlocuiești pe pastor în anvon, din când în când. Cred că este un lucru pe care-l poți face."

Acum era rândul meu să tac. Îmi luase mintea foc.

„Cum ți se pare?"

„Absolut fantastic. Îmi faceți mie oferta asta?"

„Cred că Presbiteriul e gata să o facă. Sunt gata să încerce. Bineînțeles că ar vrea să vorbească cu tine personal."

„Bineînțeles."

„De ce nu te duci acasă să te gândești la toate astea? Vorbește cu soția ta. Și roagă-te."Exact asta am făcut.

Soția mea m-a sprijinit din plin.

„Cred că ar fi minunat", a spus ea, radiind. Al doilea copil al nostru se născuse la 21 de luni după primul. Cele două fetițe de-abia au început să meargă.

„Din ce o să trăim?", am întrebat eu. „Vreau să spun, ei vorbesc doar despre bursă de studii."

„Aș putea să mă întorc la fizioterapie", s-a oferit soția mea. „Sunt sigură că găsesc ceva. Totul s-ar rezolva."

„Vrei să spui că ne ții tu cât timp eu merg la școală?"

Mi-a atins brațul.

„Știu că este ceva ce ți-ai dorit întotdeauna", a spus ea cu blândețe.

Eu nu îi merit pe oamenii care au apărut în viața mea. Fără discuție că n-am merita-o pe prima mea soție, una dintre cele mai blânde ființe umane pe care am întâlnit-o vreodată. Dar n-am făcut-o. N-am putut.

Totul era bine, totul era perfect – cu excepția teologiei. În cele din urmă, teologia este cea care m-a oprit.

Am făcut ceea ce mi-a sugerat Rev. Shaw. M-am rugat. Și, cu cât m-am rugat mai mult, cu atât mi-am dat seama că nu puteam să predic – indiferent cu câtă blândețe – o predică despre păcătoși din naștere și necesitatea de a fi salvați.

Încă de când eram foarte tânăr aveam probleme când era vorba să-i consider pe oameni ca fiind „răi". Știam că oamenii făceau lucruri rele. Vedeam asta în jurul meu, pe măsură ce creșteam. Dar și ca adolescent și apoi ca tânăr

îmi păstrasem încăpățânarea de a considera că natura umană este pozitivă în esența ei. Mi se părea că toți oamenii sunt *buni* și că unii dintre ei făceau lucruri rele din motive legate de felul în care au fost educați, din cauza lipsei de înțelegere sau a lipsei de oportunități, din cauza disperării și mâniei sau, în anumite cazuri, pur și simplu pentru că erau leneși ... dar nu din cauza vreunui rău existent în ei.

Povestea cu Adam și Eva nu avea niciun înțeles pentru mine, nici măcar ca alegorie și știam că nu puteam să o predic. Nu puteam să predic nicio teologie prin care unii oameni erau excluși, oricât de puțin s-ar fi pomenit despre asta, deoarece, încă de când eram copil, adânc în sufletul meu exista ceva care mă făcea să știu că toți oamenii erau frații și surorile mele și că nimeni și nimic nu era urât sau de neacceptat în ochii lui Dumnezeu – și, pe măsură ce creșteam, deveneam din ce în ce mai sigur că Dumnezeu nu respingea pe nimeni pentru că ar fi comis „păcatul" de a fi adoptat teologia „greșită".

Dacă acest lucru nu era adevărat, atunci tot ceea ce știam în mod intuitiv în străfundurile ființei mele era fals. Și nu puteam să accept așa ceva. Dar nu știam ce să accept. Oportunitatea de a intra în rândurile preoților creștini era, pentru a doua oară în viața mea, foarte reală și foarte prezentă, iar aceasta mi-a declanșat o criză spirituală. Doream atât de mult să fac lucrarea lui Dumnezeu în lume, dar nu puteam să accept că lucrarea lui Dumnezeu era să propovăduiești o Scriptură a divizării și o teologie a pedepsirii pentru cei care erau divizați.

L-am implorat pe Dumnezeu să mă lumineze – nu numai dacă era cazul să intru în preoție sau nu, dar și în privința întrebărilor mai extinse privitoare la relațiile ființelor umane cu Divinitatea. N-am primit răspunsuri la niciuna dintre ele. Apoi le-am abandonat pe amândouă.

Acum, când mă apropiam de patruzeci de ani, Elisabeth Kübler-Ross m-a adus înapoi la Dumnezeu. Ea a vorbit încontinuu despre un Dumnezeu al dragostei care nu pune

condiții, care nu judecă niciodată și care ne acceptă așa cum suntem.

Dacă oamenii ar putea înțelege acest lucru – mă gândeam eu – și ar putea aplica acest adevăr în viețile lor, toate problemele și cruzimile și tragediile lumii ar dispare. „Dumnezeu nu spune «te iubesc DACĂ ...» " insista Elisabeth și, în felul acesta, îndepărta frica din milioanele de oameni care erau pe moarte în lumea întreagă.

Acesta era un Dumnezeu în care puteam să cred. Acesta era Dumnezeul inimii mele, cel pe care Îl cunoșteam în adâncul meu, încă din copilărie. Îmi doream mai mult din acest Dumnezeu, așa că am hotărât să mă întorc la biserică. Poate că am căutat unde nu trebuie, cum nu trebuie. Am mers la o biserică Luterană, apoi la Metodiști. I-am încercat și pe Baptiști și pe Congregaționaliști. Dar și acolo mă aflam tot într-o teologie bazată pe frică. Am luat-o la fugă. Am explorat Iudaismul. Budismul. Toate „ism-ele" pe care le-am putut găsi. Nimic nu era cum trebuie. Apoi, am auzit despre Terry Cole-Whittaker și biserica ei din San Diego.

Gospodină într-o suburbie searbădă din California în anii '60, Terry tânjea după o experiență a legăturii spirituale pe care o simțea adânc în inima ei. Propriile ei căutări au făcut-o să ajungă la ceva care s-a numit Biserica Unită a Științei Religioase. S-a îndrăgostit de ea și, renunțând la toate, a început studii religioase organizate. În cele din urmă, a fost admisă și a primit o scrisoare prin care era chemată într-o congregație de mai puțin de 50 de oameni și care avea dificultăți, situată în orașul La Jolla, California. Atunci a avut de ales între visul ei și căsătorie. Soțul ei nu-i sprijinea pe deplin transformarea bruscă și bineînțeles că nu-i convenea să-și părăsească serviciul foarte bun și să se mute cu familia într-o nouă comunitate.

Așa că Terry a renunțat la căsătorie. În decurs de trei ani a transformat Biserica Unită a Științei Religioase din La Jolla într-una dintre cele mai mari din acest ordin. Peste o mie de oameni veneau să-i asculte slujbele în fiecare duminică dimineața și mulțimea era în continuă creștere. Vestea

despre acest fenomen spiritual s-a răspândit cu rapiditate în întreaga Californie de Sud, până și la Escondido – o comunitate foarte conservatoare, cu tradiții vechi în cultivarea viței de vie și grădinărit, aflată la nord de San Diego.

M-am dus acolo să văd despre ce era vorba.

Congregația lui Terry crescuse atât de tare, încât ea a trebuit să-și mute sediul și să țină slujbe într-un teatru închiriat. Pe fațadă scria *Preaslăvirea Vieții împreună cu Terry Cole-Whittaker* și, pe măsură ce mă apropiam, mă gândeam „Măiculiță, ce-o mai fi și asta?!" Persoanele care stăteau la ușă înmânau garoafe fiecăruia dintre cei care se așezaseră la rând și-l salutau pe fiecare, ca și când l-ar fi cunoscut de-o viață.

„Bună, *ce* mai faci? Ce *bine* îmi pare că ești cu noi!"

Nu prea știam ce să înțeleg din toate astea. Și la alte biserici fusesem primit cu amabilitate, dar niciodată cu atât de multă efuziune. Se simțea în aer o energie însuflețitoare.

Înăuntru se auzea melodia mișcătoare, emoționantă a cântecului *Carele de foc*. Toată lumea era într-o stare de așteptare a ceva plăcut. Oamenii șușoteau și râdeau. În cele din urmă, luminile s-au stins și un bărbat și o femeie au apărut pe scenă, bărbatul pe o parte și femeia pe cealaltă.

„E momentul acum să păstrăm liniște, să intrăm în interiorul nostru", a spus bărbatul într-un microfon.

Un cor aflat în spatele încăperii a cântat încet invocații pentru „pace" și slujba a început. Niciodată până acum nu am mai trăit o astfel o astfel de experiență. Bineînțeles că nu era ceea ce mă așteptam și mă simțeam un pic stânjenit, dar am hotărât să rămân. După câteva anunțuri, Terry Cole-Whittaker a pășit spre centrul scenei, în spatele unui pupitru din plexiglas transparent și a ciripit „Bună dimineața!" Zâmbetul ei era radios, iar veselia ei era molipsitoare.

„Dacă ați venit în această dimineață aici, așteptându-vă să găsiți ceva care seamănă cu o biserică, să vă simțiți cantr-o biserică, sau să auziți ce se aude într-o biserică, atunci nu ați venit unde trebuie." Fără discuție că avea dreptate. Publicul a râs, arătându-și aprobarea. „Dar dacă ați venit

aici, în această dimineață, sperând să-L găsiți pe Dumnezeu, observați că Dumnezeu a sosit chiar în clipa în care ați intrat pe această ușă."

Asta era. Eram captivat. Chiar dacă nu-mi dădeam seama unde voia să ajungă, eram gata să acord toată atenția mea unei persoane care avea imaginația și curajul de a deschide o slujbă de duminică cu o astfel de propoziție. Acesta a fost începutul unei relații de aproape trei ani.

Ca și atunci când am întâlnit-o pe Elisabeth, am fost captivat de Terry Cole-Whittaker și de activitatea ei, încă din primele 10 minute. Așa cum am făcut și cu Elisabeth, m-am oferit foarte rapid să o ajut ca voluntar entuziast. Și, ca și în cazul Elisabethei, foarte curând m-am aflat în staff-ul organizației lui Terry, acceptând un post în departamentul de relații externe (să scriu scrisori, să creez buletine săptămânale ale bisericii etc.).

„S-a întâmplat" că, la câteva săptămâni după ce m-am întâlnit cu Terry, Elisabeth m-a concediat. Ei bine, concediat este un termen foarte aspru. M-a lăsat să plec. Nu a fost vorba de supărare; era doar momentul să plec mai departe și Elisabeth a știut acest lucru. Ea a spus simplu: „E momentul să pleci. Îți dau trei zile."Am devenit stană de piatră.

„De ce? Ce am făcut?"

„Nu e vorba de ce ai făcut. Este vorba de ceea ce *nu* vei face dacă rămâi aici. Nu vei face tot ceea ce poți să faci. Nu poți să o faci, dacă rămâi în umbra mea. Pleacă. Acum. Înainte să fie prea târziu."

„Dar eu nu vreau să plec", am implorat eu.

„Te-ai jucat destul în curtea mea", a spus Elisabeth simplu. „O să-ți dau un mic impuls. Ca atunci când scoți o pasăre din cuib. E timpul să zbori." Și asta a fost tot. M-am mutat în San Diego și m-am întors în marketing și relații cu publicul în comerț, prin propria mea firmă, numită *Grupul.*

De fapt, nu era niciun grup, eram numai eu. Dar voiam ca totul să sune ca ceva cu greutate. În următoarele luni, am câștigat destul de mulți clienți, printre care un om care candida pentru Congres ca independent, al cărui nume nici

măcar nu apărea pe buletinul de vot. Ron Packard era fostul primar al orașului Carlsbad, California, și a fost primul om în acest secol care a câștigat un loc în Congres printr-un vot înscris – iar eu l-am ajutat să facă acest lucru.

Dar, odată cu victoria uluitoare a lui Packard, care a constituit excepția care confirmă regula, zilele mele în marketing și publicitate s-au cam dovedit încă o dată inutile. După ce am lucrat cu Elisabeth, era normal să nu mă mai satisfacă să ajut pe cineva să vândă locuri în hotel, sau mâncare la restaurant, sau să-și remodeleze casa. Iarăși simțeam că înnebunesc. Trebuia să găsesc un mod de a aduce un sens vieții mele. Mi-am dedicat toată energia în munca de voluntariat la biserica lui Terry. Am activat în biserică zile, seri și sfârșituri de săptămână, lăsând ca propria mea afacere (scuzați-mă, nu pot să nu o spun) să se ducă de râpă. Energia, entuziasmul și creativitatea mea mi-au adus rapid o ofertă de angajare permanentă ca director al departamentului în care lucram. Adică, relații cu publicul și marketing pentru biserică. Curând după ce am mers să lucrez acolo, Terry a renunțat la numele bisericii simțind, după cum mi-a spus ea, că asociațiile religioase formale erau adesea restrictive, îngrădeau și obstrucționau. Ea și-a format Cultul Terry Cole-Whittaker și slujbele ei de duminică au fost până la urmă televizate în orașe din țară, extinzându-și congregația la sute de mii de oameni.

Tot așa cum s-a întâmplat și cu Elisabeth, relația mea cu Terry mi-a oferit o învățătură de valoare excepțională. Am învățat multe, nu numai cum să mă ocup de oameni, inclusiv de cei care erau confruntați cu probleme emoționale și spirituale, dar și despre organizații non-profit și cum funcționează ele cel mai bine ca să vină în întâmpinarea nevoilor oamenilor și să trimită mesaje spirituale.

Pe vremea aceea nu știam cât de prețioasă se va dovedi această experiență – deși ar fi trebuit să bănuiesc că, încă o dată, viața mea mă pregătea pentru propriul meu viitor. Acum îmi dau seama că, pentru a-mi continua educația, am fost îndreptat spre oamenii potriviți, la momentul potrivit.

Ca și Elisabeth, Terry vorbea despre un Dumnezeu al dragostei necondiționate. Ea mai vorbea și despre puterea lui Dumnezeu, despre care spunea că se află în interiorul nostru al tuturor. Asta includea puterea de a ne crea propria realitate și de a hotărî propria noastră experiență.

După cum am spus în introducerile la toate volumele *Conversații cu Dumnezeu*, câteva dintre ideile din această trilogie sunt idei care mi-au mai fost expuse și înainte. Multe, inclusiv câteva dintre cele mai șocante, nu au fost. Ele sunt idei pe care nu le-am mai auzit niciodată înainte, nu le-am citit nicăieri, nu au fost discutate niciodată și nici măcar imaginate. Totuși, după cum a reieșit clar din *CCD*, întreaga mea viață a fost numai învățătură *și acest lucru este adevărat pentru noi toți*. Trebuie să fim atenți! Trebuie să ne ținem ochii și urechile larg deschise! Dumnezeu ne trimite mesaje tot timpul, poartă cu noi o conversație în fiecare moment al fiecărei zile! Mesajele lui Dumnezeu ne vin în diferite forme, din surse diferite, într-o abundență nesfârșită.

În viața mea, Larry LaRue a fost una dintre aceste surse. Jay Jackson a fost una dintre aceste surse. Joe Alton a fost una dintre aceste surse. Elisabeth Kübler-Ross a fost una dintre aceste surse. Și Terry Cole-Whittaker a fost una dintre aceste surse. Și mama mea a fost una dintre aceste surse, la fel a fost și tatăl meu. Fiecare m-a învățat lecții de viață și mi-a adus înțelepciuni legate de viață care mi-au servit până în ziua de astăzi.

Chiar după ce am „aruncat peste bord" toate chestiile pe care le-am căpătat de la ei – și din alte surse – care nu-mi serveau la nimic, care nu erau în rezonanță cu mine și care nu păreau a fi adevărul meu interior, tot a mai rămas o foarte mare parte din comoară.

Trebuie să fiu corect cu Terry, care sunt sigur că va vrea să fac această comunicare de dragul acurateței, și să subliniez că ea și-a închis biserica cu multă vreme în urmă. De atunci încoace, ea a pornit pe o cărare spirituală diferită, foarte depărtată de ideile tradiționale iudeo-creștine, dar, în același timp, îndepărtându-sè de cea mai mare parte

din propriul ei mesaj inițial. Prețuiesc această decizie a lui Terry, care a hotărât să facă din viața ei o căutare curajoasă și permanentă a unei realități spirituale cu care sufletul ei să rezoneze profund.

Aș dori ca toți oamenii să vrea să caute cu o asemenea fervoare Adevărul Divin. Aceasta este, mai presus de orice, învățătura pe care am primit-o de la Terry. Ea m-a învățat să caut cu hotărâre neabătută Adevărul Etern, indiferent de cât de tare mă deranjează, indiferent de cât de răsturnate îmi sunt vechile convingeri, indiferent de cât de mult ar putea să le răstoarne pe a altora. Sper că am rămas credincios acestei misiuni.

Așa este. Crede-Mă că ai rămas.

Am câteva întrebări legate de bucurie și veselie.

Dă-i drumul!

Ai zis că modul prin care tu poți să simți bucurie și veselie este să-l faci pe altul să se simtă bucuros și vesel.

E adevărat.

Și cum să mă simt eu bucuros și vesel, dacă nu e nimeni altcineva prin preajmă?

Chiar şi atunci când eşti singur, există întotdeauna un mod de a-ți aduce contribuția la Viață. Uneori, aceasta se întâmplă mai ales când eşti singur. De exemplu, tu scrii cel mai bine când eşti singur.

Bine, dar să presupunem că nu este vorba de un scriitor. Să presupunem că nu este vorba de un artist, de un poet, sau de un compozitor, sau de cineva care creează în solitudine. Să presupunem că este vorba de o persoană obișnuită, cu un serviciu obișnuit, un constructor sau poate un dentist și care, dintr-o dată, se trezește că este singur. Poate că e un preot pensionat care locuiește într-un azil de preoți și a cărui perioadă de a contribui la viețile altora pare a se fi terminat. Sau, practic, să zicem că e vorba despre

oricine care s-a pensionat. De foarte multe ori, pensionarea este un moment de depresie pentru oameni, deoarece simt că nu mai au nicio valoare, că nu mai sunt de folos și că sunt abandonați. Acest lucru îl simt nu numai oamenii ieșiți la pensie. Mai sunt și alții. Oameni care sunt bolnavi, care sunt închiși în casă, care pentru multe motive nu au – și nu pot avea – sentimentul că mai există viață dincolo de ei. Apoi există oameni obișnuiți, de zi cu zi, care se descurcă foarte bine când sunt activi și în mijlocul celorlalți, deoarece fac ceea ce spui tu – aduc bucurie altora. Dar, până și lor li se întâmplă să fie deprimați uneori, când sunt singuri, doar cu gândurile lor și fără nimeni altcineva în jur și fără posibilitatea clară de a aduce bucurie și veselie celorlalți.

Cred că ceea ce întreb eu acum este cum poți găsi bucurie și veselie înăuntrul tău? Nu cumva ideea de a-ți găsi bucuria prin a aduce bucurie celorlalți este un pic periculoasă? Nu cumva este o capcană? N-ar putea să ducă la crearea unor mici martiri – oameni care simt că singurul mod în care își merită fericirea este prin a-i face pe alții fericiți?

Toate astea sunt întrebări bune, observații şi întrebări bune.

Mulțumesc. Deci, care sunt răspunsurile?

În primul rând, hai să clarificăm lucrurile. Niciodată voi nu sunteți cu adevărat singuri. Eu sunt întotdeauna cu voi şi voi sunteți întotdeauna cu Mine. Asta în primul rând. De aici trebuie să începem, deoarece aceasta schimbă totul. Ar putea fi ceva îngrozitor să credeți că sunteți într-adevăr singuri. Numai gândul însuşi al unei singurătăți totale, fără nimic altceva în jur, ar putea fi înfiorător. Asta, deoarece însăşi natura sufletului este unitatea cu Unimea şi cu Tot Ceea Ce Este şi, dacă unei persoane i se pare că nu există nimic şi nimeni altcineva lângă ea, atunci acel individ s-ar putea simți chiar aşa - individualizat şi nu Una cu orice altceva. Iar acest lucru este îngrozitor, deoarece violentează cel mai profund simț al vostru, în privința lui Cine Sunteți. .

Este important să înțelegeți că, de fapt, nu sunteți niciodată singuri și că „singurătatea" este imposibilă.

S-ar putea ca oamenii care au fost prizonieri de război sau încarcerați în recluziune și care au suferit atacuri de nebunie, devenind prizonierii propriilor lor minți, să nu fie de acord cu Tine. Știu că folosesc exemple extreme, dar vreau să spun că există cazuri când „singurătatea" este *foarte* posibilă.

Îți poți crea *iluzia* de singurătate, dar trăirea unei experiențe legat de ceva, nu face ca acel ceva să fie o realitate.

Eu sunt întotdeauna cu voi, chiar dacă o știți sau nu.

Dar dacă noi nu știm acest lucru, atunci e ca și când Tu *nu ești* cu noi, pentru că, pentru noi, efectul este același.

Sunt de acord. Prin urmare, pentru a schimba efectul, trebuie să știți că *Eu sunt cu voi întotdeauna, până la sfârșitul veacurilor.*

Cum pot să știu treaba asta, dacă „nu o știu"? (Înțelegi întrebarea?)

Da. Iar răspunsul este că e posibil ca voi să știți și, în același timp, „să nu știți că știți".

Poți să explici mai detaliat, te rog?

Se pare că în viață există cei care nu știu și cei care nu știu că nu știu. Ei sunt ca niște copii. Educați-i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care nu știu și care știu că nu știu. Ei sunt dornici. Învățați-i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care nu știu, dar *care cred că știu*. Ei sunt periculoși. Evitați-i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care știu, dar care nu știu că știu. Ei sunt adormiți. Treziți-i.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care știu, dar care pretind că *nu* știu. Ei sunt actori. Bucurați-vă de ei.

Apoi, se pare că sunt dintre cei care ştiu şi care *ştiu că ştiu*. Nu-i urmați, pentru că, dacă ei ştiu că ştiu, nu vor ca voi să-i urmați. Dar ascultați cu multă atenție la ceea ce au ei să vă spună, pentru că vă vor reaminti ceea ce *voi* ştiți. Într-adevăr, de aceea v-au fost trimişi. De aceea i-ați chemat către voi.

Dar dacă o persoană ştie, de ce ar pretinde că nu ştie? Cine ar face aşa ceva?

Aproape toată lumea. La un moment dat, cam toată lumea.

Dar de ce?

Pentru că vouă tuturor vă place atât de mult teatrul, încât ați creat din iluziile voastre o lume întreagă, un regat în care voi să domniți şi ați devenit regele şi regina din piesă.

Dar de ce aş dori eu piesa de teatru, mai degrabă decât sfârşitul ei?

Deoarece numai în cadrul deliciilor piesei puteți voi să jucați, la cel mai înalt nivel şi cu cea mai mare intensitate, toate versiunile diferite ale lui Cine Sunteți şi puteți selecta Cine Alegeți Voi să Fiți. Pentru că este o chestie savuroasă!

Glumeşti. Nu există şi o cale mai uşoară?

Bineînțeles că există şi, în cele din urmă, o veți alege pe aceea, în momentul în care vă veți da seama că a juca teatru nu mai e necesar. Dar uneori veți continua să folosiți teatrul pentru a vă reaminti vouă înşivă şi pentru a-i învăța pe alții.

Toți cei care propovăduiesc Înțelepciunea fac acest lucru.

Despre ce ne amintesc şi ce ne învață ei?

Despre iluzie. Îşi reamintesc lor înşişi şi îi învață pe alții că toată viața este o iluzie, că ea are un scop şi că, odată ce-i cunoşti scopul, poți trăi în cadrul iluziei sau în afara ei, după cum vrei. Poți

alege să trăieşti experienţa iluziei şi să o faci reală sau poţi să alegi să trăieşti, în orice moment, experienţa Realităţii Supreme.

Cum pot eu trăi experienţa Realităţii Supreme, în orice moment?

Stai liniştit şi cunoaşte că Eu sunt Dumnezeu.

Exact asta vreau să spun, literalmente.

Stai liniştit.

În felul acesta vei cunoaşte că Eu sunt Dumnezeu şi că Eu sunt întotdeauna cu tine. În felul acesta vei şti că *tu* eşti Una cu Mine. În felul acesta Îl vei întâlni pe Creatorul care se află în interiorul tău. Dacă ai venit să Mă cunoşti, să ai încredere în Mine, să Mă iubeşti şi să Mă îmbrăţişezi - dacă ai făcut aceşti paşi pentru a avea o prietenie cu Dumnezeu - atunci nu te vei îndoi niciodată că Eu sunt cu tine întotdeauna, în toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.

Prin urmare, după cum am spus adineaori, îmbrăţişează-Mă. Petrece în fiecare zi câteva momente îmbrăţişând experienţa ta cu Mine. Fă-o acum, când nu eşti obligat să o faci, când circumstanţele din viaţa ta nu par a ţi-o cere. Acum, când se pare că nu ai nici măcar timp să o faci. Acum, când nu te simţi singur. Astfel încât, când *vei fi* „singur", vei şti că nu eşti.

Cultivă-ţi obiceiul de a te uni cu Mine o dată în fiecare zi, într-o legătură divină. Ţi-am dat deja îndrumări asupra unei căi prin care poţi să faci acest lucru. Există şi alte căi. Multe căi. Dumnezeu este fără limite şi tot aşa sunt căile de a ajunge la Dumnezeu.

Odată ce L-ai îmbrăţişat cu adevărat pe Dumnezeu, odată ce ai făcut această legătură divină, nu vei mai vrea niciodată să o pierzi, pentru că ea îţi va aduce cea mai mare bucurie pe care ai avut-o vreodată. Această bucurie este Ce Sunt Eu şi Ce Eşti Tu. Este Viaţa însăşi care se exprimă la cea mai înaltă vibraţie. Este *supraconştienţa*. La acest nivel de vibraţie apare creaţia.

Ai putea spune chiar că este *Vibraţia Creaţiei!*

Da, aşa este! Exact asta este!

Dar credeam că bucuria este ceva ce poți simți numai atunci când o dai. Cum poți să o simți, dacă ești singur doar cu tine însuți, conectat numai la Dumnezeul interior?

Numai? Ai spus „numai"?

Îți spun că tu te conectezi la *Tot Ceea Ce Există!*

Tu nu eşti „singur cu tine însuți" şi nu poți fi niciodată! Nu. E cu neputință! Şi când simți cu adevărat conectarea eternă cu Dumnezeul din lăuntrul tău, atunci *dai* în afară bucurie. Mi-o dai Mie! Pentru că bucuria Mea este de a fi Una cu tine şi *cea mai mare* bucurie a Mea este ca tu să ştii acest lucru.*

Prin urmare, eu îți produc ție bucurie, atunci când Te las să-mi produci mie bucurie?

A existat oare vreodată o descriere mai perfectă a dragostei?

Nu.

Şi oare dragostea nu este ceea ce este Dumnezeu - ceea ce Suntem Noi?

Da.

Bine. Foarte bine. Acum le aduni pe toate la un loc. Acum înțelegi. Te pregăteşti din nou, aşa cum ai făcut în cea mai mare parte din viața ta. Eşti un mesager. Tu şi mulți alții ca tine, care au ajuns la acelaşi nivel de înțelegere la care ai ajuns tu - unii prin acest dialog, alții pe căi ale lor proprii, toți îndreptându-se spre acelaşi scop: să nu mai fie un căutător de Lumină, ci să fie *cel care aduce* Lumina.

În curând veți vorbi cu toții cu un Singur Glas.

În realitate, rolul de mesager este dat fiecăruia. Cu toții trimiteți mesaje către lume, referitoare atât la viață şi cum este ea, cât şi la Dumnezeu. Ce mesaj ai trimis tu? Ce masaj alegi acum să trimiți?

Este oare momentul să apară o Nouă Evanghelie?

* Compară Ioan XV, 11 Noul Testament

Da. Da, este. Dar uneori mă simt atât de singur. Chiar dacă accept adevărul că nu sunt cu adevărat niciodată singur, mă întreb cu ce schimbă asta lucrurile, atunci când *mă simt* singur? Dacă mă simt cu totul singur şi nu am un sentiment de foarte mare bucurie, atunci ce să fac?

Ceea ce poţi să faci când *îţi imaginezi* că eşti singur este să vii la Mine.

Vino la Mine în adâncul sufletului tău. Vorbeşte-Mi din inimă. Stai împreună cu Mine în mintea ta. Voi fi cu tine şi tu vei şti asta.

Dacă ai stat în contact zilnic cu Mine, atunci îţi va fi mai uşor. Dar chiar dacă nu ai stat, Eu nu am să te dezamăgesc şi voi fi cu tine în clipa în care Mă chemi. Pentru că aceasta este promisiunea Mea: Chiar înainte ca tu să-Mi rosteşti numele, Eu voi fi acolo.

Asta, deoarece Eu sunt întotdeauna acolo, iar însăşi hotărârea ta de a-Mi rosti numele îţi înalţă conştienţa despre Mine. Iar odată ce eşti conştient de existenţa Mea, tristeţea te va părăsi. Deoarece tristeţea şi Dumnezeu nu pot exista în acelaşi loc, întrucât Dumnezeu este Energia Vieţii la cel mai înalt nivel la care poate ea exista, în timp ce tristeţea este Energia Vieţii la cel mai jos nivel.

De aceea, când Eu vin la tine, *nu Mă respinge*!

Extraordinar! E uluitor! Iarăşi reuşeşti să spui lucrurile într-un mod atât de uluitor, încât să le putem înţelege cu toţii. Dar nu cred că oamenii fac asta. Nu cred că oamenii Te resping cu adevărat.

De fiecare dată când ai o intuiţie într-o anumită privinţă şi o ignori, Mă respingi. De fiecare dată când primeşti o ofertă de a pune capăt unei stări proaste sau unui conflict şi o ignori, Mă respingi. De fiecare dată când nu îi zâmbeşti la rândul tău unui străin: când nu te plimbi pe sub un cer înstelat şi nu te uiţi în sus, uluit de minunăţia lui; când treci pe lângă un strat de flori, fără să te minunezi de frumuseţea lui, Mă respingi.

De fiecare dată când Îmi auzi vocea sau simți prezența unei persoane iubite care a plecat dincolo și spui că e doar în imaginația ta, Mă respingi. De fiecare dată când simți dragoste pentru altul în sufletul tău, sau simți un cântec în inimă, sau ai o viziune măreață în minte și nu faci absolut nimic, Mă respingi.

De fiecare dată când citești exact cartea care trebuie, sau asculți exact predica de care aveai nevoie, sau te uiți la un film, sau dai exact peste prietenul pe care-l doreai în momentul cel mai potrivit din viața ta și scrii despre ele că ar fi coincidențe sau întâmplări fericite, dar accidentale sau „noroc", Mă respingi.

Adevăr îți spun Eu ție: Înainte chiar să cânte cocoșul de trei ori, unii dintre voi se vor lepăda de Mine.*

* Compară Matei XXVI, 34 Noul Testament

Eu nu! Eu nu mă voi lepăda niciodată de Tine iarăși. Și nu Te voi respinge niciodată când Mă vei invita să trăiesc experiența comuniunii mele cu Tine.

Această invitație este continuă și veșnică și din ce în ce mai mulți oameni simt pe deplin forța acestei Energii a Vieții și nu o resping. Tu lași forța să fie cu tine! Și asta-i bine. E foarte bine. Pentru că, atunci când vei intra în mileniul următor, vei planta semințele celei mai mari evoluții pe care a văzut-o lumea vreodată.

Ați evoluat în materie de știință și tehnologie, iar acum veți evolua în cadrul *conștienței* voastre. Iar aceasta va fi cea mai măreață evoluție dintre toate, făcând ca, prin comparație, toate celelalte progrese să pară nesemnificative.

Secolul al 21-lea va fi epoca trezirii, a întâlnirii Creatorului din Interior. Multe ființe vor trăi experiența Unimii cu Dumnezeu și cu tot ce înseamnă viață. Acesta va fi începutul epocii de aur a Noii Omeniri, despre care s-a mai scris; timpul omului universal care a fost descris în mod atât de elocvent de către aceia dintre voi care au avut viziuni profunde.

Există mulți astfel de oameni în lume acum - învățători și mesageri, Maeștri și vizionari - care plasează această viziune în fața omenirii și oferă instrumentele cu care ea să fie creată. Acești mesageri și vizionari sunt vestitorii unei Noi Epoci.

Poți să alegi să fii unul dintre ei. Tu, cel căruia îi este trimis acum acest mesaj. Tu, cel care-l citești chiar acum.

Mulți sunt chemați, dar puțini se aleg pe ei înșiși. Care este alegerea ta? Vom vorbi noi împreună, cu un Singur Glas?

Pentru *a spune* același lucru, trebuie cu toții *să știm* același lucru. Dar tocmai ai spus că sunt dintre aceia care *nu știu*. Mi-e cam neclar.

Eu nu am spus că există dintre aceia care nu știu. Am spus că *par a fi* dintre aceia care nu știu. Dar nu judeca după aparențe.

Voi cu toții știți totul. Nimeni nu este trimis în această viață fără să știe. Asta, deoarece voi *știți*. Cunoașterea reprezintă Ce Sunteți Voi. Dar ați uitat Cine și Ce Sunteți, doar pentru ca să-l puteți crea din nou. Acesta este procesul de re-creare despre care am vorbit de mai multe ori.

Primul volum din trilogia *Conversații cu Dumnezeu* explică acest lucru în detalii minunate, după cum știți. Așa că *doar se pare* că „nu știți". În termeni de o acuratețe perfectă, ar trebui să spunem că „nu vă amintiți".

Sunt cei ce nu-și amintesc și nu-și amintesc că nu-și amintesc.
Sunt cei ce nu-și amintesc, dar își amintesc că nu-și amintesc.
Sunt cei care nu-și amintesc, dar cred că și-au amintit.
Sunt cei ce își amintesc, dar nu-și amintesc că și-au amintit.
Sunt cei care își amintesc, dar pretind că nu și-au amintit.
Și sunt cei care își amintesc și își amintesc că și-au amintit.

Cei care și-au *Re-Amintit*, au devenit, Încă O Dată, Membre, mădulare, ale Trupului lui Dumnezeu.

CINCISPREZECE

Doresc să-mi re-amintesc pe deplin.

Doresc să fiu reunit cu Dumnezeu. Nu după asta jinduieşte fiecare suflet uman?

Da. Unii nu o ştiu, unii „nu-şi amintesc că-şi amintesc", dar au, cu toate acestea, un dor năprasnic în inimă. Unii nici măcar nu cred în existenţa lui Dumnezeu, dar dorul din străfundurile lor nu dispare. Ei cred că este un dor după altceva, dar, în cele din urmă, descoperă că este un dor să se întoarcă acasă, să devină încă o dată Membre ale Trupului lui Dumnezeu.

Cei care nu cred, vor descoperi acest lucru atunci când îşi vor da seama că nimic altceva din ceea ce achiziţionează nu le poate satisface dorul cel mai profund din ei. Nici măcar dragostea celuilalt.

Tot ce înseamnă dragoste Pământeană este temporară şi de scurtă durată. Chiar şi dragostea de o viaţă, un parteneriat care durează jumătate de secol sau chiar mai mult, este de scurtă durată, în comparaţie cu viaţa sufletului care este fără de sfârşit. Şi acest lucru îl va conştientiza sufletul dacă nu înainte, atunci în momentul a ceea ce voi numiţi moarte. Pentru că, în acel moment, sufletul va şti că nu există moarte; că viaţa este veşnică şi că voi aţi fost întotdeauna, sunteţi acum şi veţi fi întotdeauna o lume fără de sfârşit.

Când sufletul înţelege acest lucru, el înţelege, de asemenea, natura temporară a ceea ce se consideră a fi o dragoste permanentă. Şi apoi, în următoarea sa călătorie în viaţa fizică, el va înţelege mai profund, îşi va aminti mai uşor şi va şti că tot ceea ce iubeşte cineva în viaţa fizică este de scurtă durată, trecător.

Într-un anumit fel, toate astea par cam dezolante. Parcă îmi iau bucuria dragostei. Cum pot să iubesc pe cineva sau ceva pe deplin, dacă știu că este atât de temporar, atât de ... fără sens pe scara generală a lucrurilor?

Nu am spus că ar fi fără sens. Nimic din ceea ce este legat de dragoste nu este fără sens. Dragostea *este* sensul vieții însăşi. Viața este dragoste - exprimată. Aceasta *este* viața. De aceea, fiecare gest de dragoste este viață exprimată la cel mai înalt nivel. Faptul că ceva, o anumită experiență este temporară sau relativ scurtă, nu o face să fie fără sens. Într-adevăr, e posibil chiar să-i dea mai mult sens. Lasă-Mă să-ți explic ceva mai mult despre dragoste şi vei înțelege mai bine.

Experiențele dragostei sunt temporare, dar dragostea însăşi este eternă. Aceste experiențe sunt doar expresii de aici şi de acum ale dragostei care este pretutindeni şi întotdeauna.

Asta nu mă face cu nimic mai vesel.

Ia să vedem dacă putem aduce înapoi în toată povestea asta, ideea de bucurie. Există cineva anumit pe care-l iubeşti chiar acum?

Da. Mulți oameni.

Şi cineva anumit cu care eşti partener?

Da. Nancy, după cum știi.

Da, ştiu chestia asta, dar te conduc pas cu pas, aşa că intră în dialog cu Mine.

Bine.

Cu Nancy pentru care simți o mare dragoste, ai relații sexuale?

Mai întrebi?!

Iar aceste experiențe sunt continui, constante şi fără de sfârşit?

Aș vrea eu!

Nu, nu cred că ai vrea cu adevărat. Nu cred că ai vrea, dacă te-ai gândi mai bine. Deci, acceptăm că aceste experienţe sunt temporare, e corect?

Da. Periodice şi temporare.

Şi de scurtă durată?

Depinde de cât sunt de lungi!

Ce-ai spus?

Am glumit. O mică glumă. Da. Vorbind în termeni relativi, experienţele sunt de scurtă durată.

Şi asta le face să aibă mai puţin sens pentru tine?

Nu.

Le face să îţi ofere mai puţină bucurie?

Nu.

Deci, tu spui că dragostea ta pentru Nancy este veşnică, dar exprimarea dragostei tale pentru ea în acest mod este periodică, temporară şi de scurtă durată, e corect?

Văd încotro te îndrepţi.

Bine. Atunci întrebarea este: încotro te îndrepţi *tu*?

Te îndrepţi spre un loc unde nu poţi, ca fiinţă eternă, să te bucuri sau să găseşti sens în modul tău de a exprima dragostea, doar pentru că aceste experienţe sunt ele însele temporare? Sau te îndrepţi spre un loc de înţelegere mai extinsă, care-ţi permite să iubeşti pe deplin ceea ce iubeşti, când iubeşti, chiar dacă ştii că experienţa dragostei trăită în acea formă anumită este temporară?

Dacă te îndrepţi în a doua direcţie, atunci mergi înspre starea de maestru, pentru că Maeştrii ştiu că aceasta *este dragostea deplină de viaţă şi de tot ceea ce viaţa oferă în fiecare moment, adică exprimarea stării de Dumnezeire.*

Aceasta este a Doua Atitudine a lui Dumnezeu. El este totul numai iubire.

Da, știu despre aceasta a Doua Atitudine și despre modul în care-mi pot schimba viața. Nu trebuie să-mi dai explicații despre ea. Înțeleg ce înseamnă a fi totul numai iubire.

Înțelegi?

Da, cred că da.

Înțelegi ce însemnă să fii totul numai iubire?

Da. Înseamnă să iubești pe toată lumea, fără nicio condiție și fără limite.

Ce înseamnă asta? Cum funcționează?

Încerc să-mi dau seama. E o căutare de zi cu zi. E o descoperire de clipă de clipă.

Mai bine ai face-o să fie o creație de clipă de clipă. Viața nu este un proces de descoperire; ea este un proces de creație.

Și atunci, cum creez eu clipă de clipă experiența dragostei necondiționate și nelimitate?

Dacă nu ai răspuns la această întrebare, atunci nu poți să spui că înțelegi ce înseamnă a fi totul numai dragoste. Înțelegi ce vor să spună cuvintele, dar nu ştii ce înseamnă ele. Din punct de vedere practic, ele nu au niciun înțeles. Aceasta este în ziua de astăzi problema legată de cuvântul „dragoste".

Și de expresia „te iubesc".

Da, şi de expresia „te iubesc". Oamenii o rostesc, dar mulți nu înțeleg ce înseamnă - ce înseamnă *cu adevărat* - să-l iubeşti pe celălalt. Ei înțeleg ce înseamnă *să aibă nevoie* de celălalt, *să vrea* ceva de la celălalt şi chiar să fie gata să dea ceva în schimbul a ceea ce au nevoie şi vor, dar nu înțeleg ce înseamnă adevărata dragoste. a iubi cu adevărat.

Pentru mulți oameni, cuvântul „dragoste" și expresia „te iubesc" reprezintă o adevărară problemă, o adevărată provocare.

Inclusiv pentru mine, bineînțeles. Viața mea a fost un dezastru, când a fost vorba de dragoste. Nu am înțeles ce înseamnă să iubești pe deplin și cred că nu înțeleg nici acum. Eu pot rosti cuvintele, dar nu par a fi în stare să le trăiesc. Poate oare cineva să iubească pe deplin fără condiții și nelimitat? Pot face ființele umane așa ceva?

Unele pot și au și făcut-o.
Aceste ființe sunt numite Maeștri.

Deci eu nu sunt Maestru – dacă mi se aplică această unitate de măsură sau oricare alta.

Tu *ești* Maestru! Cu toții sunteți! Pur și simplu, nu trăiți aceasta ca experiență. Tu ești pornit bine pe drumul de a trăi experiența stării de maestru, fiul Meu.

Aș dori să te pot crede.

Și eu.

Până de curând, nu am înțeles absolut nimic despre ce înseamnă dragoste. Credeam că știu totul. Dar nu știam nimic, iar viața mea a demonstrat acest lucru. Iar acum, Tu îmi dovedești aici că încă tot nu înțeleg cu adevărat. Vreau să spun că la *vorbit* mă pricep, dar practica mă omoară.

În povestirea de față, eu nu am intrat în detalii în privința relațiilor mele mai importante și a căsătoriilor mele, deoarece am vrut să respect intimitatea acelor persoane a căror viață am atins-o într-un mod dureros. Mi-am limitat „povestea" la peregrinările mele personale. Dar pot să spun că, în sens general, în cadrul relațiilor mele de dragoste am făcut tot ceea ce se numește a-i face rău unei persoane (cu excepția agresiunii fizice). Am făcut cam toate greșelile ce pot fi făcute. Am făcut toate gesturile de egoism, de lipsă de sensibilitate și de nepăsare pe care le-aș fi putut face.

Prima dată m-am căsătorit când aveam 21 de ani. Bineînțeles că pe vremea aceea credeam că sunt adult și că înțeleg tot ceea ce era de înțeles în privința dragostei. N-am înțeles nimic. Știam foarte multe lucruri despre egoism, dar nu știam nimic despre dragoste.

Femeia care a fost atât de nenorocoasă încât să se căsătorească cu mine a crezut că ia un tip atent, sensibil și sigur pe el. Și tot ceea ce a căpătat a fost un bărbat dominator, egoist și egocentrist care, ca și tatăl lui, considera că el era „șeful" și care își căpăta importanță făcându-i pe ceilalți să pară foarte nesemnificativi.

Imediat după ce ne-am căsătorit, ne-am mutat în sud, unde am stat puțin și apoi ne-am întors înapoi la Annapolis. M-am implicat profund în viața culturală a orașului, cu trupa The Colonial Players și am ajutat la prima montare de la Teatrul de Vară din Annapolis. Am fost unul dintre membrii fondatori ai sălii Maryland pentru Arte Creative și am făcut parte din micul grup care a conceput și coordonat primul Festival de Arte Frumoase din Annapolis.

Prins între serviciu și celelalte „obligații", stăteam departe de soție și de copii trei sau patru nopți pe săptămână, cât și majoritatea weekend-urilor de peste an. În lumea mea, „a iubi" însemna „a susține material" și a fi gata să fac orice e nevoie pentru asta. Întotdeauna am făcut tot ce se putea și nu a trebuit să mă lămurească nimeni niciodată care-mi sunt responsabilitățile. Dar eu credeam că ele încep și se termină cu portofelul – pentru că acolo începeau și se terminau pentru tata.

Doar mai târziu, când m-am maturizat, am fost capabil să admit și să recunosc că tata a fost mult mai implicat în viața mea decât am vrut să accept – îmi făcea pijamale (era incredibil de îndemânatic la cusut), cocea plăcinte cu mere (cele mai bune din lume), mă ducea în tabere (a devenit șef de grup când am intrat în rândurile cercetașilor), mă lua în excursii de pescuit în Canada și în expediții în Washington, D.C. și în altă parte, învățându-mă să fotografiez și să bat la mașină, iar lista nu se termină aici.

Ceea ce mi-a lipsit din partea tatălui meu a fost o manifestare verbală sau fizică de dragoste. El nu spunea niciodată „te iubesc", iar despre contact fizic nici nu era vorba, cu excepția Crăciunului și a zilelor de naștere, când mama ne învăța să mergem să-l îmbrățișăm pe tata după ce primeam cadourile, care erau întotdeauna minunate. O făceam cât de repede puteam. Era o Apropiere Superficială.

Pentru mine, tata era sursa de autoritate în casă. Mama era sursa de dragoste. Hotărârile și deciziile tatii, manifestările lui de forță erau adesea arbitrare și făcute cu mână forte, iar mama era vocea compasiunii și răbdării și blândeții. Noi mergeam la ea cu rugăminți să ne ajute să ocolim regulile și restricțiile impuse de tata, sau să-l facă să se răzgândească. Adesea o și făcea. Împreună jucau foarte bine jocul de-a Polițistul bun/Polițistul rău.

Îmi închipui că acesta e un model tipic de atitudine a părinților din anii '40 și '50 și, în anii '60, eu am adoptat, pur și simplu, acest model – cu anumite modificări. Mi-am impus să le spun permanent copiilor mei că-i iubesc și să-i îmbrățișez și să-i sărut foarte mult, ori de câte ori eram cu ei. Numai că nu eram cu ei foarte mult.

În cadrul modelului care mi s-a dat, era treaba femeii „să stea cu copiii", în timp ce bărbatul ieșea afară, în lume, și „făcea diverse treburi". Una dintre aceste treburi pe care ajunsesem „să le fac" a fost să mă încurc cu alte femei și, în cele din urmă, să am o legătură permanentă. Asta a dus la sfârșitul primei mele căsătorii și s-a transformat într-a doua.

N-am fost niciodată mândru de modul în care m-am comportat, iar sentimentul meu profund de vinovăție a crescut, odată cu trecerea anilor. Mi-am cerut de multe ori scuze de la prima mea soție și, deoarece ea este și a fost întotdeauna o persoană deosebită, ne-am păstrat prietenia timp de mai mulți ani. Dar știu că am rănit-o profund și aș dori să existe o modalitate prin care o persoană să poată să se întoarcă și să repare ce a făcut sau să facă din nou sau, cel puțin, *să facă altfel* ceea ce a făcut deja.

A doua mea căsătorie a eșuat și a dus la a treia, care a eșuat și ea. Se părea că nu știam cum să păstrez o relație și motivul era că nu știam cum *să dau*. Aveam o părere extraordinar de egoistă și de lipsită de maturitate (pe care cred că nu o conștientizam) cum că relațiile existau ca să-mi producă mie plăcere și bunăstare, iar provocarea era să le fac să meargă, dând cât mai puțin din mine cu putință.

Adevărul este că eu îmi imaginam că o relație romantică trebuie să arate cam așa: o interacțiune care îmi cerea să dau părți și bucățele din mine, până când eu dispăream complet. Nu doream așa ceva, dar în același timp, nu știam cum puteam să fiu fericit fără să am alături o persoană „care conta pentru mine". Așa că, întotdeauna se punea problema cât de mult voiam să „vând" din mine însumi, ca să am în viața mea siguranța unei surse permanente de dragoste, companie și afecțiune (citește sex). După cum ziceam, nu sunt foarte mândru de toate astea. Încerc să fiu foarte sincer. Prietena mea, Rev. Mary Manin Morrissey, fondatoarea Centrului de Evoluție și Îmbogățire Spirituală din Wilsonville, Oregon îmi spune Masculul în Recuperare.

La sfârșitul celei de a treia căsnicii, m-am gândit că eram gata să renunț, dar, de fapt, a mai trebuit să trec prin așa ceva *de încă două ori*, înainte de a fi în stare să construiesc o relație pe termen lung și care să funcționeze. În acest timp, am devenit tatăl a încă șapte copii – dintre care patru sunt făcuți cu o femeie cu care am avut o relație pe termen lung, fără să mă căsătoresc cu ea. Ar fi extrem de generos din partea cuiva, dacă ar spune că m-am purtat irresponsabil, dar, de fiecare dată, am crezut cu mândrie că: a) aceasta era, în sfârșit, relația care va dura și: b) am făcut tot ceea ce se putea ca să o fac să meargă. Dată fiind înțelegerea mea total greșită a ceea ce înseamnă dragoste, acum îmi dau seama cât de goale erau acele cuvinte.

Aș dori să pot spune că asemenea comportamente s-au limitat numai la acele relații de parteneriat, dar asta ar însemna să spun lucrurile numai pe jumătate. Pe tot parcursul acestor relații, cât și între ele, am avut legături cu multe

alte femei, comportându-mă cu același egoism și aceeași lipsă de maturitate.

Acum îmi dau seama pe deplin că nu există nici victime, nici tâlhoși în această privință și că toate experiențele de viață sunt create împreună – dar recunosc rolul imens pe care eu l-am jucat în aceste scenarii. Acum văd tiparele pe care m-am străduit să le distrug timp de treizeci de ani, iar acelea sunt realități urâte, pe care nu sunt dornic să încerc să le acopăr cu aforisme filozofice.

Prin urmare, nu este surprinzător faptul că, la aproape cincizeci de ani, m-am trezit singur. Și, după cum am mai spus, nici cariera și nici sănătate mea nu erau într-o formă mai bună decât viața mea amoroasă. Imaginați-vă disperarea cu care vedeam cum se apropie ziua în care împlineam cincizeci de ani. Așa au stat lucrurile în acea noapte de mijloc de februarie 1992, când m-am trezit cuprins de o disperare totală și i-am scris o scrisoare furioasă lui Dumnezeu.

Nu pot să spun cât de mult a însemnat pentru mine faptul că Dumnezeu mi-a răspuns.

A însemnat foarte mult şi pentru Mine.

Dar adesea mă minunez de ce mi s-a întâmplat mie așa ceva. Nu sunt vrednic.

Oricine e vrednic să poarte o conversație cu Dumnezeu! Tocmai asta e ideea! Dar eu nu puteam să o scot în evidență, în cazul în care „o predicam celor puri".

Bine, dar de ce eu. Mai sunt și alți oameni care au dus o viață nu prea perfectă. De ce m-ai ales pe mine? Asta-i întrebarea pe care o pun atât de mulți oameni „De ce tu, Neale, și nu eu?"

Şi ce le spui?

Le spun că Dumnezeu vorbește cu toată lumea, tot timpul. Întrebarea nu este „Cui îi vorbește Dumnezeu?", întrebarea este „Cine ascultă?"

Excelent. Este un răspuns excelent.

Așa ar și trebui să fie. Tu mi l-ai dat. Dar acum trebuie să Te rog să-mi răspunzi la întrebarea mea anterioară. Cum pot eu să creez, clipă de clipă, experiența dragostei necondiționate și nelimitate? Cum pot eu să adopt atitudinea Dumnezeiască de a fi totul numai dragoste?

A fi totul numai dragoste înseamnă a fi complet natural. A iubi este un lucru pe care-l faci în mod natural; el nu este normal, este natural.

Explică-mi din nou diferența.

„Normal" este un cuvânt folosit pentru a arăta ceea ce este obișnuit, loc comun, constant. Cuvântul „natural" este folosit pentru a arăta natura de bază a unui lucru. Natura ta de bază ca ființă umană este să fii iubitor, să iubești pe oricine și orice, deși nu este *normal* să o faci.

De ce nu?

Pentru că ați fost învățați să acționați *împotriva naturii voastre de bază* - să nu fiți naturali - în modul în care vă mișcați prin lume.

Și de ce am fost învățați *așa*? De ce se întâmplă asta?

Deoarece voi ați crezut că Sinele vostru natural este rău și este ceva ce trebuie îmblânzit, ținut în frâu, supus. Așa că, ați cerut neamului vostru să expună și să adere la comportamente „normale", care nu sunt naturale. A fi „natural" însemnă a fi păcătos, îngăduitor, poate chiar periculos de rău. Era considerat un păcat până și a permite să fiți văzuți în starea voastră „naturală".

Acest lucru este adevărat până în ziua de astăzi. Anumite reviste încă sunt considerate a fi „murdare". A face plajă în pielea goală este etichetat de către mulți ca fiind o deviere. În general, trebuie evitate trupurile goale, iar oa-

menii care stau goi la ei acasă, sau în curtea lor din spate, sau în piscină sunt adesea numiți „perverși".

Iar asta se extinde mult dincolo de expunerea „părților intime". În unele civilizații, noi nu le permitem femeilor nici măcar să-și arate *fața*, sau încheieturile mâini, sau gleznele.

Acest lucru este, desigur, ușor de înțeles. Dacă ai văzut vreodată niște glezne cu adevărat atrăgătoare, poți să înțelegi de ce unii oameni cred că ele trebuie să fie ascunse de ochii lumii. Ele pot fi provocatoare și pot chiar să facă pe cineva să se gândească la S –E –X.

Bine, glumesc. Dar lucrurile stau chiar atât de teribil în unele case și în unele civilizații.

Şi acesta nu este singurul aspect natural al ființei voastre pe care mulți dintre voi l-ați descurajat. I-ați descurajat pe alții *să spună adevărul*, chiar dacă pentru voi, a face aceasta, este un lucru absolut natural. Ați descurajat oamenii să aibă încredere totală în univers, deşi e foarte natural să aveți. Ați descurajat cântecul şi dansul şi bucuria şi preaslăvirea, deşi fiecare os din trupul vostru doreşte să explodeze de bucuria minunii pure care este Cine Sunteți!

Ați făcut toate aceste lucruri, deoarece vă este teamă că, dacă „cedați" tendințelor naturale, vi se va face un rău, iar dacă cedați plăcerilor naturale veți face rău – atât vouă cât şi celorlalți. Aveți în voi această teamă, deoarece păstrați un Gând care Sponsorizează în privința neamului omenesc care spune că neamul vostru este esențialmente rău. Vă imaginați că „v-ați născut în păcat" şi că răul este în însăşi natura voastră.

Acesta este cea mai importantă decizie pe care ați luat-o în ceea ce vă priveşte şi, întrucât voi vă creați propria voastră realitate, este o decizie pe care ați implementat-o. Întrucât nu ați vrut să greşiți, ați luat măsuri extreme ca să faceți totul bine. Viața v-a *arătat* că aveți dreptate şi, astfel, le-ați adoptat ca pe bazele culturii voastre. Aşa *trebuie* să fie, ziceți voi şi, zicând-o în continuare, ați făcut să fie aşa.

Dar dacă nu vă schimbați fundamental cultura, dacă nu vă schimbați ideile legate de Cine Sunteți și *cum* sunteți ca neam, ca specie, nu puteți fi niciodată pe deplin iubitori, deoarece nu puteți nici măcar să vă iubiți pe deplin pe voi înșivă.

Acesta este primul pas în a fi cu totul iubitori. Trebuie să vă iubiți pe deplin Sinele - și nu puteți face acest lucru, atâta timp cât credeți că v-ați născut în păcat și că sunteți răi din pornire.

Întrebarea - care e natura de bază a omului? - este cea mai importantă întrebare plasată acum în fața neamului omenesc. Dacă voi credeți că oamenii sunt prin natura lor răi și nedemni de încredere, veți crea o societate care sprijină acest punct de vedere, apoi dă legi, aprobă regulamente, adoptă reguli și impune constrângeri care sunt justificate de către el. Dacă voi credeți că oamenii sunt prin natura lor buni și demni de încredere, veți crea o societate complet diferită, în care legile, regulile, regulamentele și restricțiile sunt rareori necesare.

Prima societate *va limita* libertatea, a doua *va da* libertate.

Dumnezeu este cu totul iubitor, deoarece Dumnezeu este cu totul liber. A fi cu totul liber înseamnă a fi cu totul bucuros și vesel, deoarece libertatea totală creează loc pentru fiecare experiență de bucurie. Libertatea este natura de bază a lui Dumnezeu. Ea este, de asemenea, natura de bază a sufletului omenesc. În aceeași măsură în care nu sunteți cu totul liberi, nu sunteți cu totul bucuroși și veseli - și în aceeași măsură nu sunteți cu totul iubitori.

Am mai discutat treaba asta și înainte, așa că înțeleg că este foarte importantă. Spui că, a fi cu totul iubitor, înseamnă a fi pe deplin liber.

Da, și a permite altora să fie pe deplin liberi.

Vrei să spui că toată lumea ar trebui să facă ce vrea?

Asta vreau să spun. Da, în măsura în care este omenește posibil să permiteți așa ceva. Asta vreau să spun.

Aşa iubeşte Dumnezeu.

Dumnezeu permite.

Eu le permit tuturor să facă orice vor.

Fără consecinţe? Fără pedeapsă?

Acestea două nu sunt unul şi acelaşi lucru.

După cum ţi-am spus în mod repetat, în Împărăţia Mea nu există ceva ce se numeşte pedeapsă. Pe de altă parte, există ceva ce se numeşte consecinţă.

Consecinţa este un rezultat natural, pedeapsa este unul normal. În societatea voastră este normal să pedepsiţi. În societatea voastră este anormal să permiteţi, pur şi simplu, ca o consecinţă să apară, să se reveleze.

Pedepsele sunt modul vostru de a anunţa că sunteţi prea neîndrăbdători ca să aşteptaţi un rezultat natural.

Vrei să spui că nimeni nu ar trebui să fie pedepsit pentru nimic?

Acesta este un lucru pe care voi trebuie să-l decideţi. Într-adevăr, îl decideţi în fiecare zi. Pe măsură ce continuaţi să aplicaţi propriile voastre alegeri în această privinţă, e posibil să consideraţi că e benefic să vă gândiţi ce metodă poate fi mai eficientă pentru a face ca societatea voastră sau cineva din interiorul ei să-şi schimbe comportamentul. Acesta este, la urma urmei, motivul pentru care le impuneţi pedepse. A pedepsi cu scopul de a da fiecăruia ceea ce merită - pentru „a fi chit" - nu va crea genul de societate pe care spuneţi că vreţi să o creaţi.

Societăţile foarte evoluate au observat că din pedepse se învaţă foarte puţin. Ele au ajuns la concluzia că cel mai bun profesor îl reprezintă consecinţele. Toate fiinţele conştiente cunosc diferenţa dintre pedepse şi consecinţe.

Pedepsele sunt rezultate create artificial. Consecinţele sunt rezultate care apar în mod natural.

Pedepsele sunt impuse din afară de către cineva care are un sistem de valori diferit de cel al persoanei pedepsite. Consecințele sunt trăite ca experiență în interior, de către Sine.

Pedepsele sunt deciziile altcuiva că cineva a greşit. Consecințele sunt experiențele personale proprii că ceva nu merge bine.

Mai exact, că nu produce rezultatul dorit.

Cu alte cuvinte, din pedepse noi nu învățăm repede, deoarece le vedem ca fiind ceva pe care altcineva ni le impune. Învățăm mult mai bine din consecințe, deoarece le vedem ca pe ceva ce *ne facem noi, nouă înșine.*

Exact aşa e. Ai spus foarte bine.

Dar o pedeapsă nu poate fi considerată o consecință? Nu asta e ideea?

Pedepsele sunt rezultate create artificial, nu urmări care apar în mod natural. Încercarea de a transforma o pedeapsă în consecință, doar numind-o astfel - nu o face să fie aşa. Doar ființele cele mai lipsite de maturitate pot fi prostite de astfel de scorneli verbale - şi nici ele pentru mult timp.

Aceasta nu i-a oprit pe mulți dintre voi, cei care ați funcționat ca părinți, să folosiți astfel de născociri. Şi cea mai mare pedeapsă pe care ați creat-o este să nu vă arătați dragostea. Le-ați arătat progeniturilor voastre că, dacă ei se comportă într-un numit fel, nu puteți să le mai dați dragostea voastră. Prin oferirea şi retragerea dragostei voastre v-ați gândit voi să reglementați şi să modificați, să controlați şi să creați comportamentul copiilor voştri.

Acesta este un lucru pe care Dumnezeu nu l-ar face niciodată.

Dar voi le-ați spus copiilor voştri că şi Eu procedez aşa - fără îndoială, pentru a vă justifica propriile voastre acțiuni. Dar adevăr vă spun Eu vouă: Dragostea adevărată nu se retrage niciodată. Asta înseamnă a iubi pe deplin. Înseamnă că dragostea voastră este atât de deplină, încât poate să accepte cel mai rău comportament. În-

seamnă mult mai mult decât atât. Înseamnă că niciun comportament nu este nici măcar *numit* „rău".

Erich Segal* a avut dreptate. Dragostea înseamnă să nu trebuiască niciodată să spui „îmi pare rău".

Este exact aşa. Dar este un principiu foarte înalt, care nu e pus în practică de către foarte multe fiinţe umane.

Majoritatea fiinţelor umane nu-şi pot nici măcar imagina că el ar putea fi pus în practică de către Dumnezeu.

Şi ele au dreptate. Eu nu-l pun în practică.

Ce-ai spus?

Eu *sunt* acest principiu. Nu e nevoie să pui în practică ceea ce eşti. Pur şi simplu, *eşti*.

Eu sunt dragostea care nu cunoaşte niciun fel de condiţii sau limitări.

Eu sunt cu totul iubitor, iar a fi cu totul iubitor înseamnă a vrea să-i dai fiecărei fiinţe conştiente mature libertatea totală de a fi, de a face şi a avea ceea ce doreşte.

Chiar dacă ştii că este un lucru rău pentru ei?

Nu tu trebuie să hotărăşti pentru ei.

Nici măcar pentru copiii noştri?

Dacă sunt fiinţe conştiente mature, nici măcar pentru ei. Dacă sunt copii mari, nici măcar pentru ei. Dacă nu sunt încă maturi, cel mai rapid mod de a-i duce înspre maturizare este prin a le permite să aibă libertatea de a alege cât mai mult posibil de la o vârstă cât mai mică cu putinţă.

Asta face dragostea. Dragostea dă drumul. Ceea ce voi numiţi nevoie - pe care adesea o confundaţi cu dragostea - face exact

* Scriitor american, autor al romanului *Love Story*

opusul. Nevoia ține strâns. În felul acesta puteți face diferența între dragoste și nevoie. Dragostea dă drumul, nevoia ține strâns.

Deci, pentru a fi cu totul iubitor, eu trebuie să dau drumul?

Printre alte lucruri, da. Dă drumul așteptărilor tale, dă drumul cerințelor și regulilor și regulamentelor pe care le-ai impune celor dragi ție. Pentru că ei nu sunt iubiți de tine, dacă sunt restricționați. Nu în totalitate. Și nici tu nu ești. Tu nu te iubești în totalitate, când te restricționezi pe tine însuți, când nu-ți oferi libertate totală în orice privință.

Amintește-ți că alegerile nu sunt restricții. Prin urmare, nu denumi restricții alegerile pe care le-ai făcut. Și oferă cu dragoste copiilor tăi, cât și tuturor celor dragi ție, toate informațiile de care simți că s-ar putea să aibă nevoie pentru a-i ajuta să facă alegeri bune - „bune" fiind definite aici alegerile care produc în modul cel mai sigur un anumit rezultat dorit, cât și ceea ce știi că este rezultatul cel mai dorit de către ei: o viață fericită.

Împărtășește-le tot ceea ce știi în această privință. Oferă-le tot ceea ce ai ajuns tu să înțelegi. Dar nu căuta să impui asupra altora ideile tale, regulile tale, alegerile tale. Și nu îți reține dragostea, în cazul în care ei fac alegerile pe care tu nu le-ai fi făcut. Pentru că, dacă tu crezi că alegerile lor sunt proaste, exact acum este momentul *să le arăți* dragostea ta.

Aceasta este compasiunea și nu există un mod mai înalt de a o exprima.

Ce altceva înseamnă să fii cu totul iubitor?

Înseamnă să fii pe deplin prezent, în absolut orice moment. Să fii pe deplin conștient. Să fii pe deplin deschis, cinstit, transparent. Înseamnă să fii pe deplin binevoitor, să exprimi dragostea care se află în inima ta și dă pe afară. Să fii pe deplin iubitor înseamnă să fii pe deplin deschis, fără motivații sau gânduri ascunse, fără *nimic* de ascuns.

Și spui că e posibil ca ființele umane, oamenii obișnuiți ca mine, să ajungă la o astfel de dragoste? Suntem noi capabili de așa ceva?

Sunteți capabili de mai mult decât atât. Voi asta *sunteți*. Aceasta este natura lui Cine Sunteți. Cel mai dificil lucru pe care-l faceți este să negați aceasta. Iar acest lucru dificil îl faceți în fiecare zi. Din acest motiv, viața vi se pare atât de dificilă. Atunci când faceți ceea ce este ușor, când hotărâți să veniți din Cine Sunteți Voi cu Adevărat și să fiți aceasta - ceea ce este dragoste pură neîngrădită și necondiționată - atunci viața voastră devine iarăși ușoară. Toate frământările dispar, toată lupta se stinge.

Această pace poate fi atinsă în orice moment. Calea către ea poate fi găsită punând o întrebare simplă:

Ce ar face dragostea acum?

Iarăși întrebarea magică?

Da. Aceasta este o întrebare minunată, deoarece îi veți ști întotdeauna răspunsul. E ca o vrajă. Curăță, ca un săpun. Îndepărtează toate grijile când ești alături de cineva. Alungă toate dubiile, toate fricile. Îmbăiază mintea cu înțelepciunea sufletului.

Ce mod potrivit de exprimare!

E și adevărat în același timp. Când pui această întrebare, știi *în mod instantaneu* ce să faci. Știi în orice circumstanță, în orice condiție. Ți se dă răspunsul. Tu *ești* răspunsul, iar când pui întrebarea, iese la iveală această parte din tine.

Dar dacă te păcălești pe tine însuți?
Nu poți să te păcălești?

Nu te gândi a doua oară, atunci când îți vine răspunsul în mod instantaneu. Doar atunci te păcălești - și poți să faci ce nu trebuie. Intră în inima dragostei și adu de acolo toate alegerile și deciziile tale, și-ți vei găsi pacea.

ŞAISPREZECE

Ce înseamnă să accepți pe deplin, să binecuvântezi totul și să fii pe deplin recunoscător? Aceste ultime trei dintre cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu nu-mi sunt foarte clare – în special a treia și a patra.

A accepta pe deplin înseamnă să nu intri în conflict cu ceea ce apare în momentul de față. Înseamnă să nu-l respingi, sau să-l dai deoparte, sau să te îndepărtezi de el, ci să-l îmbrățișezi, să-l ții lângă tine, să-l iubeşti ca şi când ar fi al tău. Deoarece *este* al tău. Este propria ta creație de care eşti foarte mulțumit - doar dacă nu cumva nu eşti.

Dacă nu eşti, vei opune rezistență acceptării a ceea ce ai creat şi - *persistă lucrul căruia îi opui rezistență.* Prin urmare, bucură-te şi te veseleşte şi, în cazul în care circumstanța sau condiția de acum sunt unele pe care alegi să le schimbi, alege, pur şi simplu, să le trăieşti ca experiență - altfel. E posibil ca aspectul exterior sau manifestarea lor exterioară să nu se schimbe deloc, dar experiența ta interioară legată de ele poate fi schimbată şi se va schimba pentru totdeauna, luând, pur şi simplu, o altă decizie în această privință.

Aminteşte-ți că acesta este scopul tău. Pe tine nu te interesează modul în care apari în exterior, ci numai experiența ta interioară. Lasă lumea exterioară să fie ceea ce este. Creează-ți o lume interioară, aşa cum vrei tu ca ea să fie. Acesta este înțelesul expresiei: a fi din lumea voastră, dar a nu aparține ei. Aceasta înseamnă a trăi starea de maestru.

Lasă-mă să înțeleg ca lumea. Tu accepți orice, chiar și acele lucruri cu care nu ești de acord?

A accepta ceva nu înseamnă a refuza să-l schimbi. De fapt, adevărul e chiar invers. Nu poți schimba ceea ce nu accepți - în special în tine însuți - dar şi în afara ta.

Prin urmare, acceptă totul ca pe manifestarea divină a divinității din tine. Atunci te declari pe tine însuți ca fiind creatorul ei şi numai atunci poți să o „dez-creezi". Numai atunci poți să recunoşti - adică să cunoşti din nou - puterea de a crea ceva nou, putere care se află în tine.

A accepta ceva nu înseamnă a fi de acord cu aceasta. Înseamnă, pur şi simplu, să o îmbrățişezi, chiar dacă ești de acord cu ea sau nu.

Ai fi în stare să ne faci să-l îmbrățişăm chiar şi pe diavol, nu-i așa?

Cum altfel crezi că-l poți vindeca?

Am mai discutat despre asta.

Da, şi o vom face din nou. Îți voi împărtăşi aceste adevăruri, iarăşi şi iarăşi. Le vei auzi iarăşi şi iarăşi, până când le vei *auzi*. Dacă vezi că Mă repet, asta se întâmplă pentru că *tu însuți* te repeți. Îți repeți fiecare comportament, fiecare acțiune, fiecare gând care te-au dus, iarăşi şi iarăşi, la tristețe, la nefericire, la înfrângere. Dar victoria poate fi câştigată, victoria asupra acestui diavol al tău.

Bineînțeles că nu există diavol - după cum am mai discutat de multe ori şi înainte. Vorbim în mod metaforic aici.

Cum poți să vindeci ceva ce nici măcar nu ții lângă tine? Înainte de a da drumul la ceva, trebuie mai întâi să-l ții strâns, cu fermitate, în cadrul realității tale.

Nu sunt sigur că înțeleg. Ajută-mă să înțeleg.

Nu poți să laşi să cadă ceva ce nu ai ținut mai întâi în mână. Prin urmare, *Ține-te bine*! Îți aduc vestea cea bună a marii bucurii!

Dumnezeu acceptă pe deplin.

Oamenii fac mereu excepții.

Oamenii se iubesc unii pe alții, *cu excepția* situației în care ceilalți fac o chestie sau alta. Ei își iubesc lumea lor, *cu excepția* situației în care ea nu le face pe plac. Ei Mă iubesc pe Mine, *cu excepția* situației în care nu Mă iubesc.

Dumnezeu nu face excepții.

Dumnezeu acceptă. Pe toată lumea și totul.

Nu există excepții.

A accepta pe deplin sună foarte asemănător cu a iubi pe deplin.

Este exact același lucru. Folosim cuvinte diferite pentru a descrie aceeași experiență. Dragostea și acceptarea *sunt* concepte care pot fi folosite unul în locul altuia.

Pentru a schimba ceva, trebuie, mai întâi, să accepți că acest ceva există. Pentru a iubi ceva, trebuie să faci același lucru. Nu poți iubi partea din tine însuți care pretinzi că nu este acolo, care consideri că nu este a ta. Tu ai considerat ca nefiind ale tale multe părți din tine însuți pe care nu vrei să le revendici. Nevrând să revendici acele părți din tine însuți, ai făcut să fie imposibil să te iubești pe tine însuți pe deplin - și, astfel, să-l iubești pe deplin pe celălalt.

Deborah Ford a scris o carte minunată cu acest subiect, intitulată *The Dark Side of the Light Chasers*.* Este vorba despre oameni care caută Lumina, dar nu știu cum să se ocupe de propriul lor „întuneric", nu văd darul care se află acolo. Recomand această carte tuturor. Ea poate schimba multe vieți. Ea explică, în termeni foarte clari și ușor de înțeles, de ce acceptarea este o asemenea binecuvântare.

Ea *este* o binecuvântare! Fără ea, v-ați condamna pe voi înșivă și pe ceilalți. Prin dragoste și acceptare voi binecuvântați pe

* *Partea întunecată a căutătorilor de Lumină*. Editura For You.

toți cei a căror viață o atingeți. Când deveniți pe deplin iubitori și acceptați pe deplin, deveniți cei care binecuvântează pe deplin - și aceasta vă face pe voi și pe toți ceilalți pe deplin fericiți. Totul se unește, totul se leagă de toate celelalte și voi începeți să vedeți și să înțelegeți că toate cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu sunt, în realitate, unul și același lucru. Ele sunt ceea ce *este* Dumnezeu.

Aspectul lui Dumnezeu, cel care este binecuvântare totală, este acel aspect care nu condamnă nimic.* În lumea lui Dumnezeu nu există ceea ce se numește condamnare, ci numai elogii. Cu toții sunteți elogiați pentru lucrarea pe care o faceți, pentru treaba pe care o faceți cu scopul de a ajunge să știți și să trăiți ca experiență Cine sunteți Voi cu Adevărat.

Ori de câte ori se întâmpla ceva rău prin preajma mamei mele, ea obișnuia întotdeauna să spună „Binecuvântează-l, Doamne!".

Toți ceilalți spuneau „Blestemă-l, Doamne!", numai mama zicea „Binecuvântează-l, Doamne!".

Într-o zi, am întrebat-o de ce spunea așa. S-a uitat la mine ca și când nu putea înțelege nicidecum de ce îi pun o astfel de întrebare. Apoi, cu dragostea și răbdarea unei persoane care explică ceva unui copilaș, ea mi-a răspuns „Nu vreau ca Dumnezeu să-l *blesteme*, vreau ca Dumnezeu să-l *binecuvânteze*. Acesta este singurul lucru care-l va face să fie mai bun".

Mama ta a fost o persoană foarte „conștientă". Ea a înțeles multe lucruri. Du-te acum și binecuvântează toate lucrurile din viața ta. Amintește-ți că v-am trimis numai îngeri și că v-am adus numai miracole.

Dar cum poate cineva să binecuvânteze totul. Nu înțeleg despre ce-i vorba. Ce înțeles au aceste cuvinte.

* Compară Romani XII, 14, Matei V, 44 Noul Testament

Dai binecuvântarea ta atunci când dai energiile tale cele mai bune, gândurile tale cele mai înalte.

Ar trebui să-mi dau energiile cele mai bune, gândurile cele mai înalte, lucrurilor pe care le urăsc? Cum ar fi războiul? Violența? Lăcomia? Oamenii care nu sunt amabili? Politica inumană? Nu înțeleg. Nu pot să le dau „binecuvântarea" mea unor asemenea lucruri.

Dar, ca să poată fi schimbate, aceste lucruri au nevoie exact de energiile tale cele mai bune, de gândurile tale cele mai înalte. Înțelegi? Nu schimbi nimic, condamnând. Literalmente, le condamni la a fi repetate.

Și se presupune că n-ar trebui să condamni omorul lipsit de sens, prejudiciul excesiv, violența larg răspândită, lăcomia nestăpânită?

Nu trebuie să condamni nimic.

Nimic?

Nimic. Nu v-am trimis Eu învățători care v-au spus „nu judeca și nu condamna"?

Dar dacă nu condamnăm nimic, înseamnă că suntem de acord cu totul.

A nu condamna nu înseamnă a nu căuta să schimbi. Faptul că nu condamnați ceva, nu înseamnă că sunteți de acord cu acesta. Pur și simplu, înseamnă că refuzați să judecați. Pe de altă parte, puteți alege altceva.

Alegerea de a schimba nu trebuie întotdeauna să provină din mânie. De fapt, *șansele voastre de a produce schimbări foarte palpabile cresc direct proporțional cu scăderea mâniei voastre.*

Oamenii folosesc adesea mânia ca pe o justificare pentru a căuta schimbarea, iar judecata ca pe o justificare pentru mânie. Ați creat un întreg scenariu în această privință, folosind răul făcut pen-

tru a vă justifica judecățile. Mulți dintre voi își încheie în felul acesta relațiile. Încă nu ați învățat arta de a spune simplu „Sunt împlinit. Actuala formă a acestei relații nu îmi mai este de folos". Mai întâi voi insistați să percepeți răul făcut, apoi să judecați, apoi să porniți de la mânie pentru a justifica, într-un fel, schimbarea pe care căutați să o faceți.

Asta e ca și când, fără mânie, nu ați putea avea ceea ce doriți; nu ați putea schimba ceea ce nu vă place. Așa că începeți să construiți tot felul de scenarii.

Adevăr vă spun Eu vouă: Binecuvântați, binecuvântați, *binecuvântați* pe dușmanii voștri și rugați-vă pentru cei care vă nedreptățesc. Trimiteți-le energiile voastre cele mai bune și gândurile voastre cele mai înalte.

Nu veți putea face acest lucru decât dacă veți vedea fiecare persoană și fiecare circumstanță de viață ca pe un dar; ca pe un înger și ca pe un miracol. Când o veți face, veți trece în deplinătatea recunoștinței. Veți fi pe deplin recunoscători - cea de-a Cincia Atitudine a lui Dumnezeu - și cercul va fi complet.

Acesta este un element important, acest sentiment de recunoștință, nu-i așa?

Da. Recunoștința este atitudinea care schimbă totul. A fi recunoscător pentru ceva înseamnă a înceta să-i mai opui rezistență, înseamnă a-l vedea și a-l recunoaște ca pe un dar, chiar atunci când darul nu este vizibil imediat.

Mai mult decât atât, după cum vi s-a spus deja, recunoștința *in avans* pentru o experiență, o condiție sau un rezultat este un instrument puternic pentru crearea realității voastre și un semn sigur al stării de maestru.

Este atât de puternică, încât cred că această a Cincia Atitudine ar fi trebuit să fie prima pe listă.

De fapt, măreția celor Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu este că, la fel ca în cazul celor Şapte Paşi spre Prietenie cu Dumnezeu, *ordinea lor poate fi inversată.* Dumnezeu este pe deplin recunoscător, cel care binecuvântează, cel care acceptă, iubitor şi plin de bucurie şi veselie!

Iarăși e un moment potrivit să menționez rugăciunea mea favorită. Cea mai puternică rugăciune pe care am auzit-o vreodată. *Mulțumesc, Dumnezeul meu, că mă ajuți să înțeleg că această problemă a fost deja rezolvată pentru mine.*

Da, *este* o rugăciune puternică. Data viitore când eşti confruntat cu o situație sau circumstanță care consideri că-ți dă probleme, exprimă-ți imediat recunoştința, nu numai pentru soluție, dar şi pentru problema însăşi. Făcând acest lucru, îți schimbi pe loc perspectiva asupra ei, cât şi atitudinea în ceea ce o priveşte.

Apoi, binecuvântez-o, exact aşa cum făcea mama ta. Dă-i cele mai bune energii ale tale şi gândurile tale cele mai înalte.

Prin aceasta, o faci să fie prietena ta şi nu duşmanul tău; ceea ce te sprijină, mai degrabă decât ceea ce îți este împotrivă. Prin urmare, acceptă răul şi nu-i opune rezistență.

Pentru că persistă lucrul căruia îi opui rezistență. Poate fi schimbat numai cel pe care-l accepți.

Acum, învăluie-l cu dragoste. Indiferent de ce experiență trăieşti poți, literalmente, iubi orice experiență nedorită, până o faci să dispară. Într-un anumit sens, poți să „o iubeşti până moare."

Şi, în cele din urmă, fii bucuros, deoarece rezultatul exact şi perfect îți este la îndemână. Nimic nu-ți poate lua bucuria, pentru că bucuria este Cine Eşti şi Cine Vei Fi întotdeauna. Astfel, în fața oricărei probleme, *fă un lucru de bucurie.*

Aşa cum cânta Anna în piesa muzicală *Regele şi eu*: *„Fluier o melodie fericită şi, absolut de fiecare dată, fericirea din melodie mă convinge că nu mi-e frică!"*

Asta este! Ai prins perfect ideea!

Am un prieten care folosește aceste atitudini în fiecare zi, în fiecare moment. El vindecă alți oameni, ajutându-i să vadă cât de ușor și cât de repede își pot schimba atitudinea și le arată ce diferită devine viața lor dacă fac o asemenea schimbare. Numele lui este Jerry Jampolsky – Gerald G. Jampolsky M.D. – ca să mă exprim formal și el a scris o carte de căpătâi numită *Love Is Getting Go of Fear.**

Jerry a fondat Centrul pentru Vindecare prin Atitudine în orașul Sausalito, California, iar acum există peste 130 de astfel de centre în orașe din lumea întreagă. N-am cunoscut niciodată o persoană mai blândă și mai amabilă. El are o atitudine pozitivă față de orice. *Orice.* În casa lui nu auzi niciodată „un cuvânt care să te descurajeze"**.

Prin aceasta, el este o persoană remarcabilă, iar atitudinea lui legată de viață este o sursă de inspirație.

Nancy și cu mine ne petreceam câteva zile cu Jerry și cu soția lui minunată și desăvârșită, Diane Cirincione, când, așa cum se întâmplă în viață, m-am trezit trăind experiența unei ciocniri de personalitate cu unul dintre oaspeții casei. Îmi pare rău că trebuie să spun, dar atunci nu m-am purtat „la înălțime". Obosit și extenuat de multe luni petrecute pe drumuri, nu am acționat într-un mod foarte pașnic.

Jerry a văzut că eram agitat și a întrebat dacă putea să facă ceva ca să mă ajute. Oricine-l cunoaște vă poate spune că aceasta este o întrebare obișnuită, pe care Jerry o pune ori de câte ori vede că cineva de lângă el trăiește o stare de disconfort de orice fel.

I-am spus că simțeam niște sentimente negative din cauza unei ciocniri pe care am avut-o mai devreme cu un alt oaspete, iar Jerry mi-a sugerat imediat că ar putea fi benefic să mă așez împreună cu el, cu Diane și cu cealaltă per-

* Dragostea însemnă a renunța la frică.

** Vers dintr-un cântec foarte popular în America

soană și să vedem ce s-a întâmplat și „ce s-ar putea face ca să vindecăm totul".

Apoi, mi-a pus o întrebare pătrunzătoare: „Vrei să vindeci, sau preferi să rămâi atârnat de sentimentele acestea negative?" I-am spus că nu credeam că luasem o hotărâre conștientă de a rămâne în starea de negativitate, dar că aveam probleme să o depășesc. „Totul depinde de atitudinea ta", a răspuns Jerry cu o voce liniștită și foarte amabilă. „Probabil că de aici va ieși ceva foarte pozitiv. Hai să vedem despre ce este vorba."

Am avut discuția pe care el a sugerat-o și, cu ajutorul lui și a Dianei, celălalt oaspete și cu mine am făcut primii pași înapoi, pe calea spre dragoste. Am fost cu adevărat recunoscător că l-am avut pe Jerry lângă mine, într-un moment în care era clar că am pierdut legătura cu Centrul meu și cu Cine Sunt Eu cu Adevărat. Fără să ia partea nimănui, fără să emită judecăți de valoare, fără nicio intervenție drastică, în afară de sugestii permanente de a vedea lucrurile dintr-un alt unghi și de a a-mi da mie însumi permisiunea de a înțelege și punctul celuilalt de vedere, Diane și Jerry nu numai că au jucat un rol uriaș în vindecarea momentului, dar mi-au dat instrumente cu care să aplic în viața de zi cu zi principiile *vindecării prin atitudine.*

Nu putem fi cu toții atât de norocoși încât să-l avem lângă noi pe Jerry Jampolsky, atunci când ne aflăm într-un moment greu, dar putem avea înțelepciunea lui Jerry. De aceea sunt atât de înnebunit de noua lui carte. Ceea ce-l face pe Jerry Jampolsky să iasă în evidență este atitudinea sa remarcabilă. El vindecă tot ceea ce vede. El a vindecat până și *propria lui* vedere. În perioada pe care am petrecut-o împreună, Jerry avea niște complicații la ochii, care i se deteriorau pe zi ce trece. De fapt, într-una dintre zilele în care eram acolo, avea programare la chirurgie și exista posibilitatea reală ca operația să-i micșoreze vederea, mai degrabă decât să i-o îmbunătățească.

De fapt, exista posibilitatea să-și piardă complet vederea la unul din ochi.

Nimic din toate acestea nu păreau a-l deranja pe Jerry. Nici nu se gândea la ele. Nu avea de gând să zăbovească asupra lor. A evitat orice discuție despre asta, în toate zilele dinainte de operație și-mi amintesc că a plecat la spital cu un zâmbet foarte larg pe buze. „Totul o să fie minunat", a spus el, „indiferent de ce-o să se întâmple".

În ziua acea am învățat ceva de la un Maestru.

A accepta ceva nu însemnă a fi de acord cu aceasta. Însemnă, pur şi simplu, a o îmbrățişa, chiar dacă eşti de acord sau nu.

Da. Am putut să văd că Jerry accepta și binecuvânta experiența pe care o trăia.

Binecuvântezi ceva, atunci când îi oferi energiile tale cele mai bune, gândurile tale cele mai înalte.

De aceea, când aud despre cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu, mă gândesc imediat la Jerry. El este o persoană care practică în permanență aceste atitudini.

Oamenii mă întreabă întotdeauna cum s-a schimbat viața mea de când mi-au apărut cărțile. Faptul că am întâlnit și m-am împrietenit cu oameni ca Jerry Jampolsky este o schimbare care a reprezentat o mare binecuvântare pentru mine. Faptul că am intrat în legătură și am relații personale cu mulți oameni pe care i-am admirat de-a lungul anilor este unul dintre cele mai instructive rezultate ale publicării trilogiei *Conversații cu Dumnezeu* – și cel care m-a făcut să mă smeresc foarte tare. În acești oameni extraordinari am văzut ceea ce mai am eu încă de învățat și ei m-au inspirat foarte mult. Au mai fost, desigur, și alte schimbări, iar cea mai importantă dintre toate este cea din cadrul relației mele cu Dumnezeu.

Acum am o relație personală cu Dumnezeu și aceasta are ca rezultat trăirea unei experiențe de continuă bunăstare, de putere liniștită, de evoluție și creștere personală, de inspirație care mă îmbogățește profund și de dragoste

sigură și neîndoielnică. Prin urmare, s-a schimbat și orice alt aspect important din viața mea.

E cu totul diferit modul în care trăiesc eu acum experiența unei relații, iar relațiile mele personale reflectă acest lucru. Legăturile mele personale cu ceilalți au devenit pline de bucurie, veselie și satisfacții. Cât despre partenera mea de viață, în momentul în care scriu aceste cuvinte, sunt în al cincilea an de căsătorie cu Nancy și în tot acest timp a fost ca un basm. La început a fost minunat și, odată cu trecerea fiecărei zile, a devenit încă și mai minunat. Asta nu înseamnă că există vreo garanție că va dura veșnic în forma ei de acum. Nu am de gând să prezic acest lucru, deoarece nu intenționez să pun o astfel de presiune, nici pe umerii lui Nancy, nici pe umerii mei. Dar sunt convins că, dacă forma relației noastre se va schimba vreodată, ea va rămâne întotdeauna minunat de cinstită, de plină de grijă, de compasiune și de dragoste.

Nu numai că relațiile mele s-au îmbunătățit și, prin urmare, s-a îmbunătățit și sănătatea mea emoțională, dar același lucru s-a întâmplat și cu sănătatea mea fizică. Acum sunt într-o condiție mai bună decât eram cu zece ani în urmă și mă simt înviorat și energizat. Iarăși nu intenționez să prezic că lucrurile vor rămâne la fel, deoarece nu am de gând să-mi pun o greutate pe umeri, dar pot să vă spun că, chiar dacă sănătatea mea se va schimba, starea mea de pace interioară și de bucurie profundă nu se va schimba, deoarece am văzut perfecțiunea care se află în viața mea și nu îmi mai pun probleme în privința rezultatelor și nici nu lupt împotriva lor.

Mi-am schimbat și modul de a înțelege noțiunea de abundență, iar acum trăiesc experiența unei lumi în care nu există lipsuri sau limitări. Întrucât știu că aceasta nu este experiența majorității semenilor mei, mă străduiesc cu conștiinciozitate în fiecare zi să-i ajut pe alții să-și modifice experiența și împărtășesc de bună voie din abundența mea, sprijinind cauze și proiecte și oameni cu care am ceva în co-

mun ca pe un alt mijloc de a exprima și de a trăi experiența și de a-l re-creea pe Cine Sunt.

Da, am fost inspirat de mulți învățători și vizionari minunați pe care am ajuns să-i cunosc personal. Am învățat de la ei ce anume face ca o ființă umană să iasă în evidență, ce anume o ridică deasupra mulțimii. Nu e vorba despre adularea starurilor sau a celor cu nume importante, deoarece îmi este foarte clar că ceea ce înalță astfel de personalități remarcabile ne poate înălța și pe noi toți. Aceleași lucruri magice se află în noi toți și, cu cât învățăm mai mult despre oamenii care au făcut ca vraja vieții să funcționeze, cu atât le putem face și noi să acționeze în viața noastră. În felul acesta, noi ne învățăm unul pe altul. Noi suntem ghizi, chemându-ne unul pe altul, nu să învățăm, ci să ne amintim, să știm din nou Cine Suntem Noi cu Adevărat.

Marianne Williamson este un astfel de ghid. Să vă spun ce am învățat de la Marianne.

Curajul.

Ea m-a învățat foarte mult despre curaj și despre cum să te angajezi să umbli pe culmi. N-am cunoscut niciodată o persoană cu o forță personală sau cu o vitalitate spirituală mai mare. Sau cu o viziune mai extinsă. Dar Marianne nu numai că vorbește despre viziunea ei despre lume, dar și acționează conform ei și muncește neobosit ca să o pună în practică în fiecare zi. Iată ce am învățat de la ea: să muncesc neobosit ca să pun în practică viziunea care mi-a fost dată, să o fac cu curaj. *Să acționez acum.*

Odată eram în pat cu Marianne Williamson. O să mă omoare că vă spun treaba asta, dar este adevărat. Am învățat multe lucruri minunate în acele momente.

Bine, bine, nu eram *în* pat, ședeam *pe* pat! Iar soția mea, Nancy, intra și ieșea din cameră, flecărind cu noi în timp ce împacheta. Fapt este că eram acasă la Marianne, bucurându-ne de unul din rarele momente prețioase pe care le puteam petrece împreună. Era devreme, în dimineața plecării noastre, iar Marianne și cu mine ședeam împreună pe pat, bând suc de portocale și mâncând fursecuri,

vorbind despre viață. Am întrebat-o cum reușea să se descurce, cum putea să continue ritmul teribil de alert pe care-l avea de ani de zile, atingând atât de multe vieți într-un mod atât de extraordinar. Ea s-a uitat la mine cu blândețe, dar în spatele ochilor avea o putere pe care mi-o amintesc și în ziua de astăzi. „E vorba de angajamentul pe care ți l-ai luat", a spus ea „este vorba de *a trăi* cele mai înalte alegeri pe care le faci, alegerile despre care mulți oameni doar vorbesc".

Apoi ea m-a provocat. „Ești gata să faci așa ceva?", a întrebat ea. „Dacă ești, atunci e minunat. Dacă nu ești, dăte la o parte din fața oamenilor și stai acolo. Deoarece, dacă dai oamenilor speranță, devii un model și trebuie să vrei să fii cât de cât conducător, trebuie să vrei să trăiești la înălțimea modelului pe care-l creezi. Sau, cel puțin să încerci din toată ființa ta.

Oamenii pot să te ierte dacă nu reușești, dar le va fi greu să te ierte dacă nu încerci.

Împărtășirea cu alții a propriului tău proces de evoluție te face să te miști repede. Dacă îi spui altcuiva că ceva este posibil pentru el, trebuie să vrei să demonstrezi că acel ceva este posibil pentru tine. Trebuie să-ți dedici viața acestui lucru". Fără îndoială că aceasta se înțelege prin a-ți trăi viața în „cunoștință de cauză, în mod deliberat".

Dar când ne formulăm intențiile în mod deliberat, se întâmplă uneori ceva care pare o coincidență. Dar am învățat că nu există coincidențe și că evenimentele sincrone sunt doar modul lui Dumnezeu de a pune lucrurile unde trebuie în locul nostru, odată ce am anunțat în mod clar care ne sunt intențiile. Se pare că, cu cât trăiești mai în cunoștință de cauză, cu atât mai multe coincidențe observi că apar în viața ta.

De exemplu, după ce a fost publicat *primul volum* din *Conversații cu Dumnezeu,* intenția mea a fost să văd cartea ajunsă în mâinile cât mai multor oameni cu putință, deoarece eram convins că ea conținea informații importante pentru întreaga omenire. La două săptămâni după apariție, Dr. Bernie Siegel era în Annapolis, ținând o conferință despre

legătura dintre medicină și spiritualitate. În mijlocul ei, el a spus: „Cu toții vorbim cu Dumnezeu tot timpul și nu știu ce faceți dumneavoastră, dar eu îmi scriu dialogul acum. De fapt, următoarea mea carte se numește *Conversații cu Dumnezeu* și este despre un om care îi pune lui Dumnezeu toate întrebările pe care și le-a pus vreodată, iar Dumnezeu îi dă răspunsurile. El nu le înțelege pe toate și chiar se ceartă puțin cu Dumnezeu și, în felul acesta, poartă o conversație. Este, realmente, propria mea experiență." Toată lumea din public a chicotit – cu excepția unei tinere. Fiica mea.

Samantha tocmai „s-a întâmplat" să se afle în ziua aceea în public și, la prima pauză, s-a repezit spre podium. „Dr. Siegel", a început ea cu respirația tăiată, „vorbeați serios când spuneați că scrieți cartea despre care ne-ați pomenit?"

„Bineînțeles", a zâmbit Bernie. „Deja sunt la jumătate!"

„Interesant", a reușit Samantha să spună, „deoarece tatăl meu tocmai a publicat o carte care este exact cea pe care ne-ați descris-o, *chiar și titlul este același*".

Bernie a făcut ochii mari. „Chiar așa? E fascinant, deși nu mă surprinde. Odată ce ideea «și-a luat zborul», oricine poate să o prindă. Cred că noi cu toții ar trebui să ne scriem Biblia noastră personală. Mi-ar place să vorbesc cu tatăl tău despre asta.

A doua zi, i-am telefonat Dr. Siegel la el acasă în Connecticut. Ne-am împărtășit din experiența noastră și s-a dovedit că el scria, într-adevăr, aceeași carte pe care tocmai o publicasem. În acel moment, eu nu am văzut perfecțiunea a ceea ce se întâmpla, ci mi s-a făcut frică. Am început să-mi imaginez cel mai teribil scenariu: la două luni după ce apare cartea lui Bernie, oamenii o găsesc pe a mea uitată pe un raft și *mă acuză că am copiat-o pe a lui.*

Am fost mult prea rușinat ca să-i împărtășesc aceste gânduri în timp ce stăteam de vorbă. La urma urmei, propria mea carte te învață să nu gândești cu frică, spunând în mod repetat că trebuie să arunci ideile negative și să le înlocuiești cu cele pozitive. Bernie a spus cu amabilitate că i-ar place să-mi citească cartea și i-am promis că-i trimit un exemplar.

Am închis telefonul și am încercat să pun în practică ceva gândire pozitivă. Timp de câteva săptămâni, am pendulat între a-mi face griji și a mă minuna.

A te minuna este opusul lui *a-ți face griji*. Acum, eu mă minunez foarte mult – adică produc, cu energia mea mentală, multă *minune*. În acele zile de început, cel puțin jumătate din timp mi-l petreceam făcându-mi griji. Se pare că cealaltă jumătate de timp pe care mi-am petrecut-o minunându-mă a fost suficientă, deoarece știți ce a făcut Bernie Siegel? Nu numai că a schimbat titlul cărții sale și a refăcut-o – *ci a susținut-o și a girat-o pe a mea*. El a fost prima persoană celebră care a girat *Conversații cu Dumnezeu* și acest lucru i-a ajutat pe cumpărători să vadă valoarea lucrării pe care am editat-o – cumpărători care s-ar fi putut să fie reticenți în privința unui autor nepublicat până atunci.

Ei, oameni buni, asta da atitudine! Este gestul unei persoane deosebite, care știe că nu are nimic de pierdut ajutând o altă ființă umană să se înalțe. Chiar și atunci când această ființă umană acționează pe același teritoriu, se ocupă de același lucru, iată că apare un om în stare să spună nu numai „Hei, e loc destul pentru toți!" dar chiar *„Am să-i dau acestei persoane un pic din locul meu"*.

De atunci încoace, am ajuns să-l cunosc pe Bernie personal. Am făcut chiar și câteva prezentări împreună. E o minune de om, cu o scânteie în ochi ce luminează fiecare cameră. Este scânteia lipsei de egoism, sau ceea ce am numit ulterior, în termenii mei prescurtați, Factorul Bernie. Ochii voștri vor străluci, atunci când veți trece prin viață la fel ca Bernie, înălțând fiecare persoană a cărei viață o atingeți. Fără îndoială că *aceasta* vrea să însemne a-ți trăi viața „în mod benefic".

Elisabeth Kübler-Ross obișnuia să spună *„Toate faptele benefice sunt cu dublu sens"*, iar aceasta este o mare învățătură, pentru că atunci când facem ceva în beneficul altuia, beneficiem și noi. Cunosc un om care înțelege perfect acest lucru.

Gary Zukav locuiește la o oră distanță de mine. Am petrecut mult timp împreună – Gary și partenera lui spirituală, Linda Francis, Nancy și cu mine – în casa mea din Oregon–ul de sud. La masă el mi-a povestit cum, cu zece ani în urmă, a scris *The Seat of the Soul.** Bineînțeles că deja cunoșteam cartea, pentru că o citisem curând după apariție. Tot el a scris *The Dancing Wu Li Masters.***

Amândouă cărțile s-au vândut extraordinar și, dintr-o dată, Gary a devenit celebru. Dar nu se simțea deloc așa. În inima lui, simțea că dorește să fie tratat ca o persoană obișnuită. Numai că, atunci când ești autor de bestselleruri, nu prea îți permiți așa ceva, astfel încât Gary a făcut un efort conștient de a ieși de sub lumina reflectoarelor. El „a dispărut" câțiva ani, refuzând invitații la conferințe și solicitări pentru interviuri, retrăgându-se într-un loc liniștit, ca să mediteze asupra a ceea ce făcuse.

Și-au adus oare cărțile lui o contribuție reală? Meritau ele atât de multă atenție? A contribuit el cu ceva de valoare? Care era locul lui în toate astea?

În timp ce Gary îmi împărtășea toate aceste gânduri, mi-am dat seama că eu nu-mi acordasem răgazul de a pune aceleași întrebări. M-am aruncat cu capul înainte. Știam că ar trebui să învăț de la cei care au gândit mai adânc și mai mult la aceste subiecte profunde și mi-am pus în gând să fac la fel – deși nu știam cum și când mi se va da această ocazie.

Să facem un salt înainte, peste zece luni. M-am urcat într-un avion pentru Chicago. Când am dat colțul ca să intru în cabină, îl văd pe Gary Zukav. „Tocmai s-a întâmplat" să luăm același avion și să avem locuri în aceeași secțiune, deși mergeam în oraș pentru motive cu totul diferite – și, în timp ce pălăvrăgeam, am descoperit că *ne cazaserăm la același hotel.* Hei, mi-am spus în sinea mea, ce se întâmplă aici? O fi și asta una dintre „coincidențele" alea?

* Lăcașul sufletului.

** Maeștrii dansatori Wu Li.

Când am ajuns la hotel, ne-am gândit că ar fi plăcut să luăm masa împreună. Eu eram în plină activitate de a scoate cartea pe care o citiți acum, iar lucrurile nu mergeau prea bine. Totul se oprise brusc. În timp ce ne uitam pe lista de bucate, i-am spus asta lui Gary. I-am spus că eram îngrijorat pentru că inclusesem în carte povestiri din viața mea și nu știam dacă pe cititori o să-i intereseze așa ceva.

„Ceea ce-i interesează pe cititori este *adevărul*", a spus Gary simplu. „Dacă spui anecdote de dragul anecdotelor, ele au o valoare limitată. Dar dacă descrii experiențe din viața ta pentru a împărtăși altora *ceea ce ai învățat tu din ele*, atunci devin deosebit de valoroase."

„Bineînțeles", a adăugat el liniștit, „pentru a face acest lucru, trebuie să vrei să te arăți exact așa cum ești." Nu te poți ascunde în spatele unei *măști*. Trebuie să vrei să fii autentic, transparent și să spui lucrurilor pe nume. Dacă nu reacționezi la o situație din viață așa cum ar face-o un Maestru, spune-o. Dacă nu reușești să pui în practică propriile tale învățături, recunoaște-o. Oamenii pot învăța din asta.

„Așa că", a spus Gary, „spune anecdotele, dar include întotdeauna și ce ai învățat din ele. Atunci poți să-ți susții povestea ta, deoarece ea devine povestea *noastră*. Nu vezi? Noi mergem pe aceeași cărare."

Mi-a zâmbit cu căldură.

La vremea aceea, Gary Zukav revenise în fața publicului, acceptând invitațiile de a apărea la emisiunile făcute de *Oprah* și chiar să dea autografe și să țină conferințe. Cartea lui despre suflet este din nou un best-seller. L-am întrebat cum o scotea la capăt cu faptul că este atât de cunoscut. Bineînțeles că a priceput că eu îi ceream, de fapt, niște sfaturi legate de cum să mă descurc în situația mea, care era asemănătoare. S-a gândit o clipă. Ochii i-au strălucit o secundă și am văzut cum îi zboară gândul. Apoi, a vorbit iarăși liniștit.

„Mai întâi trebuie să-mi găsesc centrul de echilibru, adevărul meu interior, pe mine cel autentic. În fiecare zi îl caut. Îl caut neobosit. Înainte de a-ți răspunde la întrebare,

am mers să-l găsesc. Apoi, în tot ceea ce fac, plec de acolo, fie că scriu, sau dau interviuri, sau un simplu autograf. De exemplu, dacă sunt la *Oprah*, încerc să uit că vorbesc cu șaptezeci de milioane de oameni. Trebuie să-i vorbesc omului din fața mea, publicului de acolo, din studio. Dacă nu-mi părăsesc niciodată acest centru, sunt în permanență cu mine însumi și aceasta îmi permite să fiu în armonie cu ceilalți și cu tot ceea ce este în jurul meu".

Fără discuție că asta se înțelege prin a-ți trăi viața „în mod armonios".

Adevărul meu cel mai autentic este că viața a fost *într-adevăr* interesantă de când a fost publicată trilogia *Conversații cu Dumnezeu* – iar una dintre părțile foarte interesante a fost să aflu că majoritatea oamenilor celebri și importanți *nu* sunt chiar atât de inaccesibili și de neabordat și de orgolioși pe cât mi-i imaginasem eu. De fapt, e chiar invers. Oamenii de înaltă clasă pe care i-am întâlnit erau minunat de „reali", autentici, sensibili și atenți – și am ajuns să înțeleg că aceste calități sunt comune oamenilor care ies în evidență.

Într-o zi a sunat telefonul și era Ed Asner. El, împreună cu Ellen Burstyn citesc cuvintele lui Dumnezeu din *CCD* pe benzi audio. Trebuia să discutăm despre punerea mea la zid care se făcea pe opt coloane în articolul din dimineața aceea din *The Wall Street Journal*. „Hei", a mormăit Ed, „nu-i lăsa să dea în tine, băiete!" Simțeam cum îmi transmite energie, căutând să-mi spună câteva cuvinte de încurajare în legătură cu ceva ce știa că nu era în avantajul meu. I-am spus că mă gândeam să scriu o scrisoare către ziar, ca răspuns la lovitura ce mi se dădea.

„Nu", a spus el, „să nu faci asta. Nu ești tu ăsta. Mai știu și eu câte ceva despre presa care te sfâșie", a spus el chicotind, iar apoi a devenit serios. „Ei nu știu cine ești, dar tu știi. Rămâi așa, pentru că acesta este cel mai important lucru. Or să se schimbe ei! Or să se schimbe cu toții! Asta, atâta timp cât tu *rămâi cine ești*. Nu lăsa pe nimeni sau nimic să te scoată din adevărul tău." Ca și Gary, Ed Asner

este o persoană amabilă, iubitoare care înțelege ce înseamnă să fii autentic și trăiește această stare.

La fel face și Shirley MacLaine.

Am întâlnit-o pe Shirley prin Chantal Westerman, redactor la emisiunea *Good Morning, America.* Urma să filmăm un interviu pentru această emisiune, iar în ziua filmărilor Chantal împreună cu Nancy și cu mine luam masa în Santa Monica. „Știu pe cineva pe care ar trebui s-o cunoști și care ar trebui să te cunoască și sunt sigură că ar fi interesată să te întâlnească", a spus Chantal, în timp ce-și mânca salata. „Pot să-i dau un telefon?"

„Despre cine vorbești?", am întrebat eu.

„Despre Shirley MacLaine", a răspuns Chantal, pe un ton obișnuit.

Shirley MacLaine?, am strigat eu în capul meu. *Am s-o întâlnesc pe Shirley MacLaine?!* În exterior, încercam să rămân impasibil. „Păi, dacă reușești să aranjezi treaba asta, dă-i drumul!", am spus eu, cât puteam de dezinteresat.

Nu vi se pare că, dacă le arătăm oamenilor că ne interesează foarte tare ceva – avem sentimentul că, într-un fel sau altul, devenim mai vulnerabili? Nu știu. Nu știu despre ce este vorba. Știu doar că am hotărât să renunț la toate. Arunc de pe mine toate învelișurile protectoare cu care m-am înfășurat, pentru ca oamenii să nu știe niciodată ce gândesc, ce simt sau ce se întâmplă cu mine. Ce rost mai are să trăiesc, dacă-mi petrec jumătate din viață ascunzându-mă? Am încercat să învăț de la oameni ca Gary și Ed și Shirley.

În seara aceea, am luat masa cu Shirley, în separeul de la Beverly Hills Hotel. Shirley MacLaine este o persoană foarte directă și neprefăcută – una dintre „cele mai directe" persoane pe care le-am întâlnit vreodată – și te obligă să fii și tu la fel cu ea. Prin aceasta vreau să spun că ea nu are timp pentru dulcegării. Nu-i place nici conversația fără rost.

„Deci, chiar ai vorbit cu Dumnezeu?", a spus ea, pe când mă așezam pe scaunul de alături.

„Așa cred", am răspuns eu modest.

„Așa crezi?" Era neîncrezătoare. *„Așa crezi?"*

„Vezi", m-am bâlbâit eu, „asta a fost experiența mea".

„Nu crezi că ar trebui să spui lucrul ăsta? Nu asta *s-a întâmplat?*"

„Asta s-a întâmplat. Numai că unor oameni le este greu să accepte așa ceva, dacă le-o spun direct."

„A, îți pasă de ce spun oamenii?", m-a scormonit Shirley, iar fața ei era acum foarte aproape de a mea și ochii ei mă cercetau. „De ce?"

Shirley pune întotdeauna întrebări. Ce crezi despre asta? Ce știi despre aia? Ce te face să crezi că știi ceea ce crezi că știi? Ce simți când se întâmplă cutare și cutare? M-am mai văzut cu Shirley de câteva ori de atunci încoace și îmi este clar de ce Shirley este o actriță atât de fantastică. Ea face din fiecare persoană pe care o întâlnește un studiu de caz, o interesează fiecare om cu adevărat și *îi dă* fiecărei persoane o parte reală din ea însăși. Nu ține nimic pentru ea. Bucuria ei, râsul ei, lacrimile ei, adevărul ei – toate sunt acolo, date ca un dar de la o persoană sinceră, care este în mod sincer ea însăși. Pentru niciun motiv din lume ea nu-și modelează comportamentul, personalitatea, comentariile sau conversația după absolut nimeni.

Iată ce mi-a dăruit Shirley, nu neapărat din ceea ce mi-a spus de câte ori ne-am văzut, ci din întreaga ei ființă: niciodată să nu preiei răspunsul altuia, niciodată să nu renunți la cine ești și niciodată să nu încetezi de a explora cine ai putea fi, dacă ai trece la nivelul următor.

Pentru asta e nevoie de curaj.

Și, astfel, ajung la doi dintre cei mai curajoși oameni pe care-i cunosc: Ellen DeGeneres și Anne Heche.

În decembrie 1998, am primit o invitație ca să ne petrecem câteva zile cu aceste două femei remarcabile. Ele au întrebat dacă Nancy și cu mine puteam sosi la timp ca să participăm la o întrunire de o zi întreagă, pe care o planificaseră cu niște prieteni pentru data de 1 ianuarie.

„În acest nou an, noi începem o viață nouă și nu ne-am putut gândi la niște persoane mai potrivite decât voi, cu care să ne petrecem Anul Nou", spunea mesajul. „Cărțile

tale ne-au inspirat foarte mult". Nancy și cu mine am plecat cu avionul de la Estes Park, Colorado, unde tocmai terminaserăm în acea dimineață întâlnirea noastră anuală de sfârșit de an de Re-creare a Sinelui.

Nu cred că există pe Pământul ăsta un alt loc unde să mă fi simțit atât de repede ca la mine acasă, așa cum m-am simțit în casa lui Ellen și Anne. E și greu să *nu te simți* imediat confortabil, deoarece, în acest spațiu, nimeni nu are nicio pretenție de la tine, orice prefăcătorie dispare și nu rămâne decât acceptarea necondiționată a ta, așa cum ești, ce ești – nu e nevoie de scuze, de explicații, de sentimente de vinovăție, de jenă sau de teamă că „nu ești cum trebuie". Această experiență nu o trăiești ca rezultat a ceva anume din ceea ce fac Ellen sau Anne, ci din ceea ce *sunt* ele.

În primul rând, ele sunt iubitoare – în mod deschis, în mod cinstit, în mod constant. Aceasta se manifestă printr-o căldură și afecțiune împărtășită una alteia și tuturor celorlalți din încăpere. Apoi, ele sunt transparente – ceea ce este, bineînțeles, un alt mod de a fi iubitor. Nu există un gând ascuns, nu există un adevăr nerostit, nu există nimic ce să te dezamăgească. Ele sunt așa cum sunt și tu ești așa cum ești și totul e în regulă, iar *faptul* că totul este în regulă face ca fiecare clipă să fie minunată.

Casa lui Anne și Ellen – ca și inima lui Anne și Ellen – rostesc simplu: „Bine ai venit! Aici te afli în siguranță".

Acesta este un dar special de dat altcuiva. Sper să pot întotdeauna oferi tuturor celor pe care-i ating astfel de siguranță la mine acasă. Mi-am creat deja o astfel de stare, cu ajutorul a multor Maeștri.

Ce mult mi-aș fi dorit să fi întâlnit asemenea oameni minunați, cu ceva timp în urmă.

Totul e perfect. I-ai întâlnit la momentul potrivit.

Da, dar cu ceva timp în urmă, aș fi putut învăța ceea ce m-au învățat viețile lor – înainte să fac atât de mult rău altora.

N-ai făcut mai mult rău altora, decât ți-au făcut ei ție. N-ai întâlnit în viața ta oameni despre care să crezi că sunt ticăloși?

Poate unul sau doi.

Și ți-au făcut ei vreun rău irevocabil?

Nu, cred că nu.

Crezi că nu?

Vorbești ca Shirley.

Iar tu vorbești ca un actor de comedie.

Drăguț.

Ideea este că ție *nu* ți s-a făcut un rău irevocabil de către cei care au făcut ceea ce ai fi vrut să nu facă - sau de către cei care nu au făcut ceea ce *tu* ai fi vrut să facă.

Adevăr îți spun Eu ție - iarăși: V-am trimis numai îngeri. Toți aceşti oameni ți-au adus daruri, daruri minunate, menite să te ajute să-ți amintești Cine Eşti Tu cu Adevărat. Acelaşi lucru l-ai făcut şi tu pentru alții. După ce veți fi trecut cu toții prin această grandioasă aventură, veți înțelege foarte bine acest lucru şi vă veți aduce unul altuia mulțumiri.

Îți spun că va veni ziua în care îți vei trece în revistă viața şi vei fi recunoscător pentru fiecare *clipă* din ea. Pentru fiecare rană, pentru fiecare tristețe, fiecare bucurie, fiecare sărbătoare - fiecare moment al vieții tale va fi o comoară pentru tine, deoarece vei vedea extraordinara perfecțiune a planului. Te vei da doi paşi înapoi, depărtându-te de țesătură şi vei vedea tapițeria şi vei plânge de cât este ea de frumoasă.

Prin urmare, iubiți-vă unul pe altul.* *Pe fiecare în parte. Pe toți* ceilalți. Chiar şi pe cei care consideri că te-au persecutat. Chiar şi pe cei pe care i-ai blestemat, spunând că sunt dușmanii tăi.

* Compară Ioan XIII, 34; XV,12; Matei V,44 Noul Testament

Iubiți-vă unul pe altul și iubește-te pe tine însuți. Pentru Dumnezeu, iubește-te *pe tine însuți*! Chiar asta vreau să spun, literalmente. Iubește-ți Sinele *pentru Dumnezeu.*

Uneori a fost foarte greu să fac treaba asta. În special când mă gândesc cum am fost în trecut. Pe tot parcursul vieții nu am fost o persoană plăcută. Mi-am petrecut treizeci de ani, între perioada când aveam douăzeci și până la peste patruzeci , fiind un ...

Nu spune asta. Nu te acuza în felul ăsta. Nu ești cea mai rea persoană care a umblat vreodată pe fața Pământului. Nu ai fost diavolul în persoană. Ai fost și ești *o ființă umană* care face greșeli, care încearcă să-și găsească drumul înapoi spre acasă. Ai fost derutat. Ai făcut ceea ce ai făcut, deoarece ai fost derutat. Ai fost pierdut. Ai fost pierdut, iar *acum ești regăsit.**

Nu te pierde din nou, de data asta în labirintul autocompătimirii, în confuzia creată de propria ta vinovăție. În loc de așa ceva, ridică-te înspre următoarea cea mai grandioasă versiune a celei mai măreț viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Ești.

Spune-ți povestea, da, dar *să nu fi* povestea ta. Povestea ta este la fel cu a oricărei alte persoane. În ea ești cel care doar *ai crezut* că ești. Nu este Cine Ești Tu cu Adevărat. Dacă o folosești pentru a-ți aminti Cine Ești Tu cu Adevărat, înseamnă că o folosești în mod înțelept. O folosești exact cu scopul pentru care a fost făcută.

Spune-ți deci povestea și ajută-ne să înțelegem ce altceva îți amintești în urma ei și ce trebuie să-și amintească toți oamenii.

Bine, poate că n-am fost un – *ceva* ... dar e sigur că nu m-am priceput să-i fac pe oameni să se simtă în siguranță. Nici măcar la începutul anilor '80, când credeam că am învățat ceva în privința evoluției personale, nu puneam în practică ceea ce am învățat.

* Compară Luca XV, 24, 32 Noul Testament

M-am căsătorit iarăși, am părăsit Cultul Terry Cole-Whittaker și am plecat din hărmălaia de la San Diego, în micuțul orășel Klickitat, Washington. Dar nu mi-a mers bine nici acolo, în mare parte pentru că nu le era prea bine celor care erau în preajma mea. Eram egoist și manipulam orice moment și orice persoană pentru a obține ceea ce voiam.

Nu s-au schimbat prea multe nici când m-am mutat în Portland, Oregon, sperând să o pot lua de la început. În loc de a se îmbunătăți, viața mea a devenit din ce în ce mai complicată, lovitura de grație fiindu-mi dată de un imens incendiu în clădirea în care locuiam cu soția mea și care a distrus aproape tot ceea ce aveam. Dar încercările nu se terminaseră încă. Mi-am terminat căsătoria, mi-am făcut alte relații și le-am distrus și pe alea.

Mă luptam ca un om pe punctul de a se îneca și care încerca să scoată capul din apă, aproape trăgându-i la fund pe toți ceilalți care se aflau în jurul meu.

De data asta știam că lucrurile nu puteau să se înrăutățească mai mult. Numai că s-au înrăutățit! Un om de optzeci ce ani care conducea un camion mare mi-a lovit mașina pe care o conduceam, lăsându-mă cu gâtul rupt. Am sfârșit prin a avea peste un an de zile gâtul imobilizat în ghips, am făcut fizioterapie intensivă zi de zi, timp de luni întregi, apoi o zi da una nu timp de alte luni, apoi le-am redus la de două ori pe săptămână și apoi s-au terminat cu totul – dar același lucru s-a întâmplat și cu tot ceea ce mai rămăsese în viața mea. Mi-am pierdut puterea de muncă, mi-am pierdut ultima relație și, într-o zi, am ieșit în stradă și am descoperit că-mi fusese furată mașina.

Era o situație clară, în care „un rău nu vine niciodată singur" – și am să-mi amintesc toată viața acel moment. Încă ametit de tot ceea ce se întâmpla, mă plimbam în sus și în jos pe stradă, cu speranța deșartă că, poate, am uitat unde am parcat-o. Apoi, resemnat și îngrozitor de amărât, am căzut în genunchi pe trotuar și am urlat de furie. O femeie care trecea pe acolo s-a uitat la mine cu ochi mari și a fugit pe partea cealaltă a străzii.

Două zile mai târziu, am luat ultimii dolari pe care-i aveam și am cumpărat un bilet de autobuz pentru Oregonul de sud unde locuiau trei dintre copiii mei, împreună cu mama lor. Am întrebat-o dacă putea să mă ajute într-un fel, eventual să mă lase să stau câteva săptămâni într-una din camerele goale pe care le avea în casă, până ce mă puneam pe picioare. E de la sine înțeles că ea m-a refuzat – și m-a dat afară. I-am spus că nu aveam unde să mă duc, iar ea mi-a răspuns „poți să iei cortul și echipamentul de camping."

Așa am ajuns pe pajiștea din Jackson Hot Springs, în afara orașului Ashland, Oregon, unde spațiul de închiriat costa 25$ pe săptămână, bani pe care nu-i aveam. L-am implorat pe administratorul campingului să mă lase să stau câteva zile până adun ceva bani, iar el și-a rostogolit ochii în cap. Campingul era deja plin cu persoane în trecere și ultimul lucru de care avea nevoie era una în plus, dar mi-a ascultat povestea. A auzit despre foc, accident, gâtul rupt, mașina furată și despre incredibilul șir de ghinioane fără sfârșit și cred că i s-a înmuiat inima. „Bine", a spus el „doar câteva zile, vezi ce poți să faci. Pune-ți cortul acolo".

Aveam patruzeci și cinci de ani și simțeam că viața mea ajunsese la sfârșit. De la un profesionist bine plătit în industria mass-media – de la redactor șef la un ziar, de la o persoană care lucra în cadrul informării publicului într-unul dintre cel mai extinse sisteme școlare naționale, de la asistentul personal al dr. Elisabeth Kübler-Ross, ajunsesem să adun cutii de bere și de apă minerală pe străzi și în parcuri pentru a câștiga niște bani. (Douăzeci de cutii făceau un dolar, o sută de cutii făceau cinci dolari, iar de cinci ori cinci dolari pe săptămână mă țineau în camping).

Am învățat câteva lucruri despre viața pe străzi, în timpul perioadei de aproape un an pe care am petrecut-o acolo. Nu eram exact pe străzi, dar nici departe de asta nu eram. Acolo, sub cerul liber, pe străzi, pe sub poduri și în parcuri am descoperit că există un cod pe care, dacă restul planetei l-ar urma, întreaga lume s-ar schimba: Ajutați-vă Unul pe Altul.

Dacă ești acolo timp de câteva săptămâni, ajungi să-i cunoști pe ceilalți care sunt la fel cu tine, iar ei ajung să te cunoască pe tine. Nimeni nu-ți spune întrebări intime și să știți că nimeni nu te întreabă cum ai ajuns acolo. Dar dacă te văd la necaz, nu trec pe lângă tine fără să se oprească, așa cum fac mulți dintre cei care au un acoperiș deasupra capului. Se opresc și întreabă „Ai nevoie de ceva?", iar dacă îți trebuie ceva din ceea ce au ei, poți să fii sigur că vei căpăta.

Am întâlnit tipi pe stradă care mi-au dat ultima lor pereche de șosete uscate sau jumătate din cantitatea de cutii pe care au adunat-o în ziua aceea, atunci când se părea că nu o să fiu în stare să-mi fac „porția". Iar dacă cineva câștiga mai mult (o bancnotă de cinci sau zece dolari de la un trecător) venea în camping cu mâncare pentru toată lumea.

Mi-aduc aminte prima seară când am încercat să-mi ridic cortul. Când am ajuns la parcela mea, era deja întu-neric. Știam că trebuie să mă mișc repede, dar nu aveam foarte multă experiență în ridicarea corturilor. Vântul șuiera și se pregătea să plouă.

„Leagă-l de pomul ăla", am auzit o voce răgușită, care venea de nicăieri. „Apoi leagă o frânghie de stâlpul de telefon de acolo. Asta o să te ajute să găsești drumul spre closet, în mijlocul nopții".

Ploaia începuse să cadă ușor. Brusc, m-am trezit că ridicaserăm împreună cortul. Prietenul meu fără nume nu a spus nimic din ceea ce nu era necesar, limitându-și comentariile la „Îți mai trebuie o scândură acolo" și „mai bine ai ridica podeaua, că altfel o să dormi într-o băltoacă". Când am terminat (în realitate, el a muncit cel mai mult), a aruncat ciocanul la pământ. „Tre'să te țină", a murmurat el și a plecat.

„Mulțumesc", am strigat eu după el. „Hei, cum te cheamă?"

„Nu contează", a spus el și nu a privit înapoi.

Nu l-am mai văzut niciodată.

Viața mea în camping era foarte simplă. Cea mai mare încercare la care eram supus (și cea mai mare dorință a mea) era să-mi fie cald și să rămân uscat. Nu mă străduiam

să capăt un post mai bun, nu-mi făceam griji cum să „agăț o femeie", nu-mi făceam probleme pentru nota de telefon și nici nu mă întrebam ce o să fac cu ce a mai rămas din viața mea. Ploua foarte mult, vânturile reci de martie suflau, iar eu nu făceam altceva decât să mă străduiesc să-mi fie cald și să rămân uscat.

Din când în când, mă întrebam cum o să ies de acolo, dar în majoritatea timpului mă întrebam cum să fac să rămân acolo. Douăzeci și cinci de dolari pe săptămână erau foarte mulți bani pe care să-i obții din nimic. Bineînțeles că intenționam să caut de lucru. Dar atunci era vorba de ce făceam în clipa aceea. Era vorba despre astăzi și mâine și poimâine. Trebuia să-mi vindec gâtul rupt, nu aveam mașină, nu aveam bani, mâncarea era foarte puțină și nu aveam unde să stau. Pe de altă parte, era primăvară și începea vara. Asta era în avantajul meu.

În fiecare zi scormoneam prin cutiile aruncate, cu speranța de a găsi un ziar, o jumătate de măr pe care cineva nu l-a terminat, o pungă cu un sandwich pe care un copil n-a vrut să-l mănânce. Ziarul era pentru podeaua de sub cort. ținea de cald, absorbea apa și era mai moale și mai neted decât pământul denivelat. Dar, mai mult decât orice, era o sursă de informații în privința unui serviciu. De fiecare dată când puneam mâna pe un ziar, parcurgeam coloana cu oferte pentru muncă specializată. Dat fiindcă aveam gâtul rupt, nu puteam să fac nicio treabă fizică, iar majoritatea serviciilor disponibile pe loc erau de acest gen. Muncitori cu ziua. Ajutoare într-o echipă sau alta. După două luni de căutare, am dat lovitura.

CRAINIC RADIO/PENTRU WEEKEND

Persoane cu experiență. Tel... Mi-a sărit inima din loc. Oare câți tipi or fi în orașul Medford, Oregon, care aveau experiență în radio și care nu aveau de lucru? Am alergat la cabina telefonică, l-am mulțumit lui Dumnezeu că paginile aurii erau acolo, am introdus una dintre prețioasele mele monezi și am cerut numărul. Directorul de programe, care știam că face angajările, nu era acolo.

„Poate să vă sune el?", a întrebat o voce de femeie.

„Bineînțeles", am răspuns eu calm, adăugând – cu cea mai bună voce a mea pe care o aveam la radio – că telefonam referitor la anunțul din ziar.

„Mă găsiți aici până la ora patru". I-am dat numărul de telefon de la cabină și am închis, apoi m-am așezat pe jos și am așteptat timp de trei ore ca cineva să mă sune, dar asta nu s-a întâmplat.

În dimineața următoare, am găsit la gunoi un roman, l-am înșfăcat și m-am întors la cabina telefonică. Eram pregătit să stau acolo toată ziua, dacă era nevoie. Când m-am așezat la ora nouă și am deschis cartea, mi-am spus că, dacă nu sună nimeni până la prânz, o să investesc o altă monedă și o să telefonez eu.

Telefonul a sunat la 9:35.

„Îmi pare rău că nu v-am sunat ieri", a spus directorul de programe. „Am fost foarte ocupat. Mi s-a spus că ați văzut anunțul. Aveți experiență?"

Din nou mi-am luat vocea mea cea mai bună.

„Păi, am lucrat în radio în diverse locuri", am spus eu cu nonșalanță, apoi am adăugat „în ultimii douăzeci de ani".

În timp ce schimbam aceste cuvinte, mă rugam la Dumnezeu să nu treacă cumva un camion mare prin camping, exact când stăteam eu de vorbă. Nu voiam să trebuiască să explic de ce trece un autovehicul tocmai prin sufrageria mea.

„De ce nu veniți aici?", m-a întrebat directorul de programe. „Aveți o casetă de ofertă?"

O asemenea casetă era imprimată cu muzică și era folosită pentru a ajuta munca unui disc-jockey. Se pare că-i trezisem foarte tare interesul.

„Nu, mi-am lăsat tot bagajul la Portland", am mințit eu cu nerușinare. Dar pot să citesc «în direct» orice îmi dați și cred că vă veți da seama de ce sunt în stare."

„E în regulă", a acceptat el. „Treceți pe aici. Eu plec la patru, așa că vă rog să nu întârziați prea mult.

„Am înțeles."

Când am ieșit din cabină, am sărit în sus și am scos un țipăt de bucurie. Doi băieți treceau pe acolo.

„E chiar așa de bine?", m-a întrebat unul dintre ei.

„Cred că am găsit de lucru!", am răspuns.

Ei s-au bucurat sincer pentru mine. „Și ce-ai să faci?", a vrut să știe unul dintre ei.

„Disc-jockey de weekend! La trei mă duc la interviu."

„În halul ăsta?"

Nu m-am gândit la halul în care arătam. Nu mă mai tunsesem de câteva săptămâni, dar în privința asta m-aș fi descurcat. Jumătate din disc-jockeyi din America purtau coadă. Dar trebuia să fac ceva în privința îmbrăcămintei. Era o spălătorie în camping, dar nu aveam bani să cumpăr săpun, să-mi dau ceva la spălat și la călcat și să mai plătesc și biletul de autobuz până la Medford și înapoi.

De-abia în clipa aceea mi-am dat seama cât eram de sărac. Nu puteam să fac ceva simplu, cum ar fi să merg până în oraș la un interviu, fără ca să se întâmple un miracol. În clipa aceea am căpătat experiența piedicilor pe care oamenii care trăiesc pe stradă le întâmpină, atunci când încearcă să se pună iar pe picioare și să ducă o viață normală.

Cei doi se uitau la mine, ca și când știau exact la ce mă gândeam.

„N-ai bani, nu-i așa?", m-a întrebat unul dintre ei, aproape răstit.

„Am doi dolari", am răspuns eu, apreciind, probabil, greșit.

„Bine, hai încoace!"

I-am urmat la un grup de corturi unde erau campați și alți bărbați. „Are șansa de a scăpa de aici", au explicat ei prietenilor lor și au murmurat ceva ce eu nu puteam auzi. Apoi, întorcându-se către mine, cel mai în vârstă dintre ei s-a răstit: „Ai ceva decent cu care să te îmbraci?"

„Da, în sac, dar nu e nimic curat, nimic ca lumea."

„Adu-l încoace."

Când m-am întors, grupului de bărbați i se alăturase o femeie pe care o văzusem pe acolo. Ea locuia într-o rulotă

mică, ce se afla tot în parc. „Spală-ți lucrurile și usucă-le și eu le voi călca, scumpule", a spus ea.

Unul dintre bărbați a venit către mine și mi-a înmânat o pungă maro de hârtie în care zăngăneau monezi. „Tipii ăștia pe care-i vezi s-au scormonit și au adunat ce e aici", a explicat el. „Du-te și spală-ți rufele!"

Cinci ore mai târziu, am apărut la postul de radio, curat și cu părul prins în codiță, arătând ca și când aș fi ieșit din apartamentul meu din centrul orașului.

Am primit postul!

„Vorbim despre 6,25$ pe oră, pentru două zile de opt ore fiecare", a spus directorul de programe. „Îmi pare rău că nu pot să-ți ofer mai mult. Ești supercalificat și aș înțelege dacă te-ai hotărât să nu accepți."

O sută de dolari pe săptămână! Urma să câștig *o sută de dolari pe săptămână,* adică *patru sute de dolari pe lună* – la vremea aceea însemna pentru mine *o avere.* „Nu, nu, este exact ce căutam acum", am spus eu liniștit. „Mi-a plăcut foarte mult să lucrez la radio, iar acum, că mă ocup de altceva, voiam să găsesc un mod de a rămâne în branșă. Pentru mine o să fie o distracție.

Și nu mințeam, deoarece a și fost o distracție. Distracția de a supraviețui. Am mai locuit două luni în cort, iar apoi am economisit destul ca să-mi cumpăr cu 300$ o mașină din '63. Mă simțeam milionar. Eram singurul din grupul din camping care mergeam pe roți – și singurul care aveam un venit regulat – și împărțeam cu toți ceilalți, pentru că nu puteam uita ce au făcut ei pentru mine.

Speriat că temperatura era în scădere, în noiembrie m-am mutat într-una din căsuțele cu o singură încăpere, care puteau fi închiriate cu 75$ pe săptămână. Mă simțeam vinovat că-mi las prietenii afară – niciunul nu avea atâția bani ca mine, așa că, în nopțile cu adevărat reci sau ploioase, îi invitam pe unul sau doi să stea cu mine. Am încercat să-i iau prin rotație, astfel ca fiecare să poată avea șansa de a sta la adăpost.

Tocmai când se părea că o să lucrez acolo veșnic, am primit o ofertă surprinzătoare de la un alt post de radio din oraș, care mă chema să fac emisiunea de după-amiază. Auziseră ce făceam eu în weekend și le-a plăcut – dar Medford nu e un oraș cu multe posturi de radio, și, pentru început, mi s-au oferit 900$. Dar lucram iarăși tot timpul și am putut să părăsesc campingul. Stătusem acolo mai mult de nouă luni. Este o perioadă pe care n-am s-o uit niciodată.

Binecuvântez ziua în care am intrat acolo, trăgându-mi echipamentul de camping după mine, pentru că acela n-a însemnat câtuși de puțin sfârșitul vieții mele, ci doar începutul. Acolo am învățat ce înseamnă loialitatea și cinstea și încrederea și cum să fii tu însuți, cât și simplitatea și dărnicia și supraviețuirea. Am învățat să nu mă resemnez niciodată când sunt înfrânt, ci să accept și să fiu recunoscător pentru ceea ce e adevărat atunci și acolo.

Prin urmare, nu am învățat numai de la stele de cinema și de la autori renumiți. Am învățat de la oamenii de pe străzi, care m-au ajutat, cât și de la oamenii pe care-i văd în fiecare zi, oamenii pe care-i întâlnesc pe măsură ce avansez prin viață. De la poștaș, de la vânzătorul de la băcănie, de la doamna care păzește curățătoria.

Cu toții te învață ceva - învățătură pe care ți-o dau în dar. Şi aici este marele secret. Fiecare dintre ei a venit ca să primească, la rândul lui, un dar de la tine.

Care este darul pe care tu l-ai dat lor? Iar dacă, în starea de confuzie în care erai, ai făcut ceva ce crezi că i-a supărat, să nu-ți închipui că acesta n-a fost şi el un dar.

E posibil să fie o mare avere, ca şi perioada pe care ai petrecut-o în camping.

Oare tu n-ai învățat mult mai mult din supărările tale cele mai mari, decât din plăcerile tale cele mai mari? Prin urmare, cine este ticălosul şi cine este victima în viața ta?

Vei atinge starea adevărată de maestru, atunci când îți vei putea clarifica acest lucru - înainte și nu după ce cunoști rezultatul unei experiențe.

Perioada ta de sărăcie și necaz te-au învățat că viața nu se termină niciodată. Niciodată, niciodată, *niciodată* să nu crezi că viața ta s-a terminat. Să știi întotdeauna că fiecare zi, fiecare oră, fiecare *moment* este un alt început, o altă ocazie, o altă șansă de a te recreea pe tine însuți din nou.

Chiar dacă faci acest lucru în ultima clipă, în momentul morții tale, *îți vei fi justificat întreaga experiență și o vei fi preamărit în fața lui Dumnezeu.*

Acest lucru nu este cu nimic mai puțin adevărat, chiar și în cazul în care ești un criminal înrăit, un ucigaș care merge pe drumul către locul de execuție.

Trebuie să știi acest lucru, trebuie să-l crezi. Nu ți l-aș spune, dacă n-ar fi așa.

Şaptesprezece

Ceea ce ai spus acum mă ajută cel mai mult din tot ce am citit vreodată. Asta înseamnă că noi toți – chiar și „cei mai răi" dintre noi – avem un loc în inima Ta. Nu trebuie decât să îl revendicăm. Și asta cred că vrea să însemne a avea o prietenie cu Dumnezeu.

Când am început această carte, am spus că mă voi concentra pe două lucruri: cum să transform o conversație cu Dumnezeu într-o prietenie reală și lucrativă și cum să *folosesc* această prietenie pentru a aplica în viața de zi cu zi înțelepciunea din *Conversații cu Dumnezeu*.

Iar acum înveți ceea ce ți-am spus înainte - că relația ta cu Dumnezeu nu diferă de relația ta cu ceilalți.

Şi relațiile cu ceilalți oameni încep printr-o conversație. Dacă această conversație se desfăşoară bine, deveniți prieteni. Dacă prietenia se desfăşoară bine, trăiți experiența adevăratei Unimi. Aceasta este ceea ce doresc toate sufletele unul de la celălalt. Aceasta caută toate sufletele în Mine.

Idea aflată la baza acestei cărți era de a vă arăta cum să dezvoltați o asemenea prietenie, după ce ați purtat o conversație. În cele trei cărți dinaintea acesteia, voi ați purtat o conversație. Acum e momentul să aveți o prietenie.

Cu toate acestea, îmi pare rău să-ți spun că mulți oameni nu vor să parcurgă primul pas în relația lor cu Mine. Le este imposibil să creadă că Eu aş putea purta o conversație reală cu ei şi îşi limitează experiența legată de Mine la o relație într-o singură direcție -

ceea ce majoritatea numesc rugăciune. Ei *Îmi* vorbesc, dar nu vorbesc ***cu Mine.***

Unii dintre cei care Îmi vorbesc au o credință uriașă că Eu le aud cuvintele. Dar nici măcar ei nu se așteaptă să le audă *pe ale Mele.* Așa că ei caută semne. Ei spun „Dumnezeule, dă-mi un semn." Dar când le dau un semn în modul cel mai obișnuit pe care și l-ar putea imagina, folosind chiar limba pe care o vorbesc - ei Mă neagă. Și, adevăr vă spun Eu vouă: Unii dintre voi Mă vor nega în continuare. Nu veți nega numai faptul că acesta este un semn, veți nega și faptul că e măcar posibil să primiți un asemenea semn.

Și vă mai spun: N*imic nu este imposibil în lumea lui Dumnezeu.* Nu am încetat de a vă vorbi direct și nu voi înceta niciodată de a o face.

E posibil să nu auziți întotdeauna în mod limpede sau să interpretați cu maximă acuratețe ceea ce am eu de spus - dar, atâta timp cât încercați, atâta timp cât continuați să țineți dialogul deschis, îi oferiți prieteniei noastre o șansă. Și, atâta timp cât îi dați lui Dumnezeu o șansă, nu veți fi niciodată singuri, nu va trebui să faceți niciodată față singuri unor probleme importante, nu veți fi niciodată fără un ajutor imediat în momente de restriște și, da! veți avea întotdeauna un loc în inima Mea. Aceasta *înseamnă* să fii prieten cu Dumnezeu.

Și această prietenie este deschisă oricui?

Oricui.

Indiferent de credința lor, indiferent de religia lor?

Sau de lipsa de religie?

E adevărat că oricine poate fi oricând prieten cu Dumnezeu?

Cu toții *sunteți* prieteni cu Dumnezeu. Numai că unii dintre voi nu știu acest lucru. Am mai spus asta o dată.

Știu că ne repetăm, dar vreau să mă asigur, vreau să mă asigur foarte tare că am înțeles cum trebuie. Tocmai vorbeai despre faptul că noi nu interpretăm cu maximă acuratețe ceea ce ai Tu de spus, iar ce ai spus acum trebuie să fie înțeles cât se poate de bine. Vreau să nu fac nici o greșeală. Spui că nu există „o cale corectă" spre Dumnezeu?

Asta spun. Exact, precis şi fără echivoc. Există o mie de căi spre Dumnezeu şi fiecare te duce acolo.

Deci, putem să terminăm, în sfârșit, cu „al nostru e mai bun", când e vorba de Dumnezeu. Putem să încetăm de a mai spune că „Dumnezeul nostru este cel mai bun".

E adevărat. Puteți. Dar o veți face oare? Aceasta este întrebarea. Va trebui să renunțați la ideile voastre de *superioritate*, dar această noțiune este cea mai seducătoare dintre toate cele pe care le-au avut vreodată ființele umane. Ea a sedus întreaga rasă umană. Ea a justificat măcelărirea pe scară largă a membrilor neamului tău şi a oricărui alt neam de ființe conştiente de pe planeta voastră.

Acest unic gând, această idee unică pe care o aveți că voi sunteți, într-un fel, *mai buni* decât altcineva, a provocat toată nefericirea, toată suferința, toată cruzimea, toată lipsa de omenie cu care v-ați purtat unul cu celălalt.

Ai mai spus asta înainte.

Şi ca şi alte lucruri pe care le-am mai spus în acest dialog, îl voi repeta iarăşi şi iarăşi. Vreau să subliniez în special această idee în termeni foarte preciși, într-un limbaj atât de clar şi de specific, încât să nu o puteți uita niciodată. De-a lungul vremurilor, oamenii M-au întrebat care este calea spre o lume perfectă? Cum pot trăi împreună în armonie? Care este secretul spre pace permanentă? Şi, de-a lungul vremurilor, v-am dat răspunsul - de-a lungul vremurilor, v-am adus această înțelepciune, de o mie de ori, într-o mie de feluri.

Dar voi nu M-ați ascultat.

În acest dialog, v-o spun iarăşi şi iarăşi, într-un limbaj atât de clar, încât să nu o mai puteţi ignora din nou, ci să o înţelegeţi total, să o asimilaţi atât de profund, încât, de acum înainte şi pentru totdeauna, să respingeţi orice părere că un grup dintre voi este, cumva, mai bun decât orice alt grup.

Vă spun din nou: *Puneţi Capăt lui Mai Bun.*

Aceasta este Noua Evanghelie: *Nu există* o rasă superioară. *Nu există* o naţiune mai măreaţă decât celelalte. *Nu există* o singură religie adevărată. *Nu există* o filozofie absolut perfectă. *Nu există* partid politic care să aibă întotdeauna dreptate, sistem economic superior din punct de vedere moral sau cale unică spre rai.

Ştergeţi-vă aceste idei din memorie. Eliminaţi-le din experienţa voastră. Eradicaţi-le din cultura şi civilizaţia voastră. Pentru că acestea sunt gânduri de divizare şi separare şi din cauza unor asemenea gânduri *v-aţi omorât* unul pe altul. Nu vă va salva nimic altceva decât adevărul pe care vi-l spun aici:

SUNTEM CU TOŢII UNUL.

Du acest mesaj pretutindeni, peste oceane şi continente, imediat după colţ, cât şi în lumea întreagă!

Aşa o să fac. Am să-l rostesc tare şi clar, oriunde merg, oriunde sunt.

Iar odată cu această proclamare a Noii Evanghelii, risipeşte pentru totdeauna a doua idee foarte periculoasă, pe care şi-au bazat fiinţele umane comportamentul: gândul că trebuie să faceţi ceva ca să supravieţuiţi.

Nu trebuie să faceţi nimic.

Supravieţuirea voastră este garantată. Este *un fapt*, nu o speranţă. Este o realitate, nu o promisiune. Voi aţi existat din totdeauna. Existaţi acum şi veţi exista întotdeauna.

Viaţa este eternă, dragostea este nemuritoare, iar moartea este numai o imagine la orizont.

Am auzit aceste cuvinte în versurile unui cântec minunat al lui Carly Simon.

Nu v-am spus că Eu voi comunica cu voi în multe feluri - un articol dintr-o revistă de acum trei luni la salonul de coafură, o frază întâmplătoare rostită de vreun prieten, versurile cântecului pe care-l auziți? Prin acest gen de continuare a „conversațiilor cu Dumnezeu" vă trimit Eu mesajul Meu etern: Supraviețuirea voastră este garantată. Problema nu se pune dacă veți supraviețui, problema este care vor fi experiențele voastre cât timp supraviețuiți.

Răspundeți la această întrebare acum, în ceea ce voi numiți această viață, cât și în ceea ce voi numiți viața următoare. Asta, pentru că experiența voastră din viața următoare nu poate fi altceva decât o reflectare a ceea ce ați creat în această viață, deoarece, în realitate, există *o Singură Viață Veșnică* în care *fiecare moment îl creează pe următorul.*

Și, în felul acesta, noi ne creăm *propriul* nostru rai și *propriul nostru iad.*

Da - acum și-n vecii vecilor. Dar, odată ce vă este clar că nu se pune problema supraviețuirii voastre, puteți să încetați de a vă mai face griji în ceea ce privește care dintre voi este mai bun. Nu mai trebuie să vă pedepsiți veșnic, să vă truditi să ajungeți în vârf sau să-i distrugeți pe alții pentru a vă asigura că sunteți cei mai bine adaptați. Și, astfel, puteți în sfârșit să „scoateți iadul din viețile voastre". *Literalmente.*

Veniți, deci! Veniți acum alături de Mine, într-o prietenie profundă și trainică. V-am arătat pașii pe care trebuie să-i urmați. V-am împărtășit Atitudinile lui Dumnezeu, care vă vor schimba viața.

Veniți! Alungați „iadul"! Aduce-ți în locul lui binecuvântarea și bucuria și raiul. Pentru că a Ta *este* Împărăția și Puterea și Slava, în vecii vecilor.*

* Matei VI, 13 Noul Testament

Nu ți-aș spune toate astea, dacă nu ar fi adevărat.

Accept! Îți accept invitația de a lega o *prietenie* adevărată cu *Dumnezeu!* Voi urma cei Șapte Pași. Voi adopta cele Cinci Atitudini. Nu voi mai crede niciodată că Tu ai încetat să vorbești cu mine sau că eu nu pot să vorbesc direct cu Tine.

Bine.

Și dacă tot suntem acum prieteni apropiați, vreau să-ți cer o favoare.

Orice. Cere orice şi vei primi.*

Vrei să explici cum să implementăm în viața noastră câteva dintre cele mai grandioase adevăruri din *Conversații cu Dumnezeu?* Vreau ca toată lumea să înțeleagă cum să procedeze, pentru ca această înțelepciune să fie funcțională în viața de zi cu zi.

Care parte a înțelepciunii vrei să o discutăm? Hai să ne concentrăm asupra unei anumite părți din mesaj şi vă voi spune cum să o folosiți ca să funcționeze în acțiunile voastre de clipă de clipă.

Bine! Hai să ne apucăm de treabă! La sfârșitul trilogiei *Conversații cu Dumnezeu,* ai spus că întregul dialog de 800 şi ceva de pagini ar putea fi rezumat în trei idei: 1. Noi Suntem cu toții Unul, 2. Este suficient pentru toți, 3. Nu trebuie să facem nimic. Într-un fel, ai ajuns înapoi la Punctele Unu și Trei, chiar acum când spuneai că trebuie să-i punem capăt lui *mai bun.*

Da.

Dar n-ai vrea să ne spui cum funcționează asta în viața de zi cu zi? Și ce ai vrut să spui cu Punctul Doi? Cum îl putem pune în practică, în viața de zi cu zi? Cum aplicăm *toate* aceste puncte?

* Compară Ioan XVI, 24 Noul Testament

Mulțumesc că ai întrebat.

Acum chiar că „ne apucăm de treabă".

Primul mesaj e foarte simplu de aplicat. Treceți prin viață ca şi când toată lumea şi chiar orice reprezintă o extensie a voastră. Tratați-i pe toți ceilalți oameni ca şi când ar face parte din voi. Tratați toate celelalte lucruri în același fel.

Așteaptă, așteaptă! Aici! Chiar aici! Ăsta este un exemplu bun pentru ceea ce vreau să spun. Cum aplic eu o astfel de afirmație în viața de zi cu zi? Asta înseamnă că nu pot să pocnesc un țânțar?

Nu există poți sau nu poți, aici.

Nu există ar trebui sau nu ar trebui. Poți să faci tot ce vrei. Fiecare decizie este o afirmare a lui Cine Eşti.

Păi, „cine sunt" este o persoană care nu vrea să fie mușcată de un țânțar!

Perfect. Atunci fă ce trebuie să faci, ca să trăieşti această experiență. Vezi ce simplu e?

Dar dacă eu sunt una cu totul, nu omor eu o parte din mine însumi, când plesnesc un țânțar?

Nimic nu moare, doar îşi schimbă forma. Dar pentru o clipă, hai să folosim definițiile tale, ca să ducem la capăt această discuție. Da, după definiția ta, tu omori o parte din tine, atunci când omori un țânțar. Același lucru faci când tai un arbore. Sau când culegi o floare. Sau când măcelăreşti o vacă şi o mănânci.

Deci, nu pot să mă ating *de nimic!* Trebuie să las totul exact așa cum este! Dacă termitele îmi distrug casa, trebuie să plec și să le-o las lor, deoarece, la urma urmei, nu vreau *să le omor.* Cât de departe trebuie să mergem?

E o întrebare bună. Cât de departe *trebuie* să mergeți?

Faptul că nu omorâți oameni, înseamnă să nu omorâți termite? Şi invers, faptul că nu omorâți termite, înseamnă că e în regulă să omorâți oameni?

Nu, desigur că nu.

Ei vezi? Asta era. Ți-ai răspuns la propria ta întrebare!

Da, deoarece am folosit un *sistem diferit de valori.* Nu este cel pe care-l sugerezi tu aici. Eu *nu spun* că „noi suntem cu toții Unul". Spun că oamenii și termitele nu sunt Unul, tot așa cum nu sunt nici oamenii și copacii. Astfel, după ce am făcut această diferențiere, le tratez în mod diferit! În cadrul sistemului *Tău* de valori, n-aș putea să fac asta.

Bineînțeles că ai putea. Amintește-ți că Eu am spus că sunteți cu toții Unul, dar nu am spus că sunteți cu toții *la fel.* Este oare părul tău la fel cu inima ta?

Ce-ai spus?

Dacă-ți tai părul, asta înseamnă că trebuie să-ți tai şi inima?

Înțeleg ce vrei să spui.

Înțelegi? Chiar înțelegi? Multe ființe umane acționează ca şi când nu ar înțelege. Ei tratează pe toți şi pe toate ca şi când ar fi la fel. Ei tratează viața umană ca şi când nu ar valora cu nimic mai mult decât viața unui țânțar. Sau a unei termite. Dacă văd că este în regulă să-şi taie părul, ei îşi taie şi inima. Îşi muşcă nasul pentru ai face în ciudă fetei.

Nu sunt mulți oameni care acționează în felul acesta.

Adevăr vă spun Eu vouă: *Fiecare dintre voi a acționat în felul acesta,* într-un mod sau altul. Fiecare dintre voi a acționat fără discriminare, tratând un lucru ca şi când ar fi la fel cu altul - tratând o *persoană* ca şi când el sau ea ar fi la fel cu altul.

Mergi pe stradă şi vezi un alb şi îţi închipui că toţi albii arată aşa. Mergi pe stradă şi vezi un negru şi îţi închipui că toţi negrii arată aşa. Gândind aşa, faceţi două greşeli.

Aţi făcut un stereotip din albi şi negri, evrei şi ne-evrei, bărbaţi şi femei, ruşi şi americani, sârbi şi albanezi, şefi şi muncitori, chiar şi blonde şi brunete ... şi nu veţi *înceta* de a crea stereotipuri, deoarece, a înceta să o mai faceţi, înseamnă că va trebui să încetaţi *de a vă mai justifica* modul în care vă trataţi unii pe alţii.

Bine, şi cei cu asta? Cum îi *tratez eu pe toţi şi pe toate ca şi când ar fi o parte din mine?* Şi ce se întâmplă dacă eu hotărăsc că cineva sau un grup reprezintă un cancer pe trupul meu? Nu-l extirp? Nu asta numim noi purificare etnică, ştergerea de pe suprafaţa Pământului sau mutarea din loc a unui întreg popor?

Într-adevăr, aţi luat astfel de decizii.

Da, când a fost vorba de albanezii din Kosovo. De evreii din Germania.

Eu mă gândeam la indienii din America.

Ah!

Chiar că, ah! A şterge un popor de pe suprafaţa Pământului este acelaşi lucru - fie că se întâmplă la Auschwitz sau într-un sat de piei roşii.

Da, după cum ai mai spus-o o dată.

După cum am mai spus-o o dată.

Dar dacă noi suntem cu toţii parte a aceluiaşi trup, ce se întâmplă dacă eu decid că cineva sau ceva *este* un „cancer"? Ce fac atunci? Asta te întreb eu acum?

Ar trebui să încerci să vindeci cancerul.

Şi cum să fac asta?

Ai putea încerca să o faci prin dragoste.

Dar unele lucruri şi unii oameni nu răspund la dragoste. Uneori, a vindeca un cancer înseamnă a-l omorî, a-l extirpa din trup. Noi încercăm să vindecăm *trupul*, nu cancerul.

Dar ce zici dacă trupul nu are nevoie de vindecare?

Ce?

Voi vă justificaţi întotdeauna cruzimea faţă de alţii, chiar şi faptul că-i omorâţi pe alţii, numind-o mijloc de supravieţuire pentru voi înşivă. Dar aceasta ne duce înapoi la o altă întrebare, la o altă idee. Mai înainte am vorbit despre a doua dintre cele mai importante idei pe care le au fiinţele umane.

Hai să închidem cercul. Ce crezi că se va întâmpla dacă nu scapi de cancerul despre care vorbeai?

Voi muri.

Şi, pentru ca să eviţi moartea, extirpi cancerul. Este o problemă de supravieţuire.

Exact.

Şi acesta este acelaşi motiv pentru care oamenii omoară alţi oameni, exterminã *grupuri* întregi de alţi oameni, dislocă populaţii întregi şi minorităţi etnice. Ei cred că trebuie să facă acest lucru, pentru că e vital pentru supravieţuirea lor.

Da.

Adevăr vă spun Eu vouă: *Nu trebuie să faceţi nimic pentru ca să supravieţuiţi.* Supravieţuirea voastră este garantată. Aţi existat din totdeauna, existaţi acum şi veţi exista întotdeauna - o lume fără de sfârşit.

Supravieţuirea voastră este un fapt, nu o speranţă; o realitate, nu o promisiune. Prin urmare, tot ceea ce aţi făcut ca să „supravieţuiţi" nu a fost necesar. V-aţi creat în timpul vieţii un iad, pen-

tru a evita iadul pe care vi-l imaginați că l-ați evita - creând iadul pe care-l creați.

Tu vorbești despre o formă de supraviețuire – viața eternă – iar eu vorbesc despre o altă formă: Cine Suntem – chiar acum, chiar aici. Ce se întâmplă dacă nouă ne place cine suntem chiar aici, chiar acum și nu vrem să vedem pe nimeni sau nimic cum schimbă acest lucru?

Voi nu ştiți Cine Sunteți Voi cu Adevărat, chiar aici, chiar acum. Dacă ați şti, nu ați face niciodată ceea ce faceți.

N-ar trebui să o faceți.

Dar nu te păstrezi în cadrul ideii. Ce zici dacă nouă ne place Cine Suntem chiar aici, chiar acum *și nu vrem să vedem pe nimeni sau nimic cum schimbă acest lucru?*

Atunci voi nu ați fi Cine Sunteți Voi cu Adevărat. Voi ați fi doar cine *credeți* că sunteți, chiar aici şi chiar acum. Şi ați încerca să realizați imposibilul, adică să *rămâneți întotdeauna* cine credeți voi că sunteți. Iar aceasta nu se poate.

Nu înțeleg. M-ai pierdut de tot.

Cine sunteți voi este viața. Voi sunteți viața însăşi! Şi ce este viața? Este un proces. Şi ce este acest proces?

Este *evoluție* ... sau ceea ce voi ați numi *schimbare*.

Totul în viață se schimbă! Totul!

Viața *este* schimbare. Aceasta *este* Viața. Atunci când puneți capăt schimbării, puneți capăt vieții. Dar acest lucru nu-l puteți face. Şi, astfel, vă creați un adevărat iad, încercând să faceți ceva ce nu puteți face, străduindu-vă şi chinuindu-vă să rămâneți neschimbați, în timp ce Cine Sunteți se schimbă. Voi sunteți cei care se schimbă.

Dar unele lucruri se schimbă în mai bine și altele în mai rău! Tot ceea ce încerc să fac este să opresc schimbările în rău.

Nu există ceea ce se cheamă „mai bine" sau „mai rău".

Voi ați inventat totul. Voi *hotărâți* ce să numiți mai bine și ce să numiți mai rău.

Bine, dar ce se întâmplă dacă eu numesc mai bine a rămâne viu în forma mea fizică actuală, mai degrabă decât a muri? A muri înseamnă pentru mine o schimbare în mai rău! Sunt sigur că Tu nu spui că, dacă eu aș avea cancer în trup, nu ar trebui să fac nimic, deoarece viața este eternă. Dacă viața mea din acest trup se termină pentru că eu nu fac nimic – ce dacă? Sunt sigur că nu asta vrei să spui, nu-i așa?

Eu spun că fiecare gest este un gest de auto-definire. Asta este tot ceea ce faceți voi aici. Definiți și vă creați, exprimați și trăiți ca experiență pe cine credeți voi că sunteți. Pe scurt, *evoluați*. Felul în care evoluați este alegerea *voastră*. *Faptul* că evoluați, nu este.

Dacă voi sunteți cel care alege să extirpe cancerul din el pentru a păstra forma lui mai extinsă de viață, atunci o veți demonstra.

Dacă voi sunteți cel care îi vede pe ceilalți din neamul lui ca pe un cancer, deoarece sunt diferiți de el sau nu sunt de acord cu el, o veți demonstra. Într-adevăr, mulți dintre voi ați și demonstrat-o.

Acum am să te invit să vezi viața într-un mod cu totul nou. Am să te invit să vezi viața ca pe nimic altceva decât ca pe un proces continuu de schimbare. Gândește-te în felul următor: totul se schimbă, tot timpul. Asta te include și pe tine. Tu ești atât cel care schimbă, cât și cel schimbat. Asta, deoarece chiar dacă tu te schimbi, tu ești cel care provoacă schimbarea în tine însuți și în lumea din jurul tău.

Când te trezești dimineața, te invit să te gândești la un singur lucru. Ce se va schimba astăzi? Nu, dacă *se va schimba* ceva astăzi? Asta e de la sine înțeles! Dar, care va fi acea schimbare? Și ce rol vei juca tu în crearea acestei schimbări, în a fi cauza ei conștientă?

Voi luați decizii în fiecare secundă a fiecărui minut, al fiecărei ore, a fiecărei zile. Aceste alegeri se referă la ce anume se va schimba și cum. Ele nu se referă la nimic altceva.

Hai să vorbim despre o alegere simplă, cum ar fi pieptănatul părului, deoarece nu este una uşoară. Îţi imaginezi că-ţi piepteni părul în acelaşi fel în fiecare zi. Şi că nu schimbi absolut nimic. Dar, însuşi gestul de *a-l pieptăna* este un act de schimbare. Imediat după ce te scoli, te duci la oglindă, te uiţi la părul tău şi spui „Îh!", e într-o stare jalnică, nu poţi să ieşi din casă în halul ăsta. Trebuie să schimbi ceva. Trebuie să schimbi modul în care arăţi. Aşa că, te speli pe faţă, îţi piepteni părul, te pregăteşti pentru ziua care urmează.

În tot acest timp, tu iei hotărâri. Unele dintre ele sunt luate pentru a aduce lucrurile înapoi aşa cum *au fost*. Şi, astfel, creezi iluzia că *lucrurile rămân aşa cum au fost*. Dar tu *te re-creezi pe tine din nou*, în ceea mai grandioasă versiune a celei mai măreţe viziuni pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti!

Întreaga viaţă este un proces de re-creare. Aceasta este cea mai mare bucurie a lui Dumnezeu. Aceasta este *recrearea* lui Dumnezeu!

Implicaţiile pe care acest lucru le are asupra vieţii voastre sunt fenomenale. Când te gândeşti la asta, îţi apare ca o revelaţie extraordinară. *Voi nu faceţi nimic altceva decât să vă schimbaţi*. Voi nu faceţi nimic altceva decât să evoluaţi. Modul în care vă schimbaţi, depinde de voi. *În ce fel* evoluaţi, depinde de voi. Dar, faptul că voi *sunteţi*, nu poate fi pus în discuţie. El este ceva *dat*. Aşa stau lucrurile. Asta *este* Viaţa. Acesta este Dumnezeu. Asta sunteţi voi.

Viaţa, Dumnezeu, Voi = Ceea Ce Se Schimbă.

Dar tot nu mi-ai rezolvat dilema. Dacă eu sunt Una cu totul, cum e cu plesnitul ţânţarilor?

Ce fel de schimbare alegi să creezi în acea parte a Sinelui tău pe care o numeşti ţânţar? Aceasta este întrebarea pe care ţi-o pui şi aceasta este implicaţia înţelepciunii SUNTEM CU TOŢII UNUL.

Tu „schimbi" partea din Totul pe care tu o numeşti ţânţar. Tu nu „omori" ţânţarul, înţelegi? Viaţa este eternă şi tu nu poţi să-i pui capăt. Tu ai puterea de a-i schimba forma. Aşa cum se întâmplă în

spectacolele populare de iluzionism, tu poți să schimbi formele. Dar să știi că: întreaga conștiență acționează la un loc. În sensul cel mai înalt, e imposibil ca unul dintre voi să-l stăpânească sau să-l controleze pe celălalt. Fiecare aspect al divinității deține un control co-creator asupra destinului ei.

Prin urmare, nu puteți omorî un țânțar împotriva voinței lui. La un anumit nivel, țânțarul a ales acest lucru. Orice schimbare din univers apare cu consimțământul universului însuși, manifestat prin toate formele lui diferite. Universul nu poate să nu fie de acord cu el însuși. Acest lucru este imposibil.

Asta este o discuție periculoasă. Este o învățătură periculoasă. Oamenii ar putea-o folosi, zicând: „Deci, pot să fac orice, oricui vreau, pentru că ei mi-au dat permisiunea să o fac! La urma urmei, ei «co-creează» cu mine!" Asta ar însemna anarhie comportamentală.

Deja *aveți* o astfel de anarhie. Nu vezi că viața *este* ceea ce voi numiți „anarhie comportamentală"? Cu toții faceți ce vreți, când vreți, cum vreți și *Eu nu vă opresc*. Neamul omenesc a făcut ceea ce se poate numi treburi oribile și le face din nou și din nou, iar Dumnezeu nu-i oprește. Nu te-ai întrebat niciodată de ce?

Bineînțeles că m-am întrebat. Cu toții ne-am întrebat. Cu toții strigăm din inimă „Dumnezeule, de ce permiți să se întâmple așa ceva?". Bineînțeles că ne-am întrebat.

Și nu vreți să primiți răspunsul?

Bineînțeles că vreau să primesc răspunsul.

Tocmai ți l-am dat.

Dacă e adevărat, va trebui să mă gândesc la el. Dacă e adevărat, am sentimentul că acum nu mai există nimic care să ne oprească de la a ne face un rău incredibil unul altuia, pretinzând că tot ceea ce se află în Univers e de acord cu ceea ce facem. Mă tulbură foarte tare lucrul ăsta. Nu știu cum să-l înțeleg. Doctrina binelui și răului, a crimei și pedep-

sei, a lui corect şi greşit, a recompensei veşnice şi a condamnării veşnice – toate aceste lucruri care ne controlează, toate aceste lucruri care dau speranţă celor oprimaţi, toate sunt anihilate de acest mesaj. Dacă nu găsim un nou mesaj să punem în locul lui, îmi este teamă pentru rasa umană şi pentru noile abisuri de depravare la care ar putea ajunge.

Dar, *aveţi* un mesaj nou. El este, în sfârşit, Adevărul. Iar acest mesaj este *unicul* care poate salva lumea. Vechiul mesaj nu a făcut acest lucru. Nu înţelegi? Nu-ţi este clar? Vechiul mesaj, cel despre care spui că a dat speranţă omenirii, nu v-a adus *niciunul dintre rezultatele pe care le-aţi sperat*.

Vechiul mesaj al binelui şi răului, a crimei şi pedepsei, a lui corect şi greşit, a recompensei veşnice şi a condamnării veşnice nu a făcut nimic ca să pună capăt suferinţei pe planeta voastră, pentru a termina cu omorâtul pe planeta voastră, pentru a înceta torturile pe care vi le impuneţi vouă înşivă. Şi asta, deoarece este un mesaj al separării.

Există un singur mesaj care poate schimba pentru totdeauna cursul istoriei omenirii, care poate pune capăt torturii, care vă poate aduce înapoi la Dumnezeu. Acest mesaj este Noua Evanghelie: SUNTEM CU TOŢII UNUL.

Din această Nouă Evanghelie reiese un nou mesaj al responsabilităţii depline, care vă spune că sunteţi *pe deplin responsabili* pentru ceea ce alegeţi, că alegeţi cu toţii împreună şi că unicul mod de a vă schimba alegerile este de a le schimba împreună, de-a binelea.

Nu veţi înceta să vă torturaţi pe voi înşivă, atâta timp cât vă închipuiţi că îi torturaţi pe alţii. Veţi pune capăt torturii, numai atunci când vă va fi clar că, în realitate, vă torturaţi pe voi înşivă.

Acest lucru îl puteţi vedea numai când înţelegeţi pe deplin că e imposibil să faceţi ceva împotriva voinţei altuia. Numai în acel moment de înţelegere clară veţi vedea, pentru o clipă, ceea ce aţi fi crezut a fi un adevăr imposibil.

Toate acestea vi le faceți vouă înșivă.

Iar *acest* adevăr nu poate fi văzut decât dacă înțelegeți și îmbrățișați și trăiți Noua Evanghelie.

SUNTEM CU TOȚII UNUL.

De aceea, *bineînțeles* că nu-i puteți face nimic celuilalt care nu a fost co-creat cu voi la un anumit nivel. *Acest lucru ar fi posibil, numai dacă noi nu am fi Cu Toții Unul.* Dar SUNTEM CU TOȚII UNUL. Nu există decât Unul. Noi creăm această realitate, împreună.

Înțelegi implicațiile? Vezi impactul cutremurător?

Mergeți deci acum și învățați toate neamurile. Învățați-i că ceea ce faceți voi pentru alții, vouă vă faceți, iar ce nu reușiți să faceți pentru alții, nu reușiți să faceți pentru voi, pentru Sinele vostru. Faceți altora așa precum voiți să vă facă vouă oamenii, deoarece *vouă* vi se face!*

Aceasta este Regula de Aur. Acum o înțelegeți pe deplin.

* Compară Matei VII, 12 Noul Testament

Optsprezece

De ce nu suntem învățați, de la început, toate aceste adevăruri minunate? Cât de frumoasă era această Regulă de Aur înainte, dar acum pare că are mai mult înțeles. E perfect simetrică. Cercul logic este complet. Îi vedem *rațiunea*. Vedem de ce este *în interesul nostru cel mai mare* să punem în practică această înțelepciune. Nu mai e un act de altruism, ci un gest practic. Este, pur și simplu, *ceea ce se potrivește – pentru Noi*. De ce nu se predă această Regulă de Aur copiilor foarte mici, încă de la început?

Întrebarea nu este: de ce nu ați făcut asta în trecut? Întrebarea este: de ce nu intenționați să o faceți în viitor? Mergeți deci și învățați toate neamurile, răspândind în lung și în lat, *Noua Evanghelie*:

SUNTEM CU TOȚII UNUL.
DRUMUL NOSTRU NU ESTE CEL MAI BUN;
ESTE DOAR UN DRUM DIFERIT.

Rostiți-o nu numai din amvonurile voastre, ci și în sălile guvernului; nu numai în biserici, ci și în școli; nu numai prin conștiența voastră colectivă, ci și prin economia voastră colectivă. Faceți ca spiritualitatea voastră să fie *reală* chiar aici, chiar acum, *pe loc*.

Sună de parcă ai vorbi despre politizarea spiritualității noastre. Sunt și dintre cei care spun că spiritualitatea și politica n-ar trebui să se amestece.

Nu puteți *evita* să vă politizați spiritualitatea. Punctele voastre de vedere politice reprezintă spiritualitatea voastră *demonstrată*.

Dar poate că nu se pune problema să vă politizați spiritualitatea, ci, mai degrabă, să vă spiritualizați politica.

Dar credeam că există o separare între Biserică și Stat. Nu dăm de necaz atunci când încercăm să facem un mariaj între politică și religie?

Într-adevăr, așa se întâmplă. Şi nu despre asta vorbeam acum.

S-ar putea să hotărâți că ar fi cel mai bine ca Biserica şi Statul să rămână separate. Pe baza unor rezultate, s-ar putea să hotărâți că religia şi politica nu se pot amesteca. Dar, pe de altă parte, *spiritualitatea* s-ar putea să fie cu totul altceva.

Motivul pentru care ați putea decide că Biserica şi Statul ar trebui să fie separate este că Biserica înseamnă un anumit punct de vedere, o anumită credință religioasă. S-ar putea să fi observat că, atunci când astfel de credințe intră în domeniul politic, se creează mari controverse şi lupte politice. Asta, deoarece nu toate popoarele au același fel de credință religioasă. De fapt, nu toate popoarele au - în vreun fel - o religie sau o biserică.

Pe de altă parte, spiritualitatea este universală. Toate popoarele o au. Toți oamenii sunt de acord cu ea.

Așa să fie? Să auzi și să nu crezi!

Așa este, chiar dacă nu o ştiu, chiar dacă nu o numesc astfel. Asta se întâmplă deoarece „spiritualitatea" nu e nimic altceva decât viața însăşi, așa cum este ea. Spiritualitatea spune că *totul este o parte a vieții*, iar aceasta este o afirmație cu care nu se poate să nu fii de acord. Puteți să discutați în contradictoriu cât vreți asupra ideii dacă există sau nu Dumnezeu, dacă toate lucrurile sunt parte din Dumnezeu - dar nu puteți să o faceți în privința ideii dacă există Viață sau dacă toate lucrurile sunt parte din ea.

Singura discuție pe care o mai puteți face este dacă **Viața** şi Dumnezeu înseamnă același lucru.

Adevăr vă spun Eu vouă: Ele sunt același lucru.

Până şi un agnostic - până şi un ateu - ar fi de acord că există o forţă în univers care ţine totul la un loc. Există, de asemenea, ceva care *a pornit* totul. Iar dacă există ceva care a pornit totul, trebuie să fi existat ceva înainte ca să existe universul aşa cum îl cunoaştem noi acum. Universul n-a apărut din senin. Şi chiar dacă ar fi aşa, „seninul" este *ceva*. Şi chiar dacă spui că universul a apărut din nimic, tot trebuie să te ocupi de problema cauzei primordiale. Care este *cauza* pentru ca ceva să iasă din nimic?

Prima cauză este viaţa însăşi, care se exprimă în formă fizică. Ea este viaţă - *în formare*. Nimeni nu poate să contrazică acest lucru, deoarece e foarte clar că „aşa stau lucrurile". Puteţi totuşi să discutaţi în contradictoriu la nesfârşit (ceea ce aţi şi făcut!) în privinţa modului în care să descrieţi acest proces, cum să-l numiţi, ce să înţelegeţi din el, la ce concluzie să ajungeţi.

Dar v-am spus că acesta este Dumnezeu. Aceasta înţelegeţi voi acum şi aceasta aţi înţeles întotdeauna prin cuvântul Dumnezeu. Dumnezeu este prima cauză. Cel Care Mişcă Rămânând Nemişcat. Cel Care A Fost înainte să fi existat Cel Care Este. Cel Care Va Fi după ce Cel Care *este* Acum, nu mai există. Alfa şi Omega. Începutul şi Sfârşitul. Vă spun din nou că aceste cuvinte - Viaţă şi Dumnezeu - pot fi puse unul în locul celuilalt. Dacă procesul pe care-l observi este procesul vieţii în formare, atunci este aşa cum ţi-am spus mai înainte: Voi sunteţi cu toţii, Dumnezei* în formare.

Adică, voi sunteţi *informarea lui Dumnezeu.*

E în regulă, presupun ... dar ce legătură au toate astea cu orice altceva – şi mai ales cu politica?

Dacă spiritualitatea este cu adevărat un alt cuvânt folosit în loc de viaţă, atunci tot ceea ce este spiritual este o afirmare a vieţii. Prin urmare, a injecta spiritualitate în politica voastră ar însemna să faceţi afirmări ale vieţii din toate activităţile şi deciziile politice.

* Compară Ioan X, 34 Noul Testament

Într-adevăr, asta încercați voi să faceți prin politică. De aceea v-am spus că punctele voastre de vedere politice reprezintă spiritualitatea voastră - *demonstrată*. Singurul motiv pentru care ați creat politica este ca să produceți un sistem prin care viața să poată fi trăită în mod armonios, în fericire și în pace. Adică, un sistem prin care viața însăși să poată fi afirmată.

Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta.

Cei care au pus bazele țării tale s-au gândit. Statele Unite au o Declarație de Independență care spune că voi sunteți cu toții creați egali, cu anumite drepturi inalienabile, printre care Viața, Libertatea și Găsirea Fericirii.* Guvernul vostru a fost făcut pe *baza* noțiunii că ființele umane pot construi un sistem de auto-guvernare care să garanteze aceste drepturi. Toate guvernele de pretutindeni au fost create, inițial, după aceeași idee. *Forma* unui guvern poate fi diferită, dar *scopul* niciodată. Civilizații și societăți diferite își pot exprima în mod diferit ideile și felul în care să le realizeze, dar dorințele lor sunt, practic, aceleași. Vezi deci că guvernele și politica *au fost create* pentru a garanta experiența a ceea ce *înseamnă* spiritualitate - ceea ce este viața însăși.

Totuși, majorității oamenilor nu le place să-L audă pe Dumnezeu vorbind despre politică sau despre probleme politice. Ori de câte ori scriu în buletinul fundației despre probleme politice și modul în care ele sunt influențate de către mesajul din *Conversații cu Dumnezeu*, încep să primesc scrisori negative. „Anulați-mi abonamentul!", e scris în ele. „Aceasta nu este lucrarea lui Dumnezeu. Acestea sunt puncte de vedere politice și nu m-am abonat la acest buletin informativ ca să aud asemenea păreri!"

Când Marianne Williamson, James Redfield și cu mine am sponsorizat Veghea de Rugăciune pentru Pace în Wash-

* Declarația de Independență, 4 iulie 1776

ington, D.C., cu câțiva ani în urmă, toată lumea a considerat că acesta este un miracol. Am chemat toți oamenii de pretutindeni să folosească puterea rugăciunii ca să aducem pace în lume – și am primit un sprijin uriaș. Dar, ori de câte ori careva dintre noi începe să vorbească despre *cum* să aduci pace, despre principiile spirituale care se află la baza ei, încep să sosească scrisori. Oamenii sunt foarte supărați.

Da, oamenii vor *să se roage* pentru pace, dar nu să facă ceva în privința asta. Ei vor ca *Dumnezeu* să găsească o soluție - dar elimină posibilitatea că soluția lui Dumnezeu ar putea fi ca *Voi să Faceți Ceva în Privința Asta*.

De fapt, aceasta este singura soluție care există, deoarece Dumnezeu acționează în lume prin oamenii care se află în ea.

Nu cred că oamenilor le-ar păsa, dacă alții ar face ceva în această privință. Cred că pe ei îi deranjează faptul că Dumnezeu le spune *ce anume* trebuie făcut.

Dar eu nu v-am spus niciodată ce trebuie să faceți şi nici nu vă voi spune vreodată. Nu am dat niciodată ordine, n-am răcnit comenzi şi n-am stabilit ultimatumuri. V-am ascultat doar când mi-ați spus încotro vreți să mergeți şi v-am oferit sugestii despre cum să ajungeți acolo. Spui că vreți să aveți o lume care să trăiască în pace armonie şi bucurie.

Adevăr vă spun Eu vouă: Bucuria înseamnă libertate. Şi aceste două cuvinte pot fi puse unul în locul celuilalt.

Orice limitare a libertății înseamnă o limitare a bucuriei. Limitarea bucuriei este limitarea armoniei. Iar orice limitare a armoniei este o limitare a păcii.

Spui că vreți să trăiți într-o lume fără conflicte, fără violență, fără vărsare de sânge, fără ură. Adevăr vă spun Eu vouă: O cale pentru a avea o astfel de lume, o cale pentru a o crea - practic peste noapte - este să predicați şi să trăiți *Noua Evanghelie*:

SUNTEM CU TOȚII UNUL.
DRUMUL NOSTRU NU ESTE MAI BUN;
ESTE DOAR UN DRUM DIFERIT.

Rostiți-o nu numai din amvonurile voastre, ci și în sălile guvernului; nu numai în biserici, ci și în școli; nu numai prin conștiența voastră colectivă, ci și prin economia voastră colectivă.

Te repeți tot timpul.

Voi vă repetați tot timpul. Întreaga voastră istorie este o repetare a eșecurilor voastre - în viața voastră personală, cât și în experiența voastră colectivă de pe planetă.

Definiția stării de nebunie este repetarea, iarăși și iarăși, a acelorași comportamente, dar așteptând rezultate diferite. Toți cei care caută să extindă spiritualitatea asupra politicii încearcă să spună: „Mai există și o altă cale". Asemenea eforturi ar trebui să fie binecuvântate - și nu criticate.

Da, dar treaba nu stă chiar așa. În *Conversații cu Dumnezeu*, volumul al doilea, Tu ai discutat probleme sociale și mulți le-au criticat, considerându-le prea politice. Marianne Williamson a scris o carte absolut minunată, numită *Vindecarea Sufletului Americii*, și a predicat despre „spiritualitatea socială" din amvonul ei de la Biserica de Astăzi de lângă Detroit. A fost criticată de către unii oameni din congregație pentru că a vorbit prea politic.

Ei au spus același lucru și despre Iisus.

„Prea multă politică", au spus ei. „Cât timp propovăduia numai lucruri spirituale, totul era în regulă. Dar acum El sugerează ca oamenii chiar să *pună în practică* adevărurile spirituale pe care le-au învățat. Acum devine periculos. Trebuie să-L oprim!"

Dar dacă nu există un drum „mai bun", ce sens mai are activismul spiritual? Care e rostul politicii? Sau a *orice altceva?* De ce să mă implic, dacă totul e la întâmplare?

Dacă nu contează încotro o apuc, ce mă poate determina să particip?

Dorința ta de a afirma Cine Eşti. Poate că e o chestie „la întâmplare" în privința modului în care-ți piepteni părul, dar observă că, de ani de zile, ți-l piepteni în acelaşi fel. De ce nu-l piepteni altfel? E posibil ca motivul să fie faptul că nu acesta Eşti Tu cu Adevărat? De ce îți cumperi maşina pe care o cumperi, de ce porți hainele pe care le porți? Tot ceea ce faci este o afirmație, oferă o exprimare a lui Cine Eşti. Fiecare gest este un gest de auto-definire, de definire de Sine.

Oare acest lucru contează? Este definirea Sinelui o treabă importantă pentru tine? Bineînțeles că este. Ea este chiar motivul pentru care *ai venit aici*!

Cine Eşti nu e „o treabă la întâmplare". Cine Eşti e cea mai importantă decizie pe care o vei lua vreodată.

Ideea din *Noua Evanghelie* nu este că Cine Eşti nu contează - este exact opusul. Cine Eşti contează *atât de mult*, încât fiecare dintre voi e absolut magnific. Noua învățătură este că fiecare dintre voi e *atât de* magnific, încât niciunul nu e mai magnific decât celălalt - nu în ochii lui Dumnezeu şi nici în ochii voştri, dacă *priviți* cu ochii lui Dumnezeu.

Faptul că este imposibil ca voi „să-l depăşiți" pe altul, fiind mai bun decât el, vă ia oare rațiunea de a trăi?

Faptul că nu puteți avea o religie „mai bună" - sau un sistem politic „mai bun" sau un sistem economic „mai bun" - nu înseamnă că nu ar trebui să aveți niciunul.

Oare, înainte de a lua în mână pensula sau penelul, trebuie neapărat să ştiți că modul vostru de a picta este „mai bun"? N-ar putea fi doar *o altă* pictură? *Un alt mod* de a exprima frumusețea?

Oare pentru a-şi justifica frumusețea, un trandafir trebuie să fie „mai bun" decât un stânjenel?

Adevăr vă spun Eu vouă: Voi sunteți cu toții flori în Grădina Zeilor. Ar trebui, oare, să distrugem grădina, deoarece o floare nu

e cu nimic mai frumoasă decât cealaltă? Exact acest lucru l-ați făcut voi. Şi apoi vă plângeți „Unde au dispărut toate florile?"

Voi sunteți, cu toții, note în cadrul Simfoniei Cereşti. Ar trebui, oare, să refuzăm să interpretăm muzica, deoarece o notă nu este cu nimic mai importantă decât alta?

Dar ce se întâmplă dacă o notă este falsă. Oare nota aceea falsă nu strică simfonia?

Depinde de cine ascultă.

Nu înțeleg.

N-ai auzit niciodată copii cântând şi n-ai avut sentimentul că este un cântec minunat, chiar dacă jumătate de note erau pe alături?

Ba da. Am avut exact această experiență.

Şi-ți imaginezi că tu ai fi capabil de a avea o experiență pe care eu n-aş putea-o avea?

Niciodată nu am gândit în felul ăsta.

Spune-mi, ce faci dacă un copil cântă fals, îi spui să tacă? Crezi că în felul acesta îl încurajezi să iubească muzica şi să se iubească pe sine însuşi? Sau îl inspiri să urce pe culmi şi mai înalte, spunându-i *să continue să cânte*?

Bineînțeles că așa îi spun.

De secole întregi vă ascult cântecele. Felul în care cântați e o muzică pentru urechile Mele. Îți închipui că niciunul dintre voi nu a cântat vreodată fals?

Sunt sigur că unul sau doi dintre noi au făcut-o.

Prin urmare, iată-ți răspunsul.

Voi sunteți copiii Mei. Vă ascult cum cântați şi consider că totul este minunat. Când cântați voi, nu există „note false". Nu existați decât voi care cântați din toată inima, copilul Meu.

Voi sunteți orchestra lui Dumnezeu. Prin voi, Dumnezeu orchestrează viața însăşi. Când cântați voi nu există „note false". Nu

existați decât voi, copilul Meu, care cântați din toată inima, încercând să găsiți notele potrivite.

Dacă Eu nu aş vedea frumusețea din toate acestea, înseamnă că n-aş avea suflet.

Aminteşte-ți întotdeauna că:

Sufletul este cel care vede frumusețea,
chiar şi atunci când mintea o neagă.

O, ce învățătură extraordinară!
Doamne, ce imagine minunată!

De aceea, în viață să vedeți întotdeauna cu sufletul. Ascultați cu sufletul.

Chiar şi acum, când e vorba de cuvintele care se află pe hârtie chiar în fața voastră, vedeți-le cu sufletul vostru, auziți-le cu sufletul vostru. Numai atunci puteți începe să le înțelegeți.

Sufletul vostru este acela care vede frumusețea şi minunea şi adevărul cuvintelor Mele. Mintea voastră le va nega veşnic. Este după cum v-am spus: Pentru a-L înțelege pe Dumnezeu, trebuie *să vă ieşiți din minți.*

Nu opriți simfonia în care cântați, doar pentru că auziți o notă falsă. Pur şi simplu, *schimbați melodia.* Activismul politic eficient nu provine din mânie sau ură - activismul spiritual nu provine niciodată de acolo - ci din dragoste. Nu se pune problema să considerați că cineva sau ceva a greşit; este doar o decizie de a schimba realitatea prezentă cu una nouă, care provine dintr-un gând nou în privința a Cine Sunteți şi Cine Alegeți Voi să Fiți.

Da. Aceasta am numit noi Mişcarea Noului Gând. Totuşi, trebuie să te întreb ceva – cred că eu sunt încă „în minți" în această privință – dar această Nouă Evanghelie „Suntem cu Toții Unul" înseamnă că nu trebuie să facem rău niciunui lucru; nu putem să plesnim un țânțar, să prindem un şoarece în capcană, să rupem o buruiană (şi cu atât mai

puțin o floare)? Înseamnă că nu trebuie să măcelărim un miel, ca să mâncăm cotletele fragede și delicioase?

Crezi că e în regulă să-ți tai părul?
Crezi că e în regulă să-ți tai inima?
Este vreo diferență?

Nu-mi răspunzi la întrebare.

De ce nu-mi faci cunoscută Voia Ta? Spune-mi doar care este Voia Ta și totul va deveni foarte simplu pentru mine.

Eu nu am o voie care să fie separată de a voastră, nici în această privință şi nici în oricare alta. Eu nu am preferințe deosebite de ale voastre. Acesta este lucrul pe care atât de mulți dintre voi nu-l pot înțelege. Acesta e lucrul pe care atât de mulți dintre voi nu-l pot suporta. Deoarece, dacă eu nu am preferințe diferite şi nu vreau altceva, atunci voi ce ar trebui să faceți? Cum ați putea şti ce este corect şi ce este greşit în această privință sau în oricare alta?

Acum am făcut un pas înainte. V-am luat noțiunea de „mai bun". Ce-o să vă faceți acum? Care este acum baza alegerilor sau deciziilor voastre?

Vă spun din nou, scopul vieții este ca voi să decideți şi să declarați, să exprimați şi să realizați Cine Sunteți Voi cu Adevărat. Nu e treaba Mea să vă spun ce e corect şi ce e greşit, ce e bun şi ce e rău, ce să faceți şi ce să nu faceți, pentru ca, apoi, voi să hotărâți dacă să vă supuneți Mie sau nu – şi apoi Eu să vă recompensez sau să vă pedepsesc. Ați încercat acest sistem şi el *nu funcționează*. Tot timpul ați proclamat care credeți *voi* că ar fi Voia Mea, dar asta nu v-a ajutat. Nu v-ați supus. Luați aminte!

Voi ați declarat că Eu sunt împotriva omorului, dar continuați să omorâți – şi unii dintre voi o faceți chiar în numele Meu!

Ați spus că sunt împotriva maltratării şi oprimării oamenilor din orice clasă socială, rasă sau sex, dar continuați să permiteți aşa ceva. Ați spus că sunt împotriva necinstirii părinților, abuzurilor

împotriva copiilor, relei tratări a însuşi Sinele vostru, dar continuaţi să le comiteţi. Aţi spus că sunt împotriva multor lucruri pe care continuaţi să le faceţi. Nu aţi reuşit să vă schimbaţi comportamentul, indiferent de ce anume pretindeţi *voi* că Eu prefer sau comand.

Aţi spus că sunt împotriva minţitului, dar voi minţiţi tot timpul. Aţi spus că sunt împotriva hoţiei, dar voi furaţi în dreapta şi stânga. Aţi spus că sunt împotriva adulterului, dar în fiecare zi şi în fiecare noapte, luaţi soţul sau soţia celuilalt.

Chiar şi guvernele voastre - acele instituţii pe care le-aţi creat ca să vă protejeze şi să aibă grijă de nevoile voastre - vă mint. Într-adevăr, aţi creat o întreagă societate bazată pe minciuni.

Unele dintre aceste minciuni sunt numite de către voi „secrete", dar ele sunt totuşi minciuni, deoarece, să fie foarte clar, a ascunde ceva este tot o minciună. Consideraţi că este o slăbiciune să spuneţi întregul adevăr, să-i faceţi pe alţii să ştie tot ceea ce este de ştiut în privinţa unui anumit subiect, astfel încât toată lumea să poată alege, bazându-se pe toate datele necesare.

Aţi spus că Eu sunt împotriva încălcării promisiunilor şi jurămintelor, dar vă încălcaţi tot timpul promisiunile şi jurămintele şi o faceţi cu neruşinare, folosind tot felul de explicaţii raţionale care vă permit să vă justificaţi în orice clipă.

Da, neamul omenesc a demonstrat foarte clar că voia Mea - aşa cum aţi înţeles-o şi aţi enunţat-o - nu înseamnă nimic pentru voi.

Interesant este faptul că, până la urmă, acest lucru este perfect. Dat fiind că există atât de multe moduri diferite de a înţelege care este voia Mea, probabil că aţi omorî şi mai mult în numele Meu, dacă aţi deveni, dintr-o dată, *fanatici* în credinţa voastră.

Îmi amintesc de auto-colantul pe care scria: DUMNEZEULE, SALVEAZĂ-MĂ DE POPORUL TĂU!

Da, e o mare ironie în propoziţia asta.

Deci, să ne întoarcem la întrebarea ta. Dacă este în regulă să plesnim un țânțar? Să prindem un şoarece în capcană? Să smulgem o buruiană? Să măcelărim un miel şi să-l mâncăm? Voi trebuie să hotărâți. Voi trebuie să hotărâți în *toate privințele*. Şi mai sunt, bineînțeles, şi întrebări neimportante.

E în regulă să omori un om, ca pedeapsă pentru că a omorât? Să faci avort? Să omori un homosexual? *Să fii* homosexual? Să faci sex înainte de căsătorie? Să faci sex, în cazul în care vrei să devii „iluminat"? Şi aşa mai departe, şi aşa mai departe.

În fiecare zi trebuie să luați o hotărâre. Dar să ştiți că, atunci când decideți, anunțați şi demonstrați Cine Sunteți.

Fiecare gest este un gest de auto-definire.

Te-ai prins. Înțelegi.

Asta, deoarece repeți atât de mult.

Repetiția este bună. Ea permite o însuşire deplină. Iar acum voi repeta altceva ce am mai spus înainte. În acțiunile şi alegerile voastre zilnice, nu numai că anunțați Cine Sunteți *voi*, decideți, de asemenea, cine sunt Eu, deoarece voi şi cu Mine suntem Unul.

Astfel, în sensul cel mai larg, *Eu îți răspund* la întrebare. O fac *prin tine*. Iar acesta este unicul mod prin care *se poate* răspunde la o întrebare. Adevărul va ieşi din răspunsul tău. Acesta este adevărul ființei tale. Este ceea ce tu *eşti* cu adevărat.

Aminteşte-ți că tu eşti o *ființă* umană. De tine depinde ceea ce eşti. Deşi v-am spus acest lucru de multe ori, e ceva ce nu ați luat serios în considerare înainte.

Bine, bine, dar „A Fi Unul" nu înseamnă egalitate, nu-i aşa? Pot să capăt măcar acest răspuns de la Tine?

A fi Unul nu înseamnă a fi la fel, e adevărat.

Atunci ce *înseamnă* a fi Unul? Ce este Unimea?

Întrebarea nu este „Ce *înseamnă* a fi Unul?" Întrebarea este „Ce *înseamnă pentru tine* a fi Unul?" Aceasta este o decizie care trebuie luată în interiorul fiecărei inimi omeneşti. Iar din această decizie vă veţi crea viitorul - sau îi veţi pune capăt.

Dar, chiar când te gândeşti la acest lucru, ai o îndrumare, există o idee, o înţelepciune care v-a fost dată ca să vă ajute. Nu ca să faceţi ceea ce este corect, deoarece „corect" este un termen relativ, ci ca să ajungeţi acolo unde spuneţi că vreţi să ajungeţi. Ca să faceţi ceea ce spuneţi că vreţi să faceţi.

După cum am mai observat şi înainte, ca neam omenesc, ca specie, spuneţi că vreţi să trăiţi împreună în pace şi armonie; că vreţi să creaţi o viaţă mai bună pentru copiii voştri; că vreţi să fiţi fericiţi. Măcar asupra acestui lucru sunteţi cu toţii de acord, dacă nu sunteţi de acord asupra a nimic altceva. Prin urmare, vi s-a dat această îndrumare şi ea v-a venit în trei idei 1. Noi Suntem cu Toţii Unul. 2. Este suficient pentru toţi. 3. Nu trebuie să facem nimic.

Prima Idee pe care am discutat-o mai mult aici poate fi pusă mai uşor şi mai rapid în practică, atunci când le înţelegeţi pe a Doua şi a Treia.

Da, iar eu caut în continuare modalitatea de *a aplica în practică* această înţelepciune şi cum să o fac să funcţioneze în viaţa de fiecare zi. Aşa că, hai să trecem la celelalte idei.

Nouăsprezece

La sfârșitul trilogiei *Conversații cu Dumnezeu,* ai enunțat aceleași Trei Idei.

Da, iar dacă voi înțelegeți Ideea a Doua, *Este suficient pentru toți*, veți căpăta un indiciu important asupra modului în care puteți să aplicați Prima Idee, *Suntem cu toții Unul*, dacă alegeți să o faceți.

Ce înseamnă *este suficient?*

Exact ceea ce spune. *Este suficient.* Este suficient din tot ceea ce credeți că aveți nevoie ca să fiți fericiți. Este suficient timp, este suficientă mâncare, este suficientă dragoste, sunt suficienți bani ... nu ai nimic altceva de făcut, decât să-i împărțiți cu ceilalți. V-am dat din plin. Este suficient pentru voi toți. Când trăiți acest adevăr, când îl faceți să funcționeze ca parte a realității voastre, nu mai există nimic ce să nu vreți să împărțiți cu alții, nimic ce să acumulați pentru voi - bineînțeles că nici dragostea, nici mâncarea și nici banii.

Asta înseamnă că n-ar trebui să adunăm averi?

Este o diferență între a alege *să ai* ceva și să alegi să *acumulezi*. De fapt, numai atunci când cunoașteți adevărul că „este suficient", puteți avea cu ușurință orice lucru bun pe care l-ați alege voi înșivă să-l aveți în viață.

E adevărat! Numai atunci când am ajuns să înțeleg, în sfârșit, că este suficient pentru toată lumea, am putut să-mi permit să cred că este *suficient pentru mine.* Cu toate acestea, trebuie să am mare credință, deoarece e greu de văzut cum că ar fi suficient pentru toată lumea.

Nu judeca după aparenţe. Motivul pentru care, aparent, nu este suficient pentru toată lumea este că foarte mulţi oameni care au *mai mult* decât suficient împart numai foarte puţin cu ceilalţi. O parte minusculă din populaţia lumii deţine o cantitate masivă din bogăţia mondială şi foloseşte o parte colosal de mare din resursele lumii voastre. Există o enormă disproporţie între ce au unii şi ce au alţii - iar aceasta devine *mai mare* şi nu mai mică în fiecare zi.

„Bine, bine, bine", îi aud pe oamenii nerăbdători spunând „ai mai zis chestia asta şi înainte".

Şi au dreptate, bineînţeles, deoarece - tot ca şi înainte - acest dialog se mişcă în cerc, întorcându-se înapoi de unde a plecat. Dar ei sunt nerăbdători, pentru că există ceva din ceea ce se spune aici, iarăşi şi iarăşi, ceva ce ei nu vor să audă. Se observă ceva ce ei nu vor să vadă.

Iarăşi ne aventurăm şi intrăm în domeniul pe care tu îl numeşti „spiritualitate socială" şi atât de mulţi oameni nu vor să ajungă acolo. Se simt forţaţi să vadă lucruri la care nu vor să se uite.

Dar, tocmai ai expus idea Mea mai extinsă. Numai voi puteţi hotărî cum să aplicaţi adevărul Unimii. Toţi predicatorii şi toată învăţătura din lume nu va schimba o iotă. Numai atunci când există o schimbare în inima omenească, va putea exista o schimbare în condiţia umană.

Ce ar putea determina o astfel de schimbare?

Întrebarea nu este „Ce?". Întrebarea este „Cine?". Iar răspunsul este „Voi". *Tu poţi* să o faci. Chiar acum.

Eu? Acum?

Dacă nu tu, atunci cine? Dacă nu acum, atunci când?

Asta este o întrebare veche din înţelepciunea ebraică.

Da, şi o pun de foarte multă vreme. Care-ţi este răspunsul?

Răspunsul meu este: eu, acum.

Îmi place ce aud. Aminteşte-ţi, copilul Meu, că unul dintre cei Şapte Paşi în a crea o prietenie cu Dumnezeu este *să-l ajuţi pe Dumnezeu*. Tocmai ai hotărât să faci acest lucru. E bine. Exact acest rezultat îl va produce. Bine, pentru tine.

Când accepţi să răspândeşti vorbele, să duci mesajul care poate schimba inima omenească, joci un rol important în schimbarea condiţiei umane. Din acest motiv, spiritualitatea este, în cele din urmă, o chestiune de politică.

Pot să discut în contradictoriu cu Tine? Cred că ai spus că noi „nu trebuie să facem nimic".

Aşa am spus şi aşa şi este.

Atunci despre ce vorbim noi chiar acum? „A duce mesajul" nu este ceva ce eu fac?

Nu, e ceva ce tu „eşti". Nu poţi să *faci* mesajul, poţi numai *să fii* mesajul. Asta, pentru că mai mult decât a face, tu eşti a fi.

Tu duci mesajul *ca* tine, nu *cu* tine. Tu *eşti* mesajul! Asta înseamnă spiritualitate în acţiune. Înţelegi cum stau lucrurile?

Mesajul este viaţa ta, *trăită*. Tu răspândeşti cuvintele care *sunt* tu. Şi nu e scris oare: *Şi cuvântul s-a făcut trup?**

Da, dar oare asta a vrut să spună?

Da.

Cum pot să ştiu? Vreau să spun – să fiu sigur?

Ai cuvântul Meu. Ai cuvântul Meu *în tine*. Literalmente, tu eşti Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup. Spune doar vorba şi sufletul tău se va tămădui.* Rosteşte cuvântul, trăieşte cuvântul, fii cuvântul.

Într-un cuvânt, fii *Dumnezeu*.

* Ioan I, 14 Noul Testament

A, cuvântul meu.

Exact. Exact asta este.

Acolo trebuie să ajungem? Se presupune că eu trebuie să fiu Tu?

Nu „se presupune că trebuie să fii", chiar *ești*. Eu nu îți cer să faci nimic. Eu îți spun Cine Eşti Tu cu Adevărat. Deja eşti ceea ce te străduieşti să fii. *Nu trebuie să faci absolut nimic.* Iar acesta este Punctul Trei din această Treime Sfântă de Înțelepciune.

Dar dacă eu ies în lume și încerc să mă comport ca Dumnezeu, oamenii vor crede că am înnebunit.

Vor crede că ai înnebunit, doar pentru că eşti cu totul bucuros şi vesel, eşti numai dragoste, accepți totul, binecuvântezi totul şi eşti recunoscător pentru tot?

Nu. Vreau să spun, dacă merg și încerc *să mă comport ca Dumnezeu.*

Dar aşa se comportă Dumnezeu! Vrei să spui că oamenii vor crede că ai înnebunit dacă mergi şi începi să acționezi în modul în care *crezi tu că se comportă Dumnezeu*. Şi anume, atotputernic, care controlează totul, care pretinde tot timpul, care este răzbunător şi care pedepseşte.

Dar „a Ta este răzbunarea", rostit-ai Tu.**

Nu, *voi* ați rostit asta. Eu nu am rostit-o niciodată.

Și astfel, „ne comportăm ca Dumnezeu", adoptând Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu, nu Dumnezeul pe care ni-L imaginăm în coşmarurile noastre, ci Dumnezeul care este în realitate – nu-i așa ?

* Compară Matei VIII, 8; Luca VII, 7 Noul Testament

** Compară Romani XII, 19 Noul Testament

Da. Şi aminteşte-ţi că nu vorbim despre a face, ci despre a fi. Aceste atitudini sunt lucruri care tu eşti. Şi întrucât faci aceste afirmaţii din starea *de a fi conştient,* mai degrabă decât inconştient, începi să trăieşti din intenţie; începi să trăieşti în mod deliberat. Aminteşte-ţi că v-am sugerat să trăiţi în mod deliberat, armonios şi benefic şi că v-am explicat ce înseamnă asta. Mai vrei nişte exemple?

Nu. Cred că am înţeles atunci când am analizat înainte.

Bine. Dar acum lasă-Mă să-ţi spun un secret. Fă ce spune punctul al treilea şi primele două vor veni automat. Hotărăşte să trăieşti în mod benefic - hotărăşte că viaţa şi munca ta vor fi benefice pentru alţii - şi vei descoperi că trăieşti în mod deliberat şi armonios. Acest lucru se va realiza, deoarece a trăi în mod benefic te va face să trăieşti din intenţie, făcând totul în mod deliberat şi conştient, mai degrabă decât inconştient - iar rezultatul va fi că vei trăi în mod armonios, pentru că, ceea ce aduce altora un beneficiu, nu poate să fie în dizarmonie cu ei.

Am să-ţi dau acum trei instrumente, cu care poţi fi sigur că viaţa ta va fi trăită în mod benefic. Acestea sunt Conceptele de Bază ale Vieţii Holistice:

Conştienţă
Cinste
Responsabilitate

Îmi dai multe lucruri pe care să le rumeg. Mult material. Cât mai durează această învăţătură?

Toată viaţa, prietenul Meu, toată viaţa.

Şi nu se va termina niciodată, nu-i aşa? Nu va exista niciodată un moment în care să pot spune „M-am prins!" şi să-i pun capăt.

S-ar putea foarte bine să vină un moment în care să poţi spune „M-am prins!". Dar, în clipa în care soseşte acest moment, vei

observa că mai sunt încă multe „de care să te prinzi". Asta, deoarece cu cât înțelegi mai mult, cu atât înțelegi că sunt mai multe de înțeles. Înțelegi? Şi astfel, nu vei înceta niciodată procesul de a evolua şi de a căpăta învățătură. Nu poți să evoluezi prea tare, nu poți să evoluezi prea repede şi nu poți să evoluezi prea mult. Acest lucru nu e cu putință. Nu poți să sfârşeşti procesul de evoluție.

Nu există un capăt la cât de evoluat eşti.

Şi nu trebuie să-ți faci griji că „trebuie să le prinzi pe toate, cât timp toate sunt bune", deoarece *întotdeauna* toate sunt bune. Toate lucrurile pe care le capeți prin aceste învățături despre Viață sunt bune pentru tine.

Cu toate acestea, ai spus că nu am nimic de învățat.

Adevărata învățătură nu este un proces prin care să înveți, ci prin care eşti făcut să-ți aminteşti. Nimic din ceea ce se află aici nu e nou pentru tine. Sufletul tău nu este uluit de absolut nimic din toate acestea. Adevărata învățătură nu este niciodată un proces prin care să introduci cunoaştere, ci unul prin care să scoți cunoaştere în afară. Adevăratul Maestru ştie că nu are cunoaştere mai multă decât discipolul său; el are doar o memorie mai bună.

Spuneai că doreşti să ştii cum să pui în practică - în lumea reală, în viața de zi cu zi, ca pe un adevăr util, care funcționează - ceea ce ai descoperit în conversațiile noastre ca fiind de valoare. Îți sugerez nişte modalități prin care poți face acest lucru. Te ajut să capeți ceea ce vrei. Asta se înțelege prin a fi prieten cu Dumnezeu.

Mulțumesc. Atunci spune-mi Conceptele de Bază.

Conştiența este starea de a fi în care e posibil să alegi să trăieşti. Ea înseamnă să fii treaz în orice clipă. Înseamnă să fii un observator atent la cum stau lucrurile şi de ce; la ce se întâmplă şi de ce; la ce pot să le facă să nu se întâmple şi de ce; la toate rezultatele posibile - şi cele mai probabile - ale oricărei alegeri sau acțiuni, cât şi la ce anume le face să fie posibile şi probabile.

A trăi în mod conştient înseamnă a nu pretinde că nu ştii.

Aminteşte-ţi că ţi-am spus că există dintre cei care ştiu, dar care pretind că nu ştiu. Conştienţa înseamnă a fi conştient - şi a fi conştient că eşti conştient. Ea înseamnă a fi conştient că eşti conştient că eşti conştient şi înseamnă a fi conştient că eşti conştient că eşti conştient că eşti conştient.

Conştienţa are multe niveluri. Conştienţa înseamnă a fi conştient de nivelul de conştienţă de care eşti conştient şi înseamnă a fi conştient că nu există niveluri de conştienţă de care nu poţi fi conştient, dacă eşti conştient de acest lucru. Când trăieşti o viaţă în stare de conştienţă, nu mai faci lucruri în mod inconştient. Nu poţi să o faci, deoarece eşti conştient că faci ceva în mod inconştient - şi aceasta înseamnă, desigur, că tu o faci în mod conştient.

Nu e greu să trăieşti o viaţă în mod conştient când eşti conştient că nu e greu. Conştienţa se hrăneşte din ea însăşi.

Când nu eşti conştient de starea ta de conştienţă, atunci nu poţi să ştii cum arată ea. Nici măcar nu ştii că nu ştii. Ai uitat. În realitate tu ştii, dar ai uitat că ştii, prin urmare, e ca şi cum nu ai şti deloc. De aceea este atât de importantă re-amintirea. Asta am venit Eu să fac aici. Am venit să vă ajut să vă reamintiţi. Pentru asta există prieteni. E vorba şi de acelaşi lucru pe care-l faceţi voi în viaţa altora - în viaţa tuturor celorlalţi. Aţi venit aici pentru a-i ajuta pe alţii să-şi reamintească. Acesta e un lucru pe care s-ar putea ca voi să-l fi uitat.

Odată ce sunteţi făcuţi să vă amintiţi, sunteţi aduşi înapoi la conştienţă. Odată ce vă întoarceţi la conştienţă, începeţi să deveniţi conştienţi de conştienţa voastră şi sunteţi conştienţi că sunteţi conştienţi.

Conştienţa înseamnă să observi momentul, înseamnă să te opreşti, să priveşti, să asculţi, să simţi şi să trăieşti din plin experienţa a ceea ce se întâmplă. Este o meditaţie. Conştienţa transformă totul într-o meditaţie. A spăla vasele. A face dragoste. A tăia iarba. A rosti cu voce tare un cuvânt către celălalt. Totul devine o meditaţie.

Ce fac? Cum fac? De ce fac asta? Ce sunt eu în timp ce fac asta? De ce sunt eu asta, în timp ce fac asta?

Ce experiență trăiesc eu chiar acum? Cum trăiesc această experiență? De ce o trăiesc ca experiență, așa cum o trăiesc? Ce sunt eu, în timp ce trăiesc această experiență? De ce sunt eu aceasta, în timp ce trăiesc o asemenea experiență? Ce legătură au toate astea cu ceea ce trăiesc eu ca experiență? Ce legătură are aceasta cu ceea ce alți oameni trăiesc ca experiență în ceea ce mă privește?

Conștiența înseamnă a trece la nivelul Observatorului Neobservat. Tu te urmărești pe tine însuți. Și apoi te urmărești că te urmărești. Și apoi te urmărești că te urmărești că te urmărești. În cele din urmă, nimeni nu mai urmărește că te urmărești. Ai devenit Observatorul Neobservat.

Aceasta înseamnă Conștiența Deplină.

E ușor. Nu este atât de dificil sau de complicat pe cât sună. Este vorba de a te opri, a privi, a asculta și a simți. Este vorba despre a ști și a ști că știi. Este vorba despre a termina cu prefăcătoria.

Acum tinzi cu adevărat să faci ce trebuie. Tinzi către tine însuți. În trecut, făceai ceea ce ai făcut - *înainte* de a tinde. Poți să o numești: a pretinde.

E remarcabil. N-am mai auzit niciodată așa ceva.

Ba da, ai auzit. Aceasta este învățătura lui Buddha. Aceasta este învățătura lui Krishna. Aceasta este învățătura lui Iisus. Aceasta este învățătura fiecărui Maestru care a trăit vreodată și care trăiește acum. Nimic nu e nou în toate astea, nimic ce să-ți uimească sufletul.

Când încetezi de a pretinde, devii complet cinstit. Cinstea este a doua unealtă. Cinstea înseamnă a spune - întâi ție și apoi altora - de ce anume ești conștient.

Cinstea este cea pentru care te ridici. Nu mai abordezi lucrurile dintr-o poziție de jos, ci te ridici pentru ceva. Poate că ai observat că nu poți să te ridici înspre ceva, atâta timp cât nu ești pe

picioarele tale. De aceea se spune că, atunci când eşti absolut cinstit, ai coloana vertebrală dreaptă.

În *Conversaţii cu Dumnezeu*, volumul al II-lea, sunt scrise cele Cinci Niveluri ale Rostirii Adevărului şi se explică modul în care ele pot avea ca rezultat o viaţă în care totul să fie vizibil, sau ceea ce se numeşte transparenţă. Cele două cuvinte - vizibil şi transparenţă - se află într-o poziţie interesantă de juxtapunere unul faţă de altul. A fi absolut vizibil înseamnă a fi absolut transparent. Adică, oamenii pot vedea prin tine. Nu există planuri ascunse. Cu cât devii mai vizibil, cu atât devii mai transparent.

Folosiţi cu convingere instrumentul cinstei şi o să vedeţi cum viaţa vi se schimbă. Folosiţi-l în relaţii. Folosiţi-l în interacţiuni de afaceri. Folosiţi-l în politică. Folosiţi-l în şcoli. Folosiţi-l pretutindeni, tot timpul.

Fiţi conştienţi de ceea ce faceţi şi apoi fiţi cinstiţi în această privinţă. Fiţi cinstiţi în privinţa rezultatelor pe care ştiţi foarte bine că le-aţi produs. Apoi, alegeţi să vă asumaţi responsabilitatea pentru ele. Acesta este al treilea instrument. Este un semn de mare maturitate, de mare evoluţie spirituală.

Dar voi nu veţi vrea să faceţi acest lucru, atâta timp cât societatea voastră pune semnul egal între responsabilitate şi pedeapsă. Mult prea adesea, în trecut, a-ţi asuma responsabilitatea a însemnat „a o lua pe coajă". Iar responsabilitatea nu înseamnă vinovăţie. Mai degrabă, ea înseamnă voinţa de a face orice poţi pentru ca rezultatele pe care le obţii să fie cele mai bune cu putinţă, şi să faci tot ceea ce este necesar pentru a remedia orice poate fi remediat - în cazul în care alţii aleg să trăiască experienţa acestor rezultate într-un mod care le dăunează.

Unii oameni au ales să meargă pe o cale care spune: „Fiecare persoană este responsabilă pentru rezultatele pe care le obţine, întrucât noi ne creăm propria noastră realitate şi, prin urmare, eu nu sunt responsabil de ceea ce ţi se

întâmplă ție, chiar dacă eu sunt cel care am provocat acest lucru." Aceasta este ceea ce eu numesc *un ocoliș New Age*. Este o încercare de a răsuci logica Mișcării Noului Gând, care proclamă că fiecare ființă umană este un creator.

Adevăr vă spun Eu vouă: Fiecare dintre voi este responsabil pentru celălalt. Sunteți cu adevărat cel care are grijă de fratele lui.

Când veți înțelege acest lucru, toată nefericirea, toată tristețea, toată durerea vor dispare din experiența umană. Atunci veți crea o Nouă Societate, bazată pe Noua Evanghelie SUNTEM CU TOȚII UNUL și întărită de Conceptele de Bază: conștiența, cinstea, responsabilitatea. Nu vor exista alte legi, nu vor exista alte reguli sau regulamente. Nu vor fi legislații și nu va fi nevoie de legislații. Pentru că veți fi învățat, în sfârșit, că *nu poți să legiferezi moralitatea*.

Școlile voastre vor preda aceste Concepte de Bază. Întreaga programă școlară va fi construită în jurul lor.

Obiecte cum ar fi cititul, scrisul și aritmetica vor fi predate prin prisma lor. Economia voastră mondială va reflecta aceste Concepte de Bază. Întreaga infrastructură va fi construită în jurul lor. Activități cum ar fi cumpăratul, negociatul și vândutul vor fi dirijate de către ele.

Autoguvernarea voastră va sprijini aceste Concepte de Bază. Întreaga birocrație va fi construită pe baza lor. Departamente ca serviciul public, justiția, managementul și distribuția resurselor vor fi administrate în concordanță cu ele.

Religiile voastre vor sprijini aceste Concepte de Bază. Întregul sistem spiritual de credință va fi construit în jurul **lor.** Experiențe cum ar fi dragostea necondiționată, dăruirea nelimitată, vindecarea fizică și emoțională, vor fi posibile datorită lor.

În sfârșit, veți ajunge să știți că este imposibil să evitați responsabilitatea pentru experiența pe care o trăiește celălalt, pentru că nu *există* „celălalt". Există numai Tu, care te exprimi într-o multitudine de forme.

Datorită acestei cunoaşteri, totul se va schimba. Modificarea va fi atât de drastică, atât de larg răspândită şi atât de completă, încât lumea - aşa cum o cunoaşteţi acum - va arăta ca un coşmar care, în sfârşit, s-a terminat.

Şi, într-adevăr, atunci vă veţi fi trezit cu adevărat.

Vremea trezirii voastre este aproape. Momentul reînnoirii voastre, a recreării voastre se apropie. Sunteţi pe punctul de a vă re-crea pe voi înşivă din nou, în cea mai măreaţă versiune a celei mai grandioase viziuni pe care aţi avut-o vreodată despre Cine Sunteţi.

Acesta este programul societăţii mondiale în noul mileniu. Voi înşivă l-aţi stabilit. Voi l-aţi chemat, l-aţi pus în mişcare. Fiinţe omeneşti de pretutindeni acţionează în concordanţă cu el. Îşi unesc mâinile în această re-creare. Estul se întâlneşte cu vestul. Albii îi îmbrăţişează pe oamenii de culoare. Religiile se amestecă, guvernele se adaptează, economiile se extind. În toate vă îndreptaţi către o abordare globală, adoptaţi o perspectivă globală, creaţi un sistem global.

Înaintea acestei modificări va fi haos. E natural să se întâmple aşa, înaintea unei modificări de asemenea proporţii. Pentru că voi nu schimbaţi numai felul în care procedaţi, vă modificaţi întreaga idee despre Cine Sunteţi, ca persoană, ca grup de naţiuni, ca specie. Şi astfel, va fi haos - creat în special de către cei care nu vor să facă modificarea, cei care nu vor să accepte sfârşitul lui „mai bun", cât şi Noua Evanghelie a Unimii. Vor mai exista, de asemenea, şi dintre cei cărora le este frică, pur şi simplu, că o astfel de schimbare va produce o pierdere a controlului asupra întregii vieţi personale, o pierdere a identităţii personale şi naţionale.

Nu vor exista niciuna dintre aceste urmări.

Modificarea nu va însemna dispariţia distincţiilor etnice, naţionale sau culturale, nu va însemna dezonorarea tradiţiilor, spolierea moştenirii sau distrugerea familiilor, triburilor sau comunităţilor. Dimpotrivă, modificarea va produce o întărire a acestor legă-

turi, pe măsură ce veți ajunge să înțelegeți că le puteți trăi ca experiență, fără să trebuiască să o faceți pe spinarea altuia.

Modificarea nu va însemna sfârșitul a ceea ce face ca voi să fiți diferiți unul de altul, va însemna doar sfârșitul a ceea ce vă face să fiți divizați. A fi diferit și a fi divizat nu este unul și același lucru.

Diferențele confirmă și fac posibilă experiența voastră în privința lui Cine Sunteți. Divizarea produce confuzie și face ca aceste experiențe să fie imposibile. Fără diferențele între aici și acolo, în sus și jos, repede și încet, fierbinte și rece, niciunul dintre aceste lucruri nu ar putea fi trăite ca experiență. Dar nu există *divizare* între aici și acolo, sus și jos, repede și încet, fierbinte și rece. Sunt doar versiuni diferite ale aceluiași lucru. Tot așa, nu există *divizare* între negru și alb, mascul și femelă, creștin și musulman. Acestea sunt doar versiuni diferite ale aceluiași lucru. Când vei vedea acest lucru, atunci și tu te vei fi modificat. Vei fi devenit parte a Noii Societăți în care cinsteşti diversitatea, dar nu divizarea.

Pentru a trăi experiența Unimii, voi nu trebuie să dispăreți ca indivizi. Bineînțeles că aceasta este marea frică. Marea frică este că Unimea va însemna identic și că, ceea ce vă separă pe fiecare dintre voi de Întreg, va dispărea.

Și, astfel, veți dispărea *voi*.

Prin urmare, lupta împotriva Unimii este o luptă pentru supraviețuire.

Dar Unimea nu va pune capăt supraviețuirii voastre ca expresie individuală a Întregului. Mai degrabă, o va permite.

Chiar în acest moment vă omorâți unul pe altul din cauza dragostei pentru voi înșivă și pentru credințele voastre, cât și din cauza urii față de alții și de credințele lor. Ați construit totul în așa fel încât, pentru a supraviețui ca persoană, neam, religie sau națiune individualizată, trebuie să vă asigurați că nimeni altcineva nu mai supraviețuiește. Acesta este mitul vostru, pe care l-ați numit Supraviețuirea Celui Mai Bine Adaptat.

Când veți trăi în cadrul Noii Evanghelii a Unimii, nu va trebui să vă luptați pentru supraviețuire, ci o veți garanta - *neluptându-vă* pentru ea. Această soluție simplă, pe care de atâta vreme nu o vedeți, va schimba totul.

Veți înceta să mai luptați pentru supraviețuire, în ziua în care vă veți da seama că *nu se poate să nu* supraviețuiți. Veți înceta să vă mai omorâți unul pe altul, în ziua în care vă veți da seama că nu există „un altul".

Viața este eternă și Suntem numai Unul.

Aceste două adevăruri fac ca, practic, tot ceea ce ați făcut în viața voastră să nu mai aibă rost. Odată înțelese, ele vă vor modifica viața, transformând-o într-o expresie glorioasă a celei mai măreț versiuni a celei mai grandioase viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți.

Viața este eternă și Suntem numai Unul.

Aceste două adevăruri rezumă totul și schimbă totul.

Viața este eternă și Suntem numai Unul.

Aceste două adevăruri sunt singurele lucruri pe care trebuie să le cunoașteți vreodată.

Douăzeci

Ce înseamnă să ai o prietenie cu Dumnezeu?

Înseamnă să ai acest gen de înțelepciune la îndemână, oricând, oriunde, pretutindeni.

Înseamnă să nu-ți mai pui niciodată întrebarea ce să faci, cum să fii, unde să mergi, când să acționezi sau de ce să iubești. Toate întrebările dispar atunci când ai o prietenie cu Dumnezeu, deoarece Eu îți voi aduce toate răspunsurile.

Adevărul este că Eu nu-ți voi aduce absolut niciun răspuns, ci îți voi arăta doar că tu le-ai adus cu *tine* când ai venit în această viață; că le-ai avut tot timpul cu tine. Îți voi arăta cum să le aduci spre tine, cum să le faci să radieze din ființa ta înspre spațiul oricărei probleme, oricărei provocări, oricărei dificultăți, astfel încât, de fapt, problemele, provocările și dificultățile să nu mai facă parte din viața ta, ci să fie înlocuite de simple experiențe.

În ochii lumii din afara ta, totul va apare ca și când, de fapt, nimic nu s-a schimbat. Și, în faptul cotidian, *e posibil* ca nimic să nu se fi schimbat. E posibil ca tu să fii confruntat în continuare cu aceleași situații, în aceleași condiții. Numai tu vei fi cel care vei simți diferența. Numai tu vei fi cel care vei observa modificarea. Va fi o experiență a lumii tale interioare - dar aceasta va începe să afecteze și lumea ta exterioară. Iar dacă ceilalți e posibil să nu vadă o schimbare în starea ta, ei vor vedea o schimbare în *tine*.

Ei vor fi uimiți de această schimbare. Se vor minuna de ea. Și, în cele din urmă, vor pune întrebări legate de ea.

Și ce am să le spun?

Spune-le adevărul. Adevărul îi va face liberi.* Spune-le că nimic nu s-a schimbat în lumea ta exterioară. Că încă te mai dor dinții. Că încă mai ai de plătit diverse dări. Că încă faci multe lucruri la fel ca toți ceilalți.

Spune-le că încă trebuie să faci față unor condiții pe care odată le-ai descris ca fiind nu chiar perfecte; că încă te confrunți cu toate întâmplările dure și grele din viață. Spune-le că nu s-a schimbat nimic - în afară de experiența ta.

Ce înseamnă asta? Nu știu ce înseamnă asta.

Ce înțeles îi dai tu cuvântului „experiență"?

Păi, dicționarul Random House al limbii engleze definește cuvântul „experiență" ca pe „totalitatea cunoașterilor oferite de către percepție: tot ceea ce este perceput, înțeles și amintit".

Bine. Iar atunci când cunoști cele mai mari adevăruri ale vieții, ceea ce se schimbă este totalitatea cunoașterilor tale. Experiența ta include tot ceea ce este „perceput, înțeles și amintit". Cuvântul important este „*amintit*".

Pe scurt, experiența ta se schimbă atunci când *îți amintești în totalitate* Cine Ești Tu cu Adevărat.

Mă aflu aici ca să vă ajut să vă amintiți. Voi sunteți aici pentru ca să-i ajutați pe alții să-și amintească. Pe măsură ce vă amintiți, voi *redeveniți membru* - adică, deveniți încă o dată un Membru al Trupului lui Dumnezeu. Deveniți Una cu Tot Ceea Ce Este, deși parte din voi care exprimă Întregul într-o individualizare specifică nu dispare, ci, dimpotrivă, apare mai glorioasă decât oricând.

Când exprimarea voastră ca individ este atât de glorioasă, alții e posibil să vă numească Dumnezeu, sau Fiul lui Dumnezeu, sau Buddha, sau Cel Iluminat, Maestru, Cel Sfânt - sau chiar Mântuitorul.

* Compară Ioan VIII, 32 Noul Testament

Şi *veţi fi* un mântuitor venit să-i salveze pe toţi ceilalţi de la uitare, de la a nu-şi reaminti Unimea lor, de la a acţiona ca şi când ar fi separaţi unul de celălalt.

Îţi vei petrece viaţa acţionând ca să pui capăt acestei iluzii de separare. Şi te vei alătura altora care fac aceeaşi lucrare.

I-ai aşteptat pe aceşti alţii. I-ai aşteptat să apară în viaţa ta, să îi cunoşti. Acum v-aţi găsit şi nu mai eşti singur în această lucrare.

Aceasta înseamnă a avea o prietenie cu Dumnezeu.

Înseamnă a nu mai fi singur.

Aşa că acum, în timp ce îţi vezi de viaţa ta de zi cu zi, să ştii şi să înţelegi că nimic nu va mai fi vreodată la fel. Prietenia ta cu Mine a schimbat totul. Ţi-a adus parteneriatul Meu şi dragostea Mea, înţelepciunea Mea şi conştienţa Mea. Acum vei fi conştient şi vei fi conştient că eşti conştient. Vei umbla în stare de trezie. Vei grokăi, apreciind pe deplin. Doar când nu o vei face.

S-ar putea să existe momente în care vei aluneca înapoi în starea de uitare; când îţi vei imagina Sinele ca fiind diferit de Cine Eşti Tu cu Adevărat. În special în acele momente, foloseşte noua noastră prietenie, rosteşte-Mi numele şi Eu voi fi acolo. Te voi conduce către răspunsurile tale, te voi conduce către înţelepciunea ta, *te voi reda înapoi ţie însuţi.*

Şi acest lucru îl vei face şi tu pentru toţi ceilalţi. Redă-i pe oameni înapoi lor înşişi. Aceasta este sarcina ta, aceasta este misiunea ta, acesta este scopul tău. Şi, prin prietenia lor cu tine, ei vor ajunge să ştie că au o prietenie cu Dumnezeu.

Douăzeci şi unu

Pentru moment, povestirea mea se încheie acum. Este 29 iunie 1999, ora 6:25 dimineața. De la ora 2:30 A.M. mă aflu în biroul meu plăcut din casa mea minunată de pe dealurile aflate lângă orașul Ashland, Oregon, încheind această carte. Așteptam cu nerăbdare să văd cum se va sfârși. Ultimul capitol mi-a dat răspunsul. Nu mai e nimic altceva de spus. Totul este aici. Totul este clar. Atunci când ești conștient și când ești conștient că ești conștient, nu mai e nimic altceva de întrebat.

Îmi voi lăsa povestea mea personală acolo unde am început-o în *Conversații cu Dumnezeu*, volumul I. De la campingul de lângă Ashland, m-am întors la „viața reală". Dar acum am vrut să fie *o viață* și nu doar *să-mi duc zilele.* Aceasta a fost sursa unei mari părți de tristețe în anii care s-au scurs înainte ca să scriu primul volum din *Conversații cu Dumnezeu*, înainte să-i scriu lui Dumnezeu o scrisoare furioasă. Aceasta a fost sursa unei mari părți din nefericirea mea în cadrul unei relații. De atunci am învățat să-mi pun două întrebări importante: *Încotro mă îndrept? Cine merge alături de mine?* Am învățat, de asemenea, să nu schimb iarăși ordinea acestor întrebări; niciodată să nu o pun pe a doua mai întâi și apoi să o schimb pe prima, ca să se potrivească celei de a doua.

Acum am o viață minunată, sunt binecuvântat cu minunata mea soție, Nancy, și cu prieteni minunați. Iar cel mai minunat prieten dintre toți este Dumnezeu.

Am o prietenie cu Dumnezeu și o folosesc în fiecare zi. Pentru asta sunt prietenii – pentru a fi folosiți. Asta îi place lui Dumnezeu să facem noi. Dumnezeu spune: „Folosiți-Mă".

Acestea sunt cele două cuvinte magice. Acestea sunt cuvintele care vă vor schimba viața. Când Îl veți auzi pe Dumnezeu spunând aceste cuvinte, viața voastră se va schimba. Iar când alții vă vor auzi *pe voi* spunând aceste cuvinte, viața voastră se va schimba.

Aceste cuvinte sunt încă și mai puternice decât „te iubesc". Deoarece, atunci când spui „Folosește-mă", tu spui „te iubesc" – și încă mult mai mult. Tu spui „te iubesc", cât și „am de gând să-ți dovedesc chiar acum".

Aceasta spune Dumnezeu.

Aceasta spune Dumnezeu – tot timpul.

Sunt sigur că această afirmație este greu de acceptat de către oameni care au suferit în viață traume, necazuri și răni profunde. Dar vă promit că este adevărat. Până și cele mai întunecate momente ale noastre sunt daruri. Aceasta este ceea ce ne-a învățat fiecare Maestru – și ori este adevărat, ori fiecare Maestru ne minte. Eu nu cred că Buddha a fost un mincinos. Eu nu cred că Iisus ne-a spus minciuni gogonate. Eu nu cred că Mahomed și-a râs de noi.

Cred că apărarea de pietrele și săgețile aruncate de soarta cumplită se află în starea noastră de a fi. A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea. A fi Cine Suntem Noi cu Adevărat sau a fi mai puțin decât atât. Aceasta este alegerea.

Ceea ce ne-a dat Dumnezeu în acest dialog, ne va schimba viețile și poate schimba lumea. Este un material foarte puternic. Prin urmare, împărtășiți-l altora. Răspândiți-l. Mergeți și propovăduiți Noua Evanghelie.

Nu ignorați oportunitățile care vă apar în fiecare zi, pentru ca să puteți răspândi acest mesaj. Dar, amintiți-vă că cel mai eficient mod de a-l împărtăși altora este prin *a fi* el. Aleg să-mi dedic tot restul vieții mele acestei *ființe,* care este *o stare de a fi.* Vă invit să faceți același lucru.

Minunații și extraordinarii Mei copii, noii Mei prieteni, toți ...

Ați străbătut o cale grea și plină de dificultăți, dar acum v-ați găsit drumul către casă. Ați învins obstacolele. V-ați izbit de provo-

cări, ați vindecat răul făcut, ați rezolvat conflicte, ați îndepărtat blocaje, ați pus întrebări și v-ați auzit propriile voastre răspunsuri, în cadrul eforturilor de a vă întoarce la Mine. Lucrarea voastră s-a încheiat acum. Tocmai a început bucuria voastră.

Fie ca bucuria voastră de acum înainte să însemne a-i aduce pe alții înapoi la Mine, a le arăta altora drumul spre casă, a-i reda pe alții lor înșiși. Acolo se află ceea ce numim acasă. Și acolo Mă aflu Eu. Locuiesc în inimile voastre și ca suflet ale fiecărui membru al Trupului lui Dumnezeu.

Mergeți acasă în propriile voastre inimi și acolo Mă veți găsi pe Mine. Uniți-vă din nou cu sufletul vostru și vă veți uni cu Mine.

Aveți credință, deoarece Eu vă spun că voi și cu Mine putem fi diferiți, dar nu putem fi separați. Mergeți deci și puneți capăt separării dintre *voi*. Preaslăviți diferențele, dar puneți capăt separării și alăturați-vă în exprimarea unită a singurului adevăr: Eu Sunt Tot Ceea Ce Există.

Aveți speranță, deoarece dragostea Mea pentru voi nu se va încheia niciodată și nici nu va cunoaște vreodată o limitare sau o condiționare de vreun anume fel. Prin urmare, să aveți iubire unul față de celălalt, ca un mod de a Mă exprima pe Mine.

În hotărârea voastră de a fi o exprimare a lui Dumnezeu se află slava voastră. În alegerea voastră de a trăi experiența unității cu Dumnezeu și cu toate lucrurile se află realizarea voastră de Sine. În decizia voastră de a cunoaște adevărul, veți arăta adevărul prin fapte. Nu doar în gând, nu doar prin cuvânt, ci prin fapte.

V-ați înfăptuit un loc în Împărăția Cerurilor și în inima lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea voastră. Iar când ea se va reflecta în faptele voastre, veți deveni cu adevărat un Maestru, în fapte.

Să știți că voi vă îndreptați către starea de maestru. Acolo ați spus că doriți să mergeți și, prin urmare, într-acolo vă conduc Eu – și vă invit să vă conduceți unul pe altul într-acolo.

Să aveți acum o prietenie cu Dumnezeu și să-i faceți și pe alții să știe că, în cadrul prieteniei cu voi, *și ei* au o prietenie cu Dumnezeu, pentru că voi și Eu suntem Unul și, astfel, voi sunteți acel Dumnezeu cu care ei vor să se împrietenească.

Și ei sunt Dumnezeul cu care *voi* vreți să vă împrieteniți. Nu puteți trăi experiența unei prietenii cu Dumnezeu, dacă nu aveți o prietenie unul cu celălalt, deoarece Eu *sunt* „celălalt". Nu există „celălalt", altul decât Mine. Când veți ști acest lucru, veți ști cel mai mare secret. Acum este momentul să mergeți și să trăiți acest secret.

Trăiți-l cu credință, împărtășiți-l cu speranță, demonstrați-l cu iubire.

Și, în special, mergeți și trăiți iubirea voastră și nu doar vorbiți despre ea. Pentru că, dacă ați grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar dragoste nu a-veți, făcutu-v-ați aramă răsunătoare și chimval răsunător. Și de ați avea darul proorociei și tainele toate le-ați cunoaște și orice știință și de ați avea atâta credință încât să mutați munții, iar dragoste nu aveți, voi nu exprimați cea mai grandioasă versiune a celei mai măreț viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare; dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul, deoarece știe că nu există ceea ce se numește rău sau bun. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă, dar nu iartă nimic, deoarece dragostea știe că nimeni și nimic nu are nevoie să fie iertat.

Dragostea nu cade niciodată. Cât despre prorocii – ele se vor desființa; darul limbilor va înceta; cunoașterea voastră va evolua și se va schimba. Deoarece cunoașterea este acum imperfectă și, când vă dați, în sfârșit, seama că totul este perfecțiune, cunoașterea imperfectă se va desființa, tot așa cum se va desființa tot ceea ce numiți voi imperfect în viața voastră.

Când erați copii, vorbeați ca un copil, simțeați ca un copil, judecați ca un copil, dar acum, că ați evoluat în spirit, ați lepădat cele ale copilului. Căci vedeați atunci ca prin oglindă în ghicitură, dar acum față în față, deoarece acum suntem prieteni. Atunci ați cunoscut în parte, dar acum veți înțelege pe deplin, precum sunteți și voi înțeleși pe deplin.

Aceasta se înțelege prin a avea o prietenie cu Dumnezeu.

Acum plec de pe aceste pagini, dar nu din inimile voastre și niciodată din sufletul vostru. Eu nu pot să vă părăsesc sufletul, deoarece Eu *sunt* sufletul vostru. Sufletul vostru este făcut din ceea ce Eu Sunt. Mergeți deci, parteneri ai sufletului Meu, și trăiți în credință, în nădejde și dragoste. În acestea trei; dar știți că cea mai mare dintre acestea ... este dragostea.*

Răspândiți, împărtășiți, *fiți* lumină, oriunde v-ați afla și a voastră va fi lumina care poate să lumineze cu adevărat lumea.**

Te iubesc, știi asta?

Știu că Mă iubești. Și Eu te iubesc.

* Compară Corinteni I XIII, 1-13 Noul Testament

** Compară Ioan I, 4-9; VIII, 12; IX, 5; XII, 36; Efeseni V, 8 Noul Testament

Cuvânt de încheiere

Ca întotdeauna când închei unul dintre aceste dialoguri, şi acum sunt uluit de bogăţia de înţelepciune care i-a fost dăruită neamului omenesc. Dumnezeu ne vorbeşte tot timpul nu numai aici, ci în multe alte cărţi şi prin multe alte surse. Îmi este clar că toate problemele de pe planeta noastră ar putea fi rezolvate, *cu condiţia ca noi să ascultăm.*

Vreau să pun în practică înţelepciunea care ne-a fost dată nouă tuturor. De aceea mi-am luat libertatea ca, în cuvântul de încheiere al fiecăreia dintre cărţile mele, să recomand moduri prin care noi putem să ne implicăm cu toţii mai mult, prin care putem participa cu toţii la un nivel mai înalt de a pune în practică spiritualitatea noastră.

Primul pas în a pune în practică spiritualitatea voastră este prin a intra în legătură cu ea. Pentru mulţi oameni, acesta nu este numai primul pas, ci şi cel mai mare - deoarece, pentru mulţi oameni, întrebarea este „cum să fac asta?" Eu am pus această întrebare aici, în cartea de faţă. Poate că vă mai amintiţi răspunsul lui Dumnezeu:

Petrece în fiecare zi câteva momente îmbrăţişând experienţa ta cu Mine. Fă-o acum, când nu eşti obligat să o faci, când circumstanţele din viaţa ta nu par a ţi-o cere. Acum, când se pare că nu ai nici măcar timp să o faci. Acum, când nu te simţi singur. Astfel încât, când vei fi „singur", vei şti că nu eşti.

Cultivă-ţi obiceiul de a te uni cu Mine o dată în fiecare zi, într-o Legătură Divină. Odată ce ai făcut această legătură divi-

nă, nu vei mai vrea niciodată să o pierzi, pentru că ea îți va aduce cea mai mare bucurie pe care ai avut-o vreodată.

Există multe moduri pentru a face acest lucru şi, după cum am subliniat în mod repetat în acest dialog, nu există un sigur mod care este cel corect sau cel mai bun. O metodă pe care am găsit-o ca fiind eficientă pentru mulți oameni - inclusiv pentru mine - şi pe care am investigat-o personal este *Dahnhak*. Este o modalitate științifică, disciplinată de a ne conecta la Creatorul Interior, construită şi predată de către Marele Maestru Seung Heun Lee, în cadrul celor 230 de centre Dahn din Coreea, Statele Unite şi din altă parte.

Pe parcursul întregii istorii a omenirii au existat mulți înțelepți, bărbați şi femei, care ne-au învățat că noi suntem cu adevărat Unul, că suntem inseparabili unul de celălalt şi că, dacă ceva afectează o parte din noi, ne afectează pe noi toți. Deşi am primit acest mesaj în mod repetat, întrebarea rămâne „cum facem ca acest mesaj să devină cu adevărat al nostru?", „cum putem ‚simți' adevărul acestei Unimi, în loc de ‚a-l cunoaşte' doar la nivel superficial?"

Dahn este un răspuns.

Dahn este un exercițiu cuprinzător, holistic, ce implică gimnastică ritmică, extensie, meditație, tehnici de respirație şi alte procedee care ne sensibilizează la *Ki,* cunoscută în anumite culturi drept *Chi*, sau Energia Vieții care se află în noi toți. Odată ce simțiți această energie, o puteți folosi nu numai ca să ajungeți la sănătate fizică, ci ca să vă conectați la energia universală şi să atingeți conştiența spirituală în cadrul căreia sentimentul Unimii este imprimat în absolut fiecare celulă a ființei voastre.

Dahn este simplu, uşor şi profund. Dacă sunteți interesați în a afla mai mult despre această practică, puteți afla care este cel mai apropiat centru *Dahn*, telefonând la 1-877-DAHNHAK.

Mai sunt şi multe alte forme de practică fizică şi mentală care merită să fie investigate şi cu niciuna dintre ele nu este posibil cu adevărat să deviați - atâta timp cât le folosiți cu seriozitate şi sun-

teți absolut hotărâți, la nivelul cel mai profund, să nu rămâneți doar un căutător de lumină, ci şi cel care aduce lumina în lumea noastră. Pentru că, acum, noi trebuie să facem mai mult decât să avem grijă numai de propriile noastre vieți. Aceste practici şi discipline se referă la a-ți conecta trupul la conştiență, la a conecta „a face" la „a fi" şi a ridica conştiența individuală şi de grup.

În trecut, noi am încercat să modificăm experiența noastră colectivă numai prin încurajarea unei schimbări în ceea ce făceam, iar aceasta nu a dus la niciun rezultat. Neamul nostru încă acționează foarte mult asemănător cu modul în care acționa cu o mie de ani în urmă. Cred că acest lucru se datorează faptului că noi ne-am străduit să schimbăm comportamentele, mai degrabă decât conştiența care le creează.

Dialogul meu continuu cu Dumnezeu subliniază în mod repetat ideea că nu trebuie să facem nimic; că nu în „a face" se află soluția ci, mai degrabă, ea se află în *a fi*.

Care este diferența dintre „starea de a fi" şi „starea de a face" şi cum putem să o aplicăm în lumea noastră de oameni care muncesc? Acesta este subiectul unei cărticele extraordinare care a ieşit prin mine, ca rezultat al confruntărilor mele cu acest subiect.

Am vrut să găsesc un mod de a trăi în lumea reală, aşa cum m-a invitat Dumnezeu să o fac. Voiam să pun în practică înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu legată de idea de a fi. Ştiam că „starea de a fi" era o idee care putea schimba lumea, dar nu ştiam cum să o pun în practică.

Apoi, într-un weekend în timpul căruia devenisem aproape obsedat, totul mi-a apărut. Nu aveam altceva de făcut decât să scriu şi aşa a ieşit cărticica *Cei Ce Aduc Lumina*. Ea oferă răspunsuri din lumea reală la una dintre cele mai importante întrebări ale vieții moderne - cum să trăieşti cum trebuie, cum să-ți faci o *viață*, mai degrabă decât un mod de a trăi. Trebuie să ne smulgem din capcana de zi cu zi a „stării de a face", dacă e să devenim vreodată ceea

ce Dumnezeu ne invită să devenim: „o lumină care poate lumina cu adevărat lumea".

ReCreation, fundația non-profit pe care am format-o Nancy și cu mine pentru a continua răspândirea mesajului acestui dialog, a publicat această cărticică și sper că o va citi fiecare persoană care s-a întrebat vreodată cum să treacă în viața lor de la starea de a face, în starea de a fi. Ne-am numit fundația ReCretion, datorită modului în care înțelegem noi care este scopul vieții: de a ne re-crea pe noi înșine din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai măreț viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Suntem.

Odată angajați în acest proces, veți descoperi că doriți să faceți ceva pentru restul omenirii. E natural să fie așa. Vine de la sine. Un mod prin care noi putem ajuta este prin a ne aduce spiritualitatea în arena politică. Știu că există unii oameni care cred că spiritualitatea și politica nu se pot amesteca. Dar, în cartea aceasta, Dumnezeu spune „punctul vostru de vedere politic *este* spiritualitatea voastră, demonstrată".

Mi-este foarte clar că acest lucru este adevărat. De aceea ne străduim de ani de zile să găsim un partid sau o mișcare politică ce se bazează foarte tare pe principii spirituale, care să privească viața în mod afirmativ. Ca să o spun pe șleau, căutam un motiv pentru a vota. În partidele noastre politice tradiționale nu am putut găsi mult din ceea ce căutam. Apoi, am citit o carte scrisă de Robert Roth, care aducea o modificare de paradigmă. Dacă vă aflați în situația în care am fost eu - de a căuta și de a pierde speranța - vă garantez că această carte vă va arăta un mod extraordinar de a pune adevărul vostru spiritual în practica acțiunii politice.

Cartea dl. Roth se numește *Motiv pentru a vota*. Este o carte care trebuie citită, chiar dacă nu sunteți „interesați de politică". *În special* dacă nu sunteți interesați de politică. Motivul pentru care nu sunteți, este, probabil, acela că nu ați intrat în rezonanță cu ceea

ce fac politicienii. Politica nu v-a oferit niciun mod real de a exprima cine sunteți voi. Nu ați avut *un motiv pentru a vota*.

Acum veți avea.

Marianne Williamson spune că „pe măsură ce puterea spiritului se ridică în interiorul nostru, se ridică și dorința de a ne pune în serviciul omenirii". Cartea ei uluitoare, *Vindecarea Sufletului Americii*, ne arată ce trebuie făcut și cum putem să procedăm.

Ideile ei nu se aplică numai aici, ci pretutindeni pe Pământ.

Marianne și cu mine am fondat împreună Alianța pentru Renaștere Globală, care să unească oamenii de pe tot globul într-un Grup de Cetățeni care să se dedice la a folosi principiile spirituale și acțiunile sociale pentru schimbarea lumii. Aceasta este mișcarea spiritual-politică transcontinentală cea mai incitantă pe care o cunosc eu, iar în comitetul de direcție se numără persoane ca: Deepak Chopra, Wayne Dyer, Thom Hartmann, Jean Houston, Barbara Marx Hubbard, Thomas Moore, Carolyn Myss, James Redfield, Gary Zukav și mulți alții. Cu toții lucrăm în echipă și sperăm că vă veți alătura echipei noastre. Pentru a afla mai multe despre această inițiativă cu adevărat spectaculoasă contactați:

Global Renaissance Alliance
website : www.rennaisancealliance.org

Mai există și multe alte moduri de a pune în practică mesajele și înțelepciunea care ne-au fost date în aceste conversații extraordinare cu Dumnezeu. O mare dorință a vieții mele este să fac acest lucru și știu că mulți oameni simt la fel. Dacă faci parte dintre ei, te invităm să contactezi fundația noastră, cerând informații despre *CCD în Acțiune*. (CWG In Action).

Acesta este un program nou, care include un Cerc de Înțelepciune (grupuri formate în toată țara care ne ajută să răspundem la cele 300 de scrisori pe care le primim săptămânal și care conțin întrebări legate de material), o Echipă de Acțiune în Caz de Criză (vo-

luntari care ne oferă informații din comunitatea lor și care, în anumite cazuri, acționează pe post de consilieri neprofesioniști pentru oameni care ne cheamă atunci când sunt în criză spirituală) și o Rețea de Resurse (care face legătura dintre oamenii din toată lumea care lucrează la proiecte și idei pentru progres spiritual și uman).

La cerere, vi se va trimite o descriere a programului și a modului în care vă puteți alătura nouă în toate aceste activități, cât și în fondarea unei noi școli bazate pe conversațiile mele cu Dumnezeu și pe invitația pe care am primit-o la pagina 88.

Programa școlară de la Școala Heartlight va fi alcătuită având ca fundament cele trei Concepte de Bază care ne-au fost date în acest dialog: Conștiența, Cinstea, Responsabilitatea. Aceasta va duce copiii înspre a trăi experiența cunoașterii care se află dintotdeauna în ei și apoi a o dezvolta *în mod natural*.

Noi intenționăm să le dăm copiilor foarte multe cunoștințe - îl vom ajuta pe fiecare copil să atingă un nivel academic, într-un mediu plin de iubire și de grijă - și îi vom conduce, de asemenea, și către propria lui înțelepciune interioară.

Înțelepciunea înseamnă cunoștințe puse în practică.

Școala Heartlight îi va învăța pe copiii noștri să inventeze viitorul nostru, mai degrabă decât să ne repete trecutul. Le vom oferi *informații* de care au nevoie ca să supraviețuiască în lumea noastră, dar nu *îndrumări* date prin istorie, care să-i încurajeze - iar în anumite civilizații *chiar să le pretindă* - să copieze identic modul vechi de viață. Anticipăm că Școlile Heartlight vor fi deschise în orașe de pe întreaga planetă, atunci când va începe să se răspândească vestea despre ce facem și cum procedăm.

Există o mulțime de oameni care, după ce au citit cărțile din seria *CCD*, sunt profund impresionați de această experiență și doresc foarte tare ca ea să continue. Dacă doriți să „rămâneți conectați", un mod excelent de a o face este prin buletinul nostru *Conversații*. Fiecare număr conține un forum extins al cititorului, în

care noi arătăm oamenilor cum pot aplica în viața de zi cu zi mesajele lui Dumnezeu şi le răspundem la întrebările cele mai pertinente pe care le-am găsit, referitoare la acest material. Buletinul conține, de asemenea, informații despre oportunități pentru a-şi extinde experiența de acest gen, incluzând Prietenii lui Dumnezeu întru ale Scrisului, întâlnirile noastre de cinci zile pentru re-creare şi recreere, programul Cărți pentru Prieteni şi alte activități ale fundației. Abonamentele la acest buletin pot fi făcute trimițând 35$ pentru 12 numere (45$ pentru persoane care locuiesc în afara Statelor Unite). Oferim şi abonamente mai ieftine. Pentru informații legate de *Cei ce Aduc Lumina*, CWG In Action, Şcolile Heartlight sau buletinul *Conversații*, adresa fundației noastre este:

The ReCreation Foundation
website : *www.consersationswithgod.org*

Fie că citiți vreuna dintre aceste cărți, sau vă extindeți impactul viziunii voastre pentru omenire prin activitatea oricăreia dintre aceste organizații, sper că vă veți alătura în parteneriat cu mine pentru a răspândi Noua Evanghelie.

Dacă veți face acest lucru, veți ajuta la producerea unei modificări fundamentale în conştiența noastră colectivă. Această modificare poate aduce o schimbare în valorile noastre religioase, politice, economice, educative şi sociale de o asemenea proporție, încât ar putea să vestească o epocă de aur. Asta, deoarece, dacă toți oamenii capătă o nouă conştiență în privința lui Dumnezeu, ei vor crea o nouă relație *cu* Dumnezeu, abandonând, în sfârşit, noțiunea de zeitate răzbunătoare care pedepseşte, care e de neatins şi de necunoscut şi creând o *prietenie* funcțională, lucrativă *cu Dumnezeu*.

Oricât de puternică ar fi aceasta, de şi mai mare importanță va fi faptul că această nouă prietenie ne va duce undeva unde, nu numai că vom avea prin experiență o conştiență asupra legăturii noastre profunde cu Creatorul, dar şi asupra Unimii noastre esen-

ţiale cu tot ceea ce trăieşte. La rândul lui, acest lucru va pune capăt credinţei care a adus atât de multă nefericire în viaţa noastră: credinţa că unul dintre noi sau *un grup* dintre noi este, într-un fel au altul, mai bun decât altul.

Această carte trimite un mesaj uriaş în această privinţă. Sper că acum vă veţi alătura mie în răspândirea acestui mesaj. Veniţi alături de mine în acest parteneriat, astfel încât, în secolul 21 - mai devreme decât mai târziu - să-i vedem pe conducătorii religioşi, personalităţile politice, educatorii şi savanţii de orice credinţă ar fi ei cum acceptă invitaţia lui Dumnezeu şi proclamă:

„Drumul nostru nu este un drum mai bun; este doar un drum diferit".

Această unică şi uluitoare afirmaţie va schimba lumea.

Vorbim despre modificarea întregii noastre culturi şi civilizaţii, despre schimbarea pentru totdeauna a ideii pe care o avem cu toţii în privinţa a ceea ce este adevărat despre fiinţele umane şi despre ce se întâmplă cu noi.

Cea mai veche şi mai extinsă poveste este aceea a separării. În această poveste, noi ne-am imaginat ca fiind separaţi de Dumnezeu şi, prin urmare, separaţi unul de celălalt. Nevoia pentru competiţie provine din această poveste a separării, pentru că, dacă noi ne separăm unul de altul, atunci suntem cu toţii pe cont propriu - fiecare persoană, fiecare civilizaţie, fiecare naţiune - şi trebuie să ne batem unii cu alţii din cauza resurselor limitate.

Această înţelegere greşită a generat ideea de „mai bun". Deoarece noi ne aflăm în competiţie unul cu celălalt, trebuie să avem *un motiv* de a declara că pretenţiile *noastre* asupra hranei, pământului, resurselor şi recompenselor de vreun fel sau altul, sunt cele care trebuie satisfăcute. Motivul - ne spunem noi nouă înşine - este că noi suntem „mai buni". Noi *merităm* să câştigăm.

Felul în care judecăm această calitate relativă ne-a permis să ne justificăm acţiunile pe care am simţit că trebuie să le facem ca să

câştigăm. Dar, ceea ce am făcut noi când ne-am imaginat că suntem „mai buni" decât alţii, ne-a dus nu spre victorie, ci spre înfrângere. Aceasta este tragedia umană. În numele ideii că noi suntem „mai buni", am „epurat etnic" naţiuni întregi. Am pretins prerogative şi am adunat resurse. I-am dominat pe cei pe care i-am etichetat drept inferiori, condamnându-i să trăiască o viaţă de disperare tăcută.

Toate acestea s-au întâmplat, deoarece oamenii au crezut că ei au un mod „mai bun" de a ajunge la Dumnezeu, o metodă „mai bună" de guvernare, un sistem economic „mai bun", sau un motiv „mai bun" pentru a revendica un teren. Dar mesajul din cărţile *CCD* este clar. Nimeni nu este mai bun. Suntem cu toţii *Unul*. Şi nu putem avea pace pe Pământ, până când nu învăţăm să vorbim cu un singur glas. Acest glas trebuie să fie glasul raţiunii, glasul compasiunii, glasul dragostei. Este glasul divinităţii care se află în interiorul nostru.

Ştiu că prin *Conversaţii cu Dumnezeu* putem crea o *Prietenie cu Dumnezeu* atât de frumoasă încât, în cele din urmă, vom trăi experienţa unei *Comuniuni cu Dumnezeu*, care ne va permite să vorbim, în sfârşit, cu un Singur Glas. Iar acest Glas va fi auzit peste tot – atât pe Pământ, cât şi în Cer.

Cuprins

Cuvânt de recunoştinţă 5
Introducere 8
Capitolul 1 12
Capitolul 2 19
Capitolul 3 37
Capitolul 4 53
Capitolul 5 58
Capitolul 6 84
Capitolul 7 105
Capitolul 8 136
Capitolul 9 160
Capitolul 10 181
Capitolul 11 195
Capitolul 12 205
Capitolul 13 219
Capitolul 14 232
Capitolul 15 251
Capitolul 16 268
Capitolul 17 300
Capitolul 18 316
Capitolul 19 329
Capitolul 20 342
Capitolul 21 345
Cuvânt de încheiere 350